

পঞ্চাশ বছৰ

অসমীয়া বোলছবি গীতৰ সংকলন

সংকলন / সম্পাদনা

বাবুল দাস

বাণী মন্দিৰ

ডিব্ৰুগড়

**Panchash Bosoror Asomiya Bolchobi Geetor
Sankalan (A Collection of Assamese Film Songs
Since Fifty Years) Cempliled Edited by Shri
Babul Das and Published by Shri Surjya Hazarika
on behalf of M/S. Bani Mandir, New Market,
Dibrugarh, Assam. First Edition 1985.**

Price Rs. 40.00 only.

প্রকাশক : শ্রী বানী মন্দির

বাণী মন্দির,

ডিব্রুগড়

বেটুপাত : ত্রৈলোক্য দত্ত

প্রকাশ : ১০ মার্চ, ১৯৮৫

মূল্য : ৪০.০০ (চল্লিশ টকা মাত্ৰ)

মুদ্রক : নর বটি প্রিন্টার্স : প্রিন্টেবল প্রেস :

আব কলিতা প্রিন্টার্স । গুৱাহাটী

—উৎসৰ্গা—

অসমীয়া বোলছবিৰ জন্মদাতা

কপংকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদৰ

পবিত্ৰ স্মৃতিত

বাবুল দাস

একাধাব—

‘জয়মতী’ৰ পৰা ‘শকুন্তলা আৰু শঙ্কৰ জোচেফ আলি’ লৈকে এই পঞ্চাশটা বছৰত লুইতৰ পানী বহুতো বৈ গ’ল। লুইতৰ বহুমান সোঁতত এটা স্তম্ভ আছে, এটা ছন্দ আছে। অসমীয়া প্ৰথম ছবিখনতে কপকৌৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদে গীতৰ এটি নতুন ধাৰা বাইজক দিলে সেই ধাৰা ভাৰতৰ চহৰে নগৰে বিয়পি গ’ল। তাৰ পিচত অসমীয়া বোলছবি বহুতৰেই সৃষ্টি হ’ল। লগে লগে সৃষ্টি হ’ল বোলছবিৰ সঙ্গীত। এনে কিছু গীতৰ এটি সংকলন কৰিছে শ্ৰীবাবুল দাসে। ই বৰ আনন্দৰ কথা। আৰু আনন্দৰ কথা অসমীয়া বোলছবিৰ স্তূৰ্ণ জয়মতীৰ সময়ত ইয়াৰ প্ৰকাশন, উদ্যোগী প্ৰকাশক শ্ৰীমূৰ্য্যাহাজৰিকা ধন্যবাদৰ পাত্ৰ। এই গীতবোৰ যেন চিৰদিনৰ বাবে হেৰায় নেযায়---

ডিব্ৰুগড়

ভূপেন হাজৰিকা

১৭-২-৮৫

প্ৰকাশকৰ একাধাৰ

‘১৯৩৫ চনৰ ১০ মাৰ্চৰ পৰা ১৯৮৫ চনৰ ১০ মাৰ্চ,—অসমীয়া বোলছবি জগতৰ হৃদীৰ’ এই পঞ্চাশ বছৰীয়া কালছোৱাত যি সমূহ বোলছবিয়ে মুক্তি লাভ কৰিলে,—সেই সমূহ বোলছবিৰ গীত সমূহৰ একত্ৰিত এটোয়া : পঞ্চাশ বছৰৰ অসমীয়া বোলছবি গীতৰ সংকলন :

বোলছবি সমূহৰ ভিন ভিন চৰিত্ৰ তথা ভিন ভিন পৰিবেশৰ লগত খাপ খোৱাকৈ ৰচিত বিভিন্ন গীতিকাৰ সকলৰ সংমিশ্ৰিত এই গীত সমূহে—অসমীয়া গীতি সাহিত্যৰ ঐতিহাসিক মূল্যায়নৰ দিশত এটি অপূৰ্ণ দিশ পূৰণ কৰাত সহায়ক হ’ব বুলি ভাবিয়েই আমি এই সংকলনটি প্ৰকাশ কৰি উলিয়ালো।

এই সংকলনটি প্ৰকাশ কৰাৰ শুৰিতে পুৰণি প্ৰয়োজনীয় গীতি সাহিত্যিক পুনৰোদ্ধাৰ কৰিবলৈ একাগ্ৰতাৰে লাগি থকা কেটেবাখনো সৰু-বৰ গীতৰ সংকলক, সম্পাদক শ্ৰীবাবুল দাস। প্ৰয়োজন সাপেক্ষে গীতিকাৰ সকলৰ ঘৰে ঘৰে গৈ, বিশেষকৈ পুৰণি বোলছবি সমূহৰ প্ৰযোজক, পৰিচালক, সঙ্গীত পৰিচালক, গায়ক সকলৰ লগত যোগাযোগ কৰি তথা বিভিন্ন পুৰণি বোলছবিৰ পুস্তিকা, আলোচনীৰ পাত লুতিয়াই লুতিয়াই, পুৰণি বেকুৰ্ড সমূহ পুনৰ পুনৰ বাৰ বজাই, তাকে শুনি লৈ, অনেক কষ্টেৰে শ্ৰীদাসে এই সংকলনটি বৃক্ষত কৰিছে। তাৰোপৰি, সংকলনটি মুদ্ৰণৰ সময়তো আহি কাকত ছোৱাৰ পৰা আদি কৰি ‘প্ৰিণ্ট অৰ্ডাৰ’ দিয়ালৈকে যি সমূহ পালনীৰ কাম, সেই সকলোখিনি কাম শ্ৰীদাসে পালন কৰিছে। সেয়ে, এই সংকলনটিয়ে, কিলিংমানো যদি হুখি সমাজৰ সহায়ক হয়, তেন্তে, আমি ভাবো, শ্ৰীদাসৰ জন্মে সাৰ্থকতা লভিব। আমিও শ্ৰীদাসৰ প্ৰতি আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছো। কিয়নো, এনে এটি সংকলন প্ৰকাশ

কৰাৰ পৰিকল্পনা তথা সংকলনটিৰ গীত সমূহ সংগ্ৰহ কৰাৰ ওপৰিও
প্ৰকাশ কৰাৰ ব্যৱস্থাপনাৰ দায়িত্বও শ্ৰীদাসৰ। গতিকে, এই সংকলনে
জনসমাজত সমাদৰ লাভিলে, তাৰ কৃষ্টিও শ্ৰীদাসৰ।

১৯৮৫ চনৰ ১০ মাৰ্চত অসমীয়া বোলছবিৰ সোণালী জয়ন্তী উৎসৱ
অঙ্কুষ্ঠানৰ আগে আগে এই সংকলনটি প্ৰকাশ হৈ ওলালে, আগ্ৰহী
পাঠকবৃন্দ উপকৃত হব বুলি ভাবি ততাতৈয়াকৈ এই সংকলনটি প্ৰকাশ
কৰাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰো। খবৰ ধৰ কৰিব লগীয়া হোৱাত ছপাত
তথা অন্যান্য দিশত কিছু ভুল ভ্ৰান্তি বৈ যোৱাটো স্বাভাৱিক।
সদাশয় পাঠক বৃন্দই উক্ত ভুল ভ্ৰান্তি সমূহ আঙুলিয়াই দিলে সংকলনটি
পৰবৰ্ত্তি সংস্কৰণত সংশোধন কৰিব পৰা হব।

সংকলনটিত প্ৰকাশ পোৱা মাননীয় গীতিকাৰ সকলৰ গীত সমূহ
প্ৰকাশ কৰিবলৈ পোৱাত আমি গৌৰৱস্থিত হৈছো, আৰু এই সুযোগতে
গীত সমূহৰ গীতিকাৰ, বোলছবি সমূহৰ প্ৰযোজক, পৰিচালক, সঙ্গীত
পৰিচালক আৰু শিল্পী বৃন্দক আমাৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিছো।

ধন্যবাদ

বাণী মন্দিৰ, ডিব্ৰুগড়

১০ মাৰ্চ, ১৯৮৫

বিনীত—

সূৰ্য হাজৰিকা

মোৰ এঘাৰ

লুইতৰে পানী যাবি অ' বৈ
লুইতৰে পানী যাবি অ' বৈ
সন্ধিয়া লুইতৰ পানী সোণোৱালী
চহৰে নগৰে যাবি অ' বৈ
জয়াৰে কীৰিতি দেশে বিদেশে
সাগৰে নগৰে কুৰিবি কৈ ।

লুইতৰ পানী বৈ আছে । যিমান দিনলৈ অসমীয়া বোলছবি জীয়াই থাকিব তিমান দিনলৈ জয়াৰ কীৰিতি লুইতে কঢ়িয়াই যাব । লগে লগে কঢ়িয়াই যাব জ্যোতি ককাইদেউৰ মনৰ কথা, অসমীয়া নাৰীৰ ত্যাগৰ কথা, প্ৰথম অসমীয়া বোলছবিৰ বুকুৰ আশা ।

পঞ্চাশটি বসন্তৰ পৰশনেৰে মহিয়ান আজি অসমীয়া বোলছবি শিল্প । এই পঞ্চাশ বছৰত সৃষ্টি হ'ল বহু গীতৰ, বহু সুবৰ । কিন্তু ! ভাষাৰ বেদীৰ মকুতা সদৃশ বক্তব্যৰ গীত আজি আশ্ৰয় নেপাই হাঘাবৰী ৰূপ লৈ কালৰ বুকুত হেৰাই গ'ল । কিছূ বৈ গ'ল পদ্ব হৈ !

মন চুই যোৱা সুৰে আমনি কৰে । সুবৰ সাগৰত কল্পনাৰ ডিঙা মেলি গীতৰ কথাংশ বিচাৰি গৈ মনে উচুপি উঠে । কোভত ! নোপোৱাৰ বেদনাত কৈ যে পাট হেৰোৱা বেদনা অসহ্যকৰ ।

ড : বাণীকান্ত কাকতি দেৱে লিখিছিল—

“মাতৃহৰ মন্তিস্বৰ ক্ৰিয়া নিৰুত্তৰণ কোঁশল শিকাতকৈ মাতৃহৰ মগজুৱে গঢ়া যোৱা চাঙত পৰি থকা পুৰণি পুৰি পাতি উদ্ধাৰি ভাৰা সাহিত্যক মহিয়ান ৰূপত বাইজৰ আগত দাঙি ধৰিব লাগিব”

সৃষ্টিত মাদকতা থাকে জন্মৰ আৰু সংকলন সংৰক্ষণত মাদকতা থাকে উদ্ধাৰৰ । আজি সংকলনৰ সৈতে জড়িত হৈ এই কথা বাক কৈয়ে অহুৱৰ কৰিছো ।

গীত ক্লাক ক'ব পৰা কেনেকৈ সজ্ঞে কৰিছো প্ৰকাশক

হাজৰিকাই তাক লিখিছে। বহু চেষ্টা কৰিও “সতী বেউলা,” “নতুন পৃথিৱী,” “বঙা পুলিচ,” “পুৰেকণ,” আৰু “ব্লেকমাগি” কথা ছবিৰ গীত কেইটি আৰু দুই এখন কথাছবিৰ সম্পূৰ্ণ গীত দিব পৰা নগ’ল। আনপিনে পুৰণি সেকৰ্ড বজাই লিখিব লগীয়া ছটিমান গীতৰ দুই এটিৰ কথাশব্দত নিজৰেই আখোজা লাগি থাকিল। আগলৈ সেইবোৰৰ শুদ্ধৰূপ, আৰু পূৰ্ণাঙ্গ ৰূপ পালে ৰাইজৰ হাতত তুলি দিম।

গীত কেইটি সংগ্ৰহৰ ক্ষেত্ৰত মোক সহায় কৰিছে—সৰ্বত্ৰী খাগেন মহন্ত, ৰমেন বৰুৱা, মুকুল বৰুৱা, পুৰবোস্তম দাস, তফজ্জুল আলি, ৰমেন চৌধুৰী, জীতেন বৰুৱা, মণিৰা হাজৰিকা, দীলিপ শৰ্মা, দ্বীপেন বৰুৱা, অৰ্চনা মহন্ত, যুধিকা চৌধুৰী, নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য (গোন্ধৰ্মী) গুণদা দাস, সমৰ হাজৰিকা, ৰত্ন ওজা, জ্ঞানেন চৌধুৰী, গোৰী বৰ্মন অমৰ পাঠক, আনোৱাৰ ভাৰ্চেইন, পুলক গগৈ, ফণী তালুকদাৰ পতম বৰুৱা, মণিক দত্ত, চামচুল ভদা, হৃদয়ানন্দ আগৰৱালা, সুভাষ চৌধুৰী, ডি, এন. ফিল্মচ্, ডাগা ফিল্মচ্, দেবেন শৰ্মা, ইশ্বৰ শৰ্মা জীৱন শৰ্মা, ইন্দিৰা তালুকদাৰ, ৰণ দাস, প্ৰফুল্ল কুমাৰ দত্ত আৰু পৰিত্ৰ ডেকাই

আগকথা লিখিছে ডঃ ভূপেন হাজৰিকাই,

বেটপাত আঁকিছে ত্ৰৈলোক্য দত্তই, ছপাই উলিয়াইছে নৱমুঠি,
প্ৰিন্টে’বগ্। মণিকুট আৰু কলিতা প্ৰিণ্টাছে’। ফটো ব্লক সমূহ দি
সহায় কৰিছে কমলা প্ৰকাশে

প্ৰকাশ কৰিছে বাণী মন্দিৰৰ হৈ সূৰ্য্য হাজৰিকাই
প্ৰোডাক্‌ গৰাকী ক’লা প্ৰেমীৰ ওচৰত মই চিবকতজ,

শেৰত আপোনা লোকৰ শুভাশীষ কামনাৰে

সূচীগল্প—

ক্রমিক নং	ছবির নাম	সংগীত পরিচালক	পৃষ্ঠা
১	জয়মতী	ভোতিপ্রদা, ডা. আগবরাল	১
২	ইন্ড ম'লতী	এ	৬
৩	মনে নতী	প্রশান্ত বকরা	৮
৪	কপটী	পার্বতী সান্দ বকরা	৯
৫	বদন বরফুকন	কমল চৌধুরী	১২
৬	চির জ	বিষ্ণু বাতা	১৪
৭	প বহাতি	গঙ্গার	১৭
৮	বিপ্লবী	শির ভট্টাচার্য	২৪
৯	কল্যাণ	দর্প নাথ শর্মা	২৭
১০	নি মলা অঙ্ক	পুষ্করীন্দ্র দাস	৩১
১১	পিছল ফুকন	ভূপেন হাজরিকা	৩৩
১২	সব পাণ্ড	মুকুল বকরা	৩৭
১৩	শ্রুত পবন	প্রজ্ঞান বকরা	৪১
১৪	এবা বাটব সুব	ভূপেন হাজরিকা	৪৪
১৫	মান অ ক যব	প্রজ্ঞান বকরা	৪৯
১৬	মৃগ	ভূপেন হাজরিকা	৫৩
১৭	লক্ষ্মী	প্রজ্ঞান বকরা	৫৭
১৮	ভক্ত প্রহ্লাদ	এ	৫৮
১৯	কৈচাসাদ	ভূপেন হাজরিকা	৬১
২০	চান্দনৈয়া	মুকুল বকরা	৬৫
২১	আমার ঘর	প্রজ্ঞান বকরা	৬৬
২২	পুষ্টি বিহার সপোন	ভূপেন হাজরিকা	৭২

২৩	লাচিত ববক্ষন	ব্রজেন বকরা	৭৪
২৪	তেজীমলা	বাজেশ্বৰ ববদলৈ	৮৮
২৫	শকুন্তলা	ভূপেন হাজৰিকা	৮১
২৬	নবকাম্বৰ	ব্রজেন বকরা	৮৫
২৭	মাটিৰ স্বৰ্গ	জীতেন, বীবেন্দ্র	৮৭
২৮	মণিৰাম দেৱান	ভূপেন হাজৰিকা	৯১
২৯	ইটো সিটো বস্ততে	ব্রজেন বকরা	৯৭
৩০	ঐতিধ্বনি	ভূপেন হাজৰিকা	১০০
৩১	লটিঘটি	ঐ	১০৫
৩২	মৰম তৃষ্ণা	বিরেকানন্দ ভট্টাচাৰ্য্য	১১৩
৩৩	সংগ্ৰাম	গিৰীশ, অসিত	১১৭
৩৪	ডঃ বেজবকরা	বমেন বকরা	১২১
৩৫	বকরাৰ সংসাৰ	ঐ	১২৫
৩৬	চিকমিক বিজুলী	ভূপেন হাজৰিকা	১২৯
৩৭	অপৰাজেয়	সলীল চৌধুৰী	১৩৫
৩৮	মুকুতা	বমেন বকরা	১৩৮
৩৯	ওপৰ মহলা	শ্যামল মিত্ৰ	১৪৩
৪০	মানব আৰু দানব	জীতু-তপন	১৪৫
৪১	অবশ্য	সুধীন দাসগুপ্ত	১৫১
৪২	যোগ বিয়োগ	বমেন বকরা	১৫৩
৪৩	শেষ বিচাৰ	অসিত গাঙ্গুলী	১৫৯
৪৪	মৰিচীকা	জীতু-তপন	১৬৩
৪৫	বিজাট	মেল'ডিকা	১৬৫
৪৬	ললিতা	বমেন বকরা	১৬৯
৪৭	হৃদয়ৰ প্ৰয়োজন	ঐ	১৭২
৪৮	ভাইটি	অজিত সিংহ	১৭৫
৪৯	তপস্বী সোণৰ হাতি	বমেন বকরা	১৭৮
৫০	উপগ্ৰহ	জীতু-তপন	১৮১

৭৮	মবসী	বামেন বকরা	২৮৩
৭৯	বনজুই	ভূপেন হাজবিকা	২৮৯
৮০	নিয়তি	জয়ন্ত হাজবিকা	২৯৪
৮১	দূৰ্গব বং	অজিত সিংহ	২৯৯
৮২	মন প্রজাপতি	ভূপেন হাজবিকা	৩০২
৮৩	বিশেষ এষাতি	উপেন কাকতি	৩০৫
৮৩	মেঘমুক্তি	খগেন মহন্ত	৩০৯
৮৫	নিশাৰ চকুলো	গৌৰচন্দ্র মুখার্জী	৩১২
৮৬	আশ্রয়.	বামেন বকরা	৩১৪
৮৭	সোণব হৰিণ	তরুণ কুল	৩১৭
৮৮	শ্রীমতী মহিমাময়ী	কুল-অকুল	৩২১
৮৯	বাংচালী	হেমেন হাজবিকা	৩২৫
৯০	আজলী নবো	বামেন বকরা	৩৩২
৯১	উপপথ	মদিয়া হাজবিকা	৩৪৫
৯১	অকণ	ভূপেন হাজবিকা	৩৪৯
৯৩	মন আক মবম	দ্বৈধন বকরা	৩৫৩
৯৫	মানসী	বামেন বকরা	৩৫৭
৯৫	বজ্রীগন্ধা	কুমার বজ্র	৩৬৩
৯৬	পোনাকণ	ঐ	৩৬৮
৯৭	বোরাবা	উপেন কাকতি	৩৭১
৯৮	বাজা	বামেন বকরা	৩৭৭
৯৯	কাজিবত্তাব কাহিনী	অনুপম চৌধুরী	৩৮১
১০০	অপকণা	ভূপেন হাজবিকা	৩৮৩
১০১	দ্বব সসাব	বসন্ত-মানিক	৩৮৮
১০২	নন্দনবনি	জীতু-উপম	৩৯৩
১০৩	শ্রীশ্রীমা কামাখ্যা	বাজেনব বকরানৈ	৩৯৭
১০৪	সাদবী	কুল-অকুল	৪০১

৫১	অমৃতাপ	জীতু-তপন	১৮৪
৫২	অভিযান	ঐ	১৮৭
৫৩	বনবীয়া ফুল	জয়ন্ত হাজৰিকা	১৮৯
৫৪	গণেশ	অজিৎ সিংহ	১৯৩
৫৫	মোগলবা	বমেন বৰুৱা	১৯৬
৫৬	উত্তৰণ	ঐ	১৯৯
৫৭	পৰিণাম	ঐ	২০১
৫৮	বশ্মিবেথা	উপেন ক কতি	২০৩
৫৯	মমতা	বসন্ত-দ নিক	২০৯
৬০	বৃষ্টি	জয়ন্ত হাজৰিকা	২১৩
৬১	সন্তান	প্ৰভাত শৰ্মা	২১৬
৬২	কাঁচঘৰ	জীতু-তপন	২২১
৬৩	তৰামাই	বমেন বৰুৱা	২২৫
৬৪	চামেলী মেনচাঁব	ভূপেন হাজৰিকা	২৩৫
৬৫	কল্লোল	কদ্র বৰুৱা	২৪০
৬৬	বতনলাল	নিৰ্মল চক্ৰবৰ্তী	২৪১
৬৭	আদালত	জীতু-তপন	২৪৫
৬৮	প্ৰাণগংগা	উপেন কাকতি	২৪৯
৬৯	ধোজ	ভূপেন হাজৰিকা	২৫৩
৭০	পুতলাঘৰ	তক্ষকজুল আলি	৩৫৫
৭১	পলাশৰ বং	ভূপেন হাজৰিকা	২৫৭
৭২	বনজংস	ঐ	২৬৩
৭৩	মোণমা	বমেন বৰুৱা	২৬৯
৭৪	পাপ আৰু প্ৰায়শ্চিত্ত	জীভেন বৰুৱা	২৭৩
৭৫	নতুন আশা	জয়ন্ত হাজৰিকা	২৭৫
৭৬	ধৰ্মকাই	ঐ	২৭৭
৭৭	কবৰ	বমেন বৰুৱা	২৮১

১০৫	ককা দেউজা নাতি আৰু হাতী	বমেন বৰুৱা	৪০৫
১০৬	দেৱী	চুপেন উজিৰ	৪১৩
১০৭	জীৱন সুৰতি	ঐ	৪১৭
১০৮	সেন্দূৰ	দশবৰ্ণ দাস	৪২৩
১০৯	সোণমইনা	বসন্ত-মানিক	৪২৮
১১০	শকুন্তলা আৰু শঙ্কৰ জোঁচফ আলি	বমেন বৰুৱা	৪৩৩
১১১	মেঘ *১	জীতু-তপন	৪৩৭
১১২	ফাগুনী *২	চুপেন কাকতি	৪৪০
১১৩	ভাগ্য *৩	লক্ষ্মীকান্ত প্যাৰেলাল	৪৪৫

গুপৰঞ্চি—

১৩২* ছবি তখনৰ গীত কেইট পলমকৈ পোৱা বাবে পিচত দিয়া
 হৈছে ৩* ছবিখন গল হিন্দী ছবি “তৰুণী”ৰ অসমীয়া
 ৰূপান্তৰ হৈ।

সম্পাদক

অসমীয়া কথাছবিৰ গীতৰ
 সৈ জড়িত কেইগৰাকী মান—

জ্যোতি বসু

পাৰ্বতী বসু

বিজয়

ভগেন হাজরিকা

কেশর মহন্ত

নিমল প্রভা ববদলৈ

তকজুল আলি

পুৰ্বোত্তম দাস

● সুকল বন্দা

জয়মতী

পৰিচালনা—জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা কথা : সংগীত—জ্যোতি প্ৰসাদ

শিল্পী—দিলীপ কুমাৰ শৰ্মা

আবতি শৰ্মা

লুইতৰে পানী যাবি অ' বৈ
লুইতৰে পানী যাবি অ' বৈ,
সাক্ষী লুইতৰ পানী সোণোৱালী
চহৰে নগৰে যাবি অ' বৈ
জয়াৰে কীৰিতি দেশে বিদেশে
সাগৰে নগৰে ফুৰিবি কৈ ।

মাটিৰে দেহাটি এবি জয়মতী
জ্যোতিৰে দেহাটি লৈ,
যাউতি যুগীয়া কীৰিতি ৰাখিলা
চানেকি জগতলৈ ।

এটুপি ছটুপি ভেজে তিনিটুপি
দেশৰ হকে জয়াই গ'লে বিলাই
অসমৰ জীয়াৰী অসমৰ বোৱাৰী
এটুপি চকুলো যোৱা পেলাই
এটুপি চকুলো, এটুপি চকুলো
এটুপি চকুলো ॥

শিল্পী—মিনতি শর্মা

কথা—লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুয়া

ল'ৰা বৃঢ়া কাক কয়
ডালিমী নুবুজে তাক,
পৰ্বতে হাঁহে নৈয়ে নাচে
উৰিছে পখিলাৰে জাক ।
পুৰণি আকাশ ফুলাম তৰাবে
ল'ৰাতকৈও ল'ৰা,
পুৰণি পৃথিবী ফুটুকি ফুলেৰে
তাতোকৈও যে চৰা ।
অনেক কলীয়া নাহব জোপাই
পেলাই কোমল কলি,
কোটি কলীয়া মেঘৰ লগত
বিজুলী থাকে উমলি ॥

—০—

শিল্পী—মিনতি শৰ্মা

কথা—লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুয়া

পৰ্বতৰ ঢেকীয়া লিহিবিপতীয়া
বতাহতে হালে জালে
অ' মোৰ পখিলী অ'
ক'লা আকাশতে বগে জাকে পাতি
উৰা মাৰে অ' মোৰ পখিলী অ' ।
পখিলী উৰিলে উৰিব ডালিমী
লগৰে লগৰী পাই—মোৰে পখিলী অ' ।
মনৰে সখিয়তী উৰা মাৰি যাব
কলে'নো উৰাদিহ নাই মোৰে পখিলী অ'
অ' মোৰ পখিলী—অ' মোৰ পখিলী অ' ॥

—০—

শিল্পী—আবতি শৰ্মা

কথা—জ্যোতি প্ৰসাদ

আগবাৰীত ফুলিলে সোণে মোৰ চম্পা
 সেউতী মালতী সোণে মোৰ চম্পা
 গোকৰ গুটিমালী বঙাকৈ ৰেৱতী
 আমোল মোলে এই সোণে মোৰ চম্পা ।
 সোণৰে পখিলা কপৰে পখিলা
 ফুলনি জিলিকি উৰে সোণে মোৰ চম্পা ।
 ক'ৰে বনৰীয়া ফটুকা ধুনীয়া
 চৰায়ে বিনালে অময়া স্তৰেৰে সোণে মোৰ চম্পা

—০—

শিল্পী—আবতি শৰ্মা

কথা—জ্যোতি প্ৰসাদ

সোণৰে পালেঙত অ' মনেতৰা
 ধুনীয়া কোৱৰৰ ঘুমটি নাহিলে
 কপাহৰে তলিচা পৰা মনেতৰা ॥
 চাতোনৰ দলিচা পাৰি দিম গুবলৈ অ' মনেতৰা
 বগলীৰ পাখীৰে গাক দিম গুবলৈ অ' মনেতৰা
 ওপৰে তৰি দিম ম'ৰাৰে পাখীৰে
 চান্দোৱা তৰাকুল বহা মনেতৰা ॥

পছমৰ পাহিৰে গুঠি দিম বিচনী
 বা দিম স্তৰভি ভৰা মনেতৰা
 কাষতে লিগিৰী বহিনো নামে গাম
 কোনোবা বিতোপন দেশৰ সাধু কম
 নিশাটো কাষতে বহি মনেতৰা
 টোপনি টোপনি অ' মনেতৰা
 আহিব টোপনি অ' মনেতৰা ॥

—০—

জয়নাম

শিল্পী—দেৱবালা চলিহা, ৰেখা চলিহা (ক) কথা—ভৰত বৰপুজাৰী
মীনাক্ষী চলিহা, মণিমালা বৰুৱা

(ক) জোন যেন কুঁৱৰী—অ' জোন তৰা
লখিমী গোৱাবী অ' জোন তৰা
ঘৰতে আছিল হাঁহি অ' জোন তৰা
স্বৰ্গদেউৰ সভালৈ ওলালা জয়া ।

দোলাৰে ছলীয়া অ' জোন তৰা
স্বৰ্গদেউৰ পৰীয়া অ' জোন তৰা
কিনো ঐ বতৰা আনা
ঘৰৰে বোৱাৰী চ'বালৈ নিয়া ॥

—O—

(খ) কথা—জ্যোতি প্ৰসাদ

(খ) জয়নাম লখিমী ক'বোনো পাওঁ
আজি শুদা হ'লে আমাৰে গাওঁ ॥

—O—

শিল্পী—মিনতি শৰ্মা (ক) কথা—লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা

(ক) খোপাতে পিঙ্কিম মই বিজুলীৰে ফুলে
কাণত পহুমৰে কেক,
গলতে আঁৰিম মই ফুলৰ সাত্ৰেসৰী
হাতত মৃণালৰে খাক ॥

(খ) কথা—জ্যোতি প্ৰসাদ

(খ) ফুলৰে মোঁ খাম মোঁ মিঠা লাক
জিব-জিব জুব-জুব
নিজৰাৰ পানীৰে উমলি
কেনেৰে ধেমালি কৰোঁ ॥

—O—

ଶିଳ୍ପୀ—ଦିଲୀପ ଶର୍ମା, ଆରତି ଶର୍ମା

ମୋରେ ଭାବତରେ ମୋରେ ସପୋନରେ
 ଚିବ ହୃନ୍ଦର ସଂସ୍କୃତି
 ସେଓଞ୍ଜିଆ ବନତେ ସେଓଞ୍ଜିଆ ମନତେ
 ବିକାଶି ପ୍ରକାଶି ଓଠା
 ନବଜନ ଜୀବନରେ ଅଭିନବ ଜ୍ୟୋତି ।
 ଆଜି ଶିଳ୍ପୀ ମନର ପ୍ରଗତି
 ଆଜି ଶିଳ୍ପୀ ପ୍ରାଣର ଢକ୍ତି
 ଜୟ-ଅଜେୟ ଆଲୋକମୟ ବିଶ୍ଵରୂପୀ
 ଅନନ୍ତ ବିଜୟୀ
 ଜନ ଗଣ ମନ ଯୁକ୍ତି
 ପ୍ରଗତି ପ୍ରଗତି ॥

—୦—

ଶିଳ୍ପୀ— ଦିଲୀପ ଶର୍ମା, ନିର୍ମଳ ଯଦୁମଦାର, କଥା— ଚନ୍ଦ୍ର କୁମାର ଆଗବଟ୍ଟାଲା
 ସୁଧାଂଶୁ ସେନଗୁପ୍ତ, ଆରତି ଶର୍ମା, ମିନତି ଶର୍ମା

ଅସୁଖା ଶୁଖିଲା ନିକମପା କାମକମା କାମଦା
 ଜୟତୁ ଜନନୀ ଧରିତ୍ରୀ ଗୃହିତା ।

ହିମାଚଳେ ତୁଳୁ ଓଢ଼ିଚି ଦିଶା
 ଛିମୁତଭୂତ ମାଲିକା
 ଲୋହିତାମୟୀ ପ୍ରବାହଶୀଳା କାମକମା କାମଦା ।

ପ୍ରାଗିବ ଜ୍ୟୋତିର୍ବାଣନା
 ଗୋବବଦୀପୁ ନୟନା ଅନନ୍ତବନ୍ଧୁ ପ୍ରଭା
 ଅର୍ପଣସା ମାଲିକା କାମକମା କାମଦା ॥

—୦—

ইচ্ছামালতি

পৰিচালনা—জ্যোতি প্ৰসাদ আগৰৱালা

কথা + সংগীত

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

জ্যোতিপ্ৰসাদ

বিশ্ববিজয়ী নৱ জোৱান
বিশ্ববিজয়ী নৱ জোৱান
শক্তিশালী ভাৰতৰ
ওলাই আহা ওলাই আহা
সম্ভৱ তুমি বিপ্লৱৰ।

সমুখ সমব সমুখতে
মুক্তি যুজাক ছছিয়াৰ
মৃত্যু বিজয় কৰিব লাগিব
স্বাধীনতাৰ খুলি ছুৱাৰ।

অগ্নিবৃষ্টি আহিব লাগিছে
গৰজিছে বজ্ৰপাত
শিলাবৃষ্টি ভূমিকম্প
হ'ব সহস্ৰ উদ্ধাপাত।

পৰাধীন জীৱন ভয় কৰি
মুক্তি যুজতে কৰা ইবাৰ
উদ্ধাৰিবা ভাৰত জননী
চুৰ্ণিত কৰি কাৰাগাৰ ॥

মোৰে মন বনতে তই
কি বাঁহী বজালি অ' অ' সুন্দৰ
সুন্দৰ সখা মোৰ চিৰ সুন্দৰ।

নিশা চন্দ্ৰাৱলী নিশা চন্দ্ৰাৱলী
তাতে তৰাৰ দীপিকাৱলী পাতি দিলি
নিশা আন্ধাৰে তই হাঁহিৰে উজ্জ্বলি
আনি দিলি পুৱতিৰ অকণাৱলী
সুৰবে কেঠালী মোৰ
ৰ'দালিৰে কৰি নোনোৱালী
অন্তৰ ভৰি মোৰ বিকশিত শত শত
শুকলি শেৱালী
পাহিৰে কোলাতে তুলি
তোৰ মৰম নিয়ৰে মুকুতাৱলী।

—০—

কপৰে পানীতে সোণৰে পানচৈ
মেলিছে মেলিছে মেলিছে এ
পাখিলাৰ পাখীৰে পাল উকুৱাই
ফুলৰে পাতৰে হৈ।
সেই নীল আকাশৰ শেষ সীমানাত
বাঞ্চে অসীমৰে বাঁহী
তাৰ চিৰনিজাৰ আন্ধাৰ ভেদি
জাগে অকণৰে হাঁহি
তালৈ তালৈ মেলি দে এ
মেলিছে মেলিছে মেলিছে এ।

—০—

মনোমতী

পৰিচালনা—বোহিনী বৰুৱা

সংগীত—প্ৰশান্ত বৰুৱা

শিল্পী—প্ৰশান্ত বৰুৱা

কোন দেশৰ সেই বাজকুৱৰী
সপোন আজি গ'লে বিলাই ॥
মনৰ দাপোনতে লৱনী—মুখনি
চাত মাৰি থৈ গ'লষে পলাই,
শুনা শুনা কয় কোনোবাই গানে গানে
মিলন বাগিনী আহে প্ৰাণ বিনে
সপোন আজি গ'লে মিলাই।

--O--

গান মোৰ কাটি লৈ
হিয়াখনি ভাঙি থৈ
যায় গুচি দূৰলৈ কোন,
চেঙেলীয়া লুইতৰ
কপোৱালী পানী
তাতে তোৰ লৱনী হাত।
যাওঁ নাওঁ বাই কাকেনো ধীয়াই
জোনায়ৈয়ে পুৱাই যায়
যাওঁ যাবি লগৰী কথা হ'লে কবি
চা অ—চা চা চকুমেলি তোৰ
ছক্কু বোৱাই কান্দিছে বিনাই
ই ঘাটে গৰাকী তোৰ।

—O—

কপহী

সংগীত, পরিচালনা—পার্বতী প্রসাদ বকরা
 শিল্পী—চাক ববদলৈ, তৰুণ হাজৰিকা, হুৰ্গা ফুকন,
 পূৰ্ণ কোঁৱৰ আৰু পাৰ্বতী প্রসাদ বকরা

তোৰ নাইযে বন্ধোৱা বাট
 তোৰ পদে পদে আছে কতনো উজ্জ্বলিত
 কত ঘাত প্ৰতিঘাট ।

সো উচ্চ টিঙত বহি আছে তোৰ
 কদ যি মহাদেৱ

তই কৰিব লাগিব সেৱ ।

এই গিৰি পৰ্বত লঙ্ঘন কৰি

উঠিব লাগিব শিৰ :

হেৰ' নিৰ্ভীক তই বীৰ

তই ভাঙিব লাগিব পৰ্বত শিলা

কাটিব লাগিব বাট ।

তই জিনিব লাগিব ভয় ;

তই আনিব লাগিব জয়,

তই ভাঙিব লাগিব সকলো বান্ধোন

চিঙিব লাগিব জাল ;

এই মিছাৰ মোহিনী জাল ।

তই চলাব লাগিব সাৰথি বিহীন

জীৱনৰ মহাৰথ

তোৰ কণ্টকময় পথ ।

ন'ই তোৰ হৈ কাৰো উৎসাহ-বাণী

সহানুভূতিৰ মাত ॥

নোবোলেঁ৷ তোক সোণৰ অসম
 মাটিৰ অসম আই ;
 সোণতকৈয়োষে চৰা এই মাটি
 এয়ে মোৰ ওপজা ঠাই ।
 অতীতত তোৰ কি ধন আছিলে
 কেলৈহে লাগিছে মোক ?
 এতিয়াযে তই নিচেই নিচলা
 হুবেলা হুগুছে ভোক ।
 হুখীয়া হ'লেও নিচলা হ'লেও
 আই মোৰ মৰমৰ,
 আইতকৈনো বাক আছেন আপোন
 আছেন কোনোবা বৰ ॥

— ০ —

জোনাক জোনাক শীতল জোনাক
 চাই মোৰ চকুলো সৰে,
 অস্তুৰ মোৰ উগুল থুগুল
 উদাস আকুল কৰে ।
 মনত পৰেহি কোনোবা পুৰনি
 জোনাকী বিবহ বেধা
 মাইধ-মালতী লতাৰ আঁৰৰ
 গোপন মিলন কথা ।
 মনৰ মাজত হুথ সোঁৱৰণী
 অতীত মধুৰ জাগে ।
 বাহিৰত শুদা কপালী জোনাক
 উকঙা উকঙা লাগে ॥

— ০ —

অকলণৰীয়া বাটকরা
 বাটে বাটে তই বীণ বাই বাই যা ।
 যদিহে পিছত অগনি জ্বলিছে
 সংসাৰ তোৰ ছাই কৰি নিছে
 মিছাতে উভতি কি হব ভাবিলে
 সন্মুখ মাথোন চা ।

লগ নাই তোৰ কোনে পতিয়াব ছুখ
 সঙ্গ নাই তোৰ কোনেনো দেখিব মুখ
 মেঘ বৰষিলে বাটৰ মাজত
 থমকি নববি গছৰ আঁৰত
 খুপি খুপি তই পিছল বাটত
 বাট বুলি বুলি যা ॥

—o—

হাতত হেৰোৱা ধন
 বাটত হেৰা পায়,
 বাট পাহৰা বাটকরা
 ঘৰ বিচাৰি যায় ॥

কপটী নৈদ মৰা স্মৃতিত
 আঁঠিল আজি ঢল
 ভৰ জীৱনৰ ভৰা স্মৃতিৰ
 পাত উপচি গ'ল ॥

ভুল যদি তোৰ ভাগিল
 আঁকো নকৰিবি ভুল,
 জীৱন সোঁতত আহিল ভাহি
 প্ৰেমৰ সৰা ফুল ।

—o—

বদন বৰফুকন

পৰিচালনা—কমল চৌধুৰী

শিল্পী—প্ৰেম শইকীয়া

সংগীত—কমল চৌধুৰী

কথা—পুৰুষোত্তম দাস

তুমি আহিবা

তুমি আহিবা

মন ফুলনিৰ ফুলাম বাটেৰে

বাঁহীটি বজাই আহিবা।

কাষতে দেখিবা পতম পুখুৰীৰ

পতমৰে পাহি লৰে,

ফুলে ফুলে পৰি বচকি পখিলী

জাকি মাৰি মাৰি উৰে

তাত মলয়া ভহা ফুলৰ স্তব্ধি

ওঁঠতে বোলাই আনিবা।

গধূলী আকাশৰ বড়া আভা পৰি

সাগৰ বুকুতে কৰে জিলিমিলি

সৰগী জেউতি চৰে,

মৰম তুলিৰে মোৰ মন পটতে

সেই ৰূপছবি আঁকিবা

মৰম মাধুৰী হিয়াবো হিয়াৰ

গোপনে গোপনে আনিবা।

শিল্পী—প্রেম শইকীয়া আৰু অন্যান্য

কথা—আনন্দিৰাম দাস

ৰূপত বঙে চৰা

খোজত মানিক সৰা

পৰ্বতৰ কুৱৰী অ'—

আমি ৰূপ কোৱৰী।

আমাৰ লগতে গাইছে উমলি

বনৰে কুৱৰী অ'

আমি ৰূপকোৱৰী

আমাৰ হিয়াৰ ৰূপালী টো

মুখৰ আমিয়া নান্দুৰী মো

মাথোৰে বলিয়। পাবলৈ এবলি

লবলৈ সাবটি ঐ।

হাতৰে গুৱনি মৃণালৰে খাডু

কাণত ফুলকলি পতুমৰে কেক

আচলতে আহি পখিলাৰে জাক

পৰে উৰি উৰি অ'।

চাপৰিৰ বুকুৰে হৰিণী জাক

কোনেনো ধৰিব পাবে ঐ তাক

চাই চাই নেলাগে কৰিব বলীয়া

ৰূপহী কুৱৰী অ'

আমি ৰূপকোৱৰী ॥

চিৰাজ

পৰিচালনা—বিষ্ণু বাভা

ফণী শৰ্মা

সংগীত—বিষ্ণু বাভা

সহকাৰী—ভূপেন হাজৰিকা,

শিৱ ভট্টাচাৰ্য্য

সুৰা কথাত শিল্পী ভূপেন হাজৰিকা

অগ্নিযুগৰ ফিবিঙতি মই

নতুন অসম গঢ়িম

সৰ্বহাৰাৰ সৰ্বস্ব

পুনৰ ফিৰাই আনিম

নতুন অসম গঢ়িম।

নবকঙ্কালৰ অস্ত্ৰ সাজি

শোষণকাৰীক বধিম

সৰ্বহাৰাৰ সৰ্বস্ব

পুনৰ ফিৰাই আনিম।

ধন্যব্যৱসায়ীৰ ঠাই নাই তাত

জাতিৰ অহঙ্কাৰ লয় পাব তাত,

অম্প্ৰশ্যতাৰ মহাদানৱক

আপোন হাতেৰে নাশিম

নতুন অসম গঢ়িম ॥

হৰিজন পাহাড়ী হিন্দু-মুছলিমৰ

বড়ো কোচ, চুটিয়া কছাৰী আহোমৰ

অস্ত্ৰৰ ভেদি মোঁ বোৱাম

ভেদাভেদৰ প্ৰাচীৰ ভাঙি

সাম্যৰ সৰগ বচিম ॥

কথা + শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

হায় হায় হায়

কঁপি উঠে কিয় তাজমহল ?

পুৰতি নিশাৰ অজ্ঞানৰ সতে আজান

যমুনাত তুলি শত ধুমুহাৰ কোলাহল

তাজমহল, তাজমহল !

ই যে চাহজাহানৰ হিয়াৰ আজান

অ' মমতাজ জান !

অকলশৰীয়া হায় কান্দে তোৰ চাহজাহান !

মমতাজে কয় উচুপি উচুপি

মমতাজে কয় সমাধিত বহি

প্ৰেমিক প্ৰিয় চাহজাহান হৃৎ হল অবসান

আশাৰ ফলিল ফল গঢ়িলা তাজমহল ।

—O—

স্বৰ :- কথা :- শিল্পী—শিৱ ভট্টাচাৰ্য্য

আৰু নবজাবি বীণ বাটকুৱা

নবজাবি তোৰ বীণ

নাই তোৰ এতিয়া সপোন সুৰীয়া

তাহানিৰ সোণালী দিন ।

জীৱনৰ হাটেতে কবিলি বেহানী

হেৰুৱালি তোৰ মূল

বীণখনি বাই কি হ'ব বিনালে

ই যে তোৰ জীৱনৰ ভুল

বকুল তলৰ সমাধি চাই

নবজাবি বাটকুৱা বীণ ॥

—O—

কথা + সুব + শিল্পী — শির ভট্টাচার্য্য

বাবু ঘৰেৰ চাকুৰী অলকাৰে নকৰী
হাড় ভেঙ্গে কৰি কামজাৰী ।

আন লাগে ধোপা থুপি
তেঁতুল লাগে বেঁকা লো
আসান দেশে এসে মোৰা
পায় লো বহু টাকা লো ॥

কাঁচা সোণৰ ডালে ডালে
চায়েৰ কচি পাতা লো
কাল যে ছুটি হাটৰ দিন লো
কিন্হা, ধোপাৰ কাঁটা লো ।

শিশিবে কি ফোটে ফুল বিনা বৰিষণে
চিঠিতে কি ভুলে মন বিনা দৰিষনে ।

নাইকো মনে সবম কি তোৰ
সুখেৰ স্বপন দেখিস
ছিঃ ছিঃ ছিঃ লাজে মাৰি
কেন বে চুড়ি না দিস ।

—০—

সংশ্লিষ্ট — নিকপমা

কোন বনৰে কুমলী বিৰিণা
বতাহতে হালে জালে
ব'দত চিকেমিকে কৰে ঐ বিৰিণা
নই চিকেমিকে তৰা জিকিমিকি
কৰে চুমা চুমি ডালে পাতে পৰি ॥

পাৰঘাট

পৰিচালক—প্ৰবীণ কুকন

সংগীত—গন্ধৰ্ব

শিল্পী—কমল চৌধুৰী, মলয়া দাস

কথা—পুৰুষোত্তম দাস

পুৰাণে মলয়া মন জুৰণীয়া
হিয়া পৰি যায় শাঁত
সোণালী সূৰ্যে ভুমুকি মাৰিলে
জিলিকে পুথুৰী ঘাট।

ঘৰে লখিমী জীয়াৰী বোৱাৰী
গাতে মেজাৰী পাট
চকুৰে চাৱনী মৰমৰে মিহলি
মুখত মে' সানা মাত।

মুকলিমূৰীয়া তেজাল ডেকা লৰা
লাচিতৰ শক্তি গাত,
পথাৰৰ লগিমী সোণালী ধাননি
সবগৰে শোভা তাত ॥

ধৰমৰ কবমৰ আমাৰে নামধৰ
নাম উঠে জাত জাত
“শংকৰ গুৰুহে ভৈলা অবতাব
ইবাৰ কৰিয়ো গুৰু জগত উদ্ধাৰ”
উত্তলা স্তবৰে চিনাকি পেপাটি
মানিকি মধুৰী মাত ॥

শিল্পী—দিলীপ শৰ্মা

কথা—পুৰুষোত্তম দাস

সম্মুখত দেখি কলীয়া একাৰ
ভয় নাই তোৰ ভয় নাই
হেৰ' বাটকরা কি হ'ব ভাবিলে
পিচলৈ উভতি চাই
ভয় নাই তোৰ ভয় নাই ॥

মায়া মৰীচিকা সকলো নেওচি
ছলিত জনৰ চকুপানী নচি
বাটেৰেই যুগ যুগ ধৰি
ক'ত বাটকরা যায় ॥

সিপাবত বাজে মুকুতিৰ শিঙা
ইপাৰ খলক লাগে
ত্যাগ অগণিৰ জ্বলা চিতা দেখি
শুণু জনতা জাগে
হেৰ' শান্তি কামী মানব পূজাৰী
ধূলিৰ ধবাত সবগ বিচাৰি
ধমকি নৰবি পাৰঘাট পাই
সাধনাৰ তোৰ ক্ষয় নাই ॥

—৩—

শিল্পী—সুদক্ষিণা শৰ্মা

কোন দূৰে দূৰে যায়
ৰূপ জগতৰ বঙীন দিনৰ
বাতৰি বিলাই ।
অ' বনৰে চৰাই কিনো গীত গায়
কাৰে সহাবি পাই ॥

ফুলবে ফুরবী কপকে ফুরবি
 মাৰিলে মিচিকি হাঁহি
 স্তব বলীয়া কলীয়া ভোমোৰা
 মৰম যাচিলে আহি
 হিয়াৰ মাজত পুলক জগাই
 কপকে চাই চাই ॥

বুকুত স্তবভি পখিল উপচি
 কপৰ বিজুলী উঠিল উজ্জলি
 কোন ময়াৰী মধৰ স্তবেৰে
 ভাবে ভাবে বাঁহী বায়
 স্তবৰ কপনি পৰাণ জোকৰি
 চেনেহতে লুকুৱাই ॥

—:—

শিল্পী—জ্ঞানদা কাকতি

কথা—পূণ্য প্রসাদ ত্তৰবা

তমি জানো বুজা প্ৰিয়
 মোৰ হৃদয়ৰ শত বেদনাই
 মাধনী বোলাই শত ক'মনাই
 গীত গাওঁ মই কিয় ।

মোৰ ই গীতৰ স্তবৰ নায় ই
 হিয়াত যদি পুলক জোগাই
 সেয়ে হব মোৰ চিৰ জীৱনৰ
 সাপোন স্মৰণীয় ॥

মোৰ এই গীতৰ প্ৰাণৰ ভাষা
 আপোন হিয়াৰ আশা নিৰাশা
 সকলো সপি দিছো ভোমাকে
 ফুৰি মোৰ বদলীয় ॥

—o—

জেতুকা বোলেবে বোলাম হাত লাবণী
কেকবে জিলিকাম কাণ,
ককালত টঙালি মাৰি লৈ লগৰী
কাটিম পথাৰেৰে ধান ; সোণোৱালী
কাটিম পথাৰেৰে ধান ॥

ৰাতিতে উলিয়াম চেলং ছকঠায়া
ফুলে বচা বিহুৱান,
ৰণৰে বেলিকা যামে আগেবাটি
দেশৰে ৰাখিমে মান ; যুগমীয়া
দেশৰে ৰাখিমে মান ॥

বুকুৰে অমিয়া বিলাম মোহনীয়া
সাদৰৰে সমিধান
খোজতে ফুলামে ফুলে সৰগৰে
উলাহত নাচিব প্ৰাণ, সমনীয়া
উলাহত নাচিব প্ৰাণ ॥

—০—

শিল্পী—সুদক্ষিণা শৰ্মা

শেৱালী পাহিটিৰ বুকুৰে কথাটি
কবলৈ ভাষাটি নাই নাই
মোৰোষে ভাবটি বুজাব নোৱাৰে
মনতে মৰহি যায়,
যায় কেচাসোণ
মনতে মৰহি যায় ॥

পথারব সিপাৰে পেঁপাৰ মাত শুনিলো
 মন মোৰ বলীয়া হয়
 শালিকৈ ধানৰে সৰুকৈ আলি দে
 ভৰি মোৰ পিচলে খায়
 খায় কেচাসোণ
 ভৰি মোৰ পিচলে খায় ॥

এধানি নিজৰাই তুৰাত মেলিছে
 বৰনৈৰ বুকুলৈ বাগৰি যায়
 বহলকৈ বৰনৈ সাগৰে মাতিছে
 এধানি নিজৰাক মাতোতা নাই
 নাই কেচাসোণ
 নিজৰাক মাতোতা নাই ॥

বৰগছ মেৰিয়াই লতাপাত বগালে
 আলফুল পৰশন পায়
 তোকে মই আৰবি বাখিম মোৰ কেচাসোণ
 কালৈকো নকৰো ভয়
 ভয় কেচাসোণ
 কালৈকো নকৰো ভয় ॥

তাহাণি শুনিছো কথা মোৰ চেনাই ঐ
 সময়ো উকলি যায়,
 বিড়িয়াই বিড়িয়াই ভাগবি পৰিলো
 ভেওঁতো সহাবি নাই
 মোৰ কেচাসোণ
 ভেওঁতো সহাবি নাই ॥

শিষ্টী—ভূপেন হাজৰিকা

কথা—ভূপেন হাজৰিকা

কাৰ আকাশৰ বামখেঁচু খনি
ক'তে বা লুকাই ॥
কাৰ সপোনৰ ফুলনি খনি
মৰহি শুকাই ॥

জীৱনৰে লুইতত নাওঁ মেলি দে
আশাৰে তুলি লৈ পাল
একোকে নেপালে পায়ো হেৰুৱালে
নিচিগে মায়াৰে জাল
হায় ! হায় !! হায় !!!

উৰি গুচি গ'ল লুইতপৰীয়া
চাকৈ চকোৱা হাল
অকলশৰীয়া নিশাটি জনাই
বনো কত বাট চাই
নিশা একাবত পজাতে চিঞৰী
উষাটি বলীয়া হ'ল
ওলাই জোনৰ হাঁহিটি দেখি
উহাৰে পাহৰি গ'ল ।

মানবী জলধীত পুৱাতে উঠিলে
জনমৰে কোলাহ'ল
নিমাতী গধূলী আহিলে কুৱলী
মৰণৰে মহাকাল ।

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, পুৰুষোত্তম দাস

কথা—ভূপেন হাজৰিকা

কল্পাই আমাৰ ধন্ম'

কল্পাই আমাৰ ধন্ম'

আমি জীৱন যুঁজত জিকিব লাগিব

শিল্পি সাহসৰ বন্ম' ॥

স্বাৰ্থপৰ নোলুপ আশা

আমি কবিন খৰ্ব

মহা মানবৰ বাণী শিবে লৈ

নাশিম যুঁজৰ গৰ্ব ।

মুফলা মাটিৰ সৃষ্টিৰ স্তব

গাৱেটে দেশৰ গৰ্ব

শিৰিত জনক আকোৱালী লৈ

গাওঁতে পাতিম স্বৰ্গ ।

ছাপৰত কলে ত্ৰীককই

নেপালাৰা নিজ কন্ম'

কুৰিশতিকাৰ বাপুজীয়ে কয়

কন্ম'ট সাৰ বন্ম' ॥

আমি নতুন যুগৰ নতুন মানব

আনিম নতুন স্বৰ্গ

অৱশ্যে জনতাৰ বাবে

ধবাত পাতিম স্বৰ্গ ॥

বিপ্লবী

পৰিচালনা—অমিত সেন

সংগীত—শিৱ ভট্টাচাৰ্য্য

কথা—ভূপেন হাজৰিকা আৰু অন্যান্য

অ' আমি তেজাল গাঁৱলীয়া
গাঁৱৰে ৰাখিমে মান
নাঙল যুঁৱলীৰে পৃথিৱী সজাও
বদ'তে তিৰে বিবাই জান।

লহপহীয়া মুগা বৰণীয়া
মলয়াত হালিছে ধান।
গাঁৱৰে ৰাখিমে মান।

অ' আমি গাভৰু ধুনীয়া
ছেগ চাই কাটিমে ধান
গাঁৱৰ গৰখীয়াই পেঁপাটি বজাই
সুৰতে হৰি গ'ল প্ৰাণ
ছেগ চাই কাটিমে ধান।

অ' বতৰ ডাৱৰীয়া
লুইতত আহিছে ধান
কাষত কলচি লৈ অমৃত আনিছোঁ
শিৰতে বান্ধিছোঁ ধান
গাঁৱৰে ৰাখিমে মান।

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা আৰু অন্যান্য

কথা—ভূপেন হাজৰিকা

অ' ভাৰতীৰে অ' পৃথিৱীৰে

স্বাধীনচিহ্নীয়া দল

ভাৰতী স্বাধীন হ'ল।

ষিটমিট এন্ধাৰ কঙ্কাল সাৰ

অতীতৰ অন্ত হ'ল

অতীত নাশি নৱ জেউতিয়ে

জিলমিলাই জলমল।

অগ্ৰদূত সবে যাম আগুৱাই

তবঙ্গ সম কৰি কল কল

পৃথিৱীৰ প্ৰগতিৰ হকে আমি

পান কৰি দুখ হলাহল।

সাম্যৰ মন্ত্ৰন পাতিব লাগিব

চূৰ্ণ কৰি শোষণ অনল

মুখুৰ্ণ জনতাই নৱ চেতনাত

তোলক আনন্দৰ কোলাহল।

ভাৰতীৰ দৃষ্টি ভাৰতীৰ কৃষ্টি

সকলো মহীয়ান হ'ল

মহামানৱৰ মহা বাণীয়েই

যাচে নিতে মহাবল।

জিক্মিক্ হাতীপটি বিপ্লবী বাটটি

সমুৰত পৰি ব'ল

কৰা অভিযান মহা অভিযান

জ্যোতিৰ সৃষ্টি অবিৰল।

ধূলিৰ ধৰাত আপোন পাহৰি
 খেলিছে কেবল ধূলিৰ খেলা
 জীৱন নদীৰ সোঁতত এৰিলি
 বাসনাৰে ভৰা বঙীন খেলা।

জীৱন মৰণ একে কথা
 মায়াত মাথো উপজে বেথা
 কোনো কাৰো আপোন নহয়
 ধৰাত চোন এয়া
 সকলো মৰিব আহিলে বেলা
 বাসনাৰে ভৰা বঙীন খেলা ॥

ভুল নকৰিবি ভুল বাটে গই
 চলনাব মায়া হৰিণী খেদি
 জয় যাত্ৰা কৰি আগবাঢ়ি ব'ল
 বিচাৰি প্ৰেমৰ মোহন বেলি
 বাসনাৰে ভৰা বঙীন খেলা

কণুমী

পৰিচালক—ভূবংশ গোস্বামী

সংগীত—দৰ্প নাথ শৰ্মা

শিল্পী—শেৱালী দেৱী

কথা—শ্ৰী শ্ৰী শংকৰদেৱ

তেজৰে কমলাপতি পৰভাতে নিন্দ
তেৰি চান্দ মুখ পেখে উঠৰে গোবিন্দ ॥

ৰজনী বিদূৰ দিশ ধৰলী বৰণ
তিমিৰ ফেৰিয়া বাজ ৰবিৰ কিৰণ ॥

শতপত্ৰ বিকশিত ভ্ৰমৰ উৰায়
ভ্ৰজবধূ দধি মখে ছুৱা গুণ গাই ॥

দাম স্তদামে ডাকে তেৰি লৈয়া নাম
তেৰ দেখ উঠিয়া আসিল বলোৰাম ।

নন্দ গেল বাঞ্ছান গোল ল গেল পাল
সুৰভী চাৰিতে লাগে উঠৰে গোপাল ॥

পলাৰ লৱণ লৈয়ো শিঙা বেত বেণু
সকালে মেলিয়ো বাস হান্ধালাৱে খেলু ॥

কহয় মাধৱ ন ই কিনো তপসাইলা
ব্ৰিজগত পতি হবি বাখোৱাল পাইলা ॥

সেইদিনা নিবলার মধু জোন্সাত
 কাষত দবদী চাকি
 ওম্বব মবমী প্রিয়া
 মূহু মূহু পাপিয়াৰ মধুৰ তানে
 বচি দিলে সপোন মায়া ॥

দিয়া বাকী প্রিয়া মোক
 চোবাহী ভবাই
 আজি সেই কপালী বাতি
 পবাণ জুৰাই
 তোমাৰ মদিৰা ভবা
 গীতেৰে বুৰাই
 জীৱনৰ মধু অমিয়া ।
 কাষত দবদী.....॥

সৌখে ফুলিছে চোৱা হেজাৰ গোলাপ
 বিবহীত বুকুৰ কত বক্ত লিখা
 হৈ ধীৰে ধীৰে হাসনা-হানাই
 আজুৰ বনভো আছে বিবহ গঁঠা
 জীৱন শলিতা প্রিয়া আহিলে মুমাই
 মধুৰ হাঁহিৰে জানো বাখিৰা ভুলাই
 দিবা ঢালি সমাধিতে পিয়লা ভবাই
 অ'মোৰ দবদী প্রিয়া ॥

শিল্পী—ইভা বকরা

কথা—নব বকরা

ফাণ্ডনবে পচুরাই

আচলতে উকরাই

বঙালী ঐ বিহ্বেনো

বাতৰি বিলাই যায়

অ' মোৰ মন পিচলি যায় ।

তোৰনো ঐ ভাবনায় হিয়াকে নচুরাই

কোন অচিনা দেশলৈ

চিনাকি তোৰ লবলৈ

মোৰ মনৰ পখিলাই

নাচি নাচি ঘুৰি ঘুৰি

সাজি কাচি উৰি যায়

তোকেনো বিচাৰি হয় ॥

প্ৰেম বঙা তোৰ কবিতাৰ সপোনে আবৰে

মো সনা তোৰ স্তব্ধে নিজৰা বাগৰে

বোলে সেন্দূৰীয়া ঐ জেতুকা পতীয়া

মোৰ মন সেন্দূৰীয়া জেতুকা পতীয়া

মোৰ মন উভতি যায় ।

হেঁকরা কোন দিনৰে স্তব্ধে বিড়িয়াই

মোৰ মন পিচলি যায়

মোৰ গানৰে পূববীত

মোৰ ফুলনিৰ স্তব্ধিত

তোৰনো ঐ ভাবনাত ঢৌ খেলি খেলি যায় ॥

শিল্পী—ইভা বকরা, শেৱালী দেবী

কথা—দৰ্প নাথ শৰ্মা

তুমি মোৰ জীৱনৰ মন বিতানত
এদালি বকুল মানস বনত ।

মৰম পৰশা গানে
প্ৰীতি আৰু অভিমানে
সুৰৰ অমিয়া ধাৰা
দিয়া ঢালি মোৰ পৰাণত ॥

অৰুণ বাগেৰে বিকশিত জ্বলি
ৰঙীন অম্লপ ৰাশি দিবাৰি ঢালি
গাঠি দিবা মধুবাণী কণ্ঠ সুধা
সেইটি নিশাৰ শেষ প্ৰহৰৰ ॥

তোমাৰ কাৰণে ৰচা মোৰ কবিতা
তুমিতো সুবুজিলা হয়
সুৰৰ মাধুৰী সানি ৰঢ়িলো সপোন
তোমাৰে জয় গীতি গাই
নাই নীৰ হিয়া ভৰা পুলক প্ৰাণৰ
মন মোৰ নয়নৰ কবিতা গানৰ
কি যে সৰুৰুপ হয়
এই বিশাল বিবহৰে গঠা জগতৰ ॥

নিমিল। অঙ্ক

পৰিচালনা—লক্ষ্যধৰ চৌধুৰী

কথা + সংগীত—পুৰুষোত্তম দাস

শিল্পী—বীৰেন দত্ত, উষা বৰদলৈ

লুইতৰ পাৰৰে গুৱনী

কছৱা ফুলৰে ফুলনি

পখিলাৰে উৰে জাক,

লুইতৰ চেনেহে লুইতপৰীয়াৰে

সাহসৰ দেখুৱাই বাট ॥

ওপৰত জিলিকে পাহাৰে নীলাচল

তলৰে লুইতত মাছ

পশ্চিমত জিলিকে লাচিতৰ শৰাইঘাট

গিড়িয়াই মাতে যেন কাক ॥

সাউদৰ ডিঙৰা বগা পালে তৰা

উজনি নামনি কৰে,

দেশ বিদেশৰে নানান বাইজৰে

ছুয়ো পাৰ উপচি পৰে ॥

ইপাৰে সিপাৰে বগাকৈ বালিতে

খায় নাৱৰীয়াই ভাত

আমাৰে লুইতখন অতিকৈ বিতাপন

পাৰতে বনিজৰ হাট ॥

—O—

শিল্পী—বীৰেন দত্ত

সেউজীয়া গছে বনে আমাৰ গাৱেখনি

বিলাব বুকুত জাকৈ মাৰে গান্ধক ছোৱালী ॥

আমাৰ গাৱঁৰ ডেকা ল'ৰা পথাৰ মূৱা ধন

মাটি কালি চপাই আনে সাত সাউদৰ ধন ॥

গোহালীত গৰু ভৰা বাৰীত তামোল পাণ
বতাহতে হালে জালে খেতিৰ পকা ধান ।

চালত পৰি পাৰ চৰাই কুকলীয়াই মাতে
ব'দত বহি বুঢ়া বুঢ়ী মনৰ কথা পাতে ।

আমাৰ গাৱৰ বিৰিখতে নানান চৰাই মাতে
পথাৰতে গৰখীয়াই কাৰে কথা ভাবে ।

জোন জ্বলে বেলি জ্বলে তৰা শাৰি শাৰি
বুকুৰ আপোন গাওঁখনি মাটিৰে জীয়ৰী ।

—০—

শিল্পী—দিলীপ শৰ্মা

যাৰ জীৱনৰ জেউতি হেৰাল

তাৰ কথা নাভাবিবা,

(সিয়ে) বিগত দিনৰ কৰুণ কাহিনী

মনৰো মনত পাবা ॥

ফুলনি স্তৱনী ফুল চাই চাই দখিণ মলয়া যায়

পালেবা নাপালে ফুলৰ স্মৃতি সমূলি ভাবনা নাই

(যদি) আকুল আবেগ হিয়া খনি ভাগে

তাকেই স্তৱনী চাবা ॥

বনৰ পখীয়ে বনতে সজায় কত নীড় মৰমৰ

ধুমুহা বুকুত নিমিষে ছেৰায় বাজে স্তব বিবহৰ

সঙ্গী বিহীন নিশাৰ পখীৰ কৰুণ কণ্ঠৰ তান

ব্যথিত প্ৰাণত বৰষা নমোৱা কবিৰ কাম্য গান

(তাত) কামনা বাসনা মিহলি দিনৰ

কাহিনী বিচাৰি পাবা ॥

পিয়লি ফুকন

পৰিচালনা—কবী শৰ্মা কথা + সঙ্গীত—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—গুনদা দাস

গাঁৱৰে জীয়ৰী সপোন সুন্দৰী

গাঁৱতে সবগ বচোঁ মই

মাটিতে সবগ বচোঁ মোক

দেৱতাই ব লাগি চায় ।

ধুনীয়া মন মোৰ কুমলীয়া

বাছ দুটি মোৰ লহপহীয়া

কাকনো সাবটিব খুজি

অলিয়া বলিয়া হয় ।

দেহাৰ বৰণ মোৰ চম্পা ফুলীয়া

চুলিৰ বৰণ মোৰ একাৰ ক'লীয়া

খোজত মলয়া বয় ।

গাঁৱৰে ধাননিৰে ময়েই দাৱনী

মুগাৰে বিহাখনিৰ ময়েই বোৱনী

মোক দেশেই সাৱটি লয়,

মুকলি মুৰীয়া চেনেহ নিজৰাই

লুইতকে ধিয়াই বাগৰি বাগৰি যায়

আশাৰও যে শেষ আজি নাই ।

জিব জিব জিব জিব নাচোন নাচে

বমক জমককৈ সাজোন কাচে

মোক সাগৰে সাৱটি লয়

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

অহো হো মহ' অ' দেশৰ হকে মৰোঁ অ'
কিঞ্চিতে নাই ভয় নাই
ওলালোঁ মুক্তি পথ যাত্ৰী ।

বংঘৰ বংঘৰ তেজীৰঙা বংঘৰ
আজি কিয় বং তোৰ নাই
ডাঙৰীয়া সৰুৰে আক যত অনুচৰে
কিয় আজি শোকতে বিনায় ।
নাকান্দিবি অ' দেশ মাতৃ !
শান দিয়া হেংদান যত মহা অস্ত্ৰী
মন্ত্ৰণা দিয়া আজি যত মহা মন্ত্ৰী
আশীষ দিয়া আই মাতৃ ॥

পিয়লী, পিয়লী ! ক'তনো লুকালি
মুকুতি যুঁজৰ সেনাপতি ?
পৰেৱতৰ শিখৰতে ভৈয়ামৰ নামনিতে
দেশৰ ল'ৰা বুঢ়াই উচুপিছে দিনে ৰাতি
আমাৰ পিয়লী বোপাটিৰ নাভাঙিলে কাল ঘুণটি
মৰণে ল'লে সারটি
দেশৰ আকাশতে জুইৰে অঁকিলে
স্বাধীনতা হাতীপটি ।
পিয়লীক শূঁৱৰি দিখোঁ নৈ থমকে
চকুপানী টুকি টুকি
মুকুতিৰে শিখা ৰাইজে জলাব
পিয়লীৰ থাপনা পাতি ।

শিল্পী - ভূপেন হাজৰিকা, গুণদা দাস

ছখৰো উপৰি ছখ মোৰ বাইজ এ
লুইতত উটিলে জাঁজী
আমাৰে দেশখন হ'ল মৰিশালী
পানী নাই পথাৰত আজি
কিনো দিন পৰিলে আজি।

বহুদৈ থাকুৰে ভোগাইয়ে চিঞৰে
পেপাটি নাবাজে আজি
শিৱৰে দৌলতে ডবা নাইকিয়া
ডবা কাহ নুঠে বাজি।

বৰঘৰ মজিয়াত সাপে বাহ ল'লে
বননৌ উঠিলে গজি
কাৰেনো ঘৰে বুকুতে উঠিছে
ছখৰে স্মৰতি বাজি।

কোম্পানী আহিলে চ'ৰা ঘৰ মুখলৈ
এখন্ডক বহো দেই বুলি,
চৰাঘৰ পাব হৈ বৰ ঘৰ সোমালে
শেলোৰে বুকুতে হানি।

বংঘৰ সমুখত বহইল নাইকিয়া
বংঘৰ উৰিলে কেনি মোৰ দেউতা
ভলাভল ঘৰতে
এজ্জাৰে ধৰিলে চানি মোৰ দেউতা।

শিল্পী— ভূপেন হাজৰিকা, গুনদা দাস

উজাই বুবে দিলে শিহ কি ঘৰিয়াল
ভটীয়াই বুৰিলে মাছে
অসমীয়াৰ মুখতে হাঁহি নাইকিয়া
মাথোঁ চকুপানী মচে।

তাঁতীৰে কাপোৰে জগতখন জুৰিলে
তথাপি তাঁতীৰ গা উদি
ডা ডাঙৰীয়াই দেশকে ঠগিলে
কৰিনো কতনা বুধি।

চাব দিয়া গাখীৰত মোলান পৰিলে
সোন্দাকল মৰহি চম্পাকল মৰহি গ'ল।
খেনোৱে সোণৰে সিংহাসন সাজিছে
খেনোৱে ভোকতে খেনোৱে শোকতে ব'ল।
ঐবাৰত গোসাঁইকে মতলীয়া কৰি

খেদিল। বাইজৰ কালে
বলিয়া হাতীকো বলাব পাৰিব
বাইজ একগোট হ'লে।

ডা ডাঙৰীয়াক কাৰোঁকৈ মাতিছে।
বাইজৰ বিলৈখন চোৱা
বাইজৰ বলতে তুমি বৰ্ত্তি আছা
কেলেই পাহৰি যোৱা।

লুইতক ভেটা দি কিমানদিন বাখিবা
ভেটাকো চেৰায়ে ব'ব
কোনোবা কাহানিৰ কলীয়া এলাজু
ধুমুহাই সাৱটি থ'ব।

স্বপ্নাপাত

পৰিচালনা-- আনোৱাৰ হুচেইন সংগীত-- মুকুল বৰুৱা
 শিল্পী-- বীৰেন দত্ত, লক্ষ্মীৰা দাস কথা-- মুকুল বৰুৱা
 জ্যোতিষ্ময় কাকতি, গুনদা দাস
 পূৰ্বাচল বাসিনী সোণৰে অসম ভূমি
 ৰূপে মনোহৰা প্ৰকৃতিৰে লীলা ভূমি ।

পাহাৰেৰে শাৰী শাৰী চৌদিশে ঘেৰি হে
 সো মাজেৰে লুইত ভটীয়াই নানা দেশ জুৰি
 প্ৰকৃতিৰে লীলা ভূমি ।

লুইতৰে পাৰ সোণ গজা সোণালী ধাননী
 মোৰ অসমী—
 ঘৰে ঘৰে জেউতি চৰিল ভৰালত লখিমী
 সোণৰ চেককুৰাৰে সোণালী বোল সানি
 সৰে আজি মহিয়ান ॥

ঘৰে ঘৰে সোঁ ঢেকীৰ শব্দে দিয়ে
 আগতীয়া বিহুৰে জান
 তঁাতৰে শালে শালে অতীজৰ বোল সানি
 শালে শালে বিহুৱান
 অ' চাই যা চেনেহী মোৰ গাওঁ
 সুখে দুখে লগবীয়া আমি অসমীয়া
 নদন বদন ভাৰতীয়ে
 শুধনী অসমী চাই যা ॥

ধা—শিল্পী—লক্ষ্মীবা দাস

আলোকৰে পাবাবাৰে মাতিছে দূৰৈত মোক
এৰি দিয়া প্ৰিয়া মই যাওঁ মই যাওঁ
অকণি ঘৰৰ এই বন্ধ বায়ুত মই
আত্মাৰ ভূগিতি নাপাওঁ ॥

অবাস্থ পৃথিবী অবাস্থ আকাশ
অবাস্থ প্ৰাণৰ মোৰ পাতিম্ আবাস
ক্লান্তি বিহীন এই যাত্ৰাৰ পথ
উলাহেৰে মই আগুৱাও ॥

দৃষ্টি পাৰৰ দিগ বলয়ত মোৰ
ৰিনি ৰিনি দেখা পাওঁ দূৰ স্নদূৰৰ
মহা আলোকৰ অকণি পোহৰ
আজি তাৰে আবাহনি গাওঁ ॥

অনুৰাগে বঞ্জিত মন
পৰাগত সেউজীয়া বন
মুকলিত মধুবন ডক শাখা উচাতন
পখী কুল সপোন মগন ॥
ক'ত সপোনৰ জলধি পাৰি দিলো মধু যামিনীত
কৰিলো নীৰবে যত পণ ।
জীৱনৰ হৃদয় ঐতি বিহগৰ মধুৰ গীতি
ক'ত নিশা সপোন মগন ।
আজি সপোনৰ পুৰ্ণতিত
কাৰ ভাবনাৰ মন হৰষিত
আজি মই মিলন মগন ॥

সোণবে পুতুলি বাচা শোঁরা— বাচা মোৰ
নিদাকণ বিধাতাই হেৰা কপালত লিখিলে
এনুৱা বিলাইবৈ কথা ।

জীৱনৰে জেউতি অকালতে নিলে
নিৰ্মম কালে কাটি
বাউলী বেষেৰে বুকু ভাঙি ভাঙি
কান্দি হলো হেৰ' দিশহাৰা ॥

মোৰে সোণ ডাঙৰ হব ধনে মানে উজ্জলিব
দুখনিৰ দুখ পাতলিব
হাঁহিতি মুখতে লৈ
মোৰ সোণে বুকুকে জ্বাব ॥

অনাধিনীৰ নাথ প্ৰভু তোমাকে সপিলো
মোৰ সোণ একেটি আশা
অ' বাচা মোৰ ভোকে সাবটি
বিচাৰি ফুৰিছো পোহৰ দিশা ॥

—৬—

তোমাৰ স্নবে স্নবে গাই যাও
দুয়ো বচা যত গীত
মোৰ বেদনাৰ স্নবৰ বুকুত
স্নগে স্নগে তুমি ববা ।

মৰমে বাঙলী শত গীতিকাৰ স্নবে স্নবে
অ' বঙালী দিনৰ
প্ৰীতি সংগানৰ অঁবে অঁবে
নিজকে বিচাৰি পাবা ॥

যত দিন মোৰ বিবহ বেদনাত বব
মোৰ গীতিকাৰি তোমাক আৱৰি থব
(চোৱা) বিশ্বৰ প্ৰতি সুৰে সুৰে সো
মিলন জড়িত আজি ।

মোৰ গানে গানে তুমি আছা মাথো
সেয়ে সুৰ উঠে জাগি
তুমি কেতিয়াবা ভাগৰি পৰিলে
মোক সুৰে সুৰে পাবা ।

শিল্পী— বীৰেন দত্ত কথা— মুকুল বৰুৱা

ঘোৰ অমানিশা কিয়নো ওলালি
অ' বলিয়া—

হেৰুৱা সপোন বিচাৰি বলীয়া
তল্লা ভাঙিল তোৰ আজি হয় ।
কণ্টকে ভৰা পথৰ জড়তা

পাহৰি আকুল হলি
প্ৰলয় নাটোনে প্ৰকৃতি বলীয়া ॥

সকলো নেওচা দিলি

সৰে মাথো চকুলো

তল্লা ভাঙিল তোৰ ॥

মৰম সনা তোৰ পৃথিৱীৰ

এন্ধাৰে আৱৰে হয়

জেউতিৰে ভৰা তোৰ আকাশত

আজি আক কোনো নাই, নাই

মনৰ ভাবনা কঁপি কপি উঠে

ভাবনা হবনে পুৰ ॥

স্মৃতিৰ পৰশ

পৰিচালনা—নিপ বৰুৱা

শিল্পী—ৰমেন বৰুৱা

সংগীত—ব্ৰজেন বৰুৱা

কথা—কেশব মহন্ত

আহা আহা

কুন কুন কনমান আহা

কুন কন পোনাকন আহা

শুনিছানে ভলি মানুহৰ মনটি

আহা অকণাভ

আমি স্মৃতিৰ দেশলৈ

পোহৰ বিচাৰি যাওঁ ॥

আমি যাওঁ দলে দলে হে হে

আমি প্ৰগতিৰে কালিম মৰতৰ পাৰিজাত

আমি মৰতত সবগৰ কাৰেং সাজিম বুলি

পোহৰ বিচাৰি যাওঁ ।

সৌ পোহৰ দূৰণিত

সেই কিহৰ জিলিঙনি

বেলিৰ বেঙনি নে

আমাৰ কোমলীয়া মন' দূৰণীয়া

তাৰে বোল সানি লম যে

বোল আছেনে

ন স্মৃতিৰ বঙ কাঢ়িলৈ

আমাৰে মন বোলাই লৈ

আমি পোহৰৰ জয়গান গাওঁ ॥

শিল্পী--- বমেন বকরা কথা কেশর মহন্ত

আই আমার কপালতে
বঙা সেন্দুবেবে
তিলক আঁকি দিয়া
ডারব কালি বং মেলানৈ যাওঁ ।

সৌ চোরা বঙা বেজি
বং আহে পাখি মেলি
জিলিঙনি জিলিমিলি
মন আমার খেলি মেলি
হেঁপাহ গুচাই বঙব মেলা চাওঁ ।

আমার চকুত জলে চোরা
হেঙুলীয়া বাতি পুরা
আই অ' আই সেন্দুবীয়া
কোঁট এটি আঁকি দিয়া
মন ঢালি বঙব গান গাওঁ ।

অজান বেখাৰ লাগি শিহৰণ
ঘনে ঘনে কঁপে হিয়া
কোনে জানো হায় শব্দ বিলায়
মৰম আলফুলিয়া ।

মান সন্ধিয়া দিগবলয়তে
ক্লাস্ত দিনৰ সোৱাবনী উটে
ব্রাস্ত অতীতে ভাঙি দিয়ৈ হায়
সঙ্কিত হুমুনিয়াহ ॥

স্মৃতির পরশে জানে কাজল বেথা
এবি অহা কাব কেনে সজল আশা
উন্ননা মন হবিলে-
বিদায় পরশনে কুমলীয়া

তৈ ছলক পড়ী চাঁদনী
ইক বহক বহী বাগিনী
হারা ওমে ছাই মস্তী
তু ছুপ ছুপকে আজা ॥

আকাশমে চাঁদ সিঁতাঝোনে
দেখ মানাই দোরালী
হায় অব তক ইস দিলকী
বমনী নহী জলী।
আ দীপক লেকে হাথ মে
আ বাসক লেকে সাথ মে
জরানী কী হাস য়হ অজ্জী ॥

আগবকী লহবে মচল বহী
বেচেন ইস দিলমে
ক্যা অবতক ওজ ন উঠী
ভেবী উস মেহকিলমে
হায় চাহট মেবী অব জরা
পব আহট ভেবী হায় কহা
মুহী জায়ে ন য়হ মোসম ॥

এৰা বাটৰ স্মৰ

পৰিচালনা—কথা + সংগীত—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী-লতা মঙ্গেশকৰ

জোনাকৰে ৰাতি অসমীৰে মাটি
জিলিকি জিলিকি পৰে
মলয়াৰে ছাটি দুহাতে সারটি
ধুনীয়া মালতী সৰে ॥

এইখন দেশ মোৰ তেনেই আপোন
নিতে নিতে আনে নতুন সপোন
আমাৰ গাঁৱৰে সক জুৰিটিত
তবাই ধেমালি কৰে
আশাৰ চাকি জ্বলে দুখীয়াৰ ঘৰে ঘৰে
তাকে দেখি একাৰবোৰে
আমাৰ গাওঁ এৰে ।

আমাৰে দেশৰ বোৱন্তী স্মৃতিক
বাধা দিব কোনে পাবে ।
আগলতি কলাপাত লৰে চৰে
মনৰ পাখিটি মোৰ উৰে উৰে
কোন চিহ্নৰ স্মৰে স্মৰে ।

শিল্পী—ভূগেন হাজৰিকা

সাগৰ সঙ্গমত কতনা সাঁতুৰিলো
তথাপিহো হোৱা নাই ক্লান্ত
তথাপি মনৰ মোৰ প্ৰশান্ত সাগৰৰ
উদ্গিমাণা অশান্ত ॥

মনৰ প্ৰশান্ত সাগৰৰ বক্ষত
জোৱাৰৰ নাই আজি অস্ত
অজস্ৰ লহবে নৱ নৱ গতিৰে
আনি দিয়ে আশা অফুৰন্ত ।

প্ৰশান্ত পাবৰে মহা মহা জীৱনৰ
শান্তি আজি আক্ৰান্ত
নৱ নৱ সৃষ্টিৰে দৈত্য দাঁৱে কৰে
নিৰ্ভুৰাঘাত অবিভ্ৰান্ত
সেয়েহে মনৰ মোৰ ॥

ধ্বংসৰ আঘাতক দিছে আজি সংঘাত
সৃষ্টিৰ সেনানী অনন্ত
সংঘাতে আনে মোৰ প্ৰশান্ত সাগৰত
প্ৰগতিৰ নতুন দিগন্ত
সেয়েহে মনৰ মোৰ ॥

গভীৰ প্ৰশান্ত সাগৰৰ শক্তিয়ে
ধ্বংসক কৰে দিগন্তাত
অগনন মানৱৰ শান্তিৰ সমদল
সৃষ্টিকামী জীৱন্ত
সেয়েহে মনৰ মোৰ ॥

শিল্পী—সন্ধ্যা মুখার্জী, ভূপেন হাজৰিকা

জনকপুৰৰ জানকীয়ে মিচিক মাচাক হাঁহে
বতনপুৰৰ বৃধু আজি তাইৰ পিনে আছে ।

বৃধুৰ গলত বঙা কমাল
বাহুত তামৰ তাবিজ
ক'লা চুলিত কত যে ভাজ
দেহত বঙীণ কামিজ
কাজল সনা চকু ছটাই হাঁহে ।

জানকীয়ে লাহী কঁকাল বতাহতে হালে
হৰিণী যেন চকু ছুটি মিচিক মাচাক হাঁহে
সাত সাগৰৰ ঢৌত যেন ভাঁহে ।

কাণত লৰে চৰে কৰে ছুটি ৰূপৰ ঝুমকা
খোজে পতি কিবা বাজে থুমুক থুমুক থুমুকা
কিহৰ ভৰত খোপাটি তাইৰ খহে ।

কোমল বঙা ঠুঠ ছুটি যেন চাহৰ কুঁহিপাত
ঝুমুৰে নুৰ যেন বহাগী কুলিৰে মাত
শুনি বৃধুৰ কলিজাটি দহে ।

চাহ গছৰ মাজে মাজে দূৰণিলৈ যোৱা বাট
তাৰে মূৰত শনিবাবে বহে এখন ধুনীয়া হাট
তাৰে পৰা বৃধু আজি আছে
কিবা আনে কি - বা নানে জানকীয়ে নেজানে
চকুত মাথোঁ সপোনটি ভাঁহে ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, হেমন্ত মুখার্জী

অ' জীৱন ডিঙা বাই থাকা বান্ধ হে

গুম্, গুম্, গুম্, মেঘে গৰজিলে

ছম্, ছম্, ছম্, ধুমুহা আহিলে।

গভীৰ পানীত কুস্তীৰ আছে আছে বন্ধু আছে

কুস্তীৰৰো মৰণ আছে " " "

বাহুত তোমাৰ বল আছে

হেজাৰ হাতীৰ সাহ আছে।

ভয় সঙ্কোচ এৰা বান্ধ হে !

কলিজা কঁপোৱা সোৱা চাকনৈয়া তাতে কিনে হ'ল

মাজ পানীত নাও ভাগে চোৱা " " "

এ ব'ঠা দেখোঁ ভাগে হে হাত ক'লৈ গ'ল ?

পাল দেখোঁ চিৰে হে বুকু ক'লৈ গ'ল ?

কান্দোন এৰি হাঁহি থাকা বান্ধ হে ॥

শিল্পী—ভূপেন, লতা, হেমন্ত ।

ব'দ পুৱাবৰ কাৰণে মাতিবানো কাক ?

ওলাই দেখোন আহিলে বহুদৈবে জাক

লগে লগে ল'ৰি আহিল সেউতীৰ্হতৰ মাক

পাহাৰ বগাই নামি আহিল ডালিমীৰে জাক ।

গুৱনিকৈ অসমীৰ একতাবে সূতাবোৰে

মহাৰাতে ল'লেহি পাক ।

অ' আইতা আইতা অ'

এনেই আইতা নাচনী তাতে নাতিনীৰে বিয়া

অসম আকাশ পোহৰ হ'ব উকলিটি দিয়া ।

এই ভেজীমলা কোন ? সোৱণশিৰীৰ সোণ
 সোণচেৰুৰা মাটিতে সিঁচি
 দোকমোকালিতে চোতাল মচি
 আজি হেনো দেখিছে গাঁৱৰে কঠীয়াতলী
 পোহৰ শিশুৰ কোমল হাঁহি
 নতুন দিনৰ ধুনীয়া সপোন
 চেৰেকীতকৈ চৰিছে যে আইতাৰেহে পাক ।

আজিৰ মূলা গাভৰুৱে দপ দপাই ওলালে
 হেঁদানে মাকো দেখি ক'ববাতো লুকালে
 মূলাই আজি সমাজ খালত
 চেনেহ চেলং লগালে
 সজাবলৈ পিন্ধিবলৈ কাক ?
 মকৰাৰ পুৰণি জালবোৰৰ এলাকু
 সাৰি পুচি নিবলৈ আহে বতাহ এছাটি
 ভাতে উৰে হেজাৰ কপৌৰ জাক
 পৃথিৱীৰ আকাশৰে শুকুলাকৈ ডাৱৰে
 উলাহেৰে সাৱটিছে তাক ।

অসমীৰ চোতালত ব'দ কাচলিত বহি বহি
 ব তোলাই ব তোলে বাটি কঢ়াই কাঢ়ে
 আমাৰ দেশৰ চেলংখনিৰ নতুন বহণ বাঢ়ে
 সজাবলৈ হেজাৰ জনতাক ।

আনন্দতে পুৱাই উৰিল
 হেজাৰ হেজাৰ কপৌৰ জাক
 ধিয়ালি মাথোঁ বঙা বেজিৰ জীৱন যচা তাপ ॥

মাক আৰু মৰম

পৰিচালনা—নিপ বৰুৱা

সংগীত—ব্ৰজেন বৰুৱা

শিল্পী—ৰমেন বৰুৱা, হিৰণ্ময়ী বৰা

কথা—কেশৱ মহন্ত

জুৰিটি বাগৰি থমকি ভাগৰি
জিৰ জিৰ পুলক জগায়।
মৰমী পাপড়ি তোমাক আৱৰি
আলফুল চোৱৰ বুলায় ॥

মনৰে দীপালী জ্বলে উজ্বলি
তোমাৰ পৰশে কৰে বাউলী
জীৱনৰ জোনালী তুমি আনিল।
মনৰ বনত মোৰ ৰং সানিলা
জগালা গান সুৰৰে কপাঁই
আনিল। বান জীৱন চোঁৱাই ॥

বনৰে হৰিণ যুৰি উমলি
খুজুৱে চমকে মন উতলি
বনৰে পখীৰ কল কাকলি
তোমাৰ সুৰত উঠে আকুলি
বাগীয়ে তাৰ তোলে জোৱাৰ
প্ৰিয়তমাৰ প্ৰিয় তোমাৰ ॥

କଥା- ହୀରେଣ ଭଟ୍ଟ

ସୋନ ବବଣ କନ୍ଥା ତୋମାର
ଏକ୍କାର ବବଣ ଚୁଲି
ସଞ୍ଜଳ ଚକ୍ର ବୋଲାଇ ଲଳା
ମେଘବ କାଞ୍ଚଳ ସାନି ।

ଧାକ ଲଳା ମଗି ଲଳା ଲଳା ସାତେଶବୀ
ଚମ୍ପା ଫୁଲର ଖୋମାଟିତେ ଲଳା କମ୍ପେ ଶୁଞ୍ଜି
ବିଞ୍ଜୁଲୀରେ ଝାଞ୍ଚଳଖିନି ତରା ଫୁଲେ ବହା ।
ସକ ମୂତାରେ ଚେଲେଖିନି ମବମ ବନେ କରା
ଦହିବଟା ବିହାଖିନି କେନେ ବିନନ୍ଦୀୟା ॥

କନ୍ଥା ତୋମାର କାଞ୍ଚଳ ସନା
ଚକ୍ରସୋରେ ଆକୂଳ କରେ ମନ
କନ୍ଥା ତୋମାର ଚବଣ ତଳତ
କମ୍ପି ଥାକେ କହୁଁରାବେ ବନ
ମିଳିକ ବଢ଼ା ଶୁଣି ହୁଟି ସାତ ସାଉଁଦର ଧନ ॥

—୦—

କଥା—ହୁକଲ ହ'କ

ଭୋର ଭଇ ଅବ ଧବତୀ ଜାଗୀ
ଜାଗା ହାୟ ଆସମାନ
ଧୀରେ ଧୀରେ ପରନ ଚଳ ବହା
ହୁଏ ହାୟ ମନ ପ୍ରାଣ ॥

—୦—

কথা-- কেশৱ মহন্ত

জোনবাই এ চুমা এটি দে
 মোৰ সোনৰ সেউজীয়া চকুতে
 জোনে দিব জেতুকীয়া চুমাটি
 সোন মোৰ যাব দেহি ঘুমটি ।
 পাখি মেলি নামি নামি আহ জোনবাই
 সোন মোৰ ঘুমটি যায় ॥

বগ পখীৰ বগা আনি উৰনীয়া
 গুঠি দিম দলিছা জুবনীয়া
 গাক পখিলাৰ পাখি চুলে পমি যায় ॥
 ডাৱৰৰে একাঁজলি কাজল আনি
 অকণি চকুৰ পাতি বোলাম সানি
 জুব বা ৰিব্, ৰিব্, আহিবি সোমাই ॥

—০—

কথা—মুকল হ'ক

তেৰী জুদাইমে' বোৱে বাধা
 কোন বনাধায়ে ধীৰ
 গমকী মাৰী বাধা ছলবী'
 বৈঠা যমুনাকে তীৰ
 তুম বিন উসকা কোন সহৰা
 কৈসে ককে অবনীৰ
 কোন কহেগা তেৰা ঠিকানা
 মমুৱা হুৱা অধীৰ ॥

নন্দ ছলল আজা মোৰে গোপাল
 আজা পাউ পড়ী জজীৰ ॥

—০—

য়হ বাত পুৰানী হায়
পৰ বড়ী হুহানী হায়
ভেৰীহী কহানী হায়
কিসীসে ন কহনা চুপ্‌চাপ্‌ বহনা
বয়বাত বড়ীহী লুভানী হায় ॥

পৈসাহী সব কুছ ছনিয়ামে
যহী তেবে ম'। বাপ
ইস ঠন ঠনকে অনমোল জহামে
ধনকে বিনা জীনা পাপ ।
ন বাপ ভলা ন ভইয়া
হায় সবসে বড়া কপয়া
য়হ কহতা হায় গরৈয়া
কহা মেবা মানলে য়হাভী জবা জানলে
য়হ বাত বড়ীহী লুভানী হায় ॥

জীনা হায় মগব ইস ছনিয়ামে
কুছ বকম কমা লেনা
চাঁদীকে ইন দো টুকড়ো
পৰ তু মৌজ উড়া লেনা ।

এক বাত সমজমে' ন আয়ে
কিউ দিলরালে ঠুকবায়
পৈসে'কো দূব ভগায়ে
দিলরাদা কহতা প্যাব নহী সন্তা
প্যাব বিন ছনীয়া কানী হায় ॥

ধুমুহা

পৰিচালনা—ফণী শৰ্মা

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

সংগীত—কথা

ভূপেন হাজৰিকা

এ নবমনিচ যাবই লাগিব তই
চকুলো মচি থৈ সবাবো ভৰসা এৰি।
সোণৰ জটা খাবত মামৰে ধৰিলে
মামৰৰ বেচতো কেৰে সোণ নললে
ফুৰিলে কি হব ঘূৰি এ নবমনিচ ॥

দোকানী চিনিবি পোহাৰি চিনিবি
চিনিবি চেনেহ লগৰী
যিজন কিনোতাই মাৰুহক চিনিব
সংসাৰৰ হাত যায় সাৰি এ নবমনিচ।
হাবিয়াসনো কৰি থৈ মজিয়ানো মচিল
চিকণকৈ নো বাতিতে অমুভেনো সজালি
আনন্দেৰে পিৰাখন পাৰি।

বৰেঘৰে মজিয়াতে নিগনিনো বগালে
অমৃতৰে বাতিতে বিহেনো উপচিলে
পিৰাখন যে নিলে হৰি।

মিছা সাগৰতে তই বুৰে মাৰিলি
সাতুঁৰি নাহুৰি ভাগৰো লগালি
মুকুতাৰ আশাকে এৰি এ নবমনিচ ॥

সাগৰত মুকুতাৰ চিনো নাই চাবো নাট
ভাগৰত পিৰলৈ পানী নাই ছনিও নাই
আছে মায়াজালৰ জবী হে নবমনিচ ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, গায়ত্ৰী দেবী

পৰহি পুৱাতে ভুলুঙা নাৱতে
 বংমন মাছলে' গ'ল,
 গাছকে মাৰিবলে' নেলাগে যাবলে'
 পুখুহা আহিবৰ হ'ল ।
 কৰবাত কেনেকাকৈ ঘৰিয়ালে ধৰিব
 নৈ যাব তেজৰে ঢল ॥

গধূলিৰে পৰতে বৰহমপুত্ৰৰ মাজতে
 বংমন নাইকীয়া হ'ল
 হিয়াখনি ভুকুৱাই আকাশলৈ চাই চাই
 বহুদৈ বাউলী হ'ল ॥

অ' চৌ মাঃ গুচি নিশাকে নেওচি
 বংমনক আনিবৰ হ'ল
 বংমনৰ দেহাটি চৌবোৰে সাৱটি
 পাবতে গুৱাই থৈ গ'ল ॥

—০—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা
 কাকনো স্মৰি কিনো! বিচাৰি
 থাৱ তই হাবাথুৰি
 বৈ বৈ হেব' ছয়নিয়া কাঢ়
 নুকু উঠে গুমৰি গুমৰি ॥

ক'ব অভিলাষে কি অজুতাপে
 মন উঠে শোকেৰে ভবি
 কাক নিচিনিলে অ' তই কাক দলিয়ালি
 কোন কেনি গ'লগে' আতৰি ॥

কোন ধুমুহাই কি উকুয়াই
কিবা তোৰ নিলে কাটি
নোপোৱাটো পালি পায়ো হেৰুৱালি
ক'ত পাবি এতিয়া বিচাৰি ।

—০—

শিল্পী—গায়ত্ৰী দেৱী, মন্টু ঘোষ
ধুনীয়া বঙৰ নতুন পাহিৰ
তুমি মোৰ পছলিৰ কেতেকী ফুল
তাকে দেখি মই ভোল যাওঁ ।
কেতেকী নহওঁ মই সূৰ্য্যমুখী ।
পুৱাৰ সূৰ্য্য তুমি কত বহণৰ
তাৰেই আশাত মই নিশা কটাওঁ ॥

তোমাৰ চকুৰ বস্তু দেখি
মোৰ মনৰ চগা উৰে
তোমাৰ চগাকে সাৱটিবলৈ
মই শলিতা জ্বলাওঁ ॥

মনৰ সাগৰখনি তোমাৰ জোৱাৰেৰে
খৌকি-বাখৌকৈ উথলে
মনৰ আকাশৰে বামধেনুখনি
তোমাৰ জেউতিৰে উজ্বলে ॥

মোৰেই সাগৰখনি সোধে “বামধেনুখনি
কেতিয়ানো আঁকোৱালি লওঁ”
আমি ছয়ো একে লগে জীৱনৰ ফুলনিত
সবসৰ খেৱালি ফুলাওঁ ॥

—০—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

সোণৰ কাঠিৰ পৰশ পোৱা

আলফুলিৱা হাতেৰে

কোনেনো ধূলিক সায়টি লয়।

এটি ঘৰৰ ছটি মানুহ

ছটি জীৱনৰ কথা শুনা

এজুপি লতাৰ ছটি কলি

ছটি জীৱনৰ কথা শুনা ॥

এজুপি লতাৰ ছটি কলি

এটীয়ে নিয়ৰত হাঁহে উমলি

আনটিয়ে নিয়ৰৰ টোপাল নেপাই

মাথো কৰে ভবা শুনা ॥

এটিৰ জীৱনত নিতৌ হৰষ

কোনোবাই সানি দিয়ে সোণৰ পৰশ

আনটিৰ জীৱনৰ আজিৰ সমল

মাথোঁৱে ছখৰে দিন গণা ॥

এটি জীৱনৰ চকৰি ঘূৰে

(তাত) চিক্‌মিক্‌ জেউতিৰ বহনচৰে

আনটিৰ আশা ধূলিত বাগৰে

নাই তাত পোহৰৰ এটিও কণা ॥

এটিয়ে সবগক হাততে পায়

সবগৰ সোৱাদে নিতে অমুৱাৰ

আনি দিব ওভোতাই কোনেবা আজি

আনটি জীৱনে হেঁকওৱা হাঁহি

হৃদয়ৰ সবগৰ মধুকণা ॥

লখিমী

পরিচালনা—ভবেন দাস

শিল্পী—বমেন বকরা

বাঁধে পার কৈ দে
ইকবারে পজাটি মোর
মনতে জিলিকে ॥

শিলে ধকে ধকি পানী চকে চকি
জোতারে মাৰিছে খুন্দা,
অলিয়া বলিয়া ডকা চাকে নৈয়া
মন তোৰ শিলেবে বন্ধা ;
ততাতৈয়া কৰি ডিঙা
পাৰঘাটলৈ নে ॥

তেজী তেজীমলা জয়মতী জয়া
নেতাই বেউলাবে কথা
সোঁতত খলেমলাই চোত জিলেমলাই
হিয়াত মোৰ জলিছে বেথা ;
এই নদীৰ পাকে পাকে
ডিঙা উজাই নে ॥

সংগীত—ব্রজেন বকরা

কথা—কেশব মহন্ত

ডক্ত প্রহ্লাদ

পৰিচালনা—নিপ বকরা

সংগীত—ব্রজেন বকরা

শিল্পী—গুনদা দাস, ব্রজেন বকরা,
দেবেন শৰ্মা

কথা—কেশব মহন্ত

কিনো গুৱনি তোৰে মুখনি
পছমৰে ঠাৰি যেন হাত ছুখনি ।

তোৰে চকুজুৰি যায় উৰি উৰি
নিচাৰি বিচাৰি কোন মায়াপুৰী ।
কোন সবগ জিনো বুলি
মনৰ পাখি মেলি দিলি
উজ্জলি জিলিকে সৌ দূৰ দূৰণি ॥

ছুখৰে পোৰণি আউসী গুৰণী
অ' সুখৰে জুৰণী জোনৰে বেঙনী
অমানিশা ফালি ফালি
জোনালী তোৰ চতিয়ালি
কপালী তবালী তোৰে ভিৰবিৰনি ।

—০—

* মাটিৰে চাকিটি ধিমিকি ধিমিকি
মুমাৰ খুজে কিয় হয় ।

মন নেকান্দিবি উচুপি উচুপি
আশাবে সমাধি চাই
চকুৰ পানীৰে বাট নেজেটবি
মৰমে সহাবি পায় ॥

*[পিচৰ অংশ বেকড'ৰ অস্পষ্টতা আৰু শিল্পীৰ পাহৰণিৰ বাবে দিয়া নহ'ল]

অ' হবি চৰণ দিয়া হে
জলধিৰ নাজে তুমি হৈয়া অবতৰি
আছা নিতে ধৰি কত অবতাৰ ।

ব্রহ্মাণ্ডৰ ভূমি ভাৰ কান্ধতে গ্ৰভু
ভকতৰ প্ৰাণধন তুমি নাৰায়ণ
আছা লৈয়া যুগে যুগে ধৰি কতৰূপ
তুমি নিত্য নিবজ্ঞন নমো হৰি নাৰায়ণ ।

যত জীৱ জগজ্জন হৰি নাৰায়ণ
কৰে নিতে বিচৰণ হৰি নাৰায়ণ
ভকতৰ মূৰ্ত্তিমতি পাপে ডুবি মৰে হৰি
মই মৰো নাৰায়ণ কৰি হৰি ।

—০—

* এ হৰি তুমি বিনে গতি নাই
হৰি তোমাৰ চৰণ কমল যুগলে
দিয়াছো আমাক ঠাই হৰি হে ।

.
... ..

—০—

* মন পায়ন পায়ন পৰি হৰি হৰিহে
ভাৰিয়ো ভব সাগৰে ।

....
... ..

—০—

* গীত বোৰ বেকড'ৰ পৰা লোৱা হৈছে । অম্পষ্ট শব্দ আৰু শিল্পীৰ
পাইবৰণি বাবে ভাল গীত দুটি সম্পূৰ্ণ কৰি দিব পৰা নগ'ল । বাকী
কেইটিবো দুই এটি শব্দ ভুল হ'ব পাৰে— সম্পাদক

চঞ্চল অলুবাগে অঞ্জন পাতি মাগে
 আলফুলে আনমনা যৌৱনা উন্ননা
 ড্রিম টানা ড্রিম টানা
 ধিন টানা ধিন টানা
 প্রাণবিনা মবমবি গুঞ্জবে ॥

নিজ্বাবে বিব বিব
 বেথা জাগে কানে কানে
 চৌদিশে তিববিব
 বেথা জাগে গানে গানে
 ফাস্তনবে বাগী বঙা
 মনোহর গুঞ্জনা
 গুণ গুণ গুণ গুণ আঃ—
 বসন্ত গুঞ্জবে গুঞ্জবে ॥

লারনী আঙুলীৰ বুলনী কুমলীয়া
 চারনী ছচকুর হিয়া জুৰণায়া
 গৌৱন উপকুল তন আজি বিয়াকুল
 যৌৱন উপকুল কৰে আজি বিয়াকুল
 গুণ্ গুণ্ গুণ্ গুণ্ আ—
 নেপুবৰ জুহু জুহু ঝঙ্কাৰে
 চঞ্চল অলুবাগে... ...

কেচামোণ

পৰিচালনা—কণী শৰ্মা

সংগীত+কথা...ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, মণ্টু ঘোষ, ইলা চক্ৰবৰ্তী,
গুণদা দাস, বিৰাজ দাস

অ' আমাৰ গাওঁ

অ' আমাৰ গাওঁ, অ' আমাৰ গাওঁ

আমাৰ গাৱঁৰ মান ৰাখি মৰিবলৈ যাওঁ

আমি মৰিবলৈ যাওঁ ॥

ভৰপূৰ তামোলেৰে সেউজীয়া পথাৰে
দূৰত জিলিকি থকা অ' আমাৰ গাওঁ ।

দেশৰ হকে মৰিব পৰা

আমাৰ গাৱঁৰ ডেকা ল'ৰা

ডেকেবীও নহয় পিছ পৰা অ' আমাৰ গাওঁ ।

একটা মাটি মই উপজিয়েই পাওঁ

এমুঠি পেটৰ ভাত

এখনি কাপোৰ গাত

আজি কিয় তাকো নেপাওঁ অ' আমাৰ গাওঁ ।

এই মাটি মোৰ অধিকাৰ

মোৰ ভাত মোৰ কাপোৰ

মোৰ দেশত আজি মই নিজেই বখাওঁ

কালৰ যুঁজি ৰখি শতক যুঁজত

আকাশৰ সবগ পেলাওঁ অ' আমাৰ গাওঁ ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, মন্টু ঘোষ, ইলা চক্ৰবৰ্তী, গুনদা দাস,
বিৰাজ দাস।

নতুন নতুন সাহ

আছিল নতুন সাহ

আমাৰ গহল বুকুতে।

বগলীৰে বগা পাখি জিলিকে আকাশতে

জা জাবৰ চিকুনাঙঁ আমাৰ আপোন হাতে

মৰা স্মৃতিৰ ঢল আনো শুকান শুকান মাটিতে

সমাজৰে পিতনিতে মাটি ঢালে। বঙতে।

পঢ়াশুনাৰ চাকিটিক জ্বালো উলাহতে

সেউজীয়া সপোন আকৌ জিলিমিলি জেউতি

হেজাৰ যুগৰ একাবকো আঁতৰাম নিজ হাতে।

একতাৰে আগবাঢ়ো জেউতিৰে বাটে বাটে

সূৰ্য্যৰে ধেমালিৰে বাঙলি চোতালতে

পূৰ্ণিৰে গাত নাচে নতুনে উলাহতে।।

—O—

কথা—মজ্জুৰ সংগৃহীত লোকগীত

হামাৰা গুয়ালা জাতি নদী তীৰে বসতি

সকল দধি খায়কে কৃষ্ণ শূণ্য হল কলসি।

গায় চবালি ঐবা কদালিকা বলে

পানী পিয়ালী ঐবা সাৰা দধিৱাসে

বাঘ খেদালী সেই বনে সতে সতে

হৰিলী নাই মিলে।

হায়বে ভৈয়া চল ভৈয়া বাঘ মাঝে যায়
 সাজ সকাশ বেলা বন তলে ককম সেবা
 দণ্ডবৎ করে সীতামাহীকে
 ও হায়বে হায় কহি দিবা বাবলকে
 মাঝেকা তাবে তাবে বাজে
 বিয়া বাজা বাজেবে ।

কণিয়া মায়া কান্দে কান্দে
 মাকয়াকা কন্দা পানি শাড়ী মে ছিটকে
 নাহি টুটেবে বে ।

কনিয়া মায়া কান্দে তুই মোর চাঁপা কলি
 লাজতে বেজায় বে কনিয়া মায়া কান্দে ।

—৫—

পাতা তুবে গেলে মায়া
 আহে ডুম্ব কনা হায়বে
 মধু মূলী শুনি
 হায়বে জীয়া ব্যাকুল ॥

মূলী শক শুনি দিলমে
 দিবখা ধবলে কহিওনা যায়
 দিলমে দিবখা ধবলে
 কহিওনা যায় হায়বে কহিওনা যায় ॥

কুছতি বাহানা কবি নিকলি না-আগগোবী
 কুছতি বাহানা কবি
 নিকলিনা আগগোবী পানীকে বাহানা কবি
 পানীকে বাহানা কবি—দৈয়াকে বলাও গোবী ।

—০—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, মৰ্টু ঘোষ, ইলা চক্ৰবৰ্তী,
গুনদা দাস, বিৰজা দাস

বিম্ বিম্ বিম্ বিম্ ববষুণে
নেপুৰ বজায় ক'ত ? ক'ত ?
গিৰ্ গিৰ্ গিৰ্ গিৰ্ ডাৱৰেনো
মাদল বজায় ক'ত ? ক'ত ?
অ' মোৰ অসম দেশত, অসম দেশত ॥

মাইহুণ্ড বাটিত সোৱাদ পানী
যাচে কোনে ক'ত ? ক'ত ?
কাৰ পতুলিৰ কেতেকীনো
মলে মলায় ক'ত ?
অ' মোৰ অসম দেশত, অসম দেশত ॥

আইবে চকুৰে মুকুতানো সৰে ক'ত ?
সেই মুকুতাৰে মণি পিন্ধি
সাহ পাওঁ ক'ত ?
দেউতাৰে কপালৰে ঘাম সৰে ক'ত
সেই ঘাম দেখি মৰো যেনে
লাগে মোৰ ক'ত ?

মোৰ কলিজাৰে সুৰ বোৰ
বুজে কোনে ক'ত ?
অ' মোৰ অসম দেশত, অসম দেশত ॥

চাকনৈয়া

পৰিচালনা—শৈল বৰুৱা

সংগীত—মুকুল বৰুৱা

শিল্পী—মিহিৰ বৰদলৈ

কথা—দুৰ্গেশ্বৰ বৰঠাকুৰ

তে মিলি গ'ল—

মিলিগ'ল মিলিগ'ল মিলিগ'ল.....

দহে দ'হ বিশ টকা হ'ল

হাতত বাৰ টকা ব'ল

খেল নেলি হিচাব মোৰ মিলিগ'ল বাহ বাহ ।

এ ধেংতেৰী কিনো লিখো ধেংতেৰী

বাৰে বাৰে ভুল কৰো মই

ভুল কৰা বাৰে বাৰে । খেলি-মেলি.....॥

এ কালু মিষ্টীৰ জীয়েকক

দিয়া নাই মই কিনি

তিনি টকা গজৰ দাম—

ৱাউজৰে চিত কানি

কিনো কোৱা বাৰে বাৰে

হিচাবত ভুল লাগে মোৰ । খেলি-মেলি.....॥

পেট্ৰলত দিলো মই দশ টা টকা

বকিকুলাক দিব লাগে ডেৰটা টকা

এ একসিকিৰ ধূমপান

ছ অনাৰ বেটলনাট

এক অনাৰ খাচ খুচ অ' বকিক

বাৰই আঠে বিশ টকা হ'ল

মিলিগ'ল কেনে মজা । খেলি-মেলি...

শিল্পী—মিহিব ববদলৈ

বেলিৰে মুখৰে কলীয়া মেঘৰ
চমকা জাঁতৰি যায়
শুন ভাগকৰা কোন বাটকৰা
তোৰ আক কোনে ভয় নাই।

তই যি হেৰুৱালি সি নৈৰে অ' বালি
এই আছে আক এট নাই
কি পাবি সেই অজ্ঞান যদিও
নৰবি থমকি অ' বাটকৰা
বাট তোৰ বহু দূৰণি যে দূৰণি
তই নৰবি জিৰণি অ'।

মন নকপাবি দেহা ভাগবিব
পৰিবি উজুতি খাই বাটকৰা
চকুৰে নেদেখা কোনোবা দূৰণিত
চেনেহৰ সফুঁৰা আছে
মনৰে নোপোৱা কোনোবা বননিত
জীৱনৰ হৰিণাই নাচে নাচে নাচে।

—০—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, মিহিব ববদলৈ, আদিল আহামদ, ননিজ্জ কুমাৰ
বকরা, যোগেশ বকরা, মুকুল বকরা

কথা—চৈয়দ আব্দুল মালিক

মচগুল ছুনিয়াত হায়ৰে হায়ৰে হায়ৰে
দিল আছে দিলদাৰ নাইৰে নাইৰে।
দিল আছে মিল নাই—যাৰ নাই তাৰ নাই
যাৰ আছে সি সব পায়ৰে পায়ৰে।

দিল নাই মিল নাই
বেবহম ছুনিয়াত
লোহা গলে দিলতেও নগলে ॥

দিল ভাই গলি যায় হায় দেখিলে হায় দেখিলে
চকু নিলে তেও মন হায় নিনিলে হায় নিনিলে
“হায় নচিনত আল্লাই কি লিখিলে”
ব্রেক কছ তই চকা মাৰ
কেতিয়াবা মাৰ খেলা হেইয়ো হেইয়ো.....

অ'---বেবহম ছুনিয়াত
গাড়ী চলে দিল তেও নগলে ।

এই বাটে কয় আহা অ' লাহৰী
চাবলৈ যে নাই মোৰ অ' আহৰি
দেগিলে যে যাও সব অ' পাহৰি
পাহৰি হায় পাহৰি
কলিজাত ব্রেক টানি মই ভাই বৈ যাও
অ' বেবহম ছুনিয়াত
তোমালৈয়ো চাই চাই অকলে ।

আমি সব মেহ্নতি বান্ধা
নাচো গাও নাই কোনো ধান্দা, ধান্দা
হাতে হাতে হেণ্ডেল দাপ্তা
শেষ কৰি দিও যত ঠগ চোৰ গুপ্তা
চকা বন্ধ আমি নহ'লে
তৰাপিত্তো হায় ভাই দেহ মন গলি যায়
অ'—বেবহম ছুনিয়াত
লোহা গলে দিল তেও নগলে ।

শিল্পী—লবঙ্গ ববা

সুবে পানচৈ চলে ধীবে ধীবে
সুবে পানচৈ চলে
জীৱনৰে লগৰী অ' কবিতা কুৱৰী
তোমাৰে বস্তু জ্বলে পৰাগতে
তোমাৰে বস্তু জ্বলে ॥

সাজৰে সবিতা শুনে অ' শুনে
দূৰণিতে কোন দূৰণিতে
মনে পাখী মেলি ডাৱৰ ফালি ফালি
উৰা মাৰে কৰ'বালে' অজ্ঞানিতে
উৰা মাৰে কৰ'বালে ॥

দূৰণিতে বাঁহী বাজে বিনি বিনি বিনি
দূৰণিতে বাঁহী বাজে
সুবে মাধুৰী প্ৰাণৰে লগৰী
জীৱন অমিয়া ঢালে পৰাগতে
জীৱন অমিয়া ঢালে ॥

—০—

শিল্পী—লবঙ্গ ববা, মিহিৰ বৰদলৈ

কথা—লক্ষ্মীৰা দাস

কথা এটি কম কাণে কাণে
কাকো নজনাৰা অ' তুমি গানে গানে-।
সৰে গানে গানে অ' মোৰ মন বীণে
সুৰ বচি দিলা কিয় কোনে জানে।
তুটি ছিয়া মই আক তুমি
হ'ল দিয়া নিয়া বিনা আয়োজনে ॥

জীৱনৰে গীত যুগযুগ।
সুৰ বচি দিবা তুমি মোহনীয়া ॥

—০—

আম্মাৰ ঘৰ

পৰিচালনা—নিপ বৰুৱা

সংগীত—ব্ৰজেন বৰুৱা

শিল্পী—বমেন বৰুৱা, পূৰ্ববী দেৱী

কথা—তৰুজুল আলি

কণ কণ জোনাকীৰ

কণ কণ পোহৰেৰে

দীপালীৰ বস্তু জলাই।

কোনে জানে একাৰৰ

ভয়বোৰ খেদি খেদি

মনবোৰ দিয়ে পোহৰাই ॥

দূৰণিৰ তৰাবোৰে দূৰতে হাঁহিলে

জোনাকীৰ স'তে জানে

কি কথা পাতিলে

জিকমিক জোনাকীৰ

চিকমিক চাকিবোৰে

এই জলে আৰু থিতাতে নাই নাই

দীপালীৰ বস্তু জলাই ॥

অ' নীলিমাৰ সৰুতৰা নাহাঁহিবা

জোনাকীৰ স'তে কথা নাপাতিবা

মৰমেৰে বুকুভৰা

জোনাকীৰ এই ধৰা

চিৰদিন ব'ব উজলাই

দীপালীৰ বস্তু জলাই।

শিল্পী—ব্রজেন বকরা, বমেন বকরা,
পূৰ্ববী দেৱী, পাকল দেৱী

কথা—পদ্ম বৰকটকী

শুনা মোৰ জীৱনৰ চাকি
স্বপ্নভৰা জোনাৰ ৰাতি
মন মোৰ ছাটি ফুটি
দেহা মোৰ উজান ভাটি ॥

দুবণিত ৰিণিকি ৰিণিকি
শুনিকি নুশুনি মাত,
বন্ বন্ বন্ পোৰণি
কিনা জুই গাত ।

নুপুৰৰ জুন জুননি
ভোমোৰাৰ গুন্ গুন্নি
উত্থলি মুত্থলি মনৰে পত্থলি
গা বাই জাই
হা হা... ।

কোন অজানাব গুপ্তৰণত
ফুলিলে ফুল কুণ্ডলনত
জীৱনত মধুলগন আহিছে
মোৰ জীৱনত সঙ্কোপনে
দোলনি দি মনে মনে
দূৰে দূৰে নাচে বঙতে ॥

শিল্পী—পুৰবী দেৱী

কথা—কেশৱ মহন্ত

এই জোন জোনালী

থুপি থুপি তবালী

জ্বলি জ্বলি জ্বলালি

মনে কাক নেদেখি বিনাই ।

ফাগুনৰ বনতে ক'ত ফুল বঙতে

ফুলি ফুলি মৰহি শুকায়

সৰোবৰ উছলি ভেট পাহি উজ্বলে

তাৰে। যেন কিবা আঞ্জি নাই ॥

চোতালৰ ছুবৰীত চেনেহ লুকাল

মনৰে বননিত কি জানো হেৰাল

জীৱনৰ জীয়াটি কি আশা সায়টি

উৰি উৰি ভাগৰি জিৰাই

চকুৰ পোহৰতে তোমাক নেদেখিলো

মনতে আছিল লুকাই ॥

—O—

শিল্পী—পুৰবী আৰু পাকল

কথা—লক্ষণ চৌধুৰী

আমাৰ ঘৰলৈ যাওঁ

অকণি মৰমেৰে অকণি সপোনৰে

মৰতত সবগ সজাওঁ ॥

আইতা অ' অ' দেউতা

মৰমৰ মাত মাতি

জোনে সতে কথা পাতি ॥

আইৰ মৰমেৰে আমাৰ চেনেহেৰে

মৰতত জেউতি চৰাওঁ ॥

—O—

পূরতী নিশাব সপোন

পৰিচালনা—ফণী শৰ্মা

কথা + সংগীত—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

কঁহুৱা বন মোৰ অশান্ত মন
আলফল হাতেৰে লোৱা সাৱটি
এটি এটি ক্ষণ যেন মুকুতাৰে ধন
এনেয়ে হেৰুৱালে নাহে উভতি ।

নীল আকাশৰ একোটি তৰা
হঠাতে খহি সাৱটে ধৰা
ঘিট্ মিট্ একাবৰ নিমাত বাতি
এটি এটি ক্ষণ যেন এটি এটি পণ
এনেয়ে হেৰুৱালে নাহে উভতি ।

পূৱতী নিশাব সপোন দেখি
দেখিও নেদেখিলেঁ। সেই ক্ষণটি
অনন্ত সময়ৰ সাগৰখনিৰ
চঞ্চল কোলাহলে ভাঙে খুমটি
অ' বলিয়া মন কিয় উচাটন
কালিৰ সূক্বে আনি দিব পুৱাটি ॥

সেঁকিবনী মোৰ
 বাঙলী জীৱনৰ
 বঙবোৰ কেনিবা গ'ল,
 পাহৰণি একাৰত
 ধুনীয়া অতীতৰ
 জীৱন্ত সমাধি হ'ল।

মনৰে আঁতৰোৰ
 কেনি হেৰুৱালো
 ভাষাৰে পখিলী
 কেনি উকুৱালেঁ।
 উভতি নোচোৱা হ'ল।

হাতীপটি ভাগি পৰিল
 আকাশত অগনি জ্বলিল
 সূৰ্য্যৰ চকুলো সৰিল
 পাহৰণি একাৰত
 ধুনীয়া অতীতৰ
 জীৱন্ত সমাধি হ'ল।

পাহৰা দিনৰে
 কত পম খেদিলেঁ।
 গভীৰ নিৰাশাৰ
 লুইতত বুৰিলেঁ।
 উশাহ নোহোৱা হ'ল
 সূৰ্য বোৰ কেনিবা গ'ল।

লাচিত বৰফুকন

পৰিচালনা—সৰ্ব্বেশ্বৰ চক্ৰবৰ্তী

সংগীত—ব্ৰজেন বৰুৱা
কথা—আনন্দিৰাম দাস

ওপজা সোণৰ মাটি অ'
মৰো মই তোকে সারতি
চৰণৰ ধূলি এটি দে শিৰতে ।

আচলৰ চেনেহ ছাটিয়ে
ছুই বায় মন পখিটি
ভাগবি জিবনি লওঁ তোৰ কোহতে ॥

চম্পাবনৰ কঁপনি আই তোৰেনো গুৱনি
পলাশৰ ফুল লৰে তোৰে মলয়াত,
তোৰেনো ঐ মাততে গছৰে ঐ ডালতে
কাপোঁ ফুল হালে জালে যাহু লাগে গাত ॥

তৰাসুল আকাশ ছাটি অ'
বিয়াকুল তোৰ ৰূপতে,
বুটী তোলে নীলা তোৰ বিহাতে ।

অ' আমি বাঢ়নী নৈ
সোঁত চেঙেলীয়া চিত উৰণীয়া
খানিব নোৱাৰো বৈ,
আই তোৰে ঐ বুকুতে জনমৰে অ' পুৱাতে
দেখিলো যি মিচিকিয়া ওঁঠৰ হাঁহিটি ॥

মৰণৰ বিয়লীতে অ'
পাওঁ যেন সেই হাঁহিটি
মাগিছো আশীৰ আই চৰণতে ॥

স্বপ্ন ভঞ্জন বকরা

কথা—আনন্দিরাম দাস

কথা—লক্ষ্মীবা দাস

এই মাটিতে মরো যদি

দেশের হকে যুজতে

মরণ নহয় সিয়ে আমার

বরণ মালা কর্তে ॥

অ' কন্সার কন্সার অ' কারিকর

মন ঢালি অ' কামত ধর

সৌ গোরাহি শতক ছরাবতে

বৈ দে অ' শিপিনী কঁকালবে টঙালি

পিঙ্গি আমি যজ্জ দিওঁ শতকরে

জাকে জাকে যাওঁ আমি

বল বান্ধি বাছতে ॥

বণেরে অগনি জ্বলিল দেশে ছানি

কপ লত কিনো আছে লিখা

মরণ নহয় সিয়ে জীবনের ছেউতি

মরণ জিনি পিঙ্গাম দেশক

বিজয়বে কিপিং ।

বরদবর এ গোহালত

বরটোপরে শবদে

অ' আমাক যে শকিবাই বাবে বাবে

অ' কাড়ীপাইক হিহৈদব

বণ সাজে সাজপার

হেঁদান তুলিধব হাতে হাতে

সমুখরে সমবতে

জয় আমার হাততে ॥

কালৰ বুকুত লুপাল যদি জীৱনৰ ঢাকি
নাকান্দিবি আই অ' মোৰ চকুপানী টুকি ॥

চকুতো ঐ কিনো জেউতি
বাহতে ঐ কি শক্তি
হেঁদানত কিনো যাছ
বাখিছিলি ঢাকি লাটিত ॥

দেশৰ হকে মোমাইক কাটি
বাখিলি তই যি খিয়াতি
শৰাইঘাটে যুগে যুগে
গাব তাৰে গীতি । আই ঐ —
অ' পথৰ বস্তু হৈ বব
হেজাৰ প্ৰাণক পোহৰাব
জিলিকাৰ হাঁহি আনি ॥

—০—

জোনে হঁহা আকাশত মেঘৰ ধেমালি
ছবি তাৰ ভাহে সৰষীত
মনৰ উলাহে মোৰ ঢোঁ তুলি তুলি যায়
তোমাৰো যে হিয়াৰ তলিত ।

ৰূপ অভিষাৰ মধুবাতি আজি
মন মোৰ উৰি যায়
বেছালীৰ পাবে পাবে
তোমাক বিচাৰি জোনোৱালী বাতি
জোনৰ ৰূপকে লেখি ॥

—০—

ধৰাত চাগে' আলোড়ন
নাচে বন উপবন
অমিয়া কিৰণ লাগি,
পবশনে পৰাণৰ
চল নামে চেনেহৰ
ঐতিৰ মদিৰা বাকী ॥

—O—

শিল্পী—দীপালী বৰঠাকুৰ

কথা—জীৱদা বিৰয়া

আবেগৰ বোকোচা বব মই নোৱাৰো
নেৰনে আমনি কৰে,
কিহেদে চেনাই ধন তোমাৰে বৰিম মন
কাহতী কপৌ ফুল সবে ॥

বৰ নৈৰ বুকুতে বলুকা সৰিলে
কাণ্ড বন গজিলে তাত,
চতৰে ব'দ পাই চেনেহৰ পলসে
ঐতিয়া মেলিলে ফাট
চকুত চকু থৈ চাও চেনাই মুখলৈ
হেপাহৰ চতিয়না বাঢ়ে ।

কঁকালৰ লাচতে চকুৰে ধাৰতে
মনে কাৰ পিচলি পৰে
লাগৰ বাখৰ হিয়া ৰূপত ৰঙে চৰা
সপোনৰ ভবান্ধুল বাছে
এমোকোবা হাঁহি লৈ চাৱ মোৰ মুখলৈ
জীৱনৰ জেউতি চৰে ॥

—C—

তেজীমলা

পৰিচালনা—আনোৱাৰ ভাটাইন

সংগীত—ৰাজেশ্বৰ বৰদলৈ (বুল্)

শিল্পী—লীলা বৰদলৈ

কথা—হিৰণ বৰদলৈ

সতিনীৰ জী হৈ
কিনো কপালত তই
সকতে আইক হেৰুৱালি
মাহী আইক কিনো
তই জগৰ লগালি
ঢেঁকীৰে ভাঙিবি ভৰি ॥

চেনেহৰ মাহী আই কাকনো পালি
অ' তেজীমলা কাকনো পালি
বাঢ়নি মাৰিবে আলফুল দেহাটি
কৰিলি তেজ্জৰে ৰাঙলী ।
কেঁচা শালি ধানৰে
কিনো চাউল বানিলি
ঢেঁকীয়ে নেবানে ধান
বাপেবৰ চেনেহী
মাৰৰ চেনেহী
কিনো শাখিনী পালি নাম ।

লুইতৰ বুকুতে আহিছে উজুৰাই
সাউদৰ মাৰ নাও আহিছে উজুৰাই
চকুৰ পানীৰে মজিয়া ভিয়ালি
বিনালি কাঠে চাই ।

শিল্পী—মেবী খাতুন

কথা - হিবণ ববদলৈ

মানুহে মানুহৰ মৰম নিচিনে
হায় ঐ তেজীমলা
মাহী আইব ছলনাত প্রাণ হেৰুৱালি
ধবণী সারটি লোৱা ।

হাতো নেমেলিদি ফুলো নিচিঙিবি
ক'ৰে নাৱবীয়া তই
মাহী আইব ছলনাত পহুম তৈ বালো
তেজীমলা হে মই ।

লাও গছ হৈ মই গুৱাম কেনেকৈ
জৰা গছ হৈ মই গুৱাম কেনেকৈ
হায় মই তেজীমলা কেনেকৈ বিনাম ?
কাপোৰৰ লগতে মাহী আয়ে থন্দিলে
চেনেহৰ পিতাদেৱে গমকে নেপালে
হায় মই তেজীমলা কেনেকৈ বিনাম ।

—০—

শিল্পী—লীলা ববদলৈ, কৃষ্ণ গোপাল

বিম্, বিম্, ববষা আহে
ধৰাৰ বুকুত মৌ-ববষে
জিলিয়ে কিনো নেপুৰ বজাই যায়

শাবদী জোনাক জোনবাই
কাৰ মুখলৈ জুমি চায়
লাজতে ওৰপি টানে
ভবাবোৰে মিচিকি হাঁহে ।

হেমন্ত পবন লৈ
 শীত নামে ধবলৈ
 কুৰাংলীয়ে ওলগ জনায়
 বসন্ত মাধৱী আহি
 প্ৰেম সুৰভি দিয়ে ঢালি
 কোতকীয়ে পুলক জগায়
 কুলিটিয়ে বাঁহীটি বজায় ॥

—০—

শিল্পী—কৃষ্ণ গোপাল

কথা—পার্বতী প্ৰসাদ বৰুৱা

কাৰে বেজাৰত
 এজাৰ নিজাৰ পৰিছে
 এটি ছটি কৰি
 পাত জহি পৰি সৰিছে ।

এজাৰ গছতে নিজাৰ কপৌ
 বিলুপীয়া গীতি ধৰিছে

নিজাৰ কপৌ জুৰিয়া আছিলে
 জুৰীয়া আছিলে মাত
 এজাৰ গছত হেজাৰ বিজাৰ
 সেউজী আছিলে পাত ।

কোনে জানে হাঁহ ক'বে তেজাবাই
 কুলতী গাভৰু হ'ল ।
 এটি ছটি কৰি পাত জহি সৰি
 কপউ ডুকটি গ'ল ॥

—০—

ଅକ୍ଷୟ

ପରିଚାଳନା—ଭୂପେନ ହାଜରିକା

ସଙ୍ଗୀତ + କଥା—ଭୂପେନ ହାଜରିକା

ମିଶ୍ରୀ—ଭୂପେନ ହାଜରିକା, ଇଲା ବୋସ

ଅଳୋଶ୍ଵଟି ତାଳୋଶ୍ଵଟି

କୋନ କ'ତ ଲଟିହଟି କଟୁପାତବ ଲାହି

ସି ହାତେ ଆଞ୍ଜୁଟି ନାହି

ସେହି ହାତେ କେନେକେ ପାୟ

ଏ ବାମ ସେହିହାତେ କେନେକେ ପାୟ ?

ବୋ, କୁଟି, ଚେନୀ ପୁଟି ଚିତଳବେ କୋଳଟି

ଲଗତେ ଶାକ ଲଫା ନାହି

କି କ'ତ ବିଚାରି ଗୈ

କୋନେ ହାବଧୁରି ଧାୟ ?

ଏ ବାମ, କୋନେ ହାବଧୁରି ଧାୟ ।

ମଂତ୍ର କଥା ଏହି ଏ ବାମ

ଆଞ୍ଜୁଟି ହେକବାଲେ ଏ ବାମ

ପାନୀ ହୁଲିବଲେ ଗୈ ଏ ବାମ

ପାନୀ ହୁଲିବଲେ ଗୈ ।

ଚିକମିକ ଆଞ୍ଜୁଟି ଏ ବାମ

ଦବିଜ ଜନବେ ଏ ବାମ

ଗୃହ ଉଜ୍ଜଲାଲେ ଗୈ ଏ ବାମ

ଗୃହ ଉଜ୍ଜଲାଲେ ଗୈ ।

କୋନ କ'ତ ଆଛା ମୋମବେ ସଦାମବ

ଦବ ନାମ କବାହି ଚାହି

ମୋମାବୀ ଧାଳତେ ବହି

କିଲବେ ମାଟିତେ ବହି

ମୋମ ଆଞ୍ଜୁଟି କିନା ନାମାବା ହୁନାହି ॥

শিল্পী—কবিতা হাজৰিকা, ইলা বোস

প্ৰথম প্ৰহৰ বাত্ৰি ফুলি আছিল চম্পা
গুনা সখি শকুন্তলা তুলি বান্ধা খোপা ॥

দ্বিতীয় প্ৰহৰ বাত্ৰি ফুলি আছিল তগৰ
গুনা সখী কপৱতী নধৰা জগৰ ॥

তৃতীয় প্ৰহৰ বাত্ৰি ফুলিলে শেৱালি
কেতেকীয়েও তোমাৰ হিয়াত পৰাগ দিলে ঢালি ॥

আইদেউৰে গালৈকে চাবকে নোৱাৰি
হীৰা কি মুকুতা জ্বলে ধৰিব নোৱাৰি ॥

ষষ্ঠ প্ৰহৰ বাত্ৰি ফুলি আছিল যুতি
তোমাৰ স্বামী দুস্মন্তকে আজি কৰা স্তুতি ॥

—○—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

বিবাহে কি সাজে প্ৰকৃতিৰে জীয়াবী
জোনক দেখি হাঁসে সখী নিজকে পাহৰি ।

শোক তাপ নিৰানন্দৰ আজি পৰিল অন্ত
বঙে বঙে ভৰিল আজি মনৰে দিগন্ত ।

শকুন্তলা দুস্মন্তৰে মনত আজি হৰ্ষ
পুত্ৰ ভৰতৰ নামে হ'ল ভাৰত বৰ্ষ

সম্পাতিম্ ইদম্
অভিজ্ঞানম্ শকুন্তলম্ নাম নাটকম্

—○—

শিল্পী—ইলা বোস, অনামিকা দেবী

নব মল্লিকাৰে হেপাহ জানো পলাব
মালিনী নৈতে কপ চাই চাই
শকুন্তলা আইব জানো দেহাটি শীতলিব
পছমবে পবশন পাই পাই ?

দেহা ভক্তিমাৰে বিদ্বৰণী কিনো দিম
দেখিয়েই ভাষাটি হেৰায়
হংস গামিনী সখি বন যুগ নয়না
খোজে পতি পছম ফুলায় ফুলায় ।

ময়ূৰপত্নী কপী সপোনৰে বংবোৰে
হাঁহিটিত শেৱালি সৰায়
ভ্রমৰ গুপ্তন ধ্বনি শুনা যদি সখি তুমি
নাযাবা লৱবি পলাই পলাই ।

—০—

শিল্পী ভূপেন হাজৰিকা

পিতৃ গৃহ ত্যাগি আই মোৰ পতি গৃহে যায়
হুই পান চলে যদি এক পিছুৱায় ।

যুগ শিশুটিয়ে আই তোক এৰিকে নিদিয়ে
পিতৃ আক সখীয়ে কোন সতে এৰে ?

ঐশ্বৰ্য্য সাগৰ পান নৃপতিৰ ঘৰে
তথাপি কি সতে আজি মালিনী নৈ এৰে
ময়ূৰপত্নী নাও তই কন্যাক ক'লৈ কাড়ি নিয় ?
পত্ৰবিহীন বৃক্ষক কিয় সঁহাৰি নিদিয় ?

নিগন্ত চাকিলে অন্ত হিন্দুৰ সন্মাই
ভগোবনৰ গীতিকাৰেও প্ৰকাশ হেৰায় ।

—০—

শিল্পী—ইলা বোস

বন্যেৰ পখিটি ।

তোমাৰ লগৰীয়া আমাৰে জোনটি

পহুমৰে কলিটি ।

তোমাৰ লগৰীয়া আমাৰে জোনটি

সোণটি ! অ' অ' জোনটি ।

আমাৰ ভপোবনৰ ধুনীয়া ধনটি, সোনটি !

তুমি শকুন্তলাৰ হিয়াৰ মাণিক

জিলমিল জিলমিল কৰা

জননীৰে মনৰ আকাশ

উল্লোৱা ফ্ৰবডৰা

নোপোৱাৰে বেদনাৰ

এন্ধাৰ প'জাত তুমিয়েই বসি ।

পহুমৰে মধু দিলেঁ।

আক দিলেঁ। কীৰ কামধেনুৰ

ভিলক দিলো চন্দনৰ

আক দিলেঁ। বহুগ বামধেনুৰ

আমাৰ শত মৰম দিলেঁ।

দিনে দিনে তুমি বাঢ়।

মানৱৰে ছুখ নাশি

পৃথিৱী মহান কৰা ।

ইতিহাসৰ পাতে পাতে

মুগৰীয়া হওঁক তোমাৰে নায়টি !

আমাৰ ভপোবনৰ ধুনীয়া ধনটি !

মৰকা/সুৰ

পৰিচালনা—নিগ বৰুৱা

সংগীত—ব্রজেন বৰুৱা

শিল্পী—তকলতা দাস, মীলু দাস,
মীৰা চেতাৰ্জী

কথা—কেশব মহন্ত

নামে যৌৱন অলকানন্দা
তাৰ চৰণ ধ্বনি
বিধি জিন গুনি
কহু জুন কিন্‌ কিনি চন্দা ॥

কোন তুমি আপোন জানো
লাগে চোন চিনো চিনো
মোৰ অনন্ত শয্যা উজ্জ্বলাই তোলা
তুমি জানো বজনীগন্ধা ॥

অ' সখী প্ৰেমচিহ্ন জানা জানো
প্ৰেম চিত পখিলা
প্ৰেম চিৰ চকলা
প্ৰেমে মন কৰে উগ্ৰনা ॥

জোন তুমি মোৰ আকাশৰে
ভৰা মই তোমাৰে কাষৰে
প্ৰাণ শুবাই চোন নাচে
কিনো লল্লাসে
ঝিলঝৰ চন্দেৰে চন্দা ।

শিল্পী—তকলতা দাস

শুনবে চেকুৰা ক'তে যাবি
মন তই উচুপি নেকান্দিবি
সোণে যায় জীয়া জুই নজলাবি
কোন কোন আছেনো তাকে কবি ।
মন তই... ... ॥

জোনাকৰ জেউতি আঁকিছে
কি কবি সৰিলে পাতে পাতে
উৱাদিহ নেপাবি একাৰতে
মুণ্ডবি মুণ্ডবি সক কৰাই
জানোবা সোণে তই হেৰাই যাবি
মন তই ॥

নুকুৱে কান্দিছে দেখোতা নাই
বিধতাই বান্ধিছে চিঙোতা নাই
সাতোখন সাগৰৰ পানীৰে
মনৰ জুই জুমাৰ কোনে পাৰে
জলি যে উঠিছে ঘৰে ঘৰে ॥

মাটিৰ স্বৰ্গ

পৰিচালনা—অনিল চৌধুৰী

সংগীত—জীভেন দেৱ, বীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ

শিল্পী—অসিত কুমাৰ

কথা—নবকান্ত বৰুৱা

পূজা কি বাজাৰ বহুত মজাৰ
 পুতুল খেলা দৰা কইনা
 ঝুমি ঝুমি বন বন বন
 লে যাও বাবু লিয়ে যাও খোকা
 লৈ যোৱা মই নাকন ॥

এই চোৱা মটৰ গাড়ী যাব পলাশবাড়ী
 এক কপীয়া চাব আনা দাম তাৰ
 মামা বাবা ককাদেউতা হব পেচেকাৰ
 তুমি হ'বা কণ্ডাক্তৰ
 বেল বজাবা ঠন্ ঠন্ ঠন্
 লে যাও বাবু ॥

চাব আনামে তাজমহল
 ডুইং কমত বাথিৰ ভাল
 বুৰ্জাসাধু লৈ যোৱা ভাই টকাত ভিনিজন
 লে যাও বাবু ॥

আক কি লাগিব ? পিস্তল ?
 গুলী ভি এক ডজ্জ'ন
 গণ্ডাৰ বান্ধব শোব চুচুলৰ
 চুপ হ'ব ঢেকা গজ্জ'ন ?
 বন যাও পুলিচ বন্ যাও ডাকু
 বন্ যাও জলী টাজ্জ'ন
 লে যাও বাবু ॥

শিল্পী—গুনদা দাস

কথা—পুরুষোত্তম দাস

দিগন্তৰ পাৰে পাৰে বগাকে বগলী উৰে
কিনো মায়া জাগে পৰাগত
শুকুলা শেৱালী স্তব্ধি উপটি পৰে
কিয় জানো মধু শব্দত ॥

একেটি ধাৰিতে যেন কুলে ছুটি কুল
একেটি ভাবতে ছুটি হিয়া বিয়াকুল
সোৱঁৰণি ভৰপূৰ জীৱনৰ মধুপূৰ
কিয় জানো কাৰ মৰমত ॥

ছখৰ ডাৱৰে ঘেৰা মনৰ আকাশ
পালে যেন জোনৰ পোহৰ.
একাৰ নেওচি জ্বলে কপ শিখা পলে পলে
মধুময় জীৱনৰ সোনালি পথত ॥

গছে বনে বিহঙ্গৰ শুনি কুহুতান
হিয়াৰ বীনত বাজে শ্ৰৱণৰ গান
জীৱন স্তব্ধ বুলি শেৱালী পৰিল ঢলি
মিলন মাধুৰী লৈ নয়ন কোনত ॥

—০—

শিল্পী—বীবেন্দ্র কুমাৰ

কথা—মুক্তিনাথ বৰদলৈ

কান্দে বাধাবাণী যমুনা পুলিনে
লোভক মুকুতা মালা সবে ছনয়নে ॥

শাওন গগন ঘন ঘোৰ
শ্যাম স্তব্ধি মনচোৰ
আকুল গোপী দেখি ৰূপে শ্যাম মনে কন্দাষনে ॥

କଦମ କେଶବ ସବେ ନୀବବ ଯୁବଲୀ
 ଶ୍ରୀମ ଅବିହନେ ନୁବେ ଧୁସର ଗୋଧୁଲୀ

ପ୍ରିୟ ଦବଶନ ସନଶ୍ରୀମ
 ଗୋପୀବ ଅନ୍ତର ଅଭିରାମ
 ଆକୁଳ ପବାଣେ ମାଗେ ଶବଣେ ଚନ୍ଦ୍ରଣେ ବୃନ୍ଦାବନେ ॥

—୦—

ଶିଶୁ—ଶୁନଦା ଦାସ

କଥା—ଜୀତେନ ଦେବ

ଚୁମକେ ଚୁମକେ ଚୁମ ଛନ ନନ ବାଞ୍ଛେ
 କହୁ ଜୁହୁ କହୁ ଜୁହୁ ନୁପୁରବ ଧ୍ବନି
 ଛନ୍ଦେ ଛନ୍ଦେ ମନ ଦୋଳେ ॥

ବିଶିକି ବିଶିକି ବିଶି ଯୁବଲୀବ ଧ୍ବନି ଶୁନି
 ଧ୍ବମକି ଧ୍ବମକି ବାଧା ଯାଅ
 ଚଞ୍ଚଳ ନୟନେ ଚକିତ ଚାରୁନୀ
 କାହୁ ଅନ୍ତରାଗେ ମନ ଦେଖାନି ଦି ଯାଅ
 ଚୁମକେ ଚୁମକେ ଚୁମ ଛନ ନନ ବାଞ୍ଛେ ॥

—୦—

ଅର୍ଗଳା ଶ୍ରେୟା

କଥା—ବୀରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର

ଜୟଦେବ ଦେବୀ ଚାୟୁଣ୍ଡେ ଜୟ ଭୂତପହାବିନୀ ।
 ଜୟ ସର୍ବଗତେ ଦେବୀ କାଳବାଦି ନୟୋହସ୍ତତେ ॥

ଜୟନ୍ତୀ ମଙ୍ଗଳା କାଳୀ ଭଦ୍ରକାଳୀ କପାଳିନୀ ।
 ଶୂର୍ପା ଶିବା କ୍ଷମାପାତ୍ରୀ ଶାହା ଶ୍ବାଧା ନୟୋହସ୍ତତେ ॥

ସଧୁକୈଈବ ବିଧିସି ବିଧାତୁ ବସନ୍ତେ ନୟ :
 କଳ୍ପ ଦେହି ଜୟ ଦେହି ସନ୍ତୋଦେହି ଦିବୋଦୟ ॥

ସହିବାହୁବ ନିର୍ବାଣି ଉଦ୍ଧାବନ ହୃଦୟେ ନୟ :
 କଳ୍ପ ଦେହି ଜୟ ଦେହି ସନ୍ତୋଦେହି ଦିବୋଦୟ ॥

—୦—

ধূত্ৰনেত্ৰ বধে দেবী ধৰ্ম্মকামৰ্থদায়িনী
কপং দেহি জয়ং দেহি যশো দেহি দ্বিবোজহি ॥

বস্ত্ৰবীজ বধে দেবী চণ্ডমুণ্ড বিনাশিনী
কপং দেহি জয়ং দেহি যশো দেহি দ্বিবোজহি ॥

নিশ্চিন্ত শুভ নিৰ্ণাশি ত্ৰৈলোক্য শুভদে নমঃ
কপং দেহি জয়ং দেহি যশোদেহি দ্বিবোজহি ॥

বন্দিতাভিযুগে দেবী সৰ্গ সৌভাগ্য দায়িনী
কপং দেহি জয়ং দেহি যশোদেহি দ্বিবোজহি ॥

—০—

শিল্পী—শবদিন্দু দাশগুপ্ত

কথা—নবকান্ত বৰুৱা

জীৱনৰ এই সাৰ্কোত কিয়নো
সাজিব খুজিলি বংমহল,
অত হেপাহেৰে কিয়নো গোটালি
মিছা মৰমৰ কেচা সমল ॥
মিছা মৰমৰ কেচা সমল ॥

এয়া মাথো অহা যোৱা বাট
নাই কতো থল জিবণিৰ
মুগত্ৰকাৰ সিপাৰে বালিৰ
শেষ নাই তিৰ বিবণিৰ
আশাৰ বীণত সুৰ বাকোতেই
শ্ৰাণৰ কথাটি কোৱা নহ'ল ॥

বাটত বাজিছে হাটৰ বাজনা
পোৱা নোপোৱাৰ চলে বেচা কিনা
নিজকেই ডই বিলাই দিয়তেই পাবি
জীৱনৰ পথ চিৰ সকল ॥

—০—

মণিবাম দেহাব

পৰিচালনা—সৰ্বেশ্বৰ চক্ৰবৰ্তী সংগীত + কথা—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, শ্যামল মিত্ৰ, জয়ন্ত হাজৰিকা, ইলা বসু
সুদক্ষিণা শৰ্মা, স্তুতি হাজৰিকা আৰু দীলিপ শৰ্মা ।

এইটিবা কোন ওলালে সিংহ কেনি লুকালে
নেপুৰ কটা শৃগাল আজি বাজসভালৈ যায় ।

পৰীয়া তৰা ওলালে সুকয় কেনি লুকালে
তপস্বী বিড়াল আজি নাম ঘৰলৈ যায় ॥

গন্ধবৰে নৃপতি গৰ্জবে শোভে
শ্যায় এৰি নৃপতিটি মৰে অতি লোভে ।

কাউৰী সজাও যদি গজৰাজ মুক্কাৰে
তৰ ঠোট যদি জিলিকাও সুবৰ্ণ মাগিকেৰে
তথাপি কাউৰী জানো বাজহুঁস হয় ।

বাইজ যদি বজা হয় নৃপতিনো কোন
দেশখন বেচোতা এই বদনটিনো কোন
তেজসেঁহা জোক জানো মহাপুকুৰ হয় ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

[ক] হে শিৱ ভোলানাথ এ তোমাৰ জিবে কণী
জগন্তক পালি আজা আপোনা আগুনি ॥

[খ] মৎস, কুৰ্ম, নবসিংহ, বামন পৰশুৰাম
হলিবাম, কবাহ, জীবাম, বুদ্ধ কৰি নাবে দম
আকৃতি ধৰিছা কুক তবু পাৰে কবহ এশাম ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

কালজয়ী যুত্মজয়ী, কালজয়ী মণিবাম
তোৰ যুত্মৱে আজি ঘৰে ঘৰে কৰে
যুক্তি যুঁজৰ আহ্বান ।

ই জ্যোতিৰ কবিতা আলনা
হ'ব একাৰ ও অৱসান ॥

অসমীৰ অতীতৰ কিৰিঙতি তই
আজিৰ অগনিৰ প্ৰাণ,

বাইজৰ সাহস উদঙাই দে তই
হৃদক সৃষ্টি অবিৰাম
কালজয়ী মণিবাম দেৱান ॥

—○—

শিল্পী—শ্যামল মিত্ৰ, জয়ন্ত হাজৰিকা

কথা—প্ৰচলিত

সোণৰ বৰণ পাখিৰে তোৰ হেঙুল বৰণ আখি
দেশৰ পাখি বিদেশ গেলু মোকে দিয়া ফাঁকিৰে ॥

বাক্স হাতে পুচিলগৈ পাখি ছুধ ভাত দিয়া
বাবাৰ কালে গেলু পাখি বৃকে খেল দিয়া বে ॥

ঘৰ পোৰা যায় কৰাৰে কোটে চাইলা ভাঙি পৰে ।
সোণাৰ বৰণ পাখিৰ বাদে ঝুৰিছে অন্তৰে বে ॥

—○—

শিল্পী—ভূপেন, জয়ন্ত, শ্যামল, ইলা, হৃদক্ষিণা, স্মৃতি আৰু দিলীপ শৰ্মা

তপ্ত তীখাবে অগ্নি শক্তি
বক্ত বৰ্ণে জলে—এ জলিলে
মুক্ত পিঁয়াসী গুপ্ত মানুহৰ
বক্ত তীখা হৈ গ'লে এ গলিলে ॥

জনতা তত্ত্বৰ সাজি ললে। অত্ৰ
স্বত্বতাকে আনিম বুলি
শোষণ জৰ্জৰ সহস্ৰ মানুহৰ
আৰ্ত্তনাদ আৰু মুগুনো বুলি।

আমাৰে দেশতে ফলগু সদৃশ
গুপ্ত সংগ্রাম চলে এ চলিলে ॥

ডাৰ মাৰিবলৈ আহাঁ কি বাম বাম
জীৱন লুইতলৈ আহাঁ কি বাম বাম।

হে হে হেইয়া কি বাম বাম
ৰাইজ নেকান্দিবা টঙালি বান্ধিবা
যাত্ৰাৰ অন্ত হয় হে হয়।

হে হে হেইয়া কি বাম বাম
ক্ষুদ্ৰ স্বার্থ এৰি আহা কি বাম বাম।
হে হে হেইয়া কি বাম বাম
দেশৰ হকে মৰিবলৈ আহাঁ কি বাম বাম
হে হে হেইয়া কি বাম বাম
দেশৰেই প্রজা অন্যান্য হুঁজা
সত্যৰ আঁজি হ'ব জয় হে জয়।

শিল্পী—সুদক্ষিণা শৰ্মা

সংগ্রাম লগ্নে আজি সঙ্কট ত্রাস ত্যাজি
আইস বীর সব দুষ্কৃতি নাশিতে ।

অগ্নি মস্ত্রে দীক্ষা লৈয়া আইস
আজি যত দৈত্যকে বধিতে
ন্যায় তস্ত্রে শিক্ষা লৈয়া আইস
আজি যত পশুপু বোধিতে
সাঁটান্ধে কবোঁহোঁ প্রণাম মাতৃ চরণতে ॥

সোণবে অসমী মাতৃ নাকান্দা নাকান্দা
কেনে কান্দা অভাগীর দবে
পুত্র আছে আছে কন্যা
বাঁচি দিনে চিন্তে সবে
খাপিব আনন্দ মেলা আজি তোৰ ঘৰে
কেনে কান্দা অভাগীর দবে ॥

কাপে গুণে সম নাহি ত্রৈলোক্য ভিতরে
কেনে কান্দা অভাগীর দবে ॥

অসমী আই মোৰ অতি ভয়ঙ্কর
বান্ধসব কাৰণে ভয় নকৰিবা
আমাবো হেংদান আছে
অসমী আই মোৰ অতি নিষ্ঠুর
কাল সপ'ৰ কাৰণে ভয় নকৰিবা
আমাবো হৃচ্ছতে অগনি বৰষিছে
সমৰবে শিখাবোৰ নাচে ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজরিকা

বুকু হম হম কবে মোৰ আই
কোনে নিজা হৰে মোৰ আই
পুত্ৰ হৈ মই কি মতে তৰো
আই তোৰে হৈ মই মৰো ॥

দেশৰে চন্দ্ৰমা কাল একাৰে আৱৰে
অগণি কালিকা দেহ বন্ধে বন্ধে চৰে ॥

বজ্জ সম দৃঢ় আঁঠি চৌপাশৰে গড়
চৌপাশৰে গড় ভেদিম কিঞ্চিৎ নাই পৰ ॥
যাচিম সান্তনা আই মুক্তি প্ৰভাতোৰে
থাপিম থাপনা আই শোণিত তিয়াগেৰে ॥

—০—

কথা—প্ৰচলিত

হে মাই যশোৱা এ
মাই হেৰে যশোৱা আমাক লাগিয়া
অলপ তোৰ মৰম নাই ।

কাঠবাজি বুলি জগতে হাসয়
দেখিয়ো স্তম্বা হৰি
তোৰ ঘৰে আসি পুত্ৰ উপজিলো
ইটো দুখ দুৰ কৰি ॥

একতোলা সোণাৰে বাঁহী গড়ে নেদা
বাজ পটেশ্বৰী জুই
ছয়ো ঊঠ কাটি ভেজ বহি যায়
বাহৰে বাঁহী বাজন্তে ॥

—০—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

কথা—প্রচলিত

ফেঁচুৱে কৰিলে ছিঁউ মোৰ দেউতা
ফেঁচুৱে কৰিলে ছিঁউ
মণিৰাম দেৱানক ফাঁচী দি মাৰিলে
আকাশে উৰি গ'ল জীউ ॥

মণিৰামক মাৰিলে আঁৰকাপোৰ তৰিলে
ওপাৰে বগালে চিলা
মণিৰামৰ কামে কাজ কৰিব লাগিলে
আজি হাতে হাতে মিলা ॥

এ চান্দও লৰিছে সূৰ্য্যও লৰিছে
লৰিল বনুমতী আই
এ বাৰ পাল বহুৱাই খেদিব লাগিছে
মণিৰামৰ কিনো বিলাই ?

আজি কি বাবে গুৰু বৃহস্পতি
কালি কি বাবে শুক্ল
মণিৰাম দেৱানৰ অমঙ্গল মিলিলে
চালতে বগালে কুকুৰ ।

হে বৈনো বৈ কান্দিলে ফুন্দাবনী গাভৰু
ভামৰ ঘৰৰ মুখলৈ চায়
ভামৰ ঘৰ আছে দেও স্বামী নাইকিয়া
কোনে নিলে মণিৰামক পাই ।

এ চম্পাৱতী আইদেউৰ সেমুৰ মচে খালে
ধনে ধনে সোঁহাত লৰে ।
কাউৰীয়ে বয়লিয়াই ফেঁচাই কুকলিয়াই
সপোনত আগ দাঁত লৰে ॥

ইটো সিটো বহুটো

পৰিচালনা—ব্রজেন বকরা

সংগীত—ব্রজেন বকরা

কথা—নবকান্ত বকরা

বক্ উৰি পখিলাটি
বগা ক'লা পাখি মেলি
তাৰ কথা ভাবি গুণি কিনোবা কৰিম ॥

এটি ছটি কৰি যাব বছৰ ঘূৰি
উৰহীৰ ওৰ জানো পাবা বিচাৰি
মিছা মিছি হুৱা হুৱা
জীৱনটোয়ে কেবল জুৱা
হৰতন চিৰিতন টেকা গোলাম ।

যদি দুখ লাগে কেতিয়াবা
হাঁহি অলপ চটিয়াবা
জীৱনৰ ক'লা ৰং হাঁহিৰে বোলাম ॥

তুমি এটি ফুল কলি বোটম হ'লব
নেলাগে জ্বলাব চাকি তুলসী তলব
এন্ধাৰ ঘৰ ছুৱাব মেলি
দেখা পাবা চোতাল ভৰি
উৰি অহা ক'লা চাই পপীয়া জ্বাব ।

সেই চোতালৰ ধূলি আনি
চালি অলপ চকুপানী
জীৱনৰ খেলা যাব পুতলা সজাম ॥

মন মোৰ চম্পাকলি
উদ্ভূত অন্তৰ খুলি
সানিলে তন্ত্ৰাৰ মায়া
জোন চেঁ। এই গধূলি।

সোণপৰী জিলিকা নিশা
গুনি গুণ্, গুণ্, তৰাব ভাষা
তোমাৰেই অন্তৰ ভৰি
(মোৰ) স্মৃতি দিলোঁ ঢালি ॥

শুকতৰা সৌ পৰে ঢলি
মৰমীয়া মোহনীয়া
জোনাকৰ হিম্ পৰে গলি।
ভাষাবাৰে মোৰ পাপৰি
স্বপ্নৰ মায়াজাল তৰি
ব'ব যেন অনন্ত নিশা
স্মৃতিৰ কণিকা বুটলি ॥

—O—

কথা—কেশৱ মহন্ত

কোন তুমি আনমনা আহি মনে মনে
সোণ বুলি মাতিলাহি মোৰ কাণে কাণে।
পখিলাহী পখিলাৰ হাঁহি জানো দেখিলা
সপোন সপোন বঙ সনা,
একাকলি জোনাকৰ পালা জানো গ্ৰণয়ৰ
মৰম মৰম এটি কণা
ভাষাপিও স্বপ্নৰ শেষ নাই নাই
(হায়) তোমাক কেতিয়া পাম কোনে জানে ॥

এই মন দুৰ্গণিৰ মুখচক্ৰা ওৰণিব
 সৰি পৰা এটি হাঁহি
 এই লগ নিলগৰ মেঘ যেন শব্দৰ
 উৰি ফুৰে মাথো ভাঁহি,
 তথাপিভে মনে হাঁয় তোমাকে ধিয়াই
 আহিবানে মাথো এটি বাৰ আহিবানে ॥

—০—

নেমাত চেনাই বুলি নেচাৰ চকু মেলি
 কলিজা মনে মোৰ জলি জলি এ
 (লিলি) বান্ধিব নোৱাৰো মন ।

দিম বুলি নিদিলা বনকৰা মেখেলা
 বৰ কথা মাতিলা মুখৰহে মহিলা ॥

কিনো আছে কবলৈ মেঘৰ মন পাবলৈ
 হমেগৈ বিজুলী জনী
 মেঘৰ বুকুত থাকি জ্বলাম প্ৰেমৰ চাকি
 হমেগৈ হৃদয়ৰ বাণী ।

(লিলি) তাৰহে গণিছো জ্ঞান ।

কিনো মন গঢ়িছ কিনো জ্ঞান গণিছ
 সপোনে সচিতে থাকো তোৰে সতে
 তোৰে চকুযুৰি পিৰিতিৰ যমুনা
 তাতে মই নাছৰী নাছৰী ফুৰো ।

তোৰে লগ পাবলৈ যাব পাবো বগলৈ
 হিমালয় বগাব পাবো

(লিলি) ভয়ে যে বুকুৰে ধন ॥

—৩—

প্রতিধ্বনি

পরিচালনা, সংগীত + কথা—ভূপেন হাজরিকা

শিল্পী—ভূপেন হাজরিকা, তালাত মাহমুদ

লিয়েংমাকাও

কোন পাহাৰ শিখৰতে বাট চাইছা ?

সুৰব পঁজা কিয় উদং বাখিম

অকলশৰে মই কিমান কান্দিম

তাকে একমনে ভাবিছা ?

চুলিটাৰি—

তাতে ডিয়েংচিয়ে পাতৰ বঙ সানিছা

সেই বঙ লাগি হুঁহা খৰাতি বঁহীৰ

সুৰধ্বনি তুমি শুনিছা ?

অ' আকাশ !

মোৰ লগৰীক তুমি জানো দেখিছা ?

তেওঁৰ জেইন্‌চেম্‌খনি বিজুলীৰে বোৱা,

বঙা ঠুঁজুৰি মোৰে বোলোৱা

তুমি জানো মন কৰিছা ?

অ' নিয়ৰ ! সুছৰি মাৰিছা

খুবলৈই খিবুন খিবুন তোমাকে

মোৰ মানসীৰ দেহাৰে ভাজতে

কোমলতা তুমি সানিছা ?

শিল্পী—বন্দনা বক্সা, ভূপেন হাজৰিকা

হে হে হে ঢোলে ডগবে
হে হে হে হিয়াৰ উমেবে
নেদেখা এনাজৰীবে
এ বাহো আমি পাহাৰ শিখৰে
মহান চিয়েমক ।

হে হে হে চেৰাপুঞ্জীৰে
হে হে হে ভিজা আকাশৰে
উদাৰ মেঘে যেনেদৰে
সৱটি ধৰে বাৰিষা কপেৰে
আমাৰ লুইতক ॥

কৃষ্ণ গৰখীয়াই বায় বাঁহী
খাচী গৰখীয়াই বায় খৰাতি
ছয়োটি বাঁহী বাঁহৰে বাঁহী
ছয়ো প্ৰকাশে একেটি সুৰক ।

গুথ সবলৰে পাত সেউজীয়া
আমাবো আইত গছ সেই ববণীয়া
ব্ৰেই বা জোনে পাহাৰ ভৈয়ামতে
শাবনী নিশা ঢালে একেই জোনাক ।

বঙা পাহাৰৰে মাটি কাটি
খাচী কুমকে খাটে দিনে বাতি
ভৈয়ামবো খেতিৰ হেজাৰ কমনে
আঁকোৱালি ধৰিছে একেই কুমকক ।

মুগা সোণালী গুৱালকুচিৰে
হয় জেইন চেম্ খাচী কপহীৰ
সৰল গছৰে ধূপকাঠৰে
ভুগন্ধি সুবাসে ভুলায় আমাক ।

খাচীৰ ইষৰ উল্লেই মহান
নাগধাৰী শিৱ আমাৰো ভগৱান
খাচী আৰু আমি ভেদা ভেদ এৰি
বঢ়াও অসমীৰ মহান একতাক ॥

—০—

শিল্পী-সুমন কল্যাণপুৰ

অয় অয় আকাশ শুব
অয় অয় বতাহ শুব
দিগন্ততে হাহাকাৰ হ'ব ।

সময় যেন শুক হয় হয় ভীত হয়
হয় চকুলোও শিল হ'ব ।

পাপ যদি বেয়া কামনা কয় দিলে
মোহ যদি বেয়া সুৰ কয় দিলে
ভাঙন যদি বেয়া বিবছ কয় দিলে
ভাৰ সন্নিধান কোনে দিব
অয় অয় সময় শুব ।

সাঁথৰ ভৰা মিণা মোৰ সোণ শুব
বৈধ কি অবৈধ কি প্ৰেম হ'ব
দিগন্ততে হাহাকাৰ হ'ব ।

—০—

শিল্পী—মঘাই ওজা, কবিতা হাজরিকা

দেহি ঐ লুইতব সীপাবে মাজুলী
চাপবি ঐ মাজুলী
চাপবি ঐ মাজুলী
উজাইনো পানী ভাহে ।

দেহি ঐ ভোমাকে দেখিলে এবাপা
নিমলা ঐ এবাপা
নিমলা ঐ এবাপা
শোকেনো খুন্দা মাৰি ধবে ।

জ' নৈবে পাবতে গকজনী বাকি বৈছিলো
পাক মাৰি মুকলি হ'লে
বেটী মালৈ মালৈ
চাই থাক নিলগব পবা ।

ধাৰিব পাটীতে লবাটি গুৱাই বৈছিলো
বাগ মাৰি চেপেটা হ'লে
বেটী মালৈ ।

বিহুতলী চাবলৈ বান্দবীক মাতিলে
বান্দবে গুফলা পালে
বেটী মালৈ ।

বান্দবী আহিলে বান্দবক এবি বৈ
বান্দবক কাটি বৈ কাপ
বেটী মালৈ ।

শিল্পী—কবিতা হাজৰিকা

শবত কালৰ ৰাত্ৰি অতি বিতোপন সখী
বাস ক্ৰীড়া কৰত গোপাল
অখণ্ড মণ্ডল শশী দেখিলন্ত প্ৰাণ সখী
ভলমল যমুনাৰ জল ॥

কৃষ্ণ দেৱ দামোদৰ হৰি
পাপী নাই আমাৰ পৰ
দয়া নাই তোমাৰ সমানে হে ৰাম ৰাম ॥

প্ৰসন্ন বদন কমল লোচন
মুখে মনোহৰ হাঁসি
নাসাছিল ফুল অধৰ বাতুল
আনন্দে বজায় বাসী ।
অখণ্ড মণ্ডল চন্দ্ৰ দেখিলন্ত হৰি
কুম্, কুমে অকণ ৰশ্মি মুখে পদ্ম কৰি ।

ৰাম কৰে বাস কেলি গোপাল গোপী সঙ্গ
হৰি বোলো হৰি বোলো নিবন্তৰে বঙ্গে ।

গোপাল কৃষ্ণ কৰন্ত্ৰ জাগ
তুমি গোপিনীৰ জীৱন প্ৰাণ ।
মোহন বংশীধাৰী এ বিপিনবিহাৰী
অ' গোপীক চলিব মনে
শবন্তৰ নিশা এ যমুনাৰ ভীষে
অ' কেলি কৰে যুদ্ধাবনে ।

মটিঘটি

পৰিচালনা—ভূপেন হাজৰিকা

কথা + সংগীত—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—জয়ন্ত হাজৰিকা, ইলা বোস

জীৱনটো যদি অভিনয় হয়
যদি অভিনয়তে মৰম বয়
সেই মৰমৰ দাম কিমাননো ?
আকাশ এখিলা যদি কাগজ হয়
আক জোনটো যদি আচল নহয়
সেই জোনাকৰ বহন কিমাননো ?

বুজিও হুবুজা হৈ আমি
ভুলকে ভাল বুলি বোটায়েঁ। কিয় ?
বাহিৰে বং চং দেখি আমি
কোৱাভাতুৰীক আদৰো কিয় ?
সেয়ে ক্ষণে ক্ষণে কান্দো মনে মনে
নিচুকাব নিৰ্ত্তো কোনেনো ?

বহুৱা সাজি সাজি আমি
মিছা মৰমতে সাঁতোৰেঁ। কিয়
তপত মকতুমিতে আমি
মিছা মৰীচিকা খেদোনো কিয় ?
সেয়ে কতজনে নিতে নিতে গণে
পৃথিবীত হুৰী কিমাননো ?

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

টিৰাপ সীমান্ত ৰূপৰ নাই অনন্ত

নন্তে ৰাফু টাংচা-মুগলিৰ

দেখিলো মনৰ সেউজ দিগন্ত টিৰাপ সীমান্ত

সৌৱা টিৰাপৰ কিশোৰ ৰাফু

তাৰ মুঠিতে জোঙা যাঠি পাকমু

ভিঙিত লিকমণি মূৰত কাখান

সৰু ফানাট মাৰি নাচিছে খোৱান

টুটিকে মিঠাৰে আৱৰা কঁকাল

ভাঙি ভাঙি গাভৰুৱে দিয়ে কিনো তাল

ভয়াকহ পাহাৰক সাৱটি ধৰি

চুমা খাই থকা ডাৱৰ জাঁৰত শুকহাটি অস্পষ্ট ?

সৌৱা বিনিকি বিনিকি দেখিলে। খুন্চা বস্তি

সৌৱা স্তম্ভ নন্তেই ডেকাটি

গাত পিন্ধি জেংচেম চোলাটি,

মূৰত বেতৰে খপক শোভে

আক কঁকালত বঙীণ খাপৰি

সি লোণৰ পুঙত ব্যস্ত । টিৰাপ সীমান্ত ॥

টিৰাপৰে বস্তি চাংলাং

তাতে সবল জনজাতি লুংচাং

সৌৱা টিৰাপ নৈৰে বুকুৰে

ৰাফু ওলোমা সাঁকোৰে

টুং চাং খেতিৱক পাৰ হৈ

সৌৱা দেৰী দলে দলে নাখিছে

পিঠিত হোৱা লৈ নাখিছে ।

বোলো ককাই ক'লৈনো যোৱা
ক'লে মাৰ্বেৰিটাৰ হাটলৈ
নহ'লে ভ্ৰম হব নষ্ট। টিৰাপ সীমান্ত ॥

আহোম স্বৰ্গদেউৰ দিনতে
লোণ বান্ধি নামিছিল নক্তে
তাহানিৰ জী জীৰাম আতাই
নক্তে নৃপতিক দিছিলে শৰণ
কৰি নক্তেই শিষ্যৰ নামাকৰণ
নবৰো উত্তম নবোত্তম
কৈছিল মাজুহ মাজুহ হ'লে
ইজনে সিজনক সান্ধিলে
নহয় জাতিকুল ভ্ৰষ্ট।
টিৰাপ সীমান্ত ॥

—C—

কোনে কয় মই অকলশৰীয়া
মই আক মোৰ চাঁ
হুয়ো হুয়োৰে লগৰীয়া
পৃথিবী নক'বা মই অকলশৰীয়া।

সংগীহীনতা মোৰেই সংগী বুলি
কিয় তুমি উপহাস কৰিছা?
দৃশ্যৰ বন্ধু সকলো মিছা
নিচেই কামৰেই চাঁহে সঁচা
আশাৰ বালিচৰত যেতিয়া ঘৰ সাজেঁ
মোৰেই হাঁই বালি তুলি দিৱে
একাৰ বাটতে মোৰেই হাঁই
ষেলি দিৱে বিত্তে জ্যোতিৰ দলিল।

—O—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

সহস্র জনে মোক প্রাণ কৰে

মোৰ প্ৰেয়সীৰ নাম মালবিকা নে লিপিকা নে মল্লিকা

অৰ্থপূৰ্ণ ভাবে ইষৎ হাঁহিবে কওঁ

নহয় মালবিকা লিপিকা বা হৈমন্তী বা মল্লিকা ।

সহস্র জনে মোক প্রাণ কৰে

আমাৰ চেনেহ আমাৰ মৰম কিয় ফল্গু হ'ল

বহিৰ্জগতৰ অদেখা সমিধানত কওঁ

বুকুতেই সাঁচে কিয় পৃথিবীয়ে গৰ্ভতো

অব্যক্ত কত বহিঃশিখা ।

বেদৰ মন্ত্ৰৰে দম্পতি যদিও নহলো কাহানিও

একেটি পাত্ৰতে জীৱন মদিৰা পান কৰো আমি তৰাপিও ।

সহস্র জনে মোক প্রাণ কৰে

মোৰ মৌন পৰত সমূহ প্ৰেৰণাবে জ্যোতি যাচে জানো

নাম তাইৰ জানো মধুচন্দ্ৰিকা ?

সমিধানত কওঁ বুকুৰ বক্তেবে গুপ্তে জীয়াই বখা

নাম বিহীনা তাই অনামিকা ॥

—o—

প্ৰাচণ্ড ধুমুহাই প্ৰাণ কৰিলে মোক

ভোমাৰ প্ৰাপ্য কি কোৱা ?

মনৰ ছুৱাৰ মেলি নিৰ্ভীক ভাবে কলো

ভোমাৰ শক্তি যিনি দিয়া ॥

ঠকুৱাৰ গৰ্জনে বক উজাৰি ক'লে

ভোমাৰ কাম্য কি কোৱা ?

মই কলো বজ্জ ভোমাৰ—

শক্তিশালী উদাস্ত কৰ্ণটি দিয়া ॥

এদিন আকাশে ক'লে জনৈক গীতিকাবে
অকণি আকাশ দেখোঁ মাগে
তুমি কিয় আজি বাক কল্পিত কণ্ঠেবে
মাগিছা সৰ্ব্বাকাশ সত্তা ?

মই ক'লো তুমিয়েইতো কৈছিলো বাতিপুৰা
যিমানে বিলাই দিবা সিমানে মহান হ'বা
তাৰে নাম সঁচা উদাৰতা ।

সেয়েহে আকাশ তুমি দিব যদি খুজিছাই
সংকীৰ্ণতা এৰি দিয়া
অবদান ৰূপে তোমাৰ পূৰ্ণ বিশালতা
দিয়া যদি আজিয়েই দিয়া ।

মহাকাশে দিলে মোক বিশাল দৃষ্টি
আক ধুমুহাই প্ৰচণ্ড শক্তি
বজ্ৰটো দিলে মোক উদাত্ত কণ্ঠ
আক দিলে সাহসৰ যুক্তি ।

বজ্ৰৰ কণ্ঠেৰে ধুমুহাৰ শক্তিকে
গীত গাই কঁপাম দিগন্ত
দানৱৰ সমাজতো গাম মানৱৰ গীত
কলিঙ্গাৰ সঁচা সুৰ-সিক্ত ।

মুখ্য মানৱক জীৱনৰ বিদ্যাত
কিঞ্চিতো যদি দিব পাৰোঁ
আকাশ ধুমুহা আক বজ্ৰক
তাৰ বাবে শত্ৰুৰ প্ৰাণপাত কৰোঁ ।

শিল্পী—গীতা দাস, অনিল দত্ত
ভূপেন হাজৰিকা, জয়ন্ত হাজৰিকা

কথা—নিম্বলপ্রভা ববদলৈ

কোন ক'ত লটি ঘটি কিনো তৈল কাল
খোজত নিমিলালে খোজ জীৱন বিফল ॥

নতুন দিন আসি কত বং সানে
কাক হৈয়া ম'ৰা চালি ধৰো ক্ষণে ক্ষণে
শৰীৰৰ বেশভূষা কিনো অপকপ
আটিল সজ্জাত ফুটে দেহাৰ খাটি কপ ॥

পুৰুষৰ অঙ্গ সজ্জা ধৰি আছে নাৰী
পুৰুষ শোভে নাৰীৰ বিচিত্র শোভা ধৰি
যি ঠাইত আবুল লাগে সি ঠাই উন্মুক্ত
আচহুৱা কাণ্ড যেন বহুৱা মঞ্চত
ব'ল বাধা ব'ল তই ঘৰলৈ ব'ল ॥

দেৱাঙ্গ ভূষণ দেহাত বিতত বাসনা
সুদীৰ্ঘ বক্তিম নখ যেন বক্ত পান্না
ব'ল বাধা ব'ল তই ঘৰলৈ ব'ল ॥

গীতত বিচিত্র স্তব নতুন ভঙ্গিমা
নতুন যুগৰ নাই পৰিসীমা
বৰগীত সত্ৰীয়া বিছনাচ ছচৰি
অসমীয়া হলো বুলি ইমান নোৱাৰি
মুখ আমাৰ কৰো আহা নতুনৰ মুখা
ভেৱেৰে সফল হৈব প্ৰগতিক শিকা

শিল্পী—গীতা দাস, মনিষা সেনগুপ্ত

কথা—গজানন বন্দ্য

ফাগন আয়োবে হাঠিলা মাৰী বাজে বাজ'ড়ী ।
 ধবতী বাই বনফুলে নাজুক ধন সুধ বুধ জুলে
 বাঁগ'। মে' ভৱবা ডোলে বচিয়া ধম্মালা বোলে
 গোলা উভিকে ধাৰী নাৰ বজ বসিয়া
 বাট নিহাৰে উভি সাঁঝ কি ষড়ী ॥

বলু তো ফুলড়া বড়কে নানিসি কলজি ধড়কে
 পগাৰী পায়ল বনকাৰে যৌৱন ফটকাৰা মাৰে
 কিউকৰ আউৰে থাকে মালিয়ে ভৱবজী
 শাস্ত্ৰ স্নহেলী মাৰে জগলে খড়ী ॥

জ্যেষ্ঠানী ঘুমৰ ঘালে দিউবাণী চালা চালে
 জ্যেষ্ঠুতা বজ উছালে ননদা পৰমেশ্বৰ জানে
 ঘিল্লৰ ঘালেৰ মাৰে হৈল মন ভৰিয়ে
 দেবৰ বে হাত মে গুলাব বী ছড়ী ॥

—০—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, মীৰা চিৰা,
 মহম্মদ বকী, যশোধৰা, সুলোচনা

কথা—ভূপেন হাজৰিকা

বমজানৰে বোজা গ'ল ওলাল ঈদৰ জোন
 চেনেহৰে মেহফিলতে বহে আজি কোন ?
 আজি ঈদ, মজলিছতে একেলগে বহিছে
 আজি ঈদ, মজলিছতে বহিম চাচাও বহিছে
 আজি ঈদ, মজলিছতে ফাতেমা পেহীও বহিছে
 আজি ঈদ, মজলিছতে তৈয়ব মোমাইটি বহিছে
 আজি ঈদ, মজলিছতে জেফৰ খুড়াও বহিছে
 ইনচানিহত লৈ মেহফিলত আমিও বহোঁচোন ॥

আমাব গাৱঁৰ আতাজানে পুৰণি কথা জানে
 চমৰখণ্ড বোখোৰা ওমৰ, থৈয়ামক জানে
 খায়েনখাহ আকবৰৰ উদাৰতাও জানে
 মোগল-ৰাজপুত মিলি ছবি অঁকাৰ কিচাও জানে
 টিপু চিৰাজদ্দৌল্লাৰ আজাদীৰ লৰাই জানে
 গান্ধীজীৰ বুকু ভেদা গুলীৰ কথাও জানে
 আজি ভাৰততে মুহুৰ্ত্তৰ আমি সিঁচো সোণ ॥

আজি কিয় অসমীয়ে কথা মনত পৰিছে
 আমাব হাজোত মকাৰ দৰে পোৱা মকাও সাজিছে
 কাষতে মাধৱৰে মন্দিৰো বিৰাজ কৰিছে
 শংকৰে ইছলামকো সন্মান যাচিছে
 আজানে জিকিব বচি ভাষা চহকী কৰিছে
 ভকতক ফকিৰে চেলাম গীতেৰে জনাইছে
 দিলোৱাৰ দোচায়ে শ্ৰী হস্তী পুথি আঁকিছে
 লক্ষ্মীধৰে চিৰাজ কাকাৰ গুণ বখানিছে
 জ্ঞান বিলাই মফিজ্জও জ্ঞানমালিনী বচিছে
 কোৰাণ গীতাই ইনচানকে ইনচান হ'ব কৈছে
 বাম বহিমে ঘাম মচি এটা জাতি গঢ়িছে
 ফৰমুদ আলি বাউল হৈ মুক্তিৰ গীত বচিছে
 বাহাদ্ৰৰ গাঁওবুটাই জ্ঞান দি মণিবামক সেৱিছে
 এই বেহতৰিণ দোস্তি ভাঙে সেই ছুচমন কোন ?

মজলিছৰে ডেকা বুটাই কাৰ কাৱালী শুনিছে
 এই কাৱালে মেহফিলকে শুকুৰ আদা কৰিছে
 ভূপেন্দ্ৰ কাৱালে মজলিছৰে ইজাজত বিচাৰিছে
 আজিব দিনত দায় নথৰি বিচাৰিবা গুণ ॥

মৰম হৃদয়

পৰিচালনা—আব্দুল মজিদ

শিল্পী—পাৰবীন চুলতানা

নীলিম গগন চোঁৱাই চোঁৱাই

ৰং বিৰঙৰ মেঘালীয়ে

উমলৈ যেতিয়া

সীমাৰ মাজৰ বান্ধোন এৰি

অনন্তলৈ

উৰি উৰি যাওঁ তেতিয়া ॥

ৰাতি আকাশ পাখীৰ দৰে

চপৰা চপৰে শুকুলা ডাৱৰে

সোণ বৰণৰ কল্পনা বোৰে

নতুন নতুন হেজাৰ ৰঙৰ ছবি আঁকে ।

বন ময়ূৰীৰ পাখীৰ নীলাৰে

সুবৰষমুখীৰ বুকুৰ ৰঙেৰে

মন ময়ূৰীৰ কল্পনাবোৰে

নতুন নতুন হেজাৰ ৰঙৰ ছবি আঁকে ।

জোনাক নিশাৰ কোমল বুকুত

দূৰৰ বাঁহী

সুৰৰ লহৰী উটি উটি

আহে যেতিয়া,

সীমাৰ মাজৰ ॥

সংগীত—বিবেকানন্দ ভট্টাচাৰ্য্য

কথা—নিহাৰেন্দ্ৰ ভট্টাচাৰ্য্য

শিল্পী—খগেন মহন্ত, পাববীন চুলতানা

কথা—নিহাবেন্দ্র ভট্টাচার্য্য

অ’

বতাহ বলিছে ঝিৰ ঝিৰিয়া

মোৰ মনেহে মুকলিমুৰীয়া

নাহৰো ফুলিলে তগৰো ফুলিলে

ফুলিলে শেরালী ধুনীয়া ॥

বতাহে বঙতে নাচিছে

বঙতে পখিলা আহিছে

হালিছে জালিছে বতাহো মাৰিছে

খাওঁ দে ইয়াতে যামনো ক’লৈ ॥

মনৰে কপালী নৈ খন ওপচাই

হাঁহিছে বঙতে ৰাঙলী হৈ

দূৰ দূৰণিত ঢুলীয়া নাচনী

খাকো দে ইয়াতে যামনো ক’লৈ ॥

—০—

শিল্পী—পাববীন চুলতানা

কথা—ইউচুফ হাজৰিকা

সপোন বঙীন পলাশ বনত

ফুলিলে বজনীগন্ধা

কিয়বা আশাৰ মনোবিতানত

পৰাগ অলকানন্দা ।

তুমি ফাগুনৰ মিলন কামনা

মনৰ তুলিৰে অঁকা

ফুল বেণু চুমি পখিলাই মোক

জনাই কাৰেনো কথা ॥

—০—

মৃদু সমিধণ হ'ল চঞ্চল
 বসন্তই তলু নাচে
 মনৰ মাজত বহন চৰা
 বিহগীৰো মন আছে
 বুজাব নোৱাৰো ভাষাৰে তোমাক
 প্ৰীতি ভৰা মধুছন্দা ॥

শিল্পী—শ্যামল মিত্ৰ
 অকল্কতি অপৰূপা তুমি
 এপলক বৈ যোৱা
 কপালত দিম বঙা' অকণৰ
 এটি ফোট যদি লোৱা ॥

কথা—ইউচুফ হাজৰিক

পুৱতিৰ ছচকুত জ্বলে
 পোহৰৰ অভিষাব
 অনুৰাগে ভৰা হৃদয়ৰ
 লৰা জানো উপহাৰ
 ৰাখিবানে মোৰ অনুৰোধ
 মন মোৰ পোহৰাই
 নকৰিবা আৰু অভিমান
 নিশাটিকে হেৰুৱাই
 ইয়ে আশাভৰা পৃথিবীৰ
 হিয়া ভৰা ভালপোৱা ॥

শিল্পী—খগেন মহন্ত

কথা—নিহাবেশ ভট্টাচার্য

দিগদাৰী দিগদাৰী বৰ দিগদাৰী
গাড়ীত চাকৰি কৰা মহা দিগদাৰী
অ' ব্ৰাদাৰ অ' চিচতাৰ
ইয়ে ডেনজাৰাচ ভেৰি ভেৰি ॥

ইঞ্জিনে বাৰ্টতে লেঠা পেঠা লগালে
গাড়ীৰে তলতে স্ফুমাওয়ে মই
গৰম কালি হ'ল গচাড়ীৰে তলতে
অমুকা মৰোয়ে হাভ বয়ল হৈ
দিগদাৰী দিগদাৰী দিগদাৰী
ভাই দিগদাৰী দিগদাৰী বৰ দিগদাৰী ॥

পানী আনো তেল আনো মাৰো হেঙুল
বোকাতে সোমালে ঠেলো খুলি চেঙুল
তথাপি নদমো মই ফুৰ্ণিতে থাকো মই
হাঁহি হাঁহি মাৰো জীৱনৰে হেঙুল,
অ' ব্ৰাদাৰ ॥

গাড়ীৰে লেভেৰা তেল লাগি লাগি
ক'কা কৰিলে মোৰ কাপোৰ কানি ॥

অ' " " " "
ডিজে'ল ট্ৰাক বিলাকক চাইদ দিয়া টাইমত
উঠে মোৰ বুকুৰে ধপ ধপনি ,
অ' " " " "
অ' ব্ৰাদাৰ ॥

সংগ্রাম

পরিচালনা—অমর পাঠক

সংগীত—গিবীশ দাস, অসিত গান্ধী

শিল্পী—পিণ্টু ভট্টাচার্য

কথা—৬শ্রীশ্রীশঙ্করদেব

মধুব মুকতি মুবাক

মন দেখো হৃদয়ে হামাক।

কপে অনন্ত সঙ্গ তুলনা তমু

কোটি সূকষ উন্মিয়াক ॥

মকর কুণ্ডল গণ্ড মণ্ডিত খণ্ডিত

চান্দ কচিস্মিত হাস।

কনক কিরীট জড়িত বতনা নব

নিকজ নয়ন বিকাশ। ॥

চতুৰ উজ্জ্বল কব কঙ্কণ ক্রেয়ুৰ ভূজ

মহ মতিম হাক,

লীলা বিনোদী কনু কোমুদী

চক্রে কোব কঞ্জ ধাক ॥

শ্যাম শরীর বচিত পীত অম্বর

উবে বনমালা লুণে

কৌমুভ শোভিত কণ্ঠ কটি কাঞ্চি

কিঙ্কিনী কনয়া দোলে ॥

অবসিদ্ধ নিলি পায় নরপাল্লব

বভন নুপুৰ পবকাশ।

ভকত পবম ধন তাহে মজোক মন

শঙ্কর এই অভিলাষ।

কণ্ঠ—অনিল দত্ত, কৃষ্ণা গুপ্তা

কথা—অমর পাঠক

জীরনটো তুমি যদি ভালপোরা
যৌরনটো তুমি যদি ভালপোরা
হাঁহি লোরা নাচি লোরা
নাচি নাচি মচগুল হোরা ।

বেদান্ত দর্শন ভীকতার ইন্ধন
চুড়ান্ত ব্রাক্ সেয়া মিছা আকর্ষণ
ভুগুনিবা, মুগুনিবা বাজে কথা
নাচি নাচি মচগুল হোরা ।

ওমবৈয়াম ! আজি কিয় হায়বাণ ?
বউন চেবাব দিয়া মোব দিলজান !
শিকিলোরা মুহুৰত যদি থাকে হিন্মত
ড্রিফ্, এণ্ড, ডান্স নাই প্রিয়া ॥

—০—

কণ্ঠ—পিন্টু ভট্টাচার্য্য

(আজি) মোব শেষ গান, নহয় অভিমান
বিদায় দিয়া তুমি, খেলা হ'ক অরসান ॥
বাৰে বাৰে দিলা তুমি শত অপমান
মিছা তোমাব যত ভালপোরা, মিছা প্রতিদান
আজি শেষ হ'ক এই নিষ্ঠুর ছলনা
খেলা হ'ক অরসান ॥

নিজম নিশাব দিগন্ততে হয়তোবা মিলি যাম
ধূলিৰ মাল্লুহ মিলিম ধূলিতে,
গাম তাব জয়গান .

(আজি) নাই বিচা তোমাব ককণা খেলা হ'ক ... ॥

—০—

শিল্পী—পিণ্টু ভট্টাচার্য্য, কৃষ্ণা গুপ্তা

কথা—অমর পাঠক

মন মোর উত্তলা হিয়া চুর কবিল।
অ' বুকুর লাহরি ! আহুদি কি কবিল।
হিয়া মোর চমকি চমকি যায়
খোজ মোর থমকি থমকি বয়
তোমাৰে গানৰে হুৰে
কৰো কি দিয়া উপায় !

এই আকাশ অসীম বিশালতা
এই নদী নদীৰ গভীৰতা
এই প্রেম হ'ক সাক্ষী
হিয়া মিলনৰ এই খেলা ॥

মই ফুল তুমি যে ভোমোৰা
মউ চুহি হল। যে বলিয়া
নাযাবা নাযাবা উৰি তুমি নাযাবা ॥

—০—

মণ্ড—গৌৰীবাণী ঘোষ

কথা—গিৰিশ দাস

সোণ মোৰ শোৱা ! টোপনি নেভাঙে .
আমনি নকৰো তুমি সোণ স্মৃতি যোৱা ॥
অ' মলয়া ! সুৰভি বিলাই যা
ধুমুহা নানিবি চৌ মৃতুলিবি
মধুৰ সপোন আৰু নেভাঙিবি
সোণ মোৰ কুমলীয়া ॥

অ' মৰমী নৈ ! তালৈ মোক উটুৱাই নিয়া
যি খনি দেশতে হিয়া বীণ বাজিব
প্ৰিয়ৰে মুখতে হাঁহি বিৰিঙিব
পুলকিত হব হিয়া সোণ মোৰ শোৱা ॥

—০—

শিল্পী—নির্মলা মিত্র

কথা—অসিত গঙ্গুলী

যা যাবে ছলিয়া

তুসে নাহি বোলু

বাহানা কবকে তু

দিল মেবা লুটা

ঠিক নেহী হায় তেবে ইবাদে

তু বেদবদী তু হায় ঝুঁঠা ।

মিলাকে নজর তুসে ম্যায় পছতাই

রাদা কবকে তু তো ন আই

জা-ম্যায় দেখলিয়া তেবা প্যাব ।

কেয়সে বতাউ কি

কেইসে বাত গুজাবি

কিবতী তোঁহে লাজ ন আয়ী—বে ॥

কবকে তেবা এতবার হামনে

উলখন মে ডালী জানকো আপনে ।

অব উলখন কেইসে ফুলঝাউ ?

লার্থো মনারা

কথমে ন আয়ে দিল

ডেবে লিয়ে তবপারে—বে ।

ডঃ বেজবকা

পরিচালনা—ব্রজেন বকরা,

শিল্পী—নির্মলা মিত্র

সংগীত—বমেন বকরা

কথা—এলি আহমেদ

ফুল ফুল ফুল অ' ফুল মেলিলে পাহি

চৌপাশতে অলি উষিলে আহি

মেলিলে পাহি উষিলে আহি ॥

জানানে ফুলবে কাণত

অলিয়ে কিনো কথা কয়

যি কথা শুনিলে ফুলব

ছায়নী লাজুক লাজুক হয় ।

অলিয়ে গানবে ছলত

গোপনে চেনেহ ঢালি যায়

ফুলবে বুকুবে মবম

পাবলৈ মিনতি জনায় ।

অলি গুন গুনায় অ' মবমী প্রিয়া

ভবাই মৌ পিয়লা উজাবি দিয়া ॥

কিয়নো ফাগুনে আহি

বুকুবে আঁচল উকরাই

গোপনে আলফুলে কৈ

পবন দি কিনো ভাল পায়

ফাগুনে ফাগুনী আবিব

বুকুতে আনে লুকুয়াই

পবনব ছলতে দিয়ে

গোলাপী মনত ছটিয়াই

এই মন বা লাগি হ'ল পূর্ণিমাৰে জোন

কাষলৈ আহানা তুমি মোৰে সোণ ॥

জিলিকি জিলিকা তৰা আকাশৰে
 ছিতিকি যদিহে কাষৰতে পৰে
 পলকতে লোৱা বুটলি
 সময়ৰ টিকনি আগফালে উৰে মামা।

অ' অ' বাইদেউ
 জীৱনৰ পিছল বাট খোজ দিবা লাহেকৈ
 সেই বাটত তোমালৈ ছুটি মানুহ আছে বৈ
 এজনে ছবি আঁকি বাখে নড়মুৰা দাটি
 আনজনে আলু বেচি চলায় কিয়েট গাড়ী।
 বাইদেউ—

এতিয়াই ভাবা ততালিকে ভাবা
 জীৱনৰ ডোলেৰে কাক বান্ধিবা ?
 “কাকনো বান্ধিম কৈ দিয়া দাদা”
 পটেটোৱালা সেই ড্ৰেইন পাইপ পিন্ধা
 জীৱনৰ ডোলেৰে এতিয়াই বান্ধা।

অ' অ' আটি'ঠ
 এই ডাটি এতিয়াই কাটি পেলোৱা
 তাৰে তুমি সাতদাল ত্ৰাচ বনোৱা
 আঠ অনাকৈ চাবেতিনি টকা পাবা
 এক লিটাৰ মিঠাতেল তুমি কিনি ল'বা।
 মিঠাতেল কিনি মই কি কৰিম দাদা ?

বৰ বৰ ইঞ্জিনত তেল দি মাৰা
 ইঞ্জিনৰ মাতৰাৰি ভেতিয়াহে পাবা
 পালে মাত জীৱনৰ পখিলা পাবা।

অ' অ' আট'ট

কি হব খোচনাম যদি নাই ইনকাম

মণিৰামেই বাম বাম

মণিৰামে ঠেলিলেহে জীৱনৰ চাক্কা ঘূৰে। এহে

সময়ৰ টিকনি আগফালে উৰে (মামা) ॥

—O—

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা, নিৰ্মল মিশ্ৰ

কথা—নিৰ্মলপ্ৰভা

কি নাম দি মাতিম মাতিম তোমাক

নিবিড় গোপন কিয়ে মায়া

কি নামেৰে সোণ পৰশত স্বৰ্ণালী হয় হিয়া,

যি নাম দি মাতা সেয়েই মিঠা

জীৱন মকত তুমি ছায়ঁ।

চম্পাবনৰ সুবাস লাগি উন্মনা মন হিয়া,

মন আজি মোৰ যায় হবলৈ

পলাশৰ এটি ফুল বনতে সট্ৰ.

মন আঢ়ি নোৱা য় য় হবলৈ

পলতক এটি ভুল বিচাৰি মউ

প্ৰজাপতি মন হয় উন্মনা সুৰে সুৰে উৰণীয়া ॥

স্বপ্ন দিলা দুই নয়নত

ছন্দ জীৱনত গে'পনে মোৰ,

তুমি দিলা মট শিহৰণ

বিকৃত হৃদয়ত সিঁচিলা সুৰ

মনৰে ময়ূৰ স্বপ্ন বিভোৰ বঙে বঙে মোহনীয়া ॥

—O—

শিল্পী—বীপেন বকরা, বেণু বকরা

কথা—ব্রজেন বকরা

মইনা কোন বিধাতাই সাজিলে

তোমার পহুম চকুটি

চমক নীলা বিজুলীবে

গোলাপ কোমল পাহিটি

সেই চমকব ভমক লাগি দহি মবে মনটি ॥

পূর্ণিমাৰে আকাশৰে জোনটি গুরনি

ক'ত পাবানো মেলিলে হাত দুখনি

অ' মইনা হাত নেমেলা আনিবলৈ

দূৰ আকাশৰ মণিটি

মোখ মন হাকুটি লগাই পাবিম

সেই পূর্ণিমাৰ জোনটি ॥

নন্দন বনত ফুলি আছে ফুল পৰিজাত

কক্ক গোসাঁই বখি আছে নেমেলিবা হাত

অ' মইনা, হাত নেমেলা ফুল নিছিঙো

নিছিঙো মই কলিটি

মোৰ প্রাণ পখিলাই চুমি যাব

সেই পাবিজাত ফুলটি ॥

চগাব পাখি লাহি লাহি এক্কাৰতহে উবে

বস্তিৰ উজ্জল শিখাত পৰি জ্বলি জ্বলি মবে

অ' মইনা নাই পখি মোৰ উৰিবলৈ

নহলো মই চগাটি

মোৰ প্রেম তুলসী তলত জ্বলাম

সেই সোণবে বস্তি ।

বকরাৰ সংসাৰ

পৰিচালনা—নিপ বকরা

সংগীত—বমেন বকরা

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা, নিশ্বৰ্ণা মিশ্র

কথা—নিৰ্মল শ্ৰুভা বৰদলৈ

লাজুক চাৱনীয়ে নিবিড় আবেগেৰে
মদিৰ কিনো মায়া গোপনে জগালে ।
মন পদ্মৰে পূৰাৰ অকণে
কিয় মনে মনে পাপৰি ফুলালে ॥

পৰিবেশ আজি যে অপকপ
লগন মোহনীয়া কৰি
উৰিল মনৰ প্রজাপতি
জীৱন সুৰভি বিচাৰি
দোলন আজি লাগে হিয়াতে মনতে ॥

মায়াময় মিঠা এক সপোনেৰে
জীৱন অমুপম কৰি
ফাগুনৰ আশীষ নামিছে
উন্নত দেহামন জুৰি
অজান পুলকেৰে হিয়াৰে বনতে ॥

—০—

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা

কথা—এলি আহমেদ

গা গা আজি গাই যা এই গীতকে গা
যা যা নাচি নাচি নিজক পাহৰি যা ॥

অ' জীৱন আমাৰ এই জীৱন হাহিৰে ভবা জীৱন
কান্দিনো ভাগবো কিয়
আমাৰ জীৱন এই জীৱন প্ৰেমেৰে ভবা জীৱন
আমিনো নেহাঁহো কিয় ?

অ' নৌপোহাৰ বেদনাকৈ বেদনা বুলি ল'লে
 কান্দোন যে নহব দূৰ
 পোৱাৰে আনন্দতে নিজকে বিলাই দিলে
 হাঁহিব যে নপৰে ওৰ
 গা গা আজি গাই যা এই গীতকে গা
 যা যা নাচি নাচি হাঁহিত মিলি যা !

—O—

হেপি বাৰ্থ দে টু ইউ
 হেপি বাৰ্থ দে টু ইউ ।
 জিলিমিলি জিলিমিলি মিলিজুলি চোৱা ভাই
 বিজুলীৰে চাকিবোৰে চকু পিৰিকাই ॥
 আমাৰ বাইদেউৰ খোপা ওখ যেন বাবাজীহে
 আইতাই ওঠত দেখোন বঙা বঙা ঘঁহে
 ককাৰ মূৰত পকাচুলি এডালো নাই
 ক'লা ৰং সানি সানি ডেকা হৈছে ভাই ॥
 পুৰণি ওৰণি উৰি উৰি পৰি যায়
 বতাহে কথা মুণ্ডনে বৰ খং খাই ॥
 দিনে দিনে মাহ জানা মাহে মাহে বছৰ
 বছৰে বছৰে আমি হওঁ যে ডাঙৰ
 সেই কাৰণে ডাঙৰ বোৰে ভয় খাই
 আমি গোট খালে গহীন হৈ যায়
 ৰঙা নীলা ৰঙা লাইট জিকমিকাই
 জন্ম দিনৰে যেন ফুলৰে শৰাই ॥

—O—

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা, নির্মলা মিশ্র

ওবণীৰ তলেৰে মিচিকিয়া হাঁহি
মাগিক মুকুতা সৰে,
তোমাৰ মুখলৈ চাবকে নোৱাৰি
জালুক জলকীয়াই পোৰে ॥

মই মৰি যাওঁ—তোমাক দেহা ক'ত পাওঁ
দিখোঁয়ে উজাই যাওঁ দিহিঙে দিপাঙে চাও
তোমাৰ মান গুৱনি নাই

এদিন ছদিন কৰি মাহ পাৰ হ'লে
বহুৰেকত দিলেহি ভৰি
নিও নিও বুলি নিব নোৱাৰিলো
পুৰুষৰ জনমটো ধৰি ॥

নাযাবি নাযাবি পতিয়ন নাযাবি
গাভৰুৰ ছলাহ কথা
মুখত এটা ক'লে পেটত এটা ৰাখে
দেখুৱাই লগাই তোক দেখা ॥

ভোমোৰা কলীয়া তেনেই ক্ষন্তুকীয়া
মোঁ চুহি চুহি উৰি যায় ।
পুৰুষৰ জাতিটো তেনেই ছয়াময়া
আপোনকৈ পাবলৈ নাই ॥

তই যে বাংলালী বৰ কথা মাতিলি
আলাসত পাতিলি চাং
গ'ল ৰাতি কেলেই ওলাই মাত নিদিলি
, ছুৰাৰত কেলেই দিলি ডাং ।

দেউতা আছিলে চ'ৰা ঘৰৰ মজিয়াত
 আয়ে বান্ধিছিলে ভাত
 বৰটো ককায়ে কাঠি ওলাই আছিলে
 কেনেকৈ লগাওহি মাত ॥

—০—

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা

কথা—প্ৰফুল্ল বৰা

লাজ কয় লাগে চকু কয় কঁপে
 চাওঁকি নাচাওঁ বুলি চাবকে নোৱাৰে
 লাজ লাগে, তোমাৰ লাজ লাজে
 কয় লাজ লাগে, অ' তোমাৰ লাজ লাজে ।

চুলিটাৰি আউলি বাউলি
 বতাহতে খোপা পৰে খুলি
 অবুজ মূহ বতাহ জাকে কয়
 ঘনে ঘনে কৰেহি আমণি ।
 খং কয় উঠে ওঠ কয় কঁপে
 কওঁকি নকওঁ বুলি ক'বকে নোৱাৰে ।

কপালৰে সেন্দূৰৰে ফোঁটটি
 জিলিকে যেন আবেলিৰ বেলিটি
 হাঁহি নহয় আকাশৰ বিজুলী
 মন নহয় মৰমৰ মাধুবী
 হাঁহো হাঁহো কৰে হাঁহিব নোৱাৰে
 চাওঁকি নেচাওঁ বুলি চাবকে নোৱাৰে
 লাজ লাগে ? কয় লাজ লাগে ॥

—০—

চিকমিক বিজুলী

পৰিচালনা, কথা সংগীত— ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—কিশোৰ কুমাৰ, ভূপেন হাজৰিকা

পক্ষীৰাজ ঘোড়া খট, খট, খটকৈ দৌবা

মোৰ কপাল ফটা পাখী হুখনো কটা

উৰি ফুৰিব নাই মন

কাৰণ ধৰাতে জনগণ ॥

অনিকদ্ধ নহওঁ বোমিও লখীন্দৰ

নহও মজলু কিনা জুলিয়াচ চীজাৰ

কুন্তকৰ্ণৰে দৰে নিজা যোৱা

ৰাইজক জগাই তোলেঁ।

দানবৰ সমাজতো মানৱ বিচাৰি

বজাৰত থিতাপি ললে।

মই নানুহকে ভালপোৱা ৰূপৰে কুমাৰ ॥

স্বৰ্গ এৰা এক ৰূপ কুমাৰী

আহিছে। মৰতলৈ প্ৰেম বিচাৰি,

স্বৰ্গত উল্লই থগিলে কিমান

বৰ্ণণেও মিছাতে কান্দিলে ইমান

স্বৰ্গ এৰা এক ৰূপ কুমাৰী

আহিছে। বজাৰলৈ প্ৰেম বিচাৰি।

মই একাৰ বজা ইয়েঃ ইয়েঃ

একাৰ লাগে মজা

যা যা বজা থা গজা পাবি মজা

মই জ্যোতিক কৰি দিওঁ নষ্ট

ভাল মন ভাল কাম দেখি পাওঁ কষ্ট

সুন্দর কোমল আঁক কপল কুসুমী
মিলন নহয় মোর পচণ্ড
ছয়োটাঁকে কাটি কুটি কবি দিয় লণ্ড ভণ্ড
খবর-খবর খবরদার—

আহ ক'লা ক'লা বজাবত
এক্কাব দিও অনববত
এক্কাব যোগান ধবি যাওঁ
তাঁববাবে কিছু কমিচন পাওঁ
আহ দে যুদ্ধ—খবরদার খবরদার
খবরদার খবরদার ছটিয়াব ।

জ্যোতিবে লগতে এক্কাবে যুঁজিলে
এক্কাব যায় যে ভাগবি
মানুহ নমনা এক্কাব নৃপতি
যায় চুচবি বাগবি
কপল কুমার হলো শির জটাধারী
অগতিব গতি মই হুকুতি নাশো মই
সমাজক এক্কাবে ঢাকেহি যেতিয়া
তেতিয়া কি হয় তেতিয়া কি হয়
মুগে মুগে বিজুলীয়ে হাঁহিব যেতিয়া
তেতিয়া ভাল হয় তেতিয়া ভাল হয় ;

অর্গ এবা ছটি মিঠা মন
ছটি মনে একে মনে সেবে জনগণ ।
দেহলোকত মেনকা বস্তাই ঠগে
উর্বশীয়েও ধবা মিলি মুলি ইক ভাগে
মই পিচে মঠমৌ সুন্দর কুমার
মুগে মুগে লগবী হবেই জোয়ার ॥

শিল্পী—জয়ন্ত হাজরিকা

মৃত্যুক সারটি সমাধি তলিত
অকলে আছেই গুই
এতিয়া পুনব আহিছ। কিয়
জ্ঞান কলিজাব জুই

মরণ পৰতো আছিল। দেখোন
তোমাব বাটকে চাই
তেতিয়া তুমি সময় নেপালা
তোমাব আহবি নাই।

মোৰ মৃতদেহ বগা কাপোৰেবে
কোনোবাই ঢাকি দিলে
আন কোনোবাই গঙ্গাজলেবে
দেহাটি তিয়াই দিলে
নিশ্চয় তুমি তেতিয়া অসহিলা
জানব মৰম ছুই
মই আছিলো ক্ষণ গনি গনি
আশাব বৃক্ষ কই।

চিব শান্তিব কোলাত আজি
পালো মোৰ কিচৰা ঠাই
তুমি কিয় বাক এতিয়াও মোক
জোকাবলে এৰা নাই?

জীৱন পৰব অসহিলা সামৰি
তুমি যোৱা কিয় নাই
জীৱন বান্ধাব বাক খুলি ললো
কবন জেয়দীক পাই ॥

নোজোকাবা মোক মিছা হাঁছি মাৰি
ভাল পাওঁ বুলি কৈ
এতিয়াতো পাব হবতো নোৱাৰোঁ।
অসীম মৰম নৈ।

—০—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা/মুকেশ

ঘৰ আমাৰ মাটি হয় মাটিয়েই ঘৰ
বাটেই আমাৰ আপোন হয় আপোনেই ঘৰ।

এটি মিঠা জীৱন এটি জীৱিকাৰ বাট
ৰাজপথে এৰাবাটে এৰাৰি মৰমী মাত
বিচাৰোতে দিন যায় কৰি দাম দৰ।

চোৰাং ক'লা বজাৰতে বহু ক'লা ধন পাবা
এন্ধাৰ এন্ধাৰ গুদামতে কুবেৰৰো ধন পাবা
তেনে পাপী কুবেৰৰ নহওঁ আমি অনুচৰ !

খাটি খাটি অৰ্জা ছুটি নিকা গুদা ভাত
এন্ধাৰ মাখোন কাপোৰ থাকে যদি এই গাত
ভেজিয়াই পাওঁ দেখোন প্ৰেৰণা মনৰ ॥

এন্ধাৰ ক'লা আকাশতে বহু ক'লা মেঘ পাবা
বিচাৰিলে তাতো চিকমিক বিজুলীৰে বেথা পাবা
তেনে জেউতিৰ হ'ম আমি অনুচৰ।

সোণৰ গঢ়া সজা এতিও বৃথিৰেই যদি
কৰে আজি কোনোবাই আমাকো বজী
তোনে সজা ভাঙি গাম গীত আকাশৰ।

—৩—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, সুনন্দ কল্যাণপুৰ

মিলনৰ এই শুভ ক্ষণ
পখিলা উৰাদি উৰে মন
মৰমুৰে এই আৱাহন
জীৱনৰে মধুৰ লগন ।

লাজৰে বান্ধোন খুলি যায়
বুকুৱে সহাঁৰি পায় পায়
অমৃতময় এই আলিঙ্গন যেন
হব গোবীৰ মহামিলন ।

দয়াবতী পাৰবতী আই
নধৰিবা দোষ দায়
তোমাৰ আশীৰ মাগিছো
তোমাৰ শিখৰে নাচিছো
উদাৰ মুকুতি পায় ॥

প্ৰণয়ৰে পৰিধি নাই
অসীমৰে সীমাই ৰিডিয়াই
সত্যম শিৱম সুন্দৰম
যুগে যুগে আমি হুয়ো হুয়োতে মগন ॥

—O—

শিল্পী—সুনন্দ কল্যাণপুৰ

কিছুলীৰ পোহৰ মোৰ নাই
(তুৰালি) একোৰে মোটেলৰ লাগি চায় ॥

সুন্দৰ নচিৰ ভেনেই উলহ
আঁঠুৰে বন্ধাৰে বন্ধাৰে বন্ধিছে দেৱাৰ ॥

কোনেনো কাহানি বচিব কাহিনী
আমাব ঢকুলো লৈ
কাৰোযে চেতনা নাই
আজবিও নাই, আহবিও নাই ।

নিশাচৰ পিষাচৰ মুখা খুলি যায়
আমাব বুকুৰে উমৰ
ওঁঠৰে উমৰ পৰাণ পাই ॥

—O—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

শব্দা থাকিলে জকৰ জকৰ
পৰোৱা না যে আহিবই
বিজুলী দেখিলে আচমান খনো
জিলিকি জিলিকি উঠিবই ।

মনৰ কাপোৰ ফাটি প'লেও
মহাবতে টিলাবই
ছটা দিলৰ দুই ইনচানক
নিকাছে এটা কৰিবই ।

এই জোৰা পাভজোৰা
জোৰা ই মামুলী নহয়
ই আলী আৰু কাটেমাৰ জোৰা
জোৰা কান্নেম থাকিবই ।

বৰ বৰ দিগাবক দোৱা মাগিছো
জীন্দগী সুন্দৰ হবই,
বিজুলী দেখিলে আচমানবো দিল
চড়ক চড়ক কৰিবই ॥

—O—

অপবাহন

পরিচালনা—চতুৰ্ভঙ্গ

সঙ্গীত—সলীল চৌধুরী

শিল্পী—খগেন মহন্ত, বীবেন দত্ত,
অপূর্ব দাস, বামেশ্বর পাঠক, প্রভাত শর্মা

কথা—প্রচলিত

এসুয়া বসন্তে অ' প্রাণ কলৈ উৰি যোৱা হে
কলৈ উৰি যোৱা প্রাণ মলয়া বতাহে;
হাঁহিছে প্রকৃতি চোৱা কি প্রেমে মাতোৱালে
যোৱনবে প্রেমোন্নাদে মাতোৱাল পৰাণহে।

হৰি এ হে আহাবে অ'কি হৰি হে।
অৰ্দ্ধগৰ বথৰ সাৰথি নাৰায়ণ হৰি এ
হুখোঁৱ সাগৰ সেনা বল কোঁৱৰ হৰি হে
দ্রোণ ভীষ্ম কৰ্ণ তাতে কুন্তীৰ মগৰ হৰি হে।
মোৰ পিতামহ বৰ্গে কৃষ্ণ নৌকা পাই হৰি হে
লীলায়ে তাৰিলা তাক গো খোজ পৰাই হৰি হে।
মোৰ দেহা দহিলে দ্রোণীৰ ব্রহ্ম সৰে হৰি-হে
বাৰিলা মাধৱে পশি গৰ্ভৰ ভিতৰে হৰি হে

জুৰ বা হা হা বেচ

অ' হৰি হে এ হে হৰিহে এহে
হৰি বায় বায় হে হৰি হে এহে
অ' ভায় হৈছে হৈছে হৈছে

কি চাই আছিল ভায়া কি এ হে
কাকণে হৰি নিলা সীতা কি এ হে
কি চাই আছিল...

অ' বায় অ' হৰি হে জুৰ বা হা হা বেচ

শিল্পী—সত্য যজ্ঞেশ্বর

কথা—ফণী তালুকদার

আকাশ অ' আকাশ
মোক এমুটি আকাশ দিয়া
মাটির বুকুত উচুপে মোব
আকাশ পিয়াসী হিয়া
দিয়া, দিয়া, মোক এমুটি আকাশ দিয়া ।

মাটির মবম লৈ আকাশ থিয়াই
কমোরা তুলাব দবে মন উবি যায়
যায় আকাশ থিয়াই ।

এবুকু চেনেহ লৈ হে আকাশ
পৃথিবীকো বঙেবে বোলাই দিয়া
আকাশ অ' আকাশ
মোক এমুটি আকাশ দিয়া ॥

—০—

শিল্পী—খগেন মহন্ত, বীবেন দত্ত,
বামেশ্বর পাঠক

কথা—কেশব মহন্ত

ডাঠি ধবিবি অ' নৌকার গুবি ভাই
ইকুল ভাঙি পাগল নদী সিকুল মুখে যায় ।

নদী কোবাল বডাহ কোবাল কোবাল হাতব বঠা
আক কোবাল আছিল বহু মনব গুপ্ত কথা
হাত পানীত চৌ উঠে পাবত খুন্সি যায়
বুকু হাতব চৌ বহু বুকুতে মার যায় ॥

অ' বন্ধু নদী কিমান দ
ছবি মাঝি কব পাৰি মনৰ কথা ক।

এই নদীৰ ছয়ো পাবে থিয় থিয় গৰা
তোৰে বুকুত হালে জালে লাহী কহুৱা ডৰা
বনত জুই লাগিলে বন্ধু চালেই দেখা পায়
মনৰ জুই দেখিব কোনে খুলি খুলি খায়।

—০—

শিল্পী—মায়া দে, সবিতা চৌধুৰী
আলিৰ ধাৰে লাল লাল লাল শিমুল গো,
জ্বামণি সোনা যামাৰ
কাহা হাৰাইল'ৰে কাহা হাৰাইল
মৰদনাৰে মৰদতুই কান্দছ কেনেৰে
মিছামিছি যৌৱন হামাৰ কান্দিয়া যায় বে
কান্দিয়া যে যায়।।

শিশিৰে কি ফুটে গো ফুল বিনা বৰিষণে
বচনে কি মানে গো মন বিনা দৰশনে
নাচি নাচি হাসি হাসি খেলো সাধী বে
ঘৰতে মনদী জাগে পোহাৰ বাতিৰে
বাতি যে পুহাই।

নাচি নাচি হাসি হাসি খেল সাধীৰে
আজি বাদে কালি হৈবেক হামাৰ সাদী বে
সাদী বে হামাৰ ॥

মুকুতা

পৰিচালনা—ব্রজেন বকরা

সংগীত—ব্রজেন বকরা

শিল্পী—বীপেন বকরা, অনিমা চৌধুরী

কথা—কেশব নহস্ত

ইমান যবয় কিয় লাগে

বুঝুৰ আপোন মোৰ চাগে

মোৰ আকাশৰ জোনালী

আপোন আপোন কিয় লাগে

বুঝুত সপোন কিয় লাগে

এই সপোন যেন সোণালী ॥

যি চুপহিৰ পাহি মেলা নাই

সিতো ৰূপহী হোৱা নাই

যি চাননিভ চকু ভিত্তা নাই

সিতো লাভনি হোৱা নাই

জীৱন মধুৰ হব পাবে

যদি তোমাৰ ভালপোৱাই

পাতে হিৱাত দীপালী ॥

যি তুকেৰ ভাবা বুজা নাই

সিতো বিহুকুল হোৱা নাই

যি অমাত্যৰ মাত শুনা নাই

সিতো কাৰলে' অহা নাই

জীৱন মধুৰ হব পাবে

যদি তোমাৰ ভালপোৱাই

কৰে জীৱন ৰূপালী ॥

শিল্পী—স্বীপেন বকরা, অনিরা চৌধুরী

কথা—পবনবাণী

মিছা নবতরু দেহা মিছা ঘন দিয়া প্রভু
পাতি থৈছা বেহা প্রাণ গোপাল অ’

এ প্রাণ গোপাল পাতিলা মারাবে খেলা
অ’ মোর দয়াল অ’—

এক গুটি ঘর ঘিবা খাবর জীবন আছে
সিও ঘর লৈয়া গৈল ধুমুহা বাতাসে ।
ঘরগুটি বাক্কে মনাই ছুয়াব খানি ছান্দা
আপোনার ঘর এৰি পবক লাগি কান্দা ॥

করা দিলা পাতি পাতি মাৰলী দিলা জুটা,
ভালমতে লগাই থৈছা একেশ্বৰি খুটা ।
চাৰিকালে বেবা দিয়া কৰিলা আঁন্ধার
ন-ফালে লগাই থৈলা ন-খানি ছুয়াব ।

ন-ফালে বহি আছে নগুটি ছুয়াব
তাৰো মাজে বহি আছে পূৰ্ণানন্দ হৰি ।

একগুটি কন। আছে ঘবর ঘবনী
তাৰো সঙ্গে যিটো নাযায় সিটো মহামুণি ।
আক এক নদী আছে বয় তীক্ষ্ণ-ধাৰে
কাল বিকাল দুটি পক্ষী ইপাবে সিপাবে ।

উৰি গৈলে বাজহুংস পৰি বৈল পাখি,
সিও দেহা পৰি বৈল যমুনাৰ বালি ।

ককর মাধব দাসে এহি জন্ম সাধ,
ককর চক্ৰ যিবে গতি নাই আৰ ।

শিল্পী—দীপেন বক্রা

কথা—নবকান্ত বক্রা

কোনে আজি আবেলি
স্বপ্ন নিলেহি তুলি
এই বেলুনে বড়া বেলুনে
দুবলীর মেঘলৈ আকাশৰ বুকুলৈ ॥

ভেনে বেলুনত উঠি
জোনলৈ ওলোৱা
জোনৰে পিঠিতে তবলা বজোৱা ।
বাক ষাম এতিয়াই
পিকনিক খাম এতিয়াই
জোমাৰে বেলুনটি ডাঙৰকৈ সজোৱা ॥

নামি আহিবা কেনেকৈ ?
মনত পৰিলে ঘৰলৈ
এই মাটিয়ে টানি আনিব
মায়া জৰীৰে আকৌ মাটিলৈ ।

সৌ আকাশে যদি
ভৰাবে ফুলৰে
জিলিকা পাপৰি দিয়েহি চটিয়াই
আমি বন ফুলৰে
চিনাকি সুবাসি
আকাশৰ পিনলৈ দিম্বেষ উকুৱাই

ভেটিয়া গুণ গুণাব
ক'বনো মো মাখি
আমি নেজানো আমি নেজানো
হৰো নেজানো কোনেও নেজানে ॥

শিল্পী—ঈপেন বকরা

কথা—নবকান্ত বকরা

এখন নেনেখা নদীর সিপাবে
ফুলিছে হাঁহিৰ শেরালি ।
মই চাই থাকো ইপাবৰ পৰা
নোৱাৰো আনিব বুটলি ॥

সপোন সূতাবে গাখিব নোৱাৰি
দিঠক ফুলৰ মালা,
আশাব ফুলৰ বনত কেৱল
ভুলৰ ছলৰ খেলা;
মোৰ পদূলি যে একাবে ভৰা
দূৰত দেখিছেঁ দেৱালী ॥

আজি পাব হৈ দেখিলো একাৰ
প্রদীপ গুঠেয়ে জ্বলি,
ফুলৰ বেণুৰ লগত মিহলি
পুৰণি বাটৰ ধূলি;
চিনাকি স্মৃতি বিচাৰি বিচাৰি
মিছাতে আকাশ ষিয়ালি ॥

—০—

শিল্পী—অনিমা চৌধুৰী আৰু সঙ্গীবৃন্দ

কথা—কেশব মহন্ত

বং উমলি আছে মেঘৰ মাজে মাজে
বং উমলি আছে নদীৰ ভাজে ভাজে
বং উমলি আছে ফুলৰ পাহে পাহে
অ' বং বোৰে আমাক দেখি
মিচিক মাচাক হাঁই ॥

বং চটীয়া বন আমায়

অ' পখিলায় পাখি

গুণ গুণ মৌ গোটাও

আমি মৌ মাখি

নৈব দরে বৈ থাকে

ক'তো নিজিবাও

একাব বেয়া লাগে আমি

পোহর ভাল পাও

আমি ভাল পাও দেখিহে

বেলি ওলাই আহে

অ' বং বোবে আমাক দেখি

মিটিক মাচাক হাঁহে ॥

মেঘব মাজত বেলি সোমাই

খেলে লুকা ডাকু

বড়ব মাজত ঋ সোমালে

বং শিঙা ফুর্কো

মিলি জুলি নাচো আমি

মিলি জুলি গাও

নিজবাবে খিল খিলাই

বড়ত জপিয়াও

গিবিপ্, গিবিপ্, খোজ আমায়

কিহব লাহে লাহে

অং বং বোবে আমাক দেখি

মিটিক মাচাক হাঁহে ॥

ওপৰ মহলা

পৰিচালনা—জীতেন শৰ্মা

শিল্পী—শ্যামল মিত্ৰ

সঙ্গীত—শ্যামল মিত্ৰ

কথা—বদ্র গুপ্তা

খিলোনাৰ খেল দেখাওঁ

হাঁহি বিলায়ে যাওঁ

যাব ঘৰত হাঁহি নাই

আহা হাঁহি দিওঁ ॥

আহা ভাইটি আহা পুতলা লোৱা

আহা ভৰ্তী আহা গুড়িয়া লোৱা

এই বেলুন লোৱা

এই চিৰীয়া লোৱা

ঘৰে ঘৰে হাঁহি বঢ়োৱা ॥

এই বাগান খনি সজালে কোনে

এই ফুলনিৰ শোভা বঢ়ালে কোনে

এই বোকোচাত হাঁহা

এই কু কুভা খেলা

কণ কণ হাঁহে সজালে ॥

যাব ঘৰৰ শিল্পৰ হাঁহি ফুটা নাই

যাব ফুলনিৰ ফুলে পাহি মেলা নাই

এই বেলুন লোৱা

এই পুতলা লোৱা

ঘৰে ঘৰে হাঁহি বিলোৱা ॥

শিল্পী—শ্যামল মিত্র, চিত্রা বোস

কথা—বসু ওজা

আজি যে মন আমার ঢকল হৈ উঠে
মনে মনে প্রাণে প্রাণে কৃষ্ণচূড়া ফুলে ।

কোনে যেন মনব পথত
বকুল সিঁচি দিলে
সেই বকুলব সুবভিয়ে
জীবন উতলা কবে
এই ফুল নিচিড়িবা সুবভিহে মাখোন লবা ॥

আজি যেন মন চাপবিত
চেনেহ নিজবা নামে
সেই চেনেহব নিজবাবে
জীবন তবী চলে
হুটি মন হুটি প্রাণে একটি সোঁততে ভাহে ॥

—০—

শিল্পী—কৃষ্ণা বসু

মন মোঁব মাজে মাজে বিড়া বিড়া লাগে
ক'ব্বালে অকলে যাম যেন লাগে ॥
ফুলে ফুলে বেগু আছে মনে মনে আশা আছে
আশা বেগুই লুকা ভাকু খেলে আঁবে আঁবে ॥

কোনে আহি মন মল্লবীৰ
মনব বতৰা লব
কোন খণিকবে মোপোৱা পোৱা
বাটৰ বতৰা কব
প্রাণহীন পুডলায়ো দিৱা লোৱা খেলা খেলে
মোঁব মন পখাবৰ খেলা মাখো ভাগে ॥

—০—

মানব আৰু দানব

পৰিচালনা ইন্দুকল্প হাজৰিকা

শিল্পী—অপূৰ্ব দাস

সংগীত জীতু—তপন

কথা—নুৰুল হক

ঘৰ ভাঙিলেও মন নাভাঙিব
সাধু সন্তাই কয়,
চকুলোৰ মালা গাঁথিব জানিলে
জীৱন মধুৰ হয় ॥

বিপদ বিলৈ অহা নাই কা'ল
কোনে বা পৰা নাই দুখত ?
ৰাম ৰঘুবৰ জানকী সীতা
ভূগিছিলে বনবাসত
সৰ্গী সাবিত্ৰী শৈব্যাৰে কাহিনী
পাহৰিছ কিয় তই
চকুলোৰে মালা ॥

ভাগিৰ নিদিৰি চিগিৰ নিদিৰি
সাহেৰে বান্ধিল মন
নেওচি বিবিৰি ধুমুহা গাজনী
কৰিল জীৱনৰ পণ
জীৱন বেহানী বেহাৰ জানোতাই
একোলে নকৰে ভয়
চকুলোৰে মালা ॥

শিল্পী-আবতী মুখার্জী

কথা-নির্মল প্রভা বৰদলৈ

একে একে দুই হলে দুয়ে দুয়ে কি ?

চাৰি— ।

‘অ’ৰ পাছত ‘আ’ হলে ‘আ’ৰ পাছত কি ?

ই—

চৰাইটো সেউজীয়া ঠোঁটটো বঙা

শিকালেই কথা কয় নামটো কি কোৱা ?

ভাটৌ— ।

ফুলে ফুলে ভোমোৰাই কি খায় জানা — মো—

মো—

পুৱাতেই হালধীয়া ফুল কি জানা ?

বেলি— ।

লা— লা— ল,—

মিছা মাছৰ ঠেং চুটি মিছা কথা কৈ

কি গীত আছে বাক বগলীটো লৈ—

বগলী এ সৰাহলৈ নগলি কিয়

গৈছিলো গৈছিলো বাটতে বৰষুণে পালে

এ ঘৰৰ ঘৰতে সোমাব খুজিলো

চেংদৈ কুকুৰে খালে

ছেই কুকুৰ ছেই নাহিবি জপনা দেই ।

আহত নে জৰী বগৰীৰ গুড়ি

ক’ৰ পৰা আহিলা অ’ কুঁজি বুঢ়ি ॥

শিল্পী দীপেন বৰুৱা আৰম্ভী মুখাৰ্জী

কথা নিশ্চল প্ৰভা বৰদলৈ

কি মোক নালাগে
 মৰম নালাগে
 যোগাৰে' বুলিছা যাওঁ ।
 সৌ দূৰ দূৰগীত
 আপোন বিচাৰি
 বিদায় মৰমী যাও ।
 এই কি যে তুমি একোকে লুপ্ত
 লুপ্ত নোকোৱা ভাষা
 নয়নমণিতঃ অশ্রু হাঁহিত
 পতি চোৱা সেই লিখা
 লুপ্ত জানো গোপনে হিয়াত
 গভীৰ গীত কি গাওঁ ।
 সৌ দূৰ দূৰগীৰ পৰাতো লুপ্ত
 কাষে আহাচোন চাও
 মই তো মই হৈ নাই—
 মই যে তুমি হৈ গলো
 তোমাৰ হিয়াত মোৰ সৰা
 সূৰে সূৰে আছে গথা
 পথে পথে আছে সূৰভি বহন
 নিবিড় গীত কি গাও ।
 কি মোক নালাগে ।

শিল্পী-বনশ্রী, দ্বীপেন

কথা নুৰুল হক

মনে মনে তুমি কাক মন যাচিবা
কানে কানে তুমি বাক গান শুনাবা ।
আলসুরা মনটি আশাশৰ জো-টি
তোমাৰে মনতে সেইটিনো কোনটি
কোৱানা সোনটি ॥

বোলো শুনা হেৰা ভাই মজনু
মৰমী লইলিক এৰিলা ক'তনো
সময় থাকোতেই লোৱা বিচাৰি
উৰি যায় ক্ষণটি ।
আহা! সূৰে সূৰে অনি হৈ গুন গুনাবা ॥

কোনে কি কয় বোনে নো শুনে
উৰনীয়া মনে বাধা যে নামানে
চগা উৰিব শিখা বিচাৰি জ্বলিলে বস্তু
উৰি উৰ শিখাটিক চুমি নো যাবা ॥

শিল্পী-শ্যামল মিত্র

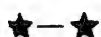
কথা নুৰুল হক

পূৰ্বভাৰতীৰ দৃষ্ট কণ্ঠত শুনা নতুনৰে গান
সিদ্ধু গঙ্গা কাবেৰী পাৰৰ ভাঙ মিলোৱা টান ।
লঘু নিচাত মন্ত হলে দেশ বসাতলে যায়
কৰ্মঠ ছুই বাহুৰ বলে বিধিনি আশ্বাস
একতা সমতা সততাৰে শ্রীতি সমাজ গঢ়া
আৰামকে হাৰাম বুলি জাগৃত কৰা শ্রাণ ॥

ধর্ম নামত জাযাৰ নামত আজিও যি লৰে
কুৰি শতিকাৰ প্ৰগতিৰ যুগে তাক হেয় জ্ঞান কৰে
হিন্দু মুছলিম পাহাড়ী ভৈয়ামি থলুৱা বা পৰ
ভেদাভেদ হীন বিশাল ভাৰত

আমাৰ আপোন ঘৰ ;

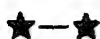
মিলিজুলি আমি যে মাতৃৰ বাথিব লাগিব মান ॥

শিল্পী—আৰতী মুখাৰ্জী

কথা নুকল হক

কোই জাওৰে উনকো লাওৰে
বালমা আওৰে সজনা আওৰে
বসিয়া আওৰে মিতুৱা আওৰে
জিয়াৰৱা না ডলাওৰে—সজনা আওৰে ॥
ও পৰদেশীয়া মোৰে মন বসিয়া
ক্যাসে বঁহুৰে মনকি বতিয়া
কিতনে বৰসে বিতে
ভেজী নহী পতিয়া ।
হাথ সুৰতিয়া দিখলাওৰে
সজনা আওৰে—সজনা আওৰে ।
দিন ঢল ৰাৱে ৰেন ফিৰ আয়ে
ক্যাসে কাটুৰে কঢ়ি ৰাতিয়া
অঁসুৱনমে বহে সগৰি উমৰিয়া
ক্যাসে জীয়ে বতলাওৰে ।
সজনা আওৰে

শিশী—দ্বীপেন বক্স।

কথা নুৰুল হক

মই কোন—?

এই চহৰৰ মস্তানা মই

সবলোৱে মোক দিৱানা কয়

মই দিৱানা দিল মস্তনা

উঠা উঠা উঠা উঠা চলে গাড়ী মোৰ

অহা আহা যাবা কোন—?

আহা যাবা চান্দমাৰী

পানবজাৰ বাহোৱাৰী

অহা লোলা আহা পূজাৰী

আধুনিকা জটাপাৰী

লৰা বুঢ়া একেই যাত্ৰী

কি চহকী কি ভিক্ষাৰী

সকলোৱে যে পাণ ঠিকনা ॥

উঠা উঠা ।

কি কেৰাগী কি বেপাৰী

আচল মাৰুহ মেহনতকাৰী

এই ছুনিয়াৰ আজৰ ধান্দা

হৰিৰ ভকত আল্লাৰ বান্দা

কোণ মৰে ছাল হাড়ে

কোনো মৰে মণ্ডহ ভাৰে

এই ছুনিয়া িড়িয়াখানা

উঠা উঠা

অৰণ্য

পৰিচালনা সমবেল্ল নাৰায়ণ দেৱ সংগীত সুধীন দাস গুপ্ত
শিল্পী—মান্না দে কথাকেশব মহন্ত

দিনৰ পেহৰ বঙচঙীয়া ভাল মানুহৰ সঙ
ৰাতিৰ আন্ধাৰ গম্গমীয়া চোৰ মাতালৰ বঙ ॥
ৰাত ক'লা হাৰি ক'লা ক'লা গোম সাপ
তাতকৈ ক'লা জাৰিৰ মাজ নিশাৰ পাপ ॥
চোৰাং বেহা বৰি দেহা নিমজ কৰে যি
ভাটখানাত ৰাতি সোমাই হাবত ঘূৰে সি ॥
নাৰী দেখি মা বুলি দিনত দোৱাই শিৰ
অৰণ্যত ৰাতি সিয়েই বলাভকাৰী বীৰ
মুকলিত যি দেখা বাপু চব ভাণোৰ চঙ ॥ ★★

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা

গুৰ গুৰ গুৰ গুৰ গুৰ গুৰ গুৰ
ডহক বজাওঁ ডহক বজাওঁ
হাজো ডুবি দেবগাওঁ—ডহক বজাও ॥
এই ৰামে বোলে সুগ্ৰীব, মই বৰ উদগ্ৰীব
বান্দৰ সেনা পাও কি নাপাও
লংকা জিনিবলৈ যাওঁ ॥
মানুহ আক বান্দৰ, নাই একো ভিনপৰ
ৰামেশ্বৰত সেতু বান্ধি ৰাবণেৰে যুঁজে
ৰজাৰামে বোলে মই বান্দৰ ভাল পাওঁ ॥
বান্দৰ আক হনুমানো বলী কোন ডেওঁৰ মান
হনুমানো ভগবান ৰামৰ শিক্ষা পাই
পণ্ড আক মানুহৰ বেলেগ একো নাই
ৰামে বোলে হনুমানৰ সমাম ক'ত পাওঁ ॥ ★★

শিল্পী—আৰতি মুখাজ্জী, দ্বীপেন বৰুৱা

এই পূৰ্ণিমা ৰাতি

এই পাহাৰৰ দাঁতি

আমি ডেকা গাভৰু নাচো জুম পাতি ॥

আকাশত জোনাকৰ পাৰাবাৰ

বননীত লাগ আজি ঢৌ তাৰ—বিখকুল মাটি,

পৰাগত উহবৰ তোলপাৰ

আছা বান্ধি মৰমৰ কোন কাৰ লোৱা কথা পাতি ।

বনৰ আন্ধাৰ দূৰ কৰে জোনে

মনৰ আন্ধাৰ দূৰ কৰে কোনে

কোনে কাণে কাণে কয় আহি

গীত গাই নাচা হাঁহি হাঁহি—জাক পাতি পাতি ॥

কোনে কয় পৃথিৱীৰ আন্ধাৰ

কৰা কৰা পোহৰেৰে শেষ তাৰ স্তনা কাণ পাতি ॥ ★

শিল্পী—আৰতি মুখাজ্জী

শিলে শিলে ঠেকা খালে নিজৰাৰে পানী

এচেৰেঙা ৰঙা ব'দে ৰঙ দিলে সানি ॥

বৰণীয়া বনৰীয়া আলমুহা ফুলে

হালি জালি মন ঢালি কিনো কথা কলে

মমে যে বিচাৰে মন কোনে দিব আনি ।

বুকুজুৰ তুমি দূৰ দূৰণিৰ বিং

মই নামনিৰ দুখ তুমি ওখ টিং

টিঙে টিঙে কাৰ ৰিঙে তুলি গ'ল ঢৌ

কাণে কাণে কাৰ গানে বৰষিলে মৌ

নাচনী নিজৰা জনী কাৰ পাটৰাণী ॥ —★—

যোগ বিয়োগ

পরিচালনা দ্বীপেন বকরা

শিল্পী—দ্বীপেন + পাহারী

বিঙা বিঙা অ'—

বিঙা বিঙা উদং পথার

একা বেঁকা আলি,

হালি জালি অ'—

কোন কপহী কাষত কলহ

যায় হালি জালি

পথার উদং আকাশ উদং

উকুঙা কবে মন

কাক বিচারি কোন আহিল

কাষ বুকুৰ ধন ।

চমকনি মাৰি চাওঁ নহলো বিজুলী

মই নহলো বিজুলী

জিৰাৰ খুজিলো মই নাপালো মাজুলী

মই নাপালো মাজুলী

আলমুৱা অ'—

আলফুলীয়া চেনেহেৰে বান্ধিলা মন ।

আচহুৱা বতাহৰ বা উৰণীয়া

অ' বা উৰণীয়া

আদৰুৱা আহুতৰ ছা জুৰণীয়া

অ' ছা জুৰণীয়া

পাওঁ কি নাপাওঁ অ'

কোনে জানে পাওঁ কি নাপাওঁ

সঁচতীয়া ধন ॥ ★★

সংগীত বমেন বকরা

কথা কেশৱ মহন্ত

শিল্পী—পাহাৰী শইকীয়া

কথা কেশৱ মহন্ত

পোহৰে কি জানে ৰাতিৰ কি বেদনা
 মৰমে নাজানে কিনো কাৰ চলনা ॥
 আকাশে ইমান জোনাক
 কিয়নো মাটিলৈ নমায়
 ৰাতিয়ে ইমান পোহৰ
 কিয়নো আছে ওমলাই
 বুকুৱে বিচাবে কাক তুমি জানো জানা ॥
 পৰেনে তোমাৰ মনত
 ধৰোতে উৰি উৰি যায়
 অকনি পখিলাটি সেই
 হাততে পায়ো হেৰুৱায়
 হেৰালে নাপায় তেওঁ মনেয়ে উন্ননা ॥

—★—

দ্বীপেন বৰুৱা

কথা কেশৱ মহন্ত

ষিদিনা মনৰ ডেউকা গজিল
 নোৱাৰে সজাই আক ৰাখিব ধৰি
 সিদিনা মনৰ ব'ৰানী ডাৱৰ
 কমোৱা তুলাৰ দৰে ফুৰে উৰি ॥
 পাৰে জানো আকাশে বাক
 সাবটি লব আপোন বুলি
 নিজৰে বুকুৰ বাউলী ডাৱৰ
 পাৰেনে ল'ৰ আঁকোৱালি
 কোনোবা নতুন নক্সা জনৰ
 মন পাৰিলে মন হ'ল অৱৰী ॥

সপোন গধুৰ চকুৰ পতাভ
 মধুৰ কিনো থাকিল লুকাই
 নেদেখিলো নেদেখিলো মই
 কিদৰে আশাই নিজকে সজায়
 তথাপি আশাৰ ব'দ কাঁচলিত
 জিৰাব খোজ মোৰ মনৰ তৰী ।

★—★

শিল্পী—দীপেন + পাহাৰী

কথা কেশব মহন্ত

কিয়নো ফুলে আজি বনৰীয়া ফুল
 কোনেনো দিলে সানি সোণোৱালী বোল
 সোণ শূৱনি ৰূপ দেখি মন বিয়াকুল ।
 বতাহে কথা পাতে শূনি কি শূশূনি
 আকাশে সাজে পাৰে মনি কি নমনি
 বন ব'ৰাগী মন আজি হ'ল বিয়াকুল ।
 এজাক বতাহ ধীৰে বৈ যায়
 বুকুৰ হেপাহ নিয়ে কঢ়িয়াই ।
 এজাক চৰাই উৰি গুচি যায়
 মনৰ মৰম বনত বিলাই ।
 বন বননি যেন এগছি চেনেহৰে ডোল ॥

অবুজ মেঘৰ কোলাত সোমাই
 গোপন বিৰহ উটি উটি যায় ।
 এপাহ ফুলৰ অজান মায়াই
 মনৰ বনত সুবাস বিলায় ।

শ্রাণ যমুনা হৈ থোকি বা থো নিজতে বিভোল ॥ ★★

শিল্পী-দ্বীপেন + পাহারী

ইমান ধুনীয়াটক কোনে সবজিলে

কোনে নামে দিলে জয়া ।

তোকে আনিবলৈ মনে যে বসীয়া

কৰিব নোৱৰো বিয়া ॥

আহ তই পিলিঙা যাব তই পিলিঙা

বাটৰ মৰে ছবৰি বন

মোকে ঐ পিলিঙা নিবকে লাগিলে

ভৰিব লাগিব ধন ॥

তোকে ঐ নিবৰে মন

যেনে তেনে কৰি নিমে ঐ সাদৰী

লাগিলে ভৰিমে ধন চেনাই কেচা সোণ

তোৰে সমান হব কোন

অ' চেনাই অ' সোণাই

লাগিলে ভৰিমে ধন ॥

আকাশত উৰিলে মলয়াত ঘূৰিলে

কাৰে জোৰে লগা পাব

ভয়ে যে পিলিঙা মোকে নিব খোজ

কিমান ধন ভাঙিব পাব ॥

হালবে বেচিমে চেনাই কাজলা দমৰা

গোহালীৰ বেচিমে গাই

তেওঁ যদি ধনেৰে চেনাই জোৰাব নোৱৰে

বেচিম সোদৰবে ভাই ॥

এই বেলি ঝানে হে বান
 এই বেলি বহাগত নিষ নোয়াৰিলে
 দেহালৈ পৰিব টানে মোৰে কেচা সোণ
 তোৰে সমান হব কোন
 অ' মোৰে সোণাই এ দেহালৈ পৰিব টান ॥

এ ভনী জয়া মাই হাতে কি গুৱনী
 „ „ „ „ ডবুৱা কটাৰী
 „ „ „ „ ডাকে কি ম'হৰে শিং
 এ ভনী জয়া মাই এই বোল চেনাই এ
 „ „ „ „ চিন্তা নকৰিবি
 „ „ „ „ ঘুৰি বহাগতে নিমে „
 „ „ „ „ তোকে আমিৰলৈ—এ
 তামোল পাণ দিবলৈ—এ
 মোৰ হ'লে ককাই ভাই নাই ॥

হাঁহে বাটে বুলে লুহৰে পুহৰে
 পাৰই বাটে বুলে বৈ
 আমি বাটে বুলো চেউনী আলিয়ে
 লগৰ সমনীয়া হৈ ॥ ★★

শিল্পী—স্বীপেন বক্সা

টু ঞ্চী নয়ন কাকতি
 পি ও নাহব জান । মোৰ জান
 ডিয়াৰ চাৰ মানে মৰমৰ চাৰ
 এনেহেন লাগে মইনা যেন
 তোমাৰ মৰমতকৈও ছাৰ ।

উই হেভ বিন শ্ৰিঙ্গদ টু ইনফর্ম ইউ ডেট, ইউ হেভ
বিন চিলেকটেড ফৰ এপইন্টমেন্ট ইন আৱাৰ ইঞ্জিনীয়াৰিং
ডিপাৰ্টমেন্ট - বাঃ বাঃ বাঃ

ইঞ্জিনীয়াৰিং অ'মইনা ইঞ্জিনীয়াৰিং

প্ৰথম মাহৰ দৰমহাৰে তোমাক পঢ়াই দিম

অ'মইনা কেৰুমাণি ঠুৰিয়া

লগতে বিলাতী ইয়াৰিং ॥

ইউ উইল বি পুট অন প্ৰবেচন ফৰ টু মাৰ্চস্ ডিউৰিং
ডেট পিৰিৱদ ইউ উইল ৰিচিভ এ চাম অফ কপিজ
ফ'ৰ হাশ্বেদ এজ ৰেগুনাৰেটন আফতাৰ কম্বিটন অফ
প্ৰবেটন ইয়াৰ চাৰ্ভিচ উইল বি কনফৰমদ এণ্ড চেলাৰী
উইল বি নাইন হাশ্বেড ।

নাইন নাইন ভেৰী ফাইন

তোমাৰ মনে গ'লে মোৰো মনে গ'লে

অ'মইনা নেমানো কোনো আইন ॥

এণ্ড ইউ উইল গেট অল আদাৰ ফেচিলিটিচ এচ

প্ৰোভাইডেড বাই দা একজিক্টিং কলচ অফ

আৱাৰ কোম্পানী ।

চেনাই মোৰে ঐ

তেতিয়া তুমি আক নৈৰে ঘাটলৈ গৈ

নেলাগে আনিব কলহ ভৰাই ভৰাই পানী

মোৰে পানীমলা ঐ শুনি যোৱা শুনি যোৱা

চাকৰিটো মোৰহলে চৰকাৰী নহয়

চৰকাৰী চাকৰী নেলাগে লাহৰী

নেলাগে তলপৰ ধন

ঘৰতে থাকিব বনবাৰি কৰিব

পঢ়িব ভাগৱত বামাৱণ ॥ ★★

শেষ বিচাৰ

পৰিচালনা—দেৱ কুমাৰ বসু সংগীত অসিত গান্ধূলী

কথা—বজ্জত ৰাজখোৱা, পণ্ডিত আৰ এন ভূষণ

কণ্ঠ শিল্পী—হেমন্ত কুমাৰ, পিণ্টু ভট্টাচাৰ্য্য, ইন্দ্ৰানী গান্ধূলী
আৰু জুৰি

তথাপি তোমাক ইমান মিঠা লাগে

কি কৰোঁ কৰোঁ কি কোৱা,

অনল অনল জ্বালা

ভেঙে মিঠা ভাল পোৱা

কি কৰোঁ কৰোঁ কি কোৱা ?

তোমাৰ কাৰণে লাগে যদি মই

অসীম ধীয়াই যাম

প্ৰেমৰ কাৰণে লাগে যদি মই

অথাই সাগৰ হ'ম

কবিতা কবিতা সাজিৰ মালিতা

শুৰেৰে বিনন্দিয়া

তথাপি তোমাক ॥

সাদৰী তোমাৰ হৃদয় দলৰ

ছুৱাৰ ৰখীয়া হ'ম

ঘৰমী তোমাৰ মৰমৰ বাবে

ছখকো সাবটি ল'ম

প্ৰেমৰ পৰশে নাতিব হৰখে

ছখনি শুদ্ধনি হিয়া

তথাপি তোমাক ॥ ★ × ★

আজি এই বেদনা গধুৰ
মৰমী নিশা
সুৰ জনম হৃদয়ত
নাজানো পথ তথাপি আমি
সপোন বিভোৰ
দৃষ্টি আমাৰ সুদূৰত ॥

ভালপোৱা নহয়তো মাথো আনন্দ
বেদনাৰে জুয়ে জ্বালে জীৱন বসন্ত
অশ্রু নিয়ৰে আনে সুৰভি প্ৰেমৰ
মায়া মৰমৰ ॥

জীৰ্ণ পৃথিবী ভাঙ্গি শাসনৰ বন্ধন
ব'লা আমি মুচি দিওঁ আলোকৰ ক্রন্দন
মিলনে মিলনে সাজো মেলা পোহৰৰ
মেলা পোহৰৰ ॥

ও মেৰে সনম্ জাওগে কহাঁ
ইয়ে মওসম হ্যাসি ওৰ ইয়ে সম'।
পাওগে কহাঁ

অ' মেৰে ॥

লা—লা—লা—লা — ॥

জাম ইয়ে ভৰা হ্যায় ইসকো
পী-তে কিউ নহী ?

প্যাব কে জহাঁ মে' মৰকে

জীতে কিউ নহী ?

ম্যায় হ' জওয়া মেৰা দিলভী জওয়া ॥

দেখ খিল বাহী হ্যার কায়সী
 দিলকী ইয়ে কালী
 প্যাসী মব না জায়ে দেখা
 নাজেঁ। কি প্যাল
 মায় হু জহাঁ হব খুশী হ্যার ওহাঁ
 অ' মেবে সনম

হেহে . ও ... অও ... অহ ..
 অ' মন সপোনব দেশলৈ উরি যা
 আহ্-হাহা ! জীরনব বতৰা পালি যা
 নাই যে ভাবনা পালো যে ঠিকনা
 জীপাল জীরনে মাতে যা-য'- ॥
 অ' মন ॥

ব'দ কাচলিয়ে হাঁহি হাঁহি কয়
 জিবি জিবি বায়ে মাতি মাতি কয়
 কলীয়া কলীয়া বলিয়া একাব
 নেওচি আহি যা আহি যা
 অ' মন ॥

বঙে বঙে দেখো বঙালী জগত
 ফুল কলি দোলে মবহা বনত
 ছন্দে ছন্দে শত আনন্দে ময়ো
 নাচোঁ যা নাচোঁ যা—
 অ' মন ॥

আকাশ আকাশ ভবা জেউতি সোণৰ
 হৃদয় হৃদয় ভবা দহন দুখৰ
 মৰম মৰম সনা সেউজী মনৰ
 মই ভিক্ষাবী ।

আহাঁ ভাইটি ভন্টি
 আহাঁ লৱবি লৱবি
 আহা জোনটি সোনটি ॥
 হিৱা উজাবি ॥

জীৱন পাতত দেখোঁ ভুল মাথো ভুল
 সুখৰ হাটত আমি হেৰালো মূল
 ঘনবোৰ বাৰিষাৰ বানে ওপচায় কুল
 মই শ্ৰান্ত মই ক্লান্ত নাই আহবি ॥

ভাৱৰৰ মাজে মাজে সোণ যে ইমান
 চকুলোৰ অঁবে অঁবে বং যে কিমান
 আছে দুখ বিবহৰ ঢলে তেওঁ জাগে গান
 মই বিকৃত তেওঁ মুক্ত স্মৃতি সোঁৱৰি ॥

অকলশবীয়া মোক কয় কোনে কয় ?
 অলেখ সুবিয়া মাতে মাতাল হৃদয়
 পালোঁ প্ৰাণ পৰশন অ'ই জিলিকে পোহৰ
 উকা জীৱনত দূৰ সুদূৰক যাওঁ বিচাৰি ॥

মৃত্যুৰ বাউলিক ওভতাই দিম
 অকণিৰ উমতেই জীৱাই থাকিম
 এবি না যাবা না যাবা দিলা দিলা মোক বি-
 যত ভাগ্যক শত এছাৰক যাওঁ পাহৰি ॥

মৰিচীকা

পৰিচালক—অম্বুলা মায়া

সঙ্গীত—খীড়—ভপন

শিল্পী—আবতি মুখাৰ্জী

কথা—নবকান্ত বৰুৱা

(হাঁহি) তুমি জানানে, তুমি জানানে
কিয় প্ৰজাপতি আহি হিয়া নিয়ে গোপনে ॥

এই বননী আকুল কৰি
বঙা পখিলী আহেনে নাহে
ফুলে ভাবে ক'লে, কোনেনো ধবৰ জানে ?
মোৰ জীৱনৰ পথৰ ধূলি
বুকুৰ আপোন সপোন বুলি
মনে মনে আহি, তুলি লবহি কোনে ?

শিল্পী—বনজী সেনগুপ্তা

কথা—সুকল হ'ক

অ' কিয় নেজানো নেজানো মই
মনে মোৰ নাচে কিয়
মই নাচনী মই বিজুলী
মোৰ এই অগনি অগনি চান্নি
ঘোঁৱনৰ অগনি মনতে
অলা জুই কিয় অলে নেজানো নেজানো মই ॥
এই চিন্তা জুই
কেনোহা যোনা'কি যোনা'কি চিন্তাজুই
ভাৱনাতে উঠি নাযাবা
জীৱনক ছবি গুৰুজিবা
সঁচা কি মিছানো কি ? নেজানো নেজানো মই ॥

শিল্পী—নির্মলেন্দু চৌধুরী ।

অ' কি ভেলোরা কান্দিস—
নাকান্দিস নাকান্দিস বে ভেলোরা
কাল বাজির কালে

ভোব ভেলোরা কান্দান শুনিয়া
নাহয় মন ঘবে বে ভেলোরা ।

কখনে না কৈছবে ভেলোরা
নাকান্দিস মবিচীকা খেদি
মবিচীকা খেদিয়া গৈলেবে
নাইসিবে ঘুবি বে ভেলোরা ॥

চতো চতো পাখীবে ভেলোরা
ভাবো আছে জোবা,
ভোবে মোবে দাকন বিধি
নাই লেখে মোব জোবা ॥

শিল্পী—বনজী সেনগুপ্ত

কথা—সুকল হ'ক

ছম ছম ছম বাজে পায়েলিয়া
ধিন ধিনা ধিন নাচে মুবাজিয়া
মনে নাহি মোব কালে উমাবিয়া
আজা চাবিয়া হামবে নগবীয়া ।

দেখো গোবা ফুলমে বদন হ্যায়
মনমে ভেবা ভোবে নগব হ্যায়
উবে মোবে ঘানি চুমবিয়া ॥

আছে থৈয়া মিলনকী বড়ুয়া
ধন ফুলায়ে ভোহে আজ মিতোকা
দেন নকব আবে পবনীয়া ॥

বিদ্ৰাভ

পৰিচালক—কণী তালুকদাৰ সঙ্গীত—মোল'ডিকাৰ হৈ বমেন চৌধুৰী
শিল্পী—খগেন মহন্ত, মঞ্জুৰী বৰুৱা কথা—দ্বিজেন্দ্ৰমোহন শৰ্মা

ছনিয়া আমাৰ আস্থানা
দিল মচঙুল মস্তানা
জীৱন বাটত কিমান যে বেগানা
তুমিও পলৰীয়া আমিও পলৰীয়া
আজব ছনিয়া জামানা ॥

সক সক মানুহৰ এয়া যে জীৱন ভাই
সমাজৰ বজাৰত নাই কোনো দাম নাই
ছনিয়া মেহবুব আমাৰ
যদিও আমি আন-জানা
প্যাৰ মহব্বত আমাৰ নাই ভাবনা
তুমিও যে অঘৰী আমিও যে অঘৰী
আজব ছনীয়া জামানা ॥

এই সব ভাগাৰাম বেগান' মচঙুল
হবদম জাৱানীত আমিওতো কৰো তুল
জুলুমত মন-জীল আমাৰ
চাৰা ছনীয়া দিৱানা
এই নগৰত আমাৰ নাই ঠিকানা
তুমিও মুচাকীৰ আমিও মুচাকীৰ
আজব ছনীয়া জামানা ॥

শিল্পী—প্রণতি ফুকন কথা—নির্মল প্রভা ববদলৈ

আজি হাঁহিব মজলিচ এই

গোৱা গোৱা গান,

আজি পাহৰি যোৱা হুখ অভিমান।

এই মজলিচ পাতিছো আমি

নাই মিঠা গান

কনু জুনু পয়েল, বাজে মজগল গান ॥

বাঃ- বাঃ- বাঃ-

অ'—আজি কাণুন বনত মোৰ ফুলে ফুল

কাক দিম ফুল নেজানো

নেজানো বিলকুল।

ভোমাক লাগে নাই নাই নাই

ফুলৰ মৰম জানা জানো হায়

ইমান দৰদ আহা জুখি চাম

ভয় লাগে নেকি নাই বেচি দাম ॥

ছনিয়াত বহু হুখ মিছাতে বেছি হুখ

চকুলোৰ নাই দাম জীৱনৰ গোৱা গান

হুখ যায় হাঁহিবে হুখ যায় নিচাবে

মহত্বত যদি হয় সঁচা দুই দিলেবে,

আজি দিলৰ পিয়লা লোৱা উপচাই

গুৱা কালিৰ ভাবনা ধোৱা অঁতৰাই

আহা ধোৱা অঁতৰাই অভিমান

আহা আজি মজা কৰি কৰা পাপ।

শিল্পী—ঋতুপর্ণ, মঞ্জুবা মন্দিবা,
ভাবতী, আৰিফুল্লিছা

কথা—নবকান্ত বকরা

এই ছুনিয়া এখন চিৰিয়াখানা

চকু মুদি থকামানে

গুজবিলে ভয় যে লাগে।

মনত পৰেনে মা দেউতাব মানা

এনেকৈয়ে দেউতায়ো যে

খং উঠিলে গুজবি উঠে

সৌরা বান্দৰ মাহী আছে দাত কবচি

আমাব মাহীৰ দৰে দিয়ে ওকণি বাচি

চৰ মাৰি দিয়ে কৰিলেই মানা

জাৰ্চী পিন্ধা জেক্সা বোৰে

খেলতকৈও ফাউল হে কৰে

উট চৰাইয়ে বেফাৰী হৈ কয় না না।

জলভৰা আকাশতে উৰে পখী উলাহতে

দেখি মনত বেজাব লাগে চকুলো ওলাই।

আকলুৰা মৰমেৰে হিয়া ভৰে চেনেহেৰে

আলফুলে দিব খোজে আঙুলি ব্লাই

আমাব মনত পৰে বন্ধ ক্লাচ বোবলৈ

খোলা এই আকাশৰ তলত বহি ভাবো,

এই ছুনিয়া এখন চিৰিয়াখানা

সকলোৱে জনা কথা

আজি আকৌ বুজি পালো।

শিল্পী—মিহিব ববদলৈ কথা নিৰ্মল প্রভা ববদলৈ

এয়া কাণ্ডনৰে দিন
বঙা পাপৰিতে চিন
ফুলেনে মনৰে ফুল
হৈ মিঠা এটি ভুল ॥

ফুলিছে এপাহি ফুল
শিমলু বুলিয়া হৈ,
উৰিছে সুৰভি তাৰ
এটি প্রজাপতি হৈ
কাণ্ডনৰ দুপাহি ফুল
মলয়াতে দিছে গৈ ॥

মনে কি বিচাবে নেজানো
অজানা তুমাকে লৈ
দূৰ আকাশৰে নীলাত
উৰেযে পখীটি হৈ
কাণ্ডনৰ দুপাহি ফুল
মলয়াতে দিছে গৈ ॥

মনে কি বিচাবে বুজিছে
যোৰ পলাশৰে বনত
তোমাৰ পখীটি আহি
এটি মিঠা দিব পালত ॥

ললিতা

পৰিচালক—ব্রজেন বকরা

সঙ্গীত—বমেন বকরা

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা

কথা—ব্রজেন বকরা

এইখন সমাজ আমাৰ সমাজ

ইউৰো অসমীয়াৰ বাস্তব সমাজ

ইকুল নাপাওঁ আমি সিকুল নাপাওঁ

যেন মাজ পানীত বৈ থকা অচল জাহাজ ।

অতিকৈ চেনেহৰ যুগাবে মেখেলা

তাতকৈ চেনেহৰে বিহা,

তাতকৈ চেনেহৰ টেবলিন শাৰীয়ে

গুৱনি কৰেযে দেহা,

Mrs. Kakti—How do you do.

উদং বাহু আৰু উদং গিঠি

নাইলন চুলিৰে গেডী কৈলাসপতি

দিগম্বৰ জঁটাধাৰী লৰ্ড কৈলাসপতি

আছিলে ইয়াতৈ পাব অতি লাজ

এঙাৰ কলীয়া বঙ হ'লেও

বিলাতী চাহেবী চ;

বিহুগীত নেলাগে বৰগীত নেলাগে

গাওঁ আমি মডাৰ্ণ পপ চঙ

Mrs. Potangia—How do you do.

ভাত নাখাওঁ আমি খাওঁ ডিনাৰ লাগ

গামোচাৰে মুখ মচি নাচোঁ ব'ল ভাগ

গুনা গুনা সৰ্বজন বায় চৰিত্ত বিভোপন

বায় বস পান কৰাত নাই কোনো লাজ ।

শিল্পী-অৰ্চনা মহন্ত

কথা-কেশব মহন্ত

আকনো কিমান মনৰ সপোন মনতে সাজিম
 আকনো কিমান হাঁ জুই খেদি চকুলো ঢাকিম ॥
 কিয়নো ফুলিলি আশাৰে কলিটি
 কিয়নো মেলিলি পাহি ।
 কাঁইটে কাঢ়িছে মোৰ জীৱনৰে
 ফুলাম কুমলীয়া হাঁহি;
 মনৰ মানিক পায়ো হেকৰাওঁ
 কিমান যে কান্দিম ॥
 একোলা চেনেহৰ আলকল উমতে
 যি আশা আছিলে শুই
 কিয় তাৰ সমাধি কিয় তাত অলিছে
 বাৱণৰ এই চিতা জুই
 কোনে বুজুৱাও এই জীয়া জুই
 কাকনো পাই হাঁহিম ॥

শিল্পী-দীপেন বৰুৱা

কথা-ব্রজেন বৰুৱা

অঁকিলা মোৰ পদূলিত
 সাত বৰণৰ আৱনা
 লাজুকী লাজুক বঙে
 তুমি যে নিজেই বৰুৱা ॥
 কঁপালা মোৰ জৱনৰ
 শুণ্ডি মাগন কুলৰ পাহি
 জগালা মোৰ বাগুনৰ
 স্নিগ্ধ কোমল ওঠৰ হাঁহি
 অসীমৰ চকু দিলা 'অ' অসীম চকুনা ॥

পাপৰি তোমাৰ কলৰ

পৰশ কোমল আলকুলীয়া

ভাগৰি ভ্ৰান্ত নহয়

মোৰ জীৱনৰ মৌ-পিয়া

সেন্দূৰী প্ৰণয় পথত যাত্ৰী আমি উদ্গমা ॥

শিল্পী দ্বীপেন বৰুৱা

কথা—কেশৱ মহন্ত

টপ টপ টপলি

পানী পালে মুকলি

সময় গ'ল উকলি

গুই থকা শিয়াল ধৰিব নোৱাৰ হাঁহ ॥

আম আম আম পকা আম

কৰ্ম্মটি মাৰিলেই আম সৰি পৰে

কিনো জানো কৰ্ম্মটি আমত লাগি ধৰে

আমে বোলো নসৰোঁ কৰ্ম্মটি নপৰো

ক'ত পান চাটোন লম্বা এডাল বাঁহ

সামান্য আম এটাৰ ইমানটো সাহ ॥

গৰ্ব নামৰ পৰ্বতত উঠি আছিল জোন

সেই গৰ্ব গৰ্ব কৰি জোনত উঠিল কোন

আয়টো পাৰিব নোৱাৰে জোনটোলৈ মেলে হেঁপা

বিলাতত উপজি বজায় বিহুৰ পেঁপা

কুল কুল চুপহী পাহ মেলা হ ৰূপহী

আজি কুল কাইলৈ ফুল কুল বাবমাহ

মিলিছলি উল্লিষ বাহ বাহ বাহ ॥

হৃদয়ৰ প্ৰয়োজন

পৰিচালক—গৌৰী বৰ্মন

সঙ্গীত—ৰমেন বৰুৱা

শিল্পী—নীলিমা খাটুন

কথা—কেশৱ মহন্ত

মৰীচিকা এই প্ৰেম এই কল্পনা

দেখা দি লুকাই হায় ছলনা ॥

মন আকাশত প্ৰেম

ঈশ্বৰিকৰ বৰণীয়া বামধেনু

যেন অকাৰণে উৰা

আলসত বনবীয়া ফুল বেণু

মায়ী মৃগ খেদি খেদি কি লাঞ্ছনা ॥

যাব মৰমৰ ছাঁত

জুৰ লয় উৰণীয়া মনে মোৰ

মোৰ কাষৰৰ পৰা

কিয় হায় কিয় সি যে হ'ল দূৰ

আউলীত জোনাকৰ বুধা কল্পনা ॥

শিল্পী—দীপেন বৰুৱা

কথা—কেশৱ মহন্ত

ইমান চেনেহ ইমান হেপাহ

আছিল বুকু ভৰি

আজি কিয় যাব খোজে অকালতে মৰি ॥

এপাহ ফুলৰ কোঁহৰ উন্নত আশাই নাচিছিল

নাজানো কিয় অবুজ মনত সপোন জাগিছিল

উৰি গুচি গ'ল ব্যক্তিৰ নোৱাৰিলো ধৰি ॥

যাব জীৱনৰ বেজিৰ পোহৰ মেঘে ঢাকিছিল

ভাৰ বুকু লই ভাল পোৱা হায় কিয় আহিছিল

কুৱা সৰি গ'ল পেৰাজি ব্যক্তিৰ মৰম এবি ॥

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা, কৃষ্ণা বর্মন

কথা—কেশব, মহেশ

ন শূকরব জ্যোতিভ জলিছে লক্ষ অগ্নিকণা
হে অভিযাত্রী কবা আজি এই স্থাৰ্ঘ্যে বন্দনা ॥

এই জীৱন হাঁহি যদি অকালতে মৰহি যায়
প্রাণ পছমবে পাহী যদি ঢৌকা ব'দে শুকুৱায়
এই বধনা হ'ক তেনে কজ্জবীণা ॥

কাল ধুমহাৰ ঢৌ লাগি কঁপিছে পূৰ্বণি পাব
যত পুৰাতন ভাঙা ভাঙা ভাঙি গড়া পুনৰাব
হে অভিনৱ নতুনক আদৰি আনা ॥

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা, নীলিমা খাটুন কথা—সতীশ দাস

জোনাকৰ এই চোঁৱে চোঁৱে
উতলা কৰে আমাৰো মন
সপোনৰ এই স্তবে স্তবে
জীৱন কৰে অনুপম ।

যি উলাহে অঁকি দিলে
ডালে ডালে গছে গছে
মোহনীয়া ফুল কলি
ফুলে ফুলে ইমান ধেমালী
বঙেৰে ভবিল বন উপবন ॥

যি মৰমে আনি দিলে
প্রাণে প্রাণে মনে মনে
আশা ভবা যমুগীতি
সময়ে যদি বিচাৰে আজি
আহা হাঁহি হাঁহি বিলাওঁ জীৱন ॥

শিল্পী—কৃষ্ণা বর্ষণ

কথা—শ্রীমন্ত শংকরদেব

পারে পবিহবি কবহেঁ। কাতবি
 ঐশ্য বাখবি মোর ।
 বিষন্ন বিষধর বিষে জব জব
 জীৱন নাথহে খোব ॥

অধিব ধন জন জীৱন ঘৌৱন
 অধিব এহ সংসার ।
 পুত্র পরিবার সবহি অসার
 কববেঁ। কাহেবি সাব ॥

কমল-দল জল চিত্ত চঞ্চল
 স্থির নোহে তিল এক ।
 নাহি ভব ভয় ভোগে পবি হবি
 পবম পদ পবভেক ॥

কহতু শংকর এ দুঃখ সাগর
 পার কক হ্রদীকেশ ।
 তুহ গতি মতি দেহ শ্রীপতি
 তব পদ উপদেশ ॥

তাইটি

পৰিচালনা—কমল চৌধুরী

শিল্পী—আবতি মুখার্জী

মা অ' মা

কৰা মোক ক্ষমা

নাজানি লগালো জগৰ ।

ইমান আপোন আছিলো তোমাৰ

আজি নকৰিবা পৰ ॥

তোমাৰ হাতৰ আদৰেৰে

তোমাৰ মাতৰ সাদৰেৰে

তোমাৰ কোলাৰ উম লৈ

আছিলো উমলি

নিছিত্তিবা নিছিত্তিবা

সেই এনাঙ্গৰী গছি

আশা যাব উঠলি মোৰ মনত ।

আপোনৰো আপোন যিজন

আঘাট দি তার ভাঙিলা মন

ভাবি ভাবি চকুপানী বয় ধাবাসাবে

তাকে ভাবি চকুপানী বয় ধাবাসাবে

মা অ' মা—

আকোৱালী লোৱাহি আকো তুলি

তোমাক এই হাতেৰে কৰিছোঁ কাতৰ ॥

সঙ্গীত—অজিত সিংহ

কথা—কেশৱ মহন্ত

শিল্পী—আবতি মুখার্জী

কথা—কেশব মহন্ত

প্রভু মোর তুমিয়ে অজিনা

এই জীবনে সংসার ।

প্রভু মোর তুমিয়ে কবিবা তাব

পাপী ভাপী উদ্ধার ॥

চকুমেলি চাওঁ প্রভু তুমি আছা ক'ত ?

চকুমদি পাওঁ তোমাক আছা অন্তরত

অন্তর্যামী মোর প্রভু দয়াবে আধার ॥

অবোধ আমি অপরাধী দিয়া নুমতী

তোমার পোহর অবিহনে নাই আমার গতি

কবিরো কাকুতি প্রভু গুহোরা একাধ ॥

শিল্পী—আবতি মুখার্জী

কথা—কেশব মহন্ত

মই ভর নকবো নকবো কাকো

নিজ হাতে বান্ধো খাওঁ ভোকত নাথাকো ॥

মই লাজ নকবো নকবো কাকো

হাতী ঘোড়া সব খাওঁ নকওঁ কাকো ॥

চিলা উবাও মই ঘিলা খেলো

খেলো আক লুকানাকু

ঘরব বেবত কলা এগাবেবে

যখিনীষ ছবি আঁকো ॥

আমি বিহকে নাখাওঁ লাগে বিহকে নকবো

তোমার ভাতে কিয় পবে চকু

নামানলী গাত লৈ পদানলী পড়ানৈ

শিকি লোরা বিত্তচকু ॥

শিল্পী—খগেন মহন্ত

কথা—জয়ন্ত ককরা

অ' মায়া ভবা এই ধবা
মোহেৰে আবৰা আন্ধাৰে আবৰা
বুলিলে উজুটি খাওঁ ॥
অ' ভাগি পৰা এই হিয়া
ভাগৰি জুগৰি সেয়েহে সাঁজলি
বিষাদৰে গীত গাওঁ
বিষাদৰে বীণ বাওঁ ॥

ক'তো নেদেখিলো চেনেহ মৰম
ক'তো নেদেখিলো মানুহৰ ধৰম
অসাৰ ইখনি দুখৰে সংসাৰ
পাপে ভবা মাথো পাওঁ
তাপে ভবা মাথো পাওঁ ॥

বতাহত লুমালে ভকতিৰ চাকিটি
গোসাই মোক নিদিবা শাও,
পাৰ কৰি নিবা তুমি গুৰি ধৰি
এই বুৰোঁ বুৰো নাওঁ
গোসাই মোৰ জীৱনৰ টুলুঙা নাওঁ ॥

ଓମଜା ମୋକ୍ଷ ମାଟି

ପରିଚାଳନା—ବ୍ରଜେନ୍ ଦକରା

କଥା—କେଶବ ମହାନ୍ତି

ସିନୀ—ସୀମେନ ଦକରା, ପାହାବୀ ଶୈକ୍ୟା

ମଙ୍ଗିତ—ବମେନ ଦକରା

ଏହି ଭାଲପୋରା ଯଦି

ହୁଏ ଭବା ନଦୀ

ସହ ଡାହାଣ ଡାହାଣ ଯାଗି ବମ ।

ଏହି ଦିନା ଲୋରା ଯଦି

ହୁଏ ନିର୍ବସି

ଯୋଗ ସେ ବେଳା ଆସେ ଭାଙ୍ଗି କ'ଣ ॥

ପାଣ୍ଡ କି ନାପାଣ୍ଡ କୋମଳ ମାଟି

ସାଣ୍ଡ କି ନାସାଣ୍ଡ ଟାଟି କୁଟି

ପର୍ବତୀନା ମିଳିନୀରେ ଝୁରି

ନାଟେ ଖେଳୁ ଧରି

ଅ'ପାଟେ ମିଳିଲେ ଭରି

ସବୁବେଳେ ବୁକୁଡ଼େ ଖୋପିଲେ ଲମ୍ବ ॥

ବାଉଁଳି ଝୁରିବ ପବନ ଲାଗି

ଭବା ନଦୀ ଉଠିଲେ ଝାଗି,

କୌଣସି ବାଧା କିନୋ କଥା କୋରା

ଈଶେ ଭାଲ ପୋରା

ଈଶେ ଆପୋନ ହୋରା

ଡୋକାକୋ ଆପୋନ ବୁଲି ହିରାତେ ଧର ॥

শিল্পী—পাহাবী এইকীরা

কাকিনি ডামোলব

পাত লবে চবে

মানিকী চকুদারো মন লবে,

কোনোবা কাহানিব

মাত মবম সনা

আজিবা কিয়নো মনত পবে ॥

দুৱবি বনবে

পাত নিচিঙিবা

মুকুটত মুকুতা আছে,

জীয়বী মনবে

হাঁত নিজিবারা

পবলৈ মবম সাচে ;

মুজি নাজানি হাত নেমেলিবা

আশাব চুপহি কলিতে সবে ॥

হেকরা সুববে

কি বাছ আছে

আপোন আপোন যেন লাগে

মনত নপবে

ভেঁও বাবে বাবে

তাবেহে দাৱা জাসে ।

সুৱকী সুৱীয়া সুব উবনীয়া

সুবে সুবে আজি উবি সুবে ॥

শিল্পী—বীপেন বকরা, বমেন বকরা, কৃষ্ণা বর্মণ, পাহাবী শইকীয়া
নীলিমা খাটুন আক বছতো

অ' আঘোনমে আলকুলী বতাহ চাটি
ব'দ কাচলি ললি দেখো অঁচল পাতি
বমক জমক হ'লয়ে আমার
ওপজা সোণব মাটি ॥

বেলিব চুমা লাগিছে
চিকিমিকি কবিছে চা-অ',
কপালী কাচিবে জাক
লিহিবি আঙুলিবে পাক ।
আলপুরা সোণোরালী ধোকে
কবলৈ মাতে যে আমাকে
সেই মাততে কেহজালি পুরাই বাতি
সোণব বরণ রূপ দেখো ভোব ।

স্বামব চৌপাল জিলিকে
পাহুরাল বাহুতে চা অ'
ডাঙবীত মুঠিবে থাক
তবা জবিবে কিনো পাক ।
আই অ' পদুলি সাবা
কবলৈ লখিমী আদবা
এই লখিমী সুসমীয়া সব জেউডী
সোণবরণ রূপ দেখো ভাব
ওপজা সোণব মাটি ।

উপগ্ৰহ

পরিচালনা—ভবেন দাস

সঙ্গীত—প্রিটু-ভগ্ন

শিল্পী—অর্চনা দাস

কথা—কেশব মহন্ত

চিনাকি চিনাকি কোনে বিত্তি মাঝে

গুনি কি দুগুনি চাওঁ বাবে বাবে

মন কঁপে ঘনে

কিয় কোনে জানে

ভোম্বাৰ মন কেনেকৈ পাওঁ ?

তুমি দূৰ দূৰণিতে

মোৰ মন কবণিতে

কুলিছা পছম হৈ, অ' কুমলীয়া

মোৰ মন পদূলিতে

আজি এই গধূলিতে

তুমি যে এচাটি বা, অ' অলসলতা;

কাণে কাণে ক'লে কোনে

আমি ভাল পাওঁ ॥

তুমি মোৰ হোৱা যদি

ভৰ বাৰিষাবে নদী

চেনেহৰে পাব ভাঙি মন উতলোৱা,

মই হ'ম সকল জুৰি

নাচি নাচি ঘূৰি ঘূৰি

ভোম্বাতে মিলিব লৈ বিচাৰি নোপোৱা;

বিজনে মোহনাতে

হেৰুৱায়ো পাওঁ ॥

শিল্পী-অর্চনা দাস, অনিমা ডেকা

গিরিপ গাবাপ গিরিপ গাবাপ

আগবাড়ি বাড়ি যায়

কদম কদম ভেজ কদম

গুলী মাঝাই আমাব কাম ।

লেক্ট বাইট লেক্ট বাইট

কুইক মাচ্ কুইক মাচ্

ইমান ডাঙব হাত মোব ইমান ডাঠ কাক

কোন ক'ত আছ পিঠিত বন্দুক বাক

কালৈ কোতো ভয় নকবো গুলী চলাই যায় ।

মোক দেখি কোন নকপে নাম নাজানো তাব

মই নজোরান মোব সমান শক্তি আছে কাব

মোব সতে কোন বুজে তাব সাই টাম

কদম কদম ভেজ কদম

লেক্ট বাইট লেক্ট বাইট হপ্ট ।

দীপেন বক্রা

কথা-কেশব মহন্ত

অ' মইনা মোহাছি আহা

অ' মইনা চোহাছি আহা

মোব তাত পুতুলা বিমান

বঙতে বড়ীয়াল সিমান

ভোমোব যে মিলিব কিমান

মইনা লাগিব কিমান ?

ভাইক লাগে ভনী আৰু মাক লাগে ম'ৰা
 ম'ৰা লুৰি নাথাকিলে জীৱনটোৱেই মৰা
 উৎসৰ্গৰত সোমাই থাকি কিয় বেজাৰ কৰা
 জোলোঙা পৰ্ব্বতৰ সমান
 মইনা লাগিব কিমান ?

হৰেক বকম খেলনা আছে হাতী আৰু ঘোঁৰা
 বজা আছে বাগী আছে আৰু আছে ম'ৰা
 বান্দৰ আছে ভালুক আছে, আছে কইনা দৰা
 আছে যে যুজাক কিমান,
 মইনা লাগিব কিমান ?

শিল্পী—খগেন মহন্ত

কথা—লুৰেল হক

নিদানৰ সংগীতৰ কোনে কাটি নিজে
 বুকু সুদা কৰি হায়
 সন্তাপে দহিছে চকুলো সৰিছে
 কাৰোষে সঁহাৰি নাই ॥

শুনে চাঙে পাতি বালি ঘৰ সাজিলি
 দিৱিনো কাকে তই দায়,
 ধূস্ৰা আহিলত চাকি গছ জলাজি
 নিমিষত মুম্বায়ে যায়, বিধাতায়ো বঙ চায় ॥

বুজিও নুবুজ দেখিও নেদেখ

মায়ী জোলে বান্ধ খাই

জীৱনৰ বাটতে খোজটি পেলাবি

আপলৈ পাচলৈ চাই, পৰিলে ধৰোতা নাই ॥

অনুভূতি

পৰিচালনা—অতুল বৰদলৈ

সঙ্গীত—জীতু ভগ্ন

শিল্পী—ধৰ্মেন মহন্ত

কথা—কেশৱ মহন্ত

এক আছিল বজা

তেওঁৰ বাণী দুগৰাকী

এগৰাকী লাগী আন গৰাকী এলাগী ।

লাগী আই কুম্বী

সাইলাথ গোসানী

এলাগী লচপছী বচকি নাচনী

এক চকু চৰহাব

কাম্ভূত পৰি বজাই

লাগী লৈ পিঠি দি

এলাগীক ললে টপাই

ইকালে কন্যা এটি জনম দি লাগী

পৃথিবীৰ পৰা গ'ল বিদায় মাগি ॥

ভাব পিচত মইনাইঁত

শুন কিতো হ'ল

ককাদেউতাক আহি

কন্যাটি লৈ গ'ল

ইতিমধ্যে বজাই লিগিৰাৰ হুখে

সকলো শুনি লৈ ধৰে বেজাৰ হুখে

এলাগীত খেদি দি কন্যাটিক মাগি

পঠাইছে যোক দি মোড়াবাগী ॥

শিল্পী—শীতালী চৌধুরী

কথা—মুকল হ'ক

বাতি মায়াবিনী মই
আহিছো কামনা হৈ
মবমী মোৰে তুমি
আহানা কাষলৈ ॥

মইয়ে তোমাৰ মকৰ ছায়া
ফাগুনৰ বাণী মই বহাগী মায়া
নৰবা আঁতৰি নাযাবা পাহৰি
জীৱন লৈ দুদিনীয়া ॥

নিশাৰ অতিথি মাতিছো তোমাক
জীৱনৰ মদিৰা ঘাটিছো তোমাক
লোৱানা পি লোৱা এপলক জী লোৱা
বাতিয়ে মোহনীয়া ॥

কেতিয়াবা মোৰ নিজকেই ইমান
অসহায় যেন লাগে
পথৰ কাষত বঙা মদাবৰ
পাহি এটি যেন কঁপে ॥

কেতিয়াবা মোৰ নিজকেই বৰ
নিকপায় যেন লাগে
মকৰ বুকুত ছেবাই ঘোৱা
নদী নদী যেন লাগে
যাব অশান্ত চৌৰ বিননি
কোনেনো জ্বলিৰ আগৈ ॥

পৃথিবীর বড় সুখভিৰে মোৰ
হিয়া চুই হে যায়
যেন কাণ্ডনৰ বতাহ এচাটি
কেনি আহি কেনি যায়
মন অজন্তাৰ গহীন গুহাত
একাধে নিববে কা.ন্দ ॥

শিল্পী খগেন, মীতালী

কথা—কেশৱ মহন্ত

প্রথম দেখাৰ মধুবেলা
মনত আছে জানো লিখা
সেই কথাটি কবানে,
অমুবাগত সেই দিনা
কঁপিছিলে জানো হিয়া
সেই কথাটি কবামে ?

মনৰ বনত সেই দিনা
কাণ্ডন আহি দোলা দিলে
দূৰৰ বনত ছুটি হিয়াই
কুণ্ডলিৰ কুণ্ডল শুনিছিলে
ভোম্বাৰ মনত পৰেনে ? ?

জীৱন আমাৰ মোহনীয়া
পীৰিত্তিৰে আৰিব সানি,
মনৰ মাজত বনবীয়া—
পখীৰে ফুকলী তুলি
জাব কিবা ভেম পালানে ? ?

অতিথান

পৰিচালক—সুজিৎ সিংহ

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা

সঙ্গীত—দীপু, জগদীশ

কথা—অরুণ বৰুৱা

এইখনি গাওঁ বুকুৰ আপোন
ইয়াতে দেখো নতুন সপোন
কোনে ভূমি চাই জুৰিত দাপোন
ক'লৰ পাতৰ সাজোন কাটোন
এই গাওঁ আপোন আপোন
এই গাওঁ নিচেই আপোন ।

আগলি বাঁহত বগলী নাচিছে
আলফুলে কৈ কহুৱা হালিছে
মুখে মুখে হাঁহি দেখোন ।

সক বব নাই ই গাওঁত সমূলি
উলাহত সউ উতুলি মুহুলি
চেনেহৰ এই বাকোন ॥

শিল্পী—দ্বীপেন, অনিমা ভট্টাচাৰ্য্য

কথা—নিৰ্ধৰল ঞ্জা

কাণ্ডনৰে বা ব'লে লিহিৰি লিহিৰি বনতে
কিয় বাক মৌ সবে কাৰোবাবে হাঁহিতে
চিনাকি পিৰিতিৰ বাগতে
যা.—লাজো নাই কথাতে ॥

ভোম্বাৰ চকুত আজি দেখো কুল কুলাৰ বতৰা
কাণ্ডন হ'লেই কুলে যে কুল কিয় উবে ভোম্বোৰা
যাত্ৰ লাগি কাণ্ডনৰ মনৰ লাহি পাহিতে ॥

লাহুক লাহুক ভোম্বাবে খোজ ৰূপে কিয় উলাহত
বনবীৰা লাহি জুৰি ভবে কিয় আহাবত
যাত্ৰ লাগি মনৰ মনমাকে মনতে ॥

শিল্পী—অজিবা ভট্টাচার্য্য

কথা—মুকল হ'ক

লাজ লাগে নাচাবা মুখলৈ
ভয় লাগে নাহিবা কাবলৈ ॥
মোৰ তনুয়ে ফুল কুমলীয়া
চাটি কুটি তোমাবো দেহা মন ॥
কিয় আজি এনেনো উচাটন
জানো জানো তুমি মতলীয়া
এই আহিলে মধু নিশাতে
প্রাণ সঁপিবলৈ উৰি চগাটি
আহা কিনো এই ৰূপ মোহনীয়া
হুদিন পাছতে একো নবব
সৰা পাপৰি ধূলিতে মিলিব
ভব যৌবনৰ ক্ষণ উবলীয়া ॥

শিল্পী—বীণেশ্বর বৰুৱা

কথা—কেশৱ মহন্ত

অ' ভব বাৰিষাৰ নৈ
অ' নাই পাল নাই চৈ
আছে মাথো মন পাৰৰ সপোন লৈ ।
দূৰ্ণব পাৰৰ ঘাটে বিড়িয়াই মোক মাতে
বাউলী বুকুৰ সোঁতে মোৰে সতে কথা পাতে
তোমাৰ আপোন মই ।
কোনে কয় এই ভিঙা অসহায় বিঙা বিঙা
কোনে কয় কোঁৱাল চোঁৱে নাও উটাই নিয়ে
যেখানে আপাই ভয় ॥

বনবীয়া ফুল

পরিচালনা—অতুল ববদলৈ

সংগীত—জয়ন্ত হাজৰিকা

শিল্পী—জয়ন্ত হাজৰিকা

কথা—নিৰ্মল প্রভা ববদলৈ

তোমাৰ মৰমে মোৰ

দেহত তুলিলে ঢৌ

বুকুত দিলে যে মৌ

কিয়ে মিঠা মিঠা ॥

কেনেকৈ কি যে হৈ গ'ল

কলিটি কুশ্মমে হ'ল

সুৰভি উপটি গ'ল কি যে ভাল লগা ॥

ফুলে কয় বতাহক, লাহেকৈ

এই কি কবিলে ?

বতাহে সুধিছে ফুলকেই

এই কি কবিলে ?

গোপন কাণ্ডনে যেন

লুকাই হাঁহিছে সৌ খুলি গোপনতা ॥

জিব জিব জিব এধানি

সৌ জুৰিটি যে

নীলোকৈ পানীৰে ভৰি গ'ল

কোন ছেগতে যে ;

মৰম নদীতে যেন

নিজক উটাই দিয় কি যে আকুলতা

কি যে মিঠা মিঠা

কি যে ভাল লগা

এ কুল কুলিব বহবে আহিল
 বা বিব বিব বিব বতাহে বলিল
 ব'দব কোলাত ডারব উমিলিল ।
 এই শিবিব বনত পখিলা উবিল
 জোন ববনী বন নিজবা নাচা গীত গাই ।
 কোন দূবনীৰ পাহাবী পখীৰ
 বিণিকি বিণিকি সুহৰি আহিল,
 উঙলে থুঙলে হৈ বিয়াকুল
 জামাব লগবীৰ মনটি কপিল
 নাই নাই নাই নহয় পখিলা উবিল ॥

এ বা বিব বিব বতাহে বলিল
 মনযে উবাব বতবে আহিল
 জ' বন হবনী দেৱ দি দি নাচা অপিয়াল ॥
 কোন দূবনীৰ... ..

কি কবো কি কবো নিকপায় হায়
 আজবি কি চিঙো একো যে নাই
 মন যেন যোব পুৰে বনজুই ক'ত জলে
 কাক কম কোনে বুজে চকুলো মোৰ সবে
 হাতবে মইনা উবি গ'ল হায়
 বুকু কাটি চিটি যায় মোৰ হায় ।

লাঠিলো কলিজাত বাঙলী কুল
 ব'জাও নহ'ল তাত্তে তাত্তে হ'ল কুল
 সেই কুল লবি বার কুৰি মোৰ হৈ নাই ॥

নৈয়ে এবা জীয়া সঁুতি যেন হায়
জুই যেন বালিতে আছোবে হায়
ভূমি মোব হৈ নাই ।

মন যে মোব পুবে বন জুই কত জলে
কাক কম কোনে বুজে চকুলো মোব লবে ॥

শিল্পী—জয়ন্ত হাজরিকা

কথা—নির্মল প্রভা

দেখা নাই

আগে এনে ছবি দেখা নাই

শুনা নাই

আগে এনে সুব শুনা নাই

কুলে মাতে ব'দে মাতে নিবিড় ছায়াই

শান্তি যেন বৈ যায় বনে নিজবাই ।

পোয়া নাই

এনে শিহরণ পোয়া নাই ॥

মোব সপোনবে যেন

লোণ ববণীয়া যেন এই মাটি যেন

মন মোহি যায় মোব এই বঙে যেন

মউ পাই

নাচে যেন মন ভোমোবাই ॥

অজান কি মায়াবে

মন সুবজিবে যেন উতলা কবে

শান্তি সবধতে যেন এই মাটিতে

চাই চাই

চাই মোব ভুবা নপলার ॥

শিল্পী—কথা—ভূপেন হাজারিকা

হাঃ হাঃ হাঃ হাঃ

থুই !, হাহিবলৈ আহিছ ?

ঐ নিলাজ পাহাব

ঐ শুকান পাহাব

মৰম বিহীন হৈ মৰ, মৰ, মৰ, লাজতহে মৰ ।

বিচাৰিলি কি ? - পালি তই কি ?

সপোন দেখিছিলি ।

ঝিৰ ঝিৰ ঝিৰ কৈ নিজৰা ব'ব

তোৰ বুকুৱেদি এটি মিঠা নিজৰা ব'ব

মৰমেৰে আঁকোৱালি নিজৰা ব'ব

ভাইক পাই তোৰ বুকুখনি বসাল হ'ব

একে নেপালি হে ।

ভাঙিল নে তোৰ অহঙ্কাৰ,

ঐ নিলাজ পাহাব— ।

বিচাৰিলি কি পালি তই কি

বহু ভাবিছিলি—

তোৰ বুকুত আছিল হেনো ৰূপ ৰূপালী

হেনো কলিজা খান্দিগৈ পায় সোণ সোণালী

সোণ খান্দি নিব তই ৰূপও হেৰুৱালি

বালিচন্দা মাথো তই বুটলিলি

কি পালি হে ।

ভাঙিলনে তোৰ কামিহাড় ?

ঐ শুকান পাহাব, ঐ নিলাজ পাহাব

ভাকে লৈ ঢিকিবি মৰ, মৰ, মৰ, ।

গণেশ

পরিচালনা—এ, কে, ফিল্ম ইউনিট
শিল্পী—দ্বীপেন বক্রা, অর্চনা মহন্ত
কবী সিংহ

সংগীত—অজিত সিংহ
কথা—জয়ন্ত বক্রা, কেশব মহন্ত

হাতী মোর সখী
মজা লাগে তোব সতে কথা পাতি ।
সাধুকথা এটি
শুন যদি আন তোব লগ মাতি ॥

এক আছে হাবি
নাম কাজিৰঙা
তাতে এটা গড় আছিল
নাম তার বেড়া
নাকর পোনে পোনে
যায় সি একোকে নগনি
গহীন অ' দেখি
সবে মিলি থলে তাক বজা পাতি ॥

বন বজা বাঘে
খঙতে গবজে
বোলো মই থাকোতে
কাক বজা পাতে
কথা নিষম দেখি
হাতীয়ে বোলে হাঁহি হাঁহি
আহা অ' আহা
মিলিজুলি থাকো আমি স্বর্গপাতি ।

মিছায়ে কৰিছা খং মোৰ দেউতা
মিছায়ে কৰিছা খঙ
ভোমাক এৰি থৈ পোৱাতো নাই মই
মনভো অকনো বঙ।

বনে বনে ফুৰিছিলো তোমাৰ মৰম পাই
মনে মনে থ'লে আনি সজাত স্তুমুৱাই
ভিতৰ খন যে মৰা মোৰ বাহিৰে ৰং চা
অকলশৰীয়া মই নাই যে মোৰ সং।

ভুল বুজা বৰ বেয়া ভাল পোৱা ভাল
নাচি বাগি হাঁহি কৰা মন ফৰকাল
জুন জুন গুন গুন ৰিং ডিং ডং
খং কৰা দেউতাৰ চোৱা কেনে ৰং।

—০—

এয়া কি কৰিলি চিঙিলি বান্ধোন
ওঠৰ হাঁহি কিয় কাঢ়ি নিলি
দিলি কিয় কান্দোন, কিয় দিলি কান্দোন ॥

কাৰ মুখলৈ চাই আৰু তই জুৰ পেলাবি চকু
কাৰ দেহৰ উমলৈ আৰু তই জুৰ পেলাবি বুকু
কোনে বুজিব মৰম বেথা তোৰ

আছে আকনো কোন ॥

কলিজা তোৰ ভাগি যায় অ' কোনেও নেদেখে
কান্দিছ তই হিয়া ঢাকুৰি মনত কোনে ৰাখে
অকল শৰীয়া হলি আজি তই

নাই কোনো তোৰ আপোন ॥

—০—

নাজানো কিয় যে আজি
মন মোৰ মাথো উঠি যায়
বাউলী নদীৰ সোঁতে সোঁতে
কোন সাগৰ দিয়াই ॥

নাজানো কিয় যে আজি
দূৰৰ পাহাৰে উকিয়াই
মৰম আকলুৱা মন
যেন তাতেই জিৰাই ॥

জিলমিল সোনালী বালিত
জানোবা সাজিলো বালিঘৰ
জানোচা বলিয়া ঢলে পাই
নিয়ছি হঠাতে উটুৱাই ॥

—০—

ফুলে ফুলে আলফুল
পাহী মেলি কিয় চুলে
হালি জালি আকোৱালী
কানে কানে কিনো ক'লে ॥

আজলী আশাই কিয় জানো হয়
মৰম বিচাৰি হুঁনিয়াহ পায়
কিয় জানো এই ফুলৰ মৰমে
মন টানে মোৰ কাষৰে' ॥

সোঁ পখীজুৰি যায় উৰি উৰি
পাখীয়ে পাখীয়ে মৰম উজাৰি
একে সপোনৰ তুলো লগৰীয়া
কোনো যে নাথাকে অকলে ॥

—০—

সোণতৰা

পৰিচালনা—নিপ বৰুৱা

সংগীত—ৰমেন বৰুৱা

শিল্পী—ঈপেন বৰুৱা, নীলিমা খাটুন

কথা—কেশব মহন্ত

কাক বিচাৰি কি পালাহি কিয়ে বাটৰ ভুল,
যাক বিচাৰি যি পালোহি সিয়ে নদীৰ কুল ।
খেলি মেলি অ' বেমেজালি মন যে বিভোল ।

অ' ভালপোৱা নুদী যদি পাৰ জানো কি
অ' পাৰ জানো আশা প্ৰিয় মন হ'ব সি
পাৰতে ফুলিছা তুমি মোৰ ফুল
আহা প্ৰিয় আহা তেনে ফুল যে বিয়াকুল ॥

অপৰূপা শিখা কঁপে কঁপে দিগন্ত
কোনে জানে কিয় কপে মোৰ সীমান্ত
নাজানো কিয় যে হৃদয় আকুল
তুমি মোৰ যে হেৰা পোৱা এটি মিঠা ভুল ॥

—০—

ক'ৰ বাটৰুৱা চিনাকি যেন লাগিছে
মনৰে পোৰণি খোজত ধৰা পৰিছে ॥

অ' আইতা অ' আইতা অ' আইতা
তোমাৰ মান লাৱনী নাই,
দাঁত কি কৰিলা হাঁহিত দেখোন লালতি
হাঁহিত নেদেখিলো ডালিম গুটি মালতী ॥

তোমাতেই থাকো দেহা ঐ তোমাৰেই ঢাকো
তোমাৰেই ছবি দেহী ঐ হিয়াতে আকো
আশাৰে চুপহী আজি পাহি মেলিছে
আজিয়ে ইমান আপোন আপোন লাগিছে ॥

—০—

শিল্পী—দীপেন বৰুৱা

আকাশ তোমাৰ নীলা আচ্ছন্নত
ইমান সোণৰ তৰা,
ইমান উলহ মালহ তোমাৰ
কপত বহণ চৰা ॥

মনৰ আকাশ উকায়ে মোৰ মোলান পৰি আছে
তোমাৰ তৰাৰ নাচোন দেখি মিছাতে মন নাচে
তুমি চাগে' সপোন অ'মোৰ হাঁহা দূৰৰ পৰা ॥

দূৰে দূৰে আশা উৰে ব লাগি মই চাও
তুমি জানো জানা বাক ভোমাক কিমান ভাল পাওঁ
মোৰ যে বুকু মাথোন তোমাৰ ভাল পোৱাবে ভবা ॥

—O—

দুটি পাত এটি কলি আহিল কলি কাল
টানি মানি দুটি কলি এটি হ'লেই ভাল।
সীমান্তই বোলে শুনা পৰাগৰে শিখা
নাজানো কপালত আমাৰ কিনো আছে লিখা
লাজত বঙা পৰে শিখা মাজে মাজে কঁপে
সীমান্তই ছবি আকি প্ৰেমৰ মালা জঁপে
পঢ়া শুনা কোনে কৰে বৰ যে আহকাল ॥

এটি পোণা হাঁহিমুৱা স্থখী পৰিবাৰ
আক এটি হয় যদি তাৰো দৰকাৰ
ভাৰ বেচি মিছা মিছি শুনিছানে ৰোপা
চিন্তাত চুলি সৰে সৰু হয় ধোপা
ভেনে, কিয়নো চপাই লোৱা অযথা জঞ্জাল ॥

—O—

শিল্পী—নীলিমা খাটুন

হে দয়াময় প্রভু মোর তুমিয়ে কাৰণ
এ মায়াময় এই ব্রহ্মাণ্ড তোমাৰে স্রজন ॥
অ' কি লীলা প্রভু তোমাৰ কিনো তোমাৰ মায়া
এবার যি ধন দিয়া প্রভু ছনাই কাটি নিয়া
ক্ষণে হাঁহো ক্ষণে কান্দো মুবুজো কাৰণ ॥
অভাগিনী অনাধিনী জনমৰ দুখুনী মই
তোমাৰ চৰণ চিন্তি আছো মৰণ গণি গণি মই
কুশলে বাখিবা মোৰ আচলৰে ধন ॥

—০—

অ' কুমলীয়া ক'লি অ' সপোন সোণোৱালী
অ' চুপহী সৰি গ'লি কিয় সৰি গ'লি ॥
যাৰ জীৱনৰ ব'দ কাঁচলি
ডাৱৰে আহি আবৰি ধৰে
তাৰ বাবে কাৰ মাথোন এবাৰ
এটুপি চকুলো সৰে
নাজানো নাজানো অ' আপোন
কিয় আজি তই পৰ হ'লি ॥
জাৰ কাপোৰৰ আঁৰত লুকাই
উটুপি কান্দি যি খনি হিয়াই
সি চিৰকাল লুকাই থাকক
নাই যে তাৰ কোনো নাই
যি হেৰাল সি জানো লৰহি আহি
তোক অসজ্ঞ আপোন বুলি ॥

—০—

উত্তৰণ

পৰিচালনা—মনোবৰ্জ্জন সুৰ

সংগীত—ৰমেন বৰুৱা

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা

কথা—কেশৱ মহন্ত

বৰণীয়া বহু ফুলেৰে ভৰিল
মনৰ কৰণি মোৰ,
সুদা সুদা কয় লাগে তথাপিও
হৃদয় নপৰে জুৰ।;

বুঢ়ী দিহিঙৰ গাভৰু দেহৰ
চৌৱে চৌৱে ফুলা ফুলে
ক'লে উটি গ'ল বলিয়া সোঁতত
মই হেৰুৱালো কুল
উকা উকা লাগে শ্ৰাণ হীন হায়
শূণ্য অলকাপুৰ ॥

আইৰ ছচকুৰ চাৱনিত ফুলা
গুৱা আকাশৰ হাঁহি
ক'ত মাৰ গ'ল বুকু জুৰণীয়া
ন পছমৰ পাহি
দিয়া দিয়া মোক পায়ো হেৰুৱা
মোৰ আপোন সুৰ ॥

শিল্পী—যুধিকা চৌধুরী

এই ছনীয়া ছুদিনীয়া
 দিল ! দিল লোৱা জান দিল দিয়া
 হাই কাজিয়া উবাই দিয়া
 দিল ! মিল হোৱা মোৰ দৰদীয়া ।

জনম লৈয়ে ছনীয়াত
 এবাৰতো কান্দিলা
 ইয়াদ কৰি চোৱা,
 হবদম কেলেই কান্দিবা
 হাঁহা নাচা গোৱা
 জীৱনটো যে ধোৱা
 আচল ঢাকি দিয়া কাকি
 সাজত দেখনিয়াৰ হোৱা ॥

কাৰ বুকুত শোক আছে
 অকলশৰে কৰা
 লগে ভাগে ফুটি
 জোনে বুকুৰ চেকা ঢাকি
 পোহৰ দিয়ে বাকি
 মন মোহনীয়া বৃষ্টি
 হব জ্বিন্দেগী নাচি বাকি
 আপোন পাহৰি যোৱা ॥

পৰিণাম

পৰিচালনা—শ্ৰবীণ বৰুৱা

সংগীত—বমেন বৰুৱা

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা

কথা—সতীশ দাস

মানুহৰ এই পৃথিৱী কিযে মোহনীয়া ছবি
জনে জনে আছে ভবি বেজাৰ আৰু হাঁহি ॥

চকুৰে পতাতে কভনো সপোন উৰে উৰে আবেগেৰে
জীৱনৰে জুৰি মৰমৰে ভৰি নাচে নাচে উলাহেৰে
মোৰ মনৰ পখিলা হয় উতলা ॥

ফুলনি শুকালে পাহিও সবিলে উকা উকা যে হয় মন
পাহৰি বেজাৰ সোণালী আশাৰ বোটলে যে এটি জীৱন
এই যে চকৰি থাকে ঘূৰি ঘূৰি ॥

—O—

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা, নীলিমা খাটুন

বনে বনে আজি বনৰীয়া ফুলে
সজালে অননি বননি,
আমাৰো মনৰে বনৰে মাজতে
গোপনে পাতিছো ফুলনি ॥

ফুলনিতে ফুলিছে কিনো ফুল
হয় জানো ভোমোৰা বিলাকুল
প্ৰাণ পিয়লাটি লৈ মৰম ডিঙ্গাবী সাজি
আহে জানো কাষলই লগৰী বিচাৰি ॥

হুচকুতে কিহৰে চাননি
চাই চাই নেলাগে আমনি
ভিৰিবিৰি ভৰা যেন মন আকাশৰ মণি
লাজুকী হাঁহিটোৱে জীৱন কৰে গুৱনি ॥

—C—

শিল্পী—জীপেন বকরা

কথা—নবকান্ত বকরা

মন যদি নিদিলে হৃদয় কিয় ভূলালা
মিছা মিঠা সপোনেৰে হিয়া মোৰ কঁপালা ॥

সপোন যে উৰণীয়া হৃদয় যে জুৰণীয়া
উৰণীয়া পখিলাটি কিয় ধৰিছিল ॥

মনৰে বনতে সৰিলে শেৱালি
নিদিলে কিয়নো পুৱাতে বৃটলি
তাৰে মালা নাগাখিলে যে যাব মৰহি
সেয়ে সপোনেৰে খেলো চকুলো হাঁহি ॥

জীৱনে মেতিয়া নিজকে উজাৰি
চিনাকি পৰশত দিয়েহি সহাবি
সি একোকে নিবিচাবে পোৱা নোপোৱাৰ
মাথো সপোনকে দেখে নতুন পুৱাৰ ॥

—০—

শিল্পী—জীপেন বকরা, নীলিমা খাটুন

ধূলিৰ কণাৰ কাৰণে আকাশ নীলা
ধূলিৰ বাবেই মেখে মেখে এই লীলা
ধূলিৰে ধূলি ফাগুনৰ চিঠি গছে পাতে আছে মেলা ॥

যি মণি পৰে সৰি আঙুলিৰে ফাকে ফাকে
যি তৰা দিয়ে ঢাকি ধূলিৰ মেখে মেখে
হেৰোৱা দিনৰ স্মৃতিৰে ধূলিয়ে খেলে লুকা ভাকু খেলা ॥

কত অক্ষ কত হাঁহি ধূলিয়ে সায়টি ল'লে
তাৰ সঁতে কোন সতে সপোন খেলা খেলা
ডাকে গদি গদি কটাব পাৰিলে জীৱনৰ যত বেলা ॥

—০—

বন্ধিবোধ

পৰিচালনা—প্রফুল্ল বকরা

কথা + সংগীত—ডাঃ উপেন কাকতি

শিল্পী—ভূপেন হাজরিকা

মন ক্ষণে ক্ষণে বিনায়
মাতৃৰ ঘুমতি হেৰায়
হৃদয় শুনাই আঁকি দিয়া কোঁট
কপাল গুৱাই ॥

আই তোৰ কপালত আঁকি দিম
জেউতিৰ তিলক পিন্ধাই দিম
টিৰাপৰ শিখৰত মণিকুট গঢ়ি দিম
তিয়াকে সজাই ॥

আই মোৰ সহিছ ক্ৰেশ
কি দৰে বুজামে তোক
চাই তোৰ মলিন বেশ
মনতে লাগিছে শোক
পুত্ৰ হৈ মই নিৰবে থাকিলো
অভিশাপ নিদিবি মোক
আই অ' অভিশাপ নিদিবি মোক ।
আই তোৰ থাপনাত গুৱাই দিম
আই তোৰ চৰণ ধুৱাই দিম
অকণাচলতে বৰষা সজি দিম
কুটি জীয়াই ॥

শিল্পী—খগেন মহন্ত, অর্চনা মহন্ত

পলাশ বাঙলী হ'ল

মনো বাঙলী হ'ল

পখিলা উৰিবৰ হ'ল

ফাগুনো আহিবৰ হ'ল ॥

জাক জাক পখিলা উৰিছে

মনৰ ময়ূৰী নাচিছে

উহলি মুহলি মনৰে পদূলী

ফাগুন ফাগুন লাগিছে,

আ-হা- অ' হ'

বতাহত আঁচল উৰিলে—উৰিলে

ফাগুনে মনক সজালে—সজালে

এই পাহাৰত নাচো উৰি উৰি

কুমুচুড়া ফুলিলে ॥

দেখো যেন সেই দূৰগিত

চেনেহৰ ধান খুন্দা গীত

জাক গাভৰুৰ হাঁহি

যেন পাহাৰৰ মনোমোহা বাঁহী

হ হ হ হ হ হ

বলাল, লাক্‌লা মা অ'

চালি বাক্‌লা মা অ'

মোৰ প্ৰেমসী পাহৰি নাৰাৰা

জীৱন ধাব বিকলে ॥

শিল্পী—খগেন মহন্ত, অর্চনা মহন্ত

কথা—নির্মল প্রভা বৰদলৈ

পাহাৰৰ জুৰিটি

পিরিতি সাবতি

মিলিব ভৈয়ামৰ জানত

টলমল পানীৰে

এখনি নৈ হৈ

মিলিব আমাৰে প্ৰাণত ॥

গুনি দূৰৰে পেঁপাৰে

মিঠা স্তৰীয়া স্তবকে

বাইজাই কৰিছে মন,

আজি বুকুৰে মাজতে যে

এয়া জিলিকে উঠিছে যে

কেতেকী ফুলৰে বং ।

মই পীৰিতি পাহাৰৰে

তই পীৰিতি ভৈয়ামৰে

দেহাত পীৰিতিৰে সাজ

পখিলা নচাদি নাচ ॥

জান ঐ জান জান ঐ জান

গুনিলে ঢোলৰ মাত

জান ঐ জান জান ঐ জান

গুনিলে পেঁপাৰ মাত

বয়জুই জলে যেন গাতে কি তৰা দৈ

ভোমাকে লগত লৈ

বস্তৰ গীতকে গাওঁ ॥

পাহাৰৰ ভৰা নৈ থাকেনে ভৰি এ
অ' বঙে বঙা দৈ
বাৰিবা দিনতহে পাৰ ভাঙি বয়
অ' বঙে বঙা দৈ
লাহে লাহে কৈ চকুত চকু থৈ
বতৰৰ গীতকে গাওঁ ॥

পাহাৰৰ মইনা যাব পাহাৰলৈ
বৈয়া কি বৈয়া বৈ
বিৰিণাৰ বুকুতে মৌ-মাত এৰি থৈ
ক'লা কি কথা এ
আক কি আহিব ঘূৰি কি মইনাজান
কলিজাত একুৰা জুই ।

—০—

শিল্পী—স'ন্তনা বৰুৱা

চন্দ হেৰাই গ'ল জেউতি লুকাল
আশাৰ চাকিটি মোৰ নীৰবে মুমাল
কান্দিছে আকাশখনি পোহৰ হেৰাই
হিয়াৰ দীপাৱলী মাৰ গ'ল ॥

প্ৰথম প্ৰহৰ ৰাতি
খুলি দিলোঁ আই মাতৃ
তুমি দিয়া মুক্তাহাৰ,
দ্বিতীয় প্ৰহৰ ৰাত্ৰি
হেৰালোঁ লগটি
তুমি দিয়া কণ্ঠহাৰ ।

—০—

বাঙালী বেলি মাৰ গ'ল
 সপোনৰ সমাধি হ'ল
 হৃদয় নদীত প্লাবন উঠিল
 কিয় এনে হ'ল ।

উদাসী বতাহ বলিছে
 আকাশত বিননি উঠিছে
 মোৰ হৃদয় খনি বিষাদে দহিছে
 বিচাৰি নেপাও পাৰ ॥

—০—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

বাত যে পীনে কোঁজী ভৰকে
 কব হয় জাগে ছৱে ঘৰকে
 চলো নাচো হম গাৱে হম মিলকে ।

উত্তৰি হয় চান্দনি অঙ্গনমে বাতকে
 জীৱনকে চান্দ হয় ৰৌশন কী বাগসে
 পীনা হয় তিলে যাম হাথো হাথ সে
 কোঁইসে তুহানী যে বাত হয় ॥

য়ে হয় হমাৰী ধৰতী
 জীৱন মে যে বস ভৰতী
 জীৱকো সবক বাণী হয় চান্দনী
 মানোনা মানোকী বাণী হয়
 দেখোগে দেখলো নাচোগে নাচলো
 বাতো কী বাণী যে বাত হয় ।

—০—

শিল্পী—উপেন কাকতি

প্রহৰে প্রহৰে হৃদয়ে হৃদয়ে
বহিছে প্রীতিৰে হাট
আয়তি ব'ল ব'ল তাত।

নজ্জো আহিছে
বঙচোৱেও আহিছে
শুনিছো শঙ্খৰে মাত,
আয়তি উকলি দিয়া
প্রীতিৰ বজাৰ বহিছে
একেলগে বহিছে তাত
হৃদয় সাগৰ খনি
টোৰে বাউলী হ'ল
শুনিছো মৌ সনা মাত।।

এয়ায়ে বজাৰ হৃদয় কিনাৰ
আক হৃদয় বেচাৰ,
একেলগে গোট খালো তাত,

চাইমাই বস্তিৰে
বুকুৰ জুৰি নামিছে
প্রীতি বান্ধে বান্ধিবলৈ
গুণা গথা কৰিছে
ফিৰি ফিৰি ৰাম আটৈ
নামঘৰ সাজিছে
একেলগে হাঁহি মুখে
গোট খালো তাত।

মমতা

পৰিচালনা—নলিনী ছুৱাৰা

সংগীত—বসন্ত মাধিক

শিল্পী—মালবিকা বৰা, অন্যান্য

কথা—বসন্ত বৰদলৈ

অ' সোণালী, কপে মোহনীয়া ।

সোনালা চেতিয়া হাঁহি

ধাননীৰ মাজতে চেনাই ধন আছে বৈ

বাই যোৱা মনৰে বাঁহী —চেনাই পিতিকা

গাঠি দিছে। হিয়া খন

আছে যদি তোমাৰ মন

কিয় বাক টুলুকা মাৰা ।

আমাকে এৰি থৈ ম'হৰ লাঠি ঘোড়াৰ লেকাম

ক লৈ যোৱা সোণপাহী ম'হৰ লাঠি ঘোড়াৰ লেকাম

কণ দৰা পথাৰত নাই হে

ম'হৰ লাঠি ঘোড়াৰ লেকাম

চাৰি আলিত আমাৰ দোকান

কাষত পালে তোমাক জোকাম

নকবা দেই নকবা দেই, বাতি বিহু চাবলৈ যাম

সকৰে লগৰী ম'হৰ লাঠি ঘোড়াৰ লেকাম

পাহৰি পেলালা ম'হৰ লাঠি ঘোড়াৰ লেকাম

মোৰে দেহাজানক পাইছে—ম'হৰ লাঠি.....

কিয় মোক তেনেকৈ চোৱা মোৰ চেনাই এ

এইখন প্ৰেমৰে নদী

লাহেকৈ নগ'লে পিচলি পৰিবা

বেল নৈন্ত মাৰাটৈ পৰি

কাঠৰ দলং জগ্মু দলং খুপি খুপি আহিবা

কোনবা তুমি সৰু ভনী
তোমাৰ লগত নানিবা
পানী অনাৰ চলেৰে ঐ
ধনশিৰীৰ ঘাটে ঐ
পাতিম আমি মনৰে কথা ।

তাতি লাঠি চিলনী নেৰিবি ঐ নেৰিবি
এৰিবই মে ক লাগিলে থিয়ই থিয়ই মৰিবি
ফুৰিবলৈ গৈছিলো লাখুটিদাল নিনিলো
লাখুটিদাল নিনিলো বাটত এজাক কুকুৰে পালে ।

— —

শিল্পী—ৰেকিবুদ্দিন আতমেদ, অন্যান্য

কথা—প্রচলিত

শিশুকালে গৈলো বান্দা ঐ. ঠাঁহোতে খেলোতে
নিচিনিলি যোৱন কালে
বৃদ্ধ কালতে আল্লাৰ নাম নললি
পৰিবি মায়াৰে জালে
অ' বান্দা লৱ তই আল্লাৰে নাম ।

বাবীৰ পিচৰ ফালৰ জাতিবাহ এজুপি
সিওঁ মোৰ সোদৰৰ ভাই
জীয়াই থাকো মানে কৰো কাঠি কামি
মৰিলে লগতে যায় ।

ধনে ধনে কৰি ধনকে ঘাটলি
পৰম যতনে কৰি
ধনে থাকিল পৰি দেহা গলে চলি
লগত গ'ল পাপৰাৰ বৰী ॥

তুনিয়া এদিনৰ তুদিয়া তুদিনৰ
তুনিয়া মোৰ ফুলনি বাবী,
পোতাশালে গ'লে ধৰ তই তুনীয়া
ধৰিবা খেদালীৰ মাৰি

—:--

শিল্পী- বেহনা আখতার হাম্মান

কথা—বসন্ত ববদলৈ

আউসীৰ পিচতে আকাশৰ বুকুতে
অ' কলিজা পোহৰে মেলিব পাহ
পতলী সাবোতে তোলৈ মনত পৰে
আকনো কিমান দিন বাকী।

দেহাত নাই তৰণি অ' মোৰ সোণাই ঐ
চকুত নাই টোপনি অ' মোৰ সোণাই ঐ
ক'লে যাও কি কৰো লাগে মোৰ বুকুৰ ধন
ক'লে কৰ এনেখন, ক'লে কৰ তেনেখন
অ' মোৰ সোণাই ঐ কেলেই দিয় শৰীৰত জুই।

নিশা পৰে পৰে অ' মোৰ সোণাই ঐ
আয়ে গালি পাৰে „ ., „ „
যৌবনে আমনি কৰে মোৰ তুলাপাত
মইনা মিঠা মাত টিহিটি সোণাই ঐ
নিজানত লগাই যাও মাত।

জৰ পাতি উৰিলে অ' জান ঐ
মইনা শালিকি অ' জান ঐ
মোৰ জোৰ পাতোতা নায়ে জান ঐ
মোৰ দুখৰ কথা কাকে কম ঐ
শৰীৰ কলা পৰি যায় অ' জান ঐ
কিনো কম মই নৈব গৰা থহা দি থহো।

হোমৰ গুৰিত বহি ঐ জান ঐ
কান্দিম কোনে দিনা
হাঁহিম গৈ ভোমাক লগ পাই।

তুমিয়ে হালে বাই ঐ জান ঐ
 ঘৰলৈ আহিবা ঘৰলৈ ঘূৰিবা
 মৰমকৈ বিচি দিম মই।
 (মই) চেনাই শুকাই থিনাই
 কান্দো দিনে নিশাই
 আই বোপাইৰ ছতা মাত শুনি।

এ জাকৈ চা বেচাদি ভাবি গুণি মৰো
 অ' কলিজা কিজানিবা লাগে জোৰা
 বুজিলো বুজিলো নিগমে মৰিলো
 অ' কলিজা তুমিহে পাপৰ ভাগ লবা ॥

—০—

শিল্পী—কদ্র বকরা, ইলোবা বকরা

কথা—প্রচলিত

জয় জয় বাম জয় ত্রী বাম
 জয় সনাতন হৰিহে
 তুমি ব্রহ্মাণ্ডৰ স্রষ্টা পালতা
 অনাদি অনন্ত জৰি।

হৰি নাম বসে বৈকুণ্ঠ প্রকাশে
 প্রেম অমৃতৰ নদী
 ত্রীমন্ত শংকৰে পাব ভাঙ্গি দিলা
 বহু ব্রহ্মাণ্ডক ভেদি ॥

গোবিন্দৰ প্রেমত অমৃতৰ নদী
 বহু বৈকুণ্ঠৰ পৰা
 চাৰি পুৰুষাৰ্থ তাহাৰ নিজৰা
 হৰি নাম লৈব ভাৰ।

' —০—

হৃষ্টি

পৰিচালনা—দেউতি বৰুৱা

সংগীত—জয়ন্ত হাজৰিকা

শিল্পী—জয়ন্ত হাজৰিকা, কুল বৰুৱা

কথা—ভূপেন হাজৰিকা

বস্তা, মেনকা কিম্বা যুধিকা নামবোৰ নাজানো ভাই

হুংস গামিনী ইন্দ্ৰান বমণী কলিজা ধপে ধপায়।

ভইঁতৰ লাজ কাজ নাই যা !

গাভৰুক জোকাব নাপায়।

সাইলাখ ৰাম হে আমি যেন ৰাবণ

কৰিছেঁহি সীতা হৰণ।

এবাটি গাখীৰত মুখ ধুই আহ গৈ-ইন্দ্ৰমান দুয়োজন

এখনি দাপোণত ৰূপ চাই আহগৈ-ইন্দ্ৰমান স্তূৰ্ণদৰ্শন ॥

কাৰ্ত্তিক কাষতে পাইছা হাততে

হেৰালে আক নাপায় !

প্ৰেম প্ৰেম জখলা বগাবলৈ হবলা

ৰূপহীৰ মনেই নাযায় !

কাৰ্ত্তিক তুটালৈ চাই, বস্তাই নাকেই কোঁচায় ?

বিহাবে শেলতে চকু হাল পৰোঁতে

হিয়া মোৰ দহিহে যায়

খং খং চাবনি আক যেন গুৱনি

উঠে পিছে মিচিকিয়াই ॥

বিয়া নাম নোগোৱা নাই, মাত দিলে কিনো কয় যায় ?

গাভৰু কেমিবা দায় নধৰিবা

ইহঁতৰ মগজু নাই।

ছলাবাৰি এচাৰি ব্যৱহাৰ নকৰি

দিয়া দেই আমাক বিদায় !

শিল্পী—কুল বকরা

কথা—ডঃ ভূপেন হাজৰিকা

কাৰোবাৰ দুখন সৰগৰ তৰা যেন লাগে
 নেজানো মোৰ কি যে হ'ল
 মৰমৰ সাগৰত সাতোবাৰ হেপাহত চাগে
 কোন দেৱী বাউলী হ'ল ॥

জোনৰ কামনাত জোনাক সৰিলে
 গুলৰ বাসনাত ভোমোৰা উৰিলে
 মিলনৰ বাসনাত বুকু মোৰ হম হম কৰে
 নেজানো মোৰ কি যে হ'ল ॥

কোনোবা ৰূপহীৰ মৰমী চাৱনি
 লাজুকী লতাৰে লাজ যেন শুৱনী
 কলিজাই লগৰী বিচাৰি বিচাৰি ফুৰে
 নেজানো কাৰ কি যে হ'ল
 বাগিনীৰ পৰা জানো গীতিকাৰ পলাব পাৰে
 নেজানো মোৰ কি যে হ'ল ॥

—০—

শিল্পী—নিম্ম'লা মিত্ৰ

কথা—নিম্ম'লপ্ৰভা বৰদলৈ

তুলসীৰ তলে তলে কত চাকি জ্বলিলো
 সঁত নাম ঘৰে ঘৰে শৰাই আগবঢ়ালো
 তথাপিভো নেপালো পাৰ,
 মোৰ গোসাই ঐ তথাপিভো.... ০০০ ।

সংসাৰ সাগৰে বুৰি খালো আমি হাবাধুৰি
 মানবী জনমটো অসাৰ
 মোৰ গোসাই ঐ মানবী ০০০ ॥

সক সক মাহুহ আমি ধৰাত জনম লভিলো
সং পথে ঘূৰি ঘূৰি আজীৱন আগুৱালো
অসত্যক কৰি পৰিহাৰ
মোৰ গোসাই ঐ অসত্যক

—O—

শিহী—জয়ন্ত হাজৰিকা

কথা—ভূপেন হাজৰিকা

সুৰাত মগন ভয়াল ৰাতি
মৌন কোলাহল,
মই যেন এক ব'দৰ বিলাপ
শব্দৰ সমদল ॥

চন্দ্র-তৰাক খাপ মাৰি আনি
থেকেচি পেলাবৰ হ'ল
সুখানুখীয়ে সজাৰ কাহানি
বেথাৰ সমাধি তল ॥

নিয়ম পিয়াসী সন্তান বোৰে
নিয়ম নমনা হ'ল,
মাতৃৰ চকু ঘণ কঁৱলীৰে
গহ্বৰ হৈ গ'ল ॥

শব্দে সদায় সভাকে পাতে
ভাষণ পৰি ব'ল
দিন বোৰ আমাৰ মৃত হৰিণৰ
বেঙা শিং যেন হ'ল
মই যেন এক ব'দৰ বিলাপ
শব্দৰ সমদল ॥

—O—

সন্তান

পৰিচালনা—অমৰ পাঠক

সংগীত—প্ৰভাত শৰ্মা

শিল্পী—বিদীপ দত্ত, বামেশ্বৰ পাঠক

কথা—কেশব মহন্ত

দেৱযানী বৰা, ইন্দ্রানী গাংগুলী

কি ক্ৰিছ ছৰা ছৰা ক্ৰি ক্ৰইল ঘূৰা ঘূৰা
উৰ অ' বিলকুল উৰাই দে
সাতাম পুকৰীয়া পিঞ্জৰ ঘূণে ধৰা
ছিঙ্ অ' শৃঙ্খল চিঙি দে ॥

মুকলি আকাশ উদং বন
উৰিছে বিহঙ্গ মন
কোন আহ বাট এৰি দে
অ' ঘূৰ ঘূৰণীয়া মন জুৰণীয়া
উমলি জামলি সাবটা সাবটি কৰে,
আহ আহ ছৰা ছৰি আক নকৰিবি দেৰি
মানুহ আক জানোৱাৰ সকলো একে ॥

হাতী তোৰ কিমান বল !
জিৰাক মাতটি ক'লে গ'ল
চিম্পাঞ্জী কিমান কাজী
ভালুফৰ হেনো অৰ আজি
অ' গড়ৰে পোৱালী হৰিণী আজলী
অ' বান্দৰ বান্দৰী নাচে ঘূৰি ঘূৰি
বাঘে ঘোঙে একে চোঙে থাকে
কেজাক ঠেং ছুটি সিংহ জেত্ৰা ছুটি
উপকাৰীক অজগৰে খায় যে ।

শিল্পী—বিদীপ দত্ত, দেবযানী বৰা

মিঠা মিঠা তোমার কথা তুমি মবমী
চকুর ভাষা বুজি পালা আজিহে তুমি ॥

পখী যদি হলো হয় ছয়ো উবি গলো হয়
নীল আকাশব বুকুলৈ
ডায়বব আঁবে আঁবে চিকিমিকি বিজুলীবে
লুকা ভাকু খেলিবলৈ
ভেজাল মান্নুহ ভেজাল সমাজ
নেওটি নেওচি থৈ ॥

সোণ ! সোণ ! সোণটি চেনাই ঐ
অ' চেনাই মইনাজান
গাই যাও বতবর গান ঐ
মন উকড়া প্রাণ উকড়া
জীৱন ডিঙা বিঙা বিঙা
আজি দেখো বিছ বিছ লাগিছে গাত ।

অ' ডার্লিং মইনাজান !
গাই যাওঁ মৌৱনবে গান অ'
মইনাজান ! মইনাজান ! মইনাজান !

অ' তোমাৰে দেহাটি পছন্দৰ পাহি যেন
মানিকী মধুবী হাঁহি
সঁচানে ?

অ'

অলিয়া হলোঁ মই বলিয়া হলোঁ মই
বুকুতে লাগিছে জুই
আকৌ বুকুতে লাগিছে জুই ॥

শিল্পী—পিটু ভট্টাচার্য্য, বামেশ্বর পাঠক
বিদীপ দত্ত, প্রভাত শর্ম্মা

কথা—অমর পাঠক

জয় জয় শংকর গুরু হে মাধব গুরু
এ হে তুয়া চরণে প্রণতি
নাজানোঁ ভকতি নাজানোঁ মিনতি
আমি হীন মূঢ়মতি ॥

দশম, কীর্ত্তন, ঘোষাপদ বরগীত
অঙ্কিয়া ভাওনা আদি,
তে কুণ্ডি সংস্কৃতিবে ভেটি,
বিলালা ধরম শিকাল কবম
গটি অসমীয়া জাতি ॥

হবে বাম বাম হবে কৃষ্ণ কৃষ্ণ
হবে কৃষ্ণ হবে বাম
ওহে হুঁয়ে বাপুসকল । হয়—
শংকর মাধবে দিলা সাম্য মৈত্রী বাণী
কুকুর শৃগাল গদাভবো-আত্মবাম জানি
বান্ধিলন্ত তেবা সবে সমাজের ভেটি
হেন গুরুক নিচিনিলে হৈবা গটি-ঘটি ।
হে গুরু শংকর তুয়া চরণে প্রণতি ।

জয় জয় গুরু হে শংকর মাধব হে
তুয়া চরণে কবো সহস্র প্রণাম হে
হবেকৃষ্ণ হবেবাম, হবেকৃষ্ণ হবেবাম

শিল্পী—দেয়ানী ববা, পিণ্টু ভট্টাচার্য্য

কথা—মাধবদেব

বাম গোসাঁই কবছ গোহাৰি
বছ হুদি পংকজ ঠাম হামাৰি ॥

মায়া ছোড়ি ভকতি কৰো দানা
কৰো তুৱা চৰণ পংকজ মধুপানা ॥

মাধৱ দাস কহয় বাম তেৰা
যাহা যাহা চৰণ তাহা শিৰ মেৰা ॥

—০—

শিল্পী—ইল্ফানী গাংগুলী, বিদীপ দত্ত

কথা—নিম্মলপ্রভা বৰদলৈ

আহাছেঁ! আহা কাষতে বহা
কোৱাটো কোৱা চেনাই
কি বুলি মাতিবা চেনাইটি অ'
কি কথা পাতিবা জীউটি অ'
মৌৱন অথলে যায়।

নাহাহা নামাতা কথাও নোকোৱা কিয়?
লাজ কৰিছা? এবাচো ভেমটি দিয়াটো হাত মিলাই।
- উঃ কি বিপদ!

বুজানে লুপুঙা ফাগুণৰে গান
দিবানে নিদিয়া সময়ৰে দান
আহাচোঁ কাৰলৈ তুমি কি কাঠ
পৰাটো হাততে কিহবনো লাজ
তেজতে উঠিছে বান!

নাহাঁহা নামাতা কথাও নোকোৱা কিয়?
বেয়া পাইছা? উচ্ছল দেহাটি লোৱাটো সাজটি লোৱা,
—ছিঃ তুমি বৰ নিলাজ!

—০—

শিল্পী—পিটু ভট্টাচার্য, বিদীপ দত্ত
প্রভাত শৰ্ম্মা, বামেশ্বর পাঠক

কথা—অমর পাঠক

জিলমিল জিলমিল ধাননি সোণোরালী
সোণগুটি সোণগুটি অ'
আছধান, বাওধান, শালিধান, বরোধান
বুকুতে সারটি লও
আছ কাটি বাও কাটি বরো কাটি
ভবাল ওপচাই থও । হে— ॥

যাব নাই ধান বোলে তাব নাই মান
এই ধান আমার মেহনতী দান
সেউজীয়া বিপ্লব বাণী গাই যাও ঘবে ঘবে আমি
কৃষিতেই আছে সম্মান অমতেহে বাটে সম্মান ॥

নিবন্ধুরা ডেকা ! গাও মুখী হোৱা
মন হব সেউজীয়া সেউজীয়া
ব'দালিয়ে ব'দ দিব ক'লা মেঘ আঁতৰিব অ'
মন হব সেউজীয়া সেউজীয়া
ব'দ দে বদালি ব'দ দে
বদ'লি এ ব'দ দে ব'দ দে
কলা মেঘ আঁতৰাই ব'দালিয়ে ব'দ দে
দেহ মন পোহুৱাই ব'দালিয়ে ব'দ দে

অ' ভাই যুবা ডেকা মিলিজুলি কাম কৰা
ব'দালি এ ব'দ দে
অ' ভাই আগবঢ়া খৰধৰ কাম কৰা
সময় বাগৰি যায় যে ।

কাঁচঘৰ

পৰিচালনা—বিজয়-পিসুচ

সংগীত—জীতু-তপন

শিল্পী—মৃৎলা দাস দেৱান

কথা—ভূপেন হাজৰিকা

আমাৰে ভন্টি শুব
সপোনৰ দেশলৈ যাব
শুকুলা বঙৰে মিঠাকে সপোনক
দিঠকৰ ৰূপকে দিব ॥

আমাৰে ভন্টি মহিলা হব
আৰোগ্য নিকেতন গঢ়িব
বিজ্ঞানেৰে কগীয়াজনকে
সুঠাম তজাল কৰিব
জীৱন মধুৰ হব ॥

শুকুলা চিকুন বৰকৈ ঘৰটিত
শুকুলা খুট খুটি
শালি শাবি আছে শুকুলা শয্যা
ইমান পৰিপাটি
কতনা কগীয়ে বাট চাই আছে
কেতিয়া আহিব আমাৰে ভন্টি
নিৰাশ কগীকে অমৃত দিবহি
দিবহি দবৰ যান্তি
জীৱন প্ৰথম ফুলিব ॥

শিল্পী - স্মন কল্যানপুৰ

জীৱন ঘড়ীৰ প্ৰতিটো পল

যেন গ'লি গ'লি গ'ল—

নিঃসঙ্গতাৰ পৰা এটি

মাথো তাতে পৰি ব'ল।

তেজত আজি বন্ধ কনিকা

কিয় জানো কমি গ'ল

দংশন বত বীজামুৰ দল

মোৰ যে লগৰী হ'ল।

বিলম্বিত লয় শূণ্যতা ভৰা সুৰ

সৌৰৰণী সমলয় হাঁহাকাৰেৰে পূৰ

দিনবোৰ যেন সাগৰ পাৰ

অঘৰী চৰাই হ'ল

অন্ধক'ৰৰ দিগবলয়ত

পোহৰ হেনাই গ'ল ॥

—o—

শিল্পী— ভূপেন, মৃদুলা আৰু সঙ্গীবৃন্দ

আশ্চিন মালে ছুৰ্গা পূজা

চাঁকেৰ কেমন গুড় গুড়ি

তাৰেই মাঝে ঝিলমিল কৰে

মোৰ প্ৰাণেৰ স্তম্ভৰী।

লালশাড়ী পিন্ধি নাচে

মাদল বাঁহৰ বাজনা

নাকে নোমুক বায়ে তাৰিছ

কণ্ঠুন বাজে গহনা ॥

অইন দিনে দেখি কালা
কাণে কদম ফুল গ'
আজি কেন তোমাৰ কালা
বদন মলিন গ'।

একখানি পান দিয়ে
আশা দিয়া পালাইলি
ফাঁকি দিয়ে ওৰে পিয়া কাহে নাহিলি
বৃথা মোৰ নিশি গেল জাগিয়া বাখিলি।

যখন ফুল কলিছিল
তখন ফুল আইল গেল
এখন ফুল হুতনে মজিল
পুৰাণ পীড়িতি ছাড়ে নতুনে মজিল বে।

এত যদিছিল মনে আগে না বলিলি কেন
মোৰ যৌৱন তোৰ হাতে বৈল
তুমি তক হামি লতা যাও দেখি কোথা যাবে
হাসিৰ চান্দ আকাশে উঠিল।

আসে পাচে লাথৌ গাছ
গমকি উঠিল বাঁস
কেওঁৰা ফুল খোপাই পিন্ধি
নাচবে ঝুমুৰ নাচ
আবে নাচাবে ঝুমুৰ নাচ।

ছুই পইচাৰ পুঠি মাছ কাঞা গোলাৰ তেলৰে
কোমৰ ধৰি সবাই খেলি
শ্ৰেয় পীড়িতিৰ খেল বে॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

অ' থুমুকা কাঁচঘৰ

তই বান্ধিব কিমান

মোৰ মনপথী

সীমাৰ পৰিধি টানি।

সৌ অসীম আকাশ

মোৰেই বাবে বাট চাই আছে

কামনাৰ বহন সানি।

জানো মৰণ জীৱন একেটি নদীৰ

ছপাবৰে ছুটি ঘাট

শুনো মৰণ হেনো শ্ৰাম সমান

নিতে বাঁহী বায় তাত

তথাপি কিয় ছবি আঁকি যাও

জীৱন লালসাৰ

তথাপি কিয় মোৰ মানসত

বোৱতী সঁুতিৰ ধাৰ

ব'ত জিল্‌মিলিয়া পানী ॥

অ' কাঁচঘৰ মই যে তোৰেই

অতিথি ক্ষণিকৰ

স্থিতিৰ দেশত মন গতি মোৰ

হয় যে ক্ষীপ্ৰতৰ

তইতো নোৱাৰ পখীক বান্ধিব

জীয়া-সাগৰ পাৰৰ

কাঁচৰ শিকলি আনি ॥

তবানাই

পরিচালনা — দ্বীপেন বক্রা

কথা — কেশব মুখোপাধ্যায়

শিল্পী — দ্বীপেন বক্রা নমিতা ভট্টাচার্য আৰু বহুতো সংগীত — বমেন বক্রা

মাটি ফুটি ওলালে (হেই) ধানবে গজালি
আকাশ ফুটি ওলালে হালধীয়া ব'দালি
হাতে হাতে চিকিমিকি কাঁচি
তলমুরা সোণৰ ধোকে
মাতিছে ঐ তোকে মোকে
বৈ বৈ মন উঠে নাচি।

সুৰাগমণি মাগুৰি পথাৰ আছে আগুৰি
মাণিক মাধুৰি জহা,
কিনো আমাৰ দারনী নাই ভাগৰ আমনি
ঘামত ভিত্তিছে দেহা;
সোণ চিনি পুৰীলৈ দেহা চিনি ঘামিলে
জুব বাই দিয়ে আহি মচি।

বতাহত হালিছে লেহুকা বাঁহনি
ধাননিত পৰিছেহি ছাঁ
চক্খাট চবাইটো উৰি গুচি গ'লে
দারনীৰ নলবিল গা।

বাঁহেনো কি খুৱাব ভয় বাক চেনাইটি
কতাহেনো কবিতা কি
ধুমুহা বিজুলী গণিতা নকবো
সকলো যে চিনাকি।
কৈয়ে জানে জুৰিয়ে আকাশ বতাহ মাটিয়ে
হাঁহিবোৰ মিছে আমাক মাটি ॥

হাঁহে হৈ পৰিম গৈ তোমাৰে পৃথুৰীত
পাৰ হৈ পৰিম গৈ চালত,
ঘামে হৈ সোমাম গৈ তোমাৰে শৰীৰত
মাখি হৈ চুমা দিম গালত ॥

লাজ লাজ লাজ ভলি নকৰিবা আমালৈ লাজ
লাজ লাজ ভলি তোমাৰ আমাৰ একেটি জাত
জাত জাত ভলি কিনো তোমাৰ অমাতৰ মাত
মাত মাত ভলি নকৰিবা আমালৈ লাজ ॥

এ ভলি ঢোলেটি বাবলৈ
এ ভলি তিনিটি আঙুলি
এ ভলি মাজৰটিনো আঙুলি লবে
ভলি আহ কাষলৈ
আহ ভলি নকৰিবা আমালৈ লাজ ॥

এ ভলি বহা তাঁতৰ পাতত
এ ভলি চকু আলি বাটত
এ ভলি মাকো সৰি সৰি পৰে
ভলি আহ কাষলৈ
আহ ভলি নকৰিবা আমালৈ লাজ ॥

এ ভলি আঠীয়া কলৰে
এ ভলি পাতে নেকাটিবা
এ ভলি চিত্তিকিনো পৰিব এঠা
ভলি আহ কাষলৈ
আহ ভলি নকৰিবা আমালৈ লাজ ॥

এ ভক্তি লোককে দেখুয়াই
 এ ভক্তি কেতেবা মাঝিবা
 এ ভক্তি ভিতরিনো নেবিবা বেথা
 ভক্তি মাত লাহেকৈ
 চা ভক্তি নকবিবা আমালৈ লাজ ॥

—০—

শিল্পী—নমিতা ভট্টাচার্য্য

কথা—কেশব মহন্ত

আলি ঢাকি পব শালিকী
 অগা দেওরা কব শালিকী
 তই যানো জ্ঞান মোব কথা
 মনব সাঁচতীয়া কথা
 সি সতে বাখিছ ঢাকি ॥

বা লাগি ছাঁ লবিলে
 খাননী লাহতে হালে জালে
 কপালী কপহী কঁছরা ফুলনি
 ব'দত তিরবিবাই জলে
 কোনে জলাবহি মোব
 হিয়াবে ফুলবে ঢাকি ।

বা লাগিলে ছাঁ লবিলে
 জুবিটি বজতে নাছে বাগে
 আজলি আজলি আজলি কাজলী পানীবে
 আজলী হিয়াই কি মাগে
 কনে বিজাবিছে বাক
 ভেঁই কানোজ চিনাকি ॥

—০—

শিল্পী—ঈপেন, নমিতা

সংগ্রহ, সম্পাদনা—ঈশ্বর বসু

অভিষ্টে চেনেহৰ মুগাবে মহৰা
 তাভষ্টে চেনেহৰ মাকো
 তাভষ্টে চেনেহৰ বহাগৰ বিহুটি
 নেপাতি কেনেকৈ থাকো ॥

চ'তে গৈয়ে গৈয়ে অ' কনু জুহু
 বহাগে পালেহি অ' কনু জুহু
 ফুলিলে ভেবেলি লতা কনু জুহু
 ঢোলৰ মাতে শুনো পেপাৰ মাতে শুনো
 শুনিলো তোমাৰ মাত বব মই নোৱাৰো ॥

কৈনো থাকে মানে অ' জোনে জোনালী
 ওৰকে নপৰে অ' জোনে জোনালী
 আমাৰে বিহুৰে কথা জোনে জোনালী
 বহাগ বিহু বঙালী, বঙালী ঐ বিহুতে
 না নাচনীৰ লগতে আমি কৰিম খেলালী ॥

দিখো পাৰে কৰি দিব বিয়া কৰি
 গকৰে গাড়ীতে তুলি ।

তোমাৰ পিচে পিচে ময়ো গৈ থাকিম ঐ
 গাড়ীৰ বোম বঁহুতে ধৰি ।

ঐ নাচনী পখিলা উবাদি উৰ
 ঐ নাচনী মহৰা ঘুবাদি ঘূৰ ॥

লোকে মাছে মাৰে আঙুলি কান্দুলি
 আমি মাছে মাৰো কুড়ি ।

লোকে বিয়া কৰায় কুমলিয়া ছোৱালী
 আমিলো বিয়া কৰাও বুঢ়ী ॥

হেঁবা লিচিকাই নেহাছিবা মিচিকাই
 বৌবন গ'লে পাবলৈ নায়ে অ' চেনাইখন
 ঢোলৰ মাতে বলিয়া কৰে অ' চেনাইখন
 পেপাৰ মাতে কলিজা ভাঙে অ' চেনাইখন
 কুলিৰ মাতে মুহিলে মনে অ' চেনাইখন
 তোমাৰ মাতে বলিয়া কৰে ॥

তোমাৰে ঘৰলৈ চাইকেল মাৰি গৈছিলো
 ওপৰলৈ উৰিলে ধূলি,
 তোমাৰে বাপেৰাই মোকে মাৰিবলৈ
 খাজিছে বন্দুকৰ গুলি।
 হেঁবা লিচিকাই..... ॥

শোষণশিৰীৰ বালিতে কোনে শোণ কমালে
 বালিতে বালিচন্দা ধুই
 ছুমি চোৱা আমালৈ আমি চাওঁ তোমালৈ
 হুকালেনো হুকুৰা জুই ঐ
 ঐ সৰুমাই তৰাদৈ
 বুকুখন মোৰ বিষায় ঐ
 কেতিয়ানো লগে পাম
 মনৰ কথা কবলৈ।

ভোমালৈ মনত পৰি শৰীৰ ঢপে চপাই
 কি কৰো কটল বাওঁ লামে,
 তোমাৰে সন্তানত ফুবোনে অবশ্যত
 নেখাইনো কনকীয়া বৰে ঐ
 ঐ সন্তানটো.....

শিল্পী—স্বীপেন বকরা

‘বেলি লহিয়াই
দিন যায় অ’ যায় গোধূলি উবাই
কানি ছবীয়া চকু
জুনি জুমি চাই দেখা যে নাপাই
যনে ঘনে লবে বুকু ॥

সাজব তবাটি অকলে নোলাবি
কেনেবা কবে মন,
জোর পাতি পাতি বাঁহলৈ ছবিবি
কছুরা কবচন
ঘবঘুরা বেলি চটিয়াই নাষাবি
আকাশত বাঙলী ফাকু ॥

আগলৈ চাবি বাটি আকোয়া পকোরা
পিচলৈ চাবি কি,
জিৰালে পাবি কি ভাগবে ধৰিব
অকলে যাবি কি
ক’ত পাবি তউ গা চোঁচা পৰা
কেচা সোণ বৰষা চকু ॥

—০—

সংগ্রহ, সম্পাদনা—স্বীপেন বকরা

হাললৈ লিখিলে মোকে ঐ চেনাইটি
কোষলৈ লিখিলে মোক,
তিনি আঙুল কপালখন বিধাতাই লিখিলে
তোমালৈ লিখিলে মোক ॥

লুইতৰ বালি বগী চকে চকী
 কাছইনো কণী পাৰে লেখি লেখি
 কাছইনো কণী পাৰে লেখি ।
 গাতে জুয়ে জ্বলি সবিয়হ বাগৰে
 চেনাইক পানী ঘাটত দেখি দেখি
 চেনাইক পানী ঘাটত দেখি ॥

হাতৰে আঙুলী পবলা পবলী
 ভৰীৰে আঙুলী ঘন ।
 কোন জন ইথৰে তোমাক সবজিলে
 চাইনো চাই থাকিবৰ মন ॥

চাইনো চাই থাকিলে হাবিয়াস নপলায়
 নেখালেনো হুগুছে ভোক *
 যেন সৰি যাব বালিহাতৰ বেঙেনা
 দলিয়াইনো দি যাব মোক ॥

দিহিঙৰ এবুকু পানী ঐ চেনাই ধন
 দিচাঙৰ এবুকু পানী
 সূতা পকোৱাদি পকাই হুথিলে
 মনৰ কথা কবা জানো ভাঙি ।

বাঁহৰে আগলৈ নয়ানদী নয়াকুল
 চায়নো পঠিৱালো নয়ানদী নয়াকুল
 বাঁহৰে কোনদালি পোণ
 চেনাই নয়ানদী নয়াকুল
 খোপাত ভেঁৰাৰ ভগব ফুল
 হুলকিনো পঠিৱালো চাৰা ॥

শইতে শপতে নয়ানদী নয়াকুল
 মিছা নেয়াতিবা নয়ানদী নয়াকুল
 তোমাখনো মবদীয়াল কোন ?
 চেনাই নয়ানদী নয়াকুল

পিছলিনো পবিবা চাবা হেবা আইজনী
 পিছলিনো পবিলে মাঝিনো দিম বিচনী
 চেষ্টা পাইনো টোপনি মাঝা ॥

—○—

অংগ্রহ, সম্পাদনা—কেশব মহন্ত

তৈ লৈ হালিলে ন ডালি ভলুকা
 পথাৰলৈ হালিলে কাক,
 বুকুৰ কামিহাড় হ'ল ডালি ডালি
 কালৈ চিন্তা কৰি থাক ॥

বৰনদী শুকালে মাছৰে বেজাবত
 লুইতখন শুকাইছে কিয় ?
 মই চেনাই খীনাইছো তোমাৰে বেজাবত
 তুমি চেনাই খীনাইছা কিয় ?

বা লাগিনো হালিলে কাকীনিনো তামোলে
 আগেনো ছিগো ছিগো কৰে
 কিনো লাগি হালিলে লাহৰীনো ককালটি
 যামেনো টোপাটোপে সৰে ॥

গাবেনো ঘাঘ সৰিব আঙুলীনো লৰিব
 শুকিলেনো ঢোলৰে হাত
 টুকুৰীনো বুঝা মি ককালটিনো বুঝিব
 শুকিলেনো ঢোলৰে আঙুলি ॥

সেদুববে কোঁচটি কপালভনো জিলিকিল
 কবকালনো আকাশৰ জোন
 কিনো হব মেলালে দীঘলনো চুলিটাৰী
 শিবত যে নাই সেদুবী সোণ ॥

শিৰেনো উকা হৈ নেধাকেনো চিৰকাল
 কপালভনো পৰিলে কোঁচ
 ভাদৰ পানী পৰিলে নৈৰেনো মৰা হুঁতি
 সাপৰ নেপ্তৰ হিগা সোঁত ॥

বিধিকৈনো বিধাতা স্রজোতানো পালোতা
 জনমৰ গৰাকী আই
 উৰণীয়া চৰায়ে উৰেনো জোৰে পাতি
 আমাৰনো জোৰ পাতোতা নাই ॥

নালেনো নাই বিচনি কেলেনো বনাইছিল
 বাৰীৰ বাঁহে অখানি কৰি
 যদি নিবৰ মনে নাই কেলৈই আশা দিছিল
 মনৰ আশা নিবাশা কৰি ॥

আছে যদি কপালত কুৰিম গৈনো চহৰত
 হাতভনো ধৰা ধৰি কৰি,
 নাই যদি কপালত খেতি কৰিম পথাৰত
 মূৰভনো ভগা জাপি লৈ ॥

বিধিলৈনো বিধাতা স্রজোতানো পালোতা
 তেওঁৰেনো ওপৰত কৰ ।

জোৰাৰ আয়াৰ কপালত কৰিনো জোৰা আছে
 তেওঁৰেনো, পাতি যাব কৰ ॥

শিল্পী—বীপেন বকরা

সংগ্ৰহ, সম্পাদনা—বীৰেন বকরা

আলি ঢাকি পৰিলে খালিকিনো চৰাইটি
পথৰ ঢাকি ভৰিলে ধান
কেতিয়াবা মইনাজান এনেনো বেজাৰ লাগে
টেঁটু কাটি মৰিবৰ মন ॥

মৰম লগাই লগাই চেনেহ লগাই লগাই
কি গতি কৰিলা মোৰে ঐ মাজনী
কি কম হুখৰ কাহিনী
ক'লে চকুপানী হুগালে হুধাৰী
নিয়ৰ সবাদি সৰে ঐ আইজনী ।

কোনে আনি দিব নৈৰে পানীটুপি
কোনে বান্ধি দিব ভাত
নৰিয়াত পৰিলে মৰম লগাই লগাই
কোনে লগাই যাব মাতে ঐ মাজনী
ক'লে চকুপানী ওলায় ঐ আইজনী ॥

তুমি মোৰ লাহৰী প্ৰাণৰে পুতলি
তুমি মোৰ আন্ধাৰৰ ঢাকি
তুমিয়ে নহ'লে মৰম লগাই লগাই
দিওঁত। নহ'লে চেনেহ লগাই লগাই
ভোকত ভাত পিয়াহত পানী ঐ মাজনী...

বিলত পানী নহ'লে পছম কুল লুকুলে
কলিতে মৰহি যায়
অজুৰত মৰম থাকিলে মৰম লগাই লগাই
অজুৰতে মৰহি যায় 'অ' মাজনী...

চামেলী মেমচাঁব

পৰিচালনা—আকুল মজিদ

কথা, সংগীত—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—উষা মজেশকৰ

ক-খ-গ-ঘ-চ-ছ-জ-ঝ হুয়ে হুয়ে চাৰি গো

এ দেশৰ স্কুল পঢ়ি গিয়ানী বনিব গো ।

হামাৰ কচি কচি বাচা স্কুলে পঢ়িব গো

লিখি পঢ়ি বৰ হাৱা গাড়ীতে চৰিব গো

আসাম দেশে আসি মোৰা পাই বহু মৰম গো

কাচা সোণৰ ডালে ডালে টাকাৰ কচি পাতা গো ।

পাতা তোলা মেহনত কৰা কলম কৰা ঝুঠা গো

স্কুল পঢ়ি সাহস কৰি জাতিকে জাগাব গো ।

অন্ধকাৰেৰ মাজে আজি চান্দ-তাৰা জ্বলে গো

মাষ্টাৰ বাবু ভাল মানুহ হামাক আলো দিব গো

হামাক গিয়ান দিব গো ॥

—O—

শিল্পী—উষা মজেশকৰ

হাৱা নাই বাতাস নাই

সব দিশে হুখ নাই

তোমাৰ দিনা কেমনে বহিবো ।

কেমনে সাগৰ হ'ব পাৰ ॥

পৰীৰ মত আমাৰ যত

উৰি গেলো ভূৱন পৰ্ব্বীতি

পৰি বৈলো আশাই আমাৰ

উৰি গেলো জ্ঞান মোৰটি

নবৈলোক নাই পাবাপাৰ ॥

—O—

শিল্পী—উষা মঙ্গেশকর

অসম দেশৰ বাগিচাবে ছোৱালী
ঝুম্বুৰ টুম্বুৰ নাচি কৰে। খেমালি
হে লক্ষ্মী নহয় মোৰে নাম চামেলী ॥

শিৰীৰ তলে ধৰবি পাহি পাতা লক্ষা পাবি বলি
নাকে পিন্ধি নাকফুলী জোৱান ভুলালি
চম্পা নহয় মোৰে নাম চামেলী ॥

বাৰ মাসেৰ বাৰ ফুল ভাদৰ মাসেৰ কিয়াৰি
কিবা দৰে ছড়ে গেলো অভাগিনী পিয়াৰি।

ছোট ছোট ছোকৰী বৰ বৰ টুকৰী
কৰম সবুজ পাত তলে ডক্, ডক্,
জোৱান বুঢ়াৰ আখি দেখ্ কৰে লক্, লক্,
চতো চতো বুকখানা কৰে ঢক্ ঢক্
কি তাবিস্, ঐ আমাৰ চাহেলী
যনে বাপ্, মোৰ নাম চামেলী।

এ বাপ দাদা আছিলে কোনোবা মুক্তত
পিছে আমি বিহু গাব জানো
এ হাঁহে হৈ চৰিয় সৈ অ' মইনা
ভোমাবেনো পুখুৰীত ভোমাবেনো পুখুৰীত
পাব হৈনো পৰিমগৈ চালত

আমে হৈ সোমায় সৈ অ' মইনা
ভোমাবেনো খৰীষত ভোমাবেনো খৰীষত
যাবি হৈনো চুয়া দিহা গালত।

ভাৰ্য্য মাৰ্গৰ ধৰ্ম্মমাধম্,
কৰম পূজা ধৰ্ম্মমাধম্,
ব'জাও আজি ধৰ্ম্মমাধম্ মাদল চাওঁতালী।

ঐ মুখাপিকা তই কোন ছোৱালীবে
আবে বীৰবলৰ বেটী তই কি হাণ্টাৰৱালী
নে পিন্ডলৱালী— আবে পাগলী
হু—পাগলী নহয় মোৰে নাম চামেলী
বীৰবলৰ বেটী মোৰ নাম চামেলী
অসম দেশৰ বীৰবলৰ.....
অসম দেশত আমি ফুৰোঁ উমলি।

চন্দ্ৰ'ৰ বলে কাম কাম বাবু বলে ধৰি আন
চাত্ৰেৰ বলে লিৰ পিঠেৰ ছাম
অ' বিদেশী শ্যাম ফাকি দি আনিলি আসাম।

—○—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

অ' বিদেশী বন্ধু! ছুভ'গীয়া!
আজি কিয়নো বন্ধু! অকলশৰীয়া
প্ৰতিধ্বনি শুন কান্দোনৰ।

প্ৰেমৰ সাগৰে জাহাজ মেলিলি
নেপালি কোনো বন্দব
সক চাকৰিনৈয়াতে বন্দী হ'লি
হেৰুৱালি ডোৰ লজৰ।

চিৰ মেউজতে চামেলি দেখিলি
অতি বনোমুহুৰ
লিৰিকি বিদাৰি জ্বৰকি লৰ্ডডেই
চামেলি হ'লগৈ পৰ।

—○—

শিল্পী—উষা মঙ্গেশকর, ভূপেন হাজারকা

জিগি জাগি বাওঁ অ' জিগাওঁ

ছোটো ঘৰেৰ বহু বেটী পিচে পৰে চুল গো

ঘোঁৱনেৰ আঙ্গিনাই উৰে গেন্দা ফুল গো ।

কাঠেৰ মাজে তুলসী পাতেৰ মাজে পাণ

নাৰীৰ মাজে চামেলী পুৰুষ সাওদান ॥

দেশ গঢ়ি গঢ়ি খোপা বান্ধে হাত কৰি

হাতে সাখা চুৰি লাল শাৰী

ৰাজহুসে চা চ'লে গোৰী ।

লাল, লাল শালুকেৰ ফুল আৰে বাত্ৰি ফুটে লাল গো

কোন ফুল তাত কত মধু গণিতে নাপাৰি গো,

পাঁকিলো ফুটিলো তাড়িম লকে তাৰে খায়ৰে

খালা, এই দেশে পণ্ডিত নাই পিয়াকে বুজাইৰে ॥

কপৰ কদম ছালকে আৰে জিয়া মোৰা ললছে

ভেঁৰা ঘোঁৱন কলসীৰ পানী ছলকে জিয়া মোৰ ললছে ॥

—০—

হান্ধৰে প্ৰাণেৰ বাঁজ মোৰ

তুই কোলে নাই

যনে দেখি তনে অককাৰ ॥

আমাৰ শিশু বৃকে নাই

আমাৰ মনে স্তম্বে নাই

প্ৰমাণতা মোৰ কৰে হাহাকাৰ ॥

—০—

গণ্ডা চিলনীৰ পাখী

পৰিচালনা, সংগীত—পদ্ম বৰুৱা

কথা—প্ৰচলিত

এসে নিজগুৰু

আত্মাত বিচাৰি লোৱা,
আত্মাৰ লগতে আছে নিজগুৰু
অচিনে সেৱা জনোৱা ॥

অচিনে বান্ধাই অচিনে বাঢ়াই
অচিনে অচিনে ৰাখি,
অচিনে অচিনে ভকতি কৰিলে
দেহাৰ চিনা চিনি নাই ॥

মাজ সাগৰে এজুপি বিৰিখ
তাতে তৰবৰ কৰে
ফলৰ ভৰতে ডাল ভাগি পৰে
ধৰমে বয় কাৰ ঘৰে ।

আগে হুই জনা পাচে হুই জনা
চাৰিৰো কাণতে সোণা,
চাৰিৰো হাততে লাল মোহন বাঁহী
ঠাকুৰ হৈলা কোন জনা ॥

কহয় মাধব শুনা প্ৰাণ বান্ধব
এৰিও বিৰয় ধান্দা

হৰিৰ চৰণে অমূল্য বসন্ত,
ৰাখি নায় গলে বান্ধা ॥

কল্লোল

পৰিচালনা—অতুল বৰদলৈ

শিল্পী—নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য

কথা, সংগীত—কল্প বৰুৱা

দোলাৰে ভিতৰত বহিব নোৱাৰি
কাঁইট পৰা আছে তাত
হীৰা-মুকুতাৰে সজালে পৰালে
দেহা যে নগৰে শাঁত ।

জঁয় পৰা ফুল চিঙিব নোৱাৰি
হেঁপাহেৰে মেলি হাত
আঙুলি পৰশত পাহি সৰি পৰে
লগন সৰি পৰে পাত ।

মনৰে কঁপনি কৰাব নোৱাৰি
জাপৰে কাপোৰ দি গাত
খাবৰ মন নগলে খুৱাব নোৱাৰি
কাঁহীত বাঢ়ি দিয়া ভাত ।

কথা কব লগা বহুতো থাকিলে
মুখৰে নোলায় স্নাত,
যাবৰ মন নগলে হুখোজৰ হ'লেও
বহুত দীঘল লাগে বাট

বতনলাল

পৰিচালনা—নলিনী ছায়াবা সংগীত—নির্মল চক্ৰবৰ্ত্তী
শিল্পী—অৰ্চনা মহন্ত, সান্তনা বৰুয়া কথা—নির্মল প্রভা ববরলৈ

অ'—অ'—অ'—অ'

সেউজী কানন জিলিকে

বমক জমক কাচোনে

আজি ঘৰত নেথাকো

মনক বাকি নেৰাখো

সেউজ বনত ব'দালিৰে থেলা বহিছে ।

সেউজী কুৰলীয়ে

শাবী শাবী গাভৰুৰে

বঙৰ মেলা পাতিছে

জিকা ফুলত সোণোৱালী বহুণ লাগিছে

বঙা মাটিত কৃষ্ণচূড়াব ছায়া পৰিছে

অ' ছায়া পৰিছে—

এটি কলি দুটি পাত দুটি দুটি পাত

বতাহতে নাচি থাক নাচি নাচি থাক

দিহিঙৰে দূৰত সেয়া মাদল বাজিছে

মোৰ ভৰি নাচিছে মোৰ দেহা নাচিছে

অ'—মোৰ মন নাচিছে, মন নাচিছে ।

আমাৰ বাগিছাৰে যুৰবে

ঝিৰ ঝিৰ ঝিৰ ঝিৰ জুৰিবে

কপোৱালী পানীভোষে যুথ সৰিছে

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা

কিষে মিঠা মিঠা লাগে

মোর মনৰ সপোনটি

শুনিবানে মাথো এবাৰ

মোর কাষতে থাকি ।

জানকী জানকী নেমাতা কেলৈই

অ' মান কৰিছা ? শুনা শুনা—

তোমাক পালেই মই

সোণৰে কাৰেং সাজিম

আক বেবত আঁকিম মট

সোণোৱালী ৰূপোৱালী পাখি লগা

ধুনীয়া ময়ূৰ চৰাই ।

কদম ফুলিব মোৰ পছলি আগত

নেপুৰৰে কনুজুৰু ঘৰৰে মাজত

বা : কেনে ধুনীয়া হব জানকী

শুনিছানে নাই ? কিষে মিঠা

শিল্পী—খগেন দ্বীপেন অৰ্চনা শিবচৰণ দাস শাস্তনা বকরা

আক মিঃ চাচনি

অ' অ' হে হে হে হে হেয়া

লাগিছে লাগিছে গাত বঙৰে দোলা

উৎসবৰ ঝল মল আহিলে বেলা

আহিলে বেলা আহিলে বেলা

পূৰ্ণ ভাৰতীয়ে মনে মোহনীয়

চিৰ সেউজীয়া আমি অসমীয়া

জীয়াবী, জীয়াবী বোৱাবী ল'ৰা

বঙৰে লাগিলে দোলা ॥

কোন দূৰণিত অ' কেতিয়া এৰিলো গাওঁ
 অসমীয়ে বুকুতে আইব মৰমে পাওঁ ।
 এই খনি শাবদী অ' কোন ধূৰে জনম দে
 মাইগৰে বান্ধ লৈ হায়ৰে আসাম দেশ
 কেবেছাৰিলি আহাৰে কথৈ নিজ দেশ
 তাতেকৈৰে বান্ধিল আহাৰে আসাম দেশ
 বাহুতে বাহু দি অ' সোণ
 জীৱনে গঢ়িছো অ' ধন
 বিহুৰে চেৰতে ঋমুৰে নাচিছো—
 পিন্ধিছো চেনেহৰ বুটা গধা
 বিনাতৰ সূতাৰে মালা ॥ অ' ... ॥

শিল্পী—খগেন মহন্ত

প্ৰভু মই কিনা পাপে কৈলো
 গুৰু মই কিনা পাপে কৈলো
 মাণিকৰ দেহাত কিয় ডিঙৰা বুৰালো ।
 জীৱনৰ ডিঙাখনিৰ হেঙুলীয়া চৈ
 নিয়তিৰ কুটিল হাঁহি তাৰে আঁৰত বৈ
 গুৰু এ
 কিনো ছখত বুকুৰে ধন পায়ো হেৰুৱালো ॥
 গধূলীৰে চিতাখনিত দিন জ্বলি শেষ
 উপৰে চিতাত জ্বলি দেহৰ অবশেষ
 গুৰু এ—
 বিচাৰৰ মায়া ভোঁমাৰ একো নুবুজিলো ॥

শিল্পী—অর্চনা মহন্ত

বাও চকু লবিছে তুমি চাগে আহিবা
মনে মনে মনে আহি চকু মুদাই ধৰিবা ॥
কি সাজ পিন্ধো বাক কৈ দিয়া চেন
চকুত কাজল ললে কেনে দেখি চোৱাচোন
চিচাব নিপিন্ধো চুবী সাবটোতে ভাঙিব
এনে যেন লাগিছে তুমি আজি আহিবা ॥
ভোমাক দেখিলে লাজ কিয় লাগে কবানে
এয়ে নেকি যৌৱন তুমি কিবা জানানে
নুবুজি ইবোৰ কথা তুমি মাথো আহিবা
এনে যেন লাগিছে তুমি আজি আহিবা ॥

শিল্পী—খগেন মহন্ত

কেতেকে বান্ধি দেলাই
হিলকি বিলকি খপা হায়বে
কেতেকে নজৰি লাগায়
বুন্দাবন বস লাগায় ॥
ননদীয়া বান্ধি দেলাই হিলকি
দেওবাত নজৰি লাগায় বুন্দাবন

সক পথাৰে ধান বুনৈছি
সীতা পাখুৰ খাই মোৰে হায় হায়
অ' দাদা দেন খেদাই
এমন সুন্দৰ হাব দোলছে গলায় ।

জা না না নাৰে নাৰে
জানা না না না মোৰে হায়ৰে । —অ' দাদা ..
কনাডৰ বান্ধব হবধিৰে বিজা ফুল অ'
কনাডৰে বান্ধব জাল কমল ফুল খীৰে গমকে
কগডৰে বান্ধব হবধিৰে

আদামত

পরিচালনা—দিলীপ ডেকা

সংগীত—জীতু—তপন

শিল্পী—বনজী সেনগুপ্ত,

কথা—মুকল হক

রূপ জলে জলমল মন চগা চঞ্চল

মায়্যাবি এই বাতি জল মল কবে জলমল

কোরানা কোরানা কিয়নো যৌরন চঞ্চল-কিয় চঞ্চল ?

এই মন উক উক হিয়া ছুক ছুক অনামি শিহরণ

এই কামনাতে জুই দেহা গ'লে চুই

চকুতে তৃষাবে কাজল জলে জলমল ॥

কোনোবাই কাণে কাণে ক'লে মনে মনে এপলক হাঁহি ল

দে মদিবা ভবাই সকলো পাহবাই

উবিছে ক্ষণে ক্ষণে পল—হৈ চঞ্চল ॥

কথা—দর্পনাথ শর্মা

দেবতা কোরা মোর মন মন্দিরত

জলোরা ঢাকিটি কোনেনো মুখালে

নয়নবে মণি হিয়াবে জুবুনি

মোর সপোনটি ক'ন্তেনো হেবালে ॥

জনাতে নাছিলো মই মুখাব দীপালী

অক্ষ তিমিবে মোর ঢাকিব জোনালী

আশাব কলিটি অকালতে মবহিলে ধূলিতে মিলিলে

জলোরা ঢাকিটি কোনেনো মুখালে ॥

নিখিনাবি মনে মোর আকাশলৈ চাই চাই

শূণ্য আকাশে তোক দিবলৈ একো নাই

অন্তব উজাবি নিব কাড়ি অন্ধ কালে কান্দিব কোনে

জলোরা ঢাকিটি কোনেনো মুখালে ॥

শিল্পী--দ্বিপেন বকরা

কথা--নুকল হ'ক

আঘো'ন আনিলে হাঁহি আনিলে
সোণালী পধাবে আজি হাঁহিলে ।

হিয়া জুবণীয়া গুরনি ধাননি
দেহা জুবণীয়া কাবেনো মুখনি
বঙতে বাউলী হালিছে জালিছে মন ।

চেনাইটি সোণতে সুরগা তোবেনো হাঁহিটি

মনে মোহনীয়! সুছবি মাঝিলি

কিহতে কি দি আছদি কবিজি

তোকেনো পাবলৈ উণ্ডলে থুণ্ডলে মন ॥

চৌরে চৌর যাব ভাহি ডিঙা মোব

এই চৌর জানে যে ঠিকনা মোব

এই নদী বিশাল সোঁত কোবাল জল অতল

বহল বুকু সূঠাম বাছত আছেয়ে বল ।

মন মুকলি বঙ বুটলি পবাণ মুখি গাওঁ

নাই ঠিকনা বাট অজানা যাও মাথো মই যাওঁ

এই ধবা মোবেই ঘব নাই তাত কোনো পব

মুকলি মনেবে চাওঁ হাততে সবগ পাওঁ ॥

শিল্পী--দ্বীপেন বকরা

কথা--দর্পনাথ শর্মা

মাটিব প্রদীপ হৈ জলি বম মই

তোমাব মিলনব মহানিশা ।

স্নান হৈ যাব শলিতা চাঁকিব

জলিব যেতিয়া হোমব শিখা

তোমাব মিলনব মহানিশা ॥

তোমাৰ কপালত বেখা আঁকি
মোৰ জীৱনৰ সপোন বাকী
খোপাতে পিন্ধাব মালতী ৰাশি
পাহিতে মোৰ কবিতা লিখা ॥

ধূপৰ গোন্ধে আনিব জানো
আজিৰ দিনৰে কথা
প্ৰীতি কুমুমেৰে গাধিব জানো
মৰহা স্মৃতিৰে মালা ।

নতুন প্ৰেৰণাৰে কবিতা আনি
অতীতৰ স্মৃতি পেলাবা মছি
পুৱাই আহিব সেই নিশাটি
মধু জীৱনৰ নবীন উষা ॥

শিল্পী—দ্বীপেন, বনশ্ৰী

কথা—মুকল হ'ক

কাণ্ডনে আনিলে ফুলৰ শৰাই
মন যে পৰিলো উৰাদি উৰিয়ে যায়
তোমালৈ বাট চাই চাই
কাণ্ডনৰ দিন যায় যায় ॥

নেজানো আহে কিয় কাণ্ডনৰে দিন
ময়ো যে নেজানো
মন কিয় স্বপ্ন বঙীন
ময়ো যে নেজানো
আহি ক'বোনো নিলাজী নিলাজী মলয়া বাই
কাৰ লাজৰ ওৰণি দিলে গুচাই ।

ক'বানে মন লিপিত লিখিলা নাম কাৰ
 তোলে যি মন নদীত যুহু মধু জোৱাৰ
 বামধেনুৰ বঙে পিছালে মণিহাৰ
 আজি কাষতে চিনাকি চিনাকি জনকে পাই
 কিনো আবেগে যাচিছে প্ৰাণৰ শবাই ।
 ক্ষতি কি মন যদি চঞ্চল অলি হৈ
 গুণ্ গুণ্ গীতেৰে তোমাক সাবটি লয়
 ক্ষণিকৰ এই লগন যদি হয় মধুময়
 মোঁ যুৱিয় নিজৰি নিজৰি দিলে জনাই ।
 এই জীৱনত মৰমৰ তুলনা নাই ॥

—□—

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা

কথা— নবকান্ত বৰুৱা

মন কিয় সপোন বঙাল ?
 তুমি জানা নেকি ?
 এই মধুৰ স্বপ্ন বেলা, আমাৰ চিনাকি ।

কাৰ চকুৱে খেলিলে লুকা-ভাকু
 মন আকাশত সানিলে বঙা কাকু,
 কয় কলীয়া মেঘে
 আৰু থাকিলে কি বাকী
 মন কিয় নিৰাশ মগন, ?

এই সময়ে হাঁহিব আবে আবে
 কোন বেদনাৰ মায়াৰ জাল তৰে
 কঁপে ছুখনি ছিয়া

তাৰে কোলনি লাগি
 মন আজি কিহত মগন ?

প্ৰাণগংগা

পৰিচালনা— ববীন চেতীয়া

সংগীত, কথা

শিল্পী— ভূপেন হাজৰিকা

উপেন কাকতি

অথাই জলধিতে যশোৱা মাই

জীৱন হেবাই

প্ৰিয় সাগৰতে যাদৱ বাই

সপোন লুকাই;

মনিষৰ আতমাট বিননি জুৰিছে

গোসাই মোৰ ক'তে পলাই ।

হে প্ৰাণ কানাই হে মোৰ গোসাই

ধৰমৰ কৰমৰ নামঘৰ ধাপনাত

বখিয়া কৃষ্ণ গোসাই হে

জীৱনো কিনো বিলাই ॥

হে প্ৰাণ কুপাল হে মোৰ দয়াল

জীৱনৰ পৰাণৰ সোণ মোৰ পথাৰৰ

বলীয়া বাণে উটাই হে

কান্দিছে লখিমী আট ॥

আহি আহি যাদৱ বাই

প্ৰাণগংগাৰ জলতে তৰিত হেবাই

মাটিৰ মানুহ মাটিতে হায়

মাটিতে শৰীৰটো মিলিব পায়

পিচে ব্ৰাহ্মণৰ মাটিয়ে বুজুবে কলীয়া

নসৰ মোৰ দেহাবে ভাবে হে কলীয়া

লগালে কিনো যে দায় ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজরিকা, নির্মলা মিশ্র, শ্যামল মিত্র

কথা—নির্মল প্রভা ববদলৈ

মই পিয়লা পিয়লা
 বঙা নিজৰা নিজৰা
 মিঠা বসে ভাল পাওঁ
 কোনে দিবহি মোক
 কোনে দিবহি মোক
 মই পিয়লা ॥

আহা পিয়লা কাষলৈ
 আহা পিয়লা হাতলৈ
 দূৰ কৰা প্রাণ চাহাবা
 সিজু কৰা জীৱন মোৰ।
 মই পিয়লা ॥

এই জীৱন একো নাই শূণ্য
 লব জানিলেই পূৰ্ণ
 চকুপানী আক দুখ
 আবে দোষ্ট
 হাঁহিবে কৰাহি দূৰ
 বাগীৰে কৰাহি দূৰ
 মই পিয়লা ॥

আবে যা যা চুপুতি নকৰিবি
 চুপুতি নকৰিবি
 আবে যা

জুই যে জলিছে দেহতে দেহতে
 আহাছো অকণ বুকুতে
 উহ হাততে

গুপুতে কোরাহি লাহেকৈ লাহেকৈ
 মৰমৰ কথাটি ভালকৈ কৈ কৈ
 পিয়লাটি মোৰ প্ৰাণৰে পথৰে
 পিয়লাটি মোৰ বঙৰে বঙৰে
 জলাজুই মোৰ বুকুৰে
 নুঘুৱাই লৱহি মোৰ ॥

শিল্পী—অৰ্চনা মহন্ত

নুবুজো তোমাৰ মায়া হে প্ৰভু আমি
 নুবুজো তোমাৰ লীলা
 ঘৰতো ঠাই নাই বাটতো ঠাই নাই
 আশ্ৰয় ক'তেনো দিলা ॥

কিনো জুই লগা আমাৰে কপাল
 য'তে ভৰি থও কপে
 লখিমী দিনৰে কত সোৱৰণী
 উটি যা চকুলো সতে
 অতকৈ যাতনা কিয় দিছা প্ৰভু
 শাস্তি ক'তেনো থলা ॥

শুনিছো হে প্ৰভু জীৱৰে দুখকে
 তুমি হেনো দুখ কৰা.
 সহিব নোৱাৰো এনুৱা যাতনা
 কিয় প্ৰভু মোক দিল।
 এখানি ককণা দিয়া প্ৰভু মোক
 পাৱতে শবণ দিয়া।

শিল্পী—খগেন মহন্ত, অর্চনা মহন্ত
 জান ঐ — জান ঐ
 আই ঐ — আই ঐ
 বাতি সমাজিকত দেখিলো ধনকে
 সাব পাই দেখিলো দিনত
 বহাগৰ বিহুটি বমকে জমকে
 বাই জাই দেহত নে মনত
 মোৰ পেপাঁটি বজালা চেনাইটি
 নাচো নাচো লাগে মন।
 ফুলে জিকেমিকে ব'দে জিকেমিকাই
 বহাগৰ লিহিবি বন ॥

আই ঐ জান ঐ চবাই বিনন্দীয়া
 ” ” ” ” পানীও ধুনীয়া
 আই ঐ ব'দত তিৰে বিবে কবে.
 আই ঐ জান ঐ মোৰে মইনামতীক
 ” ” ” ” কোনে সখজিলে
 চাই থাক চাই থাক কবে,
 মোৰ পিৰিতি তুমি মোৰ দেহাটি
 তুমি মোৰ বুকুৰে ধন ॥

পানীত জিকেমিকাই পানীৰে পকয়া
 মনত জিকেমিকাই কোন.
 মনৰে আকাশত বেজি জিকেমিকাই
 চেনেহৰ এনেহে গুণ
 মোৰ পিৰিতি তুমি মোৰ দেহাটি
 তুমি মোৰ আঁচলৰ ধন
 মোৰ চেনাইটি পিৰিতিৰ পেপাঁটি
 বজালা উত্তলা মন

খোজ

পৰিচালনা—পুলক গগৈ

কথা + সংগীত—

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

ভূপেন হাজৰিকা

উবা মঙ্গেশকৰ

জিলমিলিয়া কোমল বালি
তাহানিব কথা কিয় আজি কলি
তাহানিব কাহিনী কিয় শুনা
বুকুতে মিঠা মিঠা শুব ঢালিলি
জিলমিলিয়া কোমল বালি
তাহানিব কাহিনী কিয় শুনা
বুকুতে মিঠা মিঠা বিহ ঢালিলি ॥

বালিমাহী বালিমাহী বালিমাহী
তই দেখো কৰ আজি হাঁহি হাঁহি
উভতি নবয় সময় নদী
শুকুলে সৰা পাহী ॥

ভৰিতে উলিয়ালে তেজৰ টোপাল
কাঁইটিয়া গছৰ হলে
সময় বালিত কাবোৰাৰ খোজ
মছি দিয়ে সৰু সৰু জ্বলে ।

হেপাহৰে বালিঘৰ সাজিবহে পাৰি

ভাঙতো এপলকো থাকিব নোৱাৰি
ভেনে কিয় সাজি সাজি খাইছা হাবাধুৰী

শিল্পী—উষা মঙ্গেশকাৰ

চিনাকি মোৰ মনৰ মানুহ

তোমাৰ বাবেই জনম লভিছে।

তোমাৰ ঘাটৰ বিপৰীতেই

নাওখনি মোৰ বান্ধিছে।

তুমি চিনিছানে নাই মই নাজানিলো-

নাজানিলো ॥

গধূলিটো হ'ল দেখো অতি সেমেকা

জীৱনটো কিবা পানী মেটেকা

তুমি দেখিছানে নাই মই নাজানিলো ॥

মণি বুলি কালসাপ ডিঙিতে পিন্ধিলে।

ভুলকেই ফুল বুলি খোপাত গুজিলে।

তুমি দেখিছানে নাই মই নাজানিলো।

তুমি আছা সিটো পাবে ইপাৰেয়ে মই

তুমোৰে মাজতে বয় সোৱৰণী নৈ

সাকো দেখিছানে নাই মই নাজানিলো ॥

সাকো দেখিছানে নাই

সাকো দেখিছানে নাই

সাকো দেখিছানে নাই মই নাজানিলো ॥

চিনাকি—

চিনাকি মোৰ মনৰ মানুহ

তোমাৰ বাবেই জনম লভিছে। †

পুতলা ঘর

পরিচালনা—সমবেন্দ্র নাভায়ণ দেব কথ। সংগীত—তকজুল আলি

শিল্পী—অনিমা চৌধুরী, নির্মলা মিশ্র

লুকাভাকু খেলো আহা লিহিবি বনতে

লবি লবি ফুরো আহা খবালি চাপৰিতে ॥

মুকলি সৌ আকাশ

জুর বতাহ কিয় মাতে

শুকুলা সৌ মেঘালি

মন উতলা কিয় তাতে

আমিষো হাঁহি হাঁহি ভাঁহি ফুরো আনন্দতে ॥

আজি এট নৈ পারতে যেন

নিজকে যাম পাহরি

রূপালী এই বাজিতে যেন

এটিবার যাম বাগরি

সোণালী বঁদালিবে সখী পাতি মৰমতে ॥

— ● —

শিল্পী—অনিমা চৌধুরী

বুন্দাবন ভোজি কৃষ্ণ মথুৰাক গৈল

ছপব বেলি যেন থিতাতে লুকাইল ॥

প্রাণ কানু কানু বুজি যশোরী বিনারে

অভাগিনী বাধিকাৰ নয়ন জুবারে ॥

দিবস নশায় যেন সুপুরায় বাতি

কানু বিনে বাধিকাৰ কিনো হৈব গতি ॥

শূণ্য ভৈল বুন্দাবন শূণ্য ভৈল ঘন

জীরন নবহে নাদেখিয়া প্রাণধন ॥

— ৩ —

শিল্পী—দীপেন বৰুৱা

পুতলা ঘৰৰ পুতলা আমি
খেলাৰ লগৰী ললো বাঁচি
হুদিন খেলি আয়নি লাগি
কোন কেনিবাঁদি যায় গুচি ॥

কিয় কান্দা বুকু ভাঙি
কিয় টোকা চকুপানী
পাহৰা দুখ হাঁহি হাঁহি
চকুৰ পানী দিয়া মচি ॥

বিয়ে জানে বিচাৰিব
কাষৰতে লগৰী পাব
নিজে আহি আদৰি লব
মৰম দিব উপহাচি ॥

চোৱা চোৱা কথা কোৱা
মনে মনে কিয় ভূমি থাকানো
মিচিক মিচিক কিয় হাঁহানো ?
হাতৰে আঙুলি পৰালি পৰালি
ভৰিৰে আঙুলি ঘন,
কোন খনিকৰে তোলাক সবজিলে
চাইনো চাই থাকিবৰ মন,
কোৱা কোৱা এনে ৰূপ ক'ত পালানো ?

‘অ’ চেনাই কিনো চকুখুৰি তাতে হৰিণী চাৱনি
লাৱনী যুখনি তাতে ফুলিছে পহুমা
অলিয়া বলিয়া মন কিয় জানো ॥

পলাশৰ বঃ

পৰিচালনা—জীৱন বৰা

সংগীত - কথা—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, উষা মল্লেশকৰ

পলাশৰে বঙ কোনেনো সানিলে

এই মিঠা সেউজ বননীত

(আক) তোমাৰ কোমল চাৱনিত ?

জীৱনৰে বঙ পলাশে সানিলে

কোমল কোমল ঘাঁহনিত

(আক) তোমাৰ বুকুখনিত ॥

যৌবনৰে এই বলিয়া বানত

তুমিয়ে ময়ে সাঁতৰো আহা

মৰমৰে এই এনাজৰীৰে

ছুয়ো ছুয়োকো বান্ধো আঁহা

বান্ধ ভাগি গ'লে হেৰাব শৰত

ধুমুহা আহিব ধৰণীত ॥

মনে ভবা কথাটি নেথাকে গুপুত

আক কথা থাকিল বহুত

নোকোৱা কথাষাৰি নোকোৱাকে থাকিলেও

ধৰা পৰে তোমাৰ চকুত

নীলা আকাশত আজি আউজি লৈ

হালিছে জালিছে পলাশৰে ফুল

ফুলটো নহয় সেয়া মৰমৰে জুই

নেমানে মৰমে কোনো জাতিকুল

দানবী বিভেদক মানবী চেনেহে

কাঁৰব এদিন পৰাজিত ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা গীতা চৌধুৰী

অ' জীৱনৰ নদীৰে কতনা মোহনা
কোনটো দিশেনো ঘাট
ক'তেনো পামগৈ মৰমৰে ভৰা
এষাৰি আপোন মাত
মোৰ বাটকৈ ঐ চিনাই নিদিয়ানে বাট ॥

সঁচা সোণৰ মৰম য'চি যাচি পালোঁ
শোকেৰে জীৱনটো জোৰা
কাঁচৰে মোলতে সোণবোৰ বিকিলো
কিনো কপালখনে পোৰা
বেহা হেৰুৱালো ভুৱা হাট বেহালো
চিনাই নিদিয়ানে বাট ?

এমন বসেৰ নদীতে সইগৈ
ডুব দিলাম না
নদীৰ কুলে কুলে ঘূৰে বেড়াই
পাইনা ঘাটৰ ঠিকানা ।

আলহী ঘৰটি জিৰণীয়া ঘৰে
ভূমিনীয়া কপিকৰ,
সিও যে হয় গৈ আপনাৰে ঘৰে
ওবেটি জীৱনৰ ।

চেনেহ ঢালি ঢালি ললো আকৌৱালী
হিয়াখন পাব যাব শান্ত
চিনাই নিদিয়ানে বাট ?

নিতাই ঘাটে স্নান কবিতাম
 জলেৰ ছায়ায় ঐ ৰূপ দেখতামনা
 জলে নামি নামি নামি ব'লে
 পৰাণ ভ'য় নামি না সইগো
 ডুব দিলাম না ॥

চনকা মনটি বৰ আদৰ্শ
 ঠুকাই ঠুকাই ভাগে,
 অচিন ভাৱে নিঠকৰা জীৱ
 ঘনে ঘনে আউল লাগে
 নিশাবে সপোনটি নুবুজা মায়া যেন
 নাপাও দেখো তাৰে আঁত ॥

ময়ে অসমৰ ময়ে ভাৰতৰ
 ময়ে ডেকা লৰা অগ্নিময়
 ময়ে কাকৰ ময়ে খনিকৰ
 ময়েই চিত্ৰকৰ গঢ়ি যাওঁ মাজুহৰ
 শুব অপৰূপ কত নৱৰূপ
 ময়েই ৰূপকৌশল ।

কামৰূপ মোৰ শ্বৰদিশ্বৰীয়া
 অসমীয়া ভাষা জগৎ সভালৈ যাব
 উজ্জল শ্বৰদিশ্বৰীয়া কোহিমুৰ পিঙ্কি
 হাঁহি জ্যোতিৰূপা হ'ব ॥

ময়ে অসমীয়া শৰাইঘাটত
চোকা তৰোৱাল লওঁ লাচিতৰ
মোমাই তামুলী গড
হুৰ্জয় অগ্নিগড ময়েই
নাই মোৰ সমশৰ ॥

ময়েই খাছিয়া মই জয়ন্তীয়া
ডকলা আবৰ অঁকা
ময়ে চিংকো ভৈয়ামৰ মিৰি
শোৱণশিবীয়া ডেকা ।

বিজয়ী আহোম কছাৰী কোঁচৰ
মেছৰ কুমাৰ মই ৰাজবংশী ৰাভা
কপালত জ্বলে শত গোঁৱৰ আভা
মই লালুং চুতীয়া লুচাই মিকিৰ গাৰো
মিচিমি, খামটি, নগা, আঙ্গামী বীৰ
পৰ্বতে পাহাৰে জ্বলিছে উচ্চ শিৰ ।

সাম্য মৈত্ৰীৰ ময়েই বমুৱা
চাহ বাগিছাৰ ময়েই বমুৱা
ন অসমীয়া মৈমনচিঙিয়া
খলুৱা নেপালী
নৃত্যকুশলী মণিপুৰীয়াও মই ।

মই কত পৰ্ব্বতৰ কত ভৈয়ামৰ
শত শত নিজৰাৰ ধাৰ
হিল দ'ল ভাঙি বৈ আহি আহি
বৰ লুইতত হৈ ৰাঙ একাকৰ ॥

পদ্মাব ধুমুহাই উকরাই নিছিলে
 হে আমার সোণৰ ঘৰে বাবী
 হে উজনী পানীতে সাঁতুৰি পালোহি
 বৰ লুইতৰ চাপৰিত ।

আকৌ বান্ধিম ঘৰ আকৌ গামেই গীত
 আপোন হাতে অসম গঢ়িম শাঁত পৰিব চিত
 মনৰে বননীত সমনীয়া চেনেহৰে নিজৰা
 পানীকেহে এটুপি পিওঁ
 তোৰাসব ভেটিতে ঐ চেনাই তুমিয়ে ঘৰ বান্ধা
 আমি টঙাল টুলায়ে দিওঁ ।

ভাষা নুবুজিও যুগে যুগে আহে
 মানুহে মানুহৰ পিনে
 মৰমৰ ভাষাবে আখৰ নাইকিয়া
 হে বুজিব খুজিলেই চিনে ।

পিৰিতি পিৰিতি পিৰিতি
 পিৰিতি মিঠা চুৰা দৈ
 পিৰিতি পিৰিতি পিৰিতি
 পিৰিতি বোৱা বোৱতি নৈ
 পিৰিতি পিৰিতি পিৰিতি
 ওৰে জীৱন থাকিব বই ।

তুমিয়ে মইয়ে দেশখন গঢ়োতে
 যদিহে কেঁচা ঘাম সৰে
 ছয়োৰে ঘামৰে মিলনে দেখিবা
 বুৰঞ্জী ৰচনা কৰে ॥

গংগা পদ্মা কৃষ্ণা গোদাবরী ব্রহ্মপুত্র কাবেৰী
 গংগা পদ্মা কৃষ্ণা সোৱণশিৰী ব্রহ্মপুত্র কাবেৰী
 সবে মিলি ভারত মহাসাগৰলৈ যায়
 বঙতে বাগৰি বাগৰি

মন যাৰে চায়ৰে বন্ধু চিত্ত যাৰে চায়
 তাৰেকি ভুলিতে পাৰি পৰেৰ কথায় ॥
 আমেৰ গাছে নাইৰে আম বাঁটুল কেন মাৰ
 তোমাৰ আমায় হয় পিৰিতি আঁখি কেন মাৰ ?
 বাড়ীৰ শোভা ফুল বাগিচা ঘৰেৰ শোভা বুঢ়া
 নাবীৰ শোভা শাখা সিন্দূৰ দূৰিয়াৰ শোভা ডিঙ্গা ।
 বখন তোমাৰ কেউছিলনা তখন ছিলাম আমি
 এখন তোমাৰ সব হইয়াছে পৰ হইয়াছি আমি ॥

মাগো—আমায় টাইনা নে
 তোমাৰ ছাওৱালে কান্দে
 হৃদে মুখে দেওনা মাগো.
 আমায় টাইনা নে ॥

আমেৰ বাঁশী কিগো জানৰে শ্যামেৰ বাঁশীৰে
 ও গো সহসৰী প্ৰিয়হাসি বাধিকা জঞ্জালৰে ॥

দূৰৈকৈ পুখুৰী খন্দালা পিতাদেউ
 বক্ৰালা সেন্দূৰী আজি হে
 সেন্দূৰী আলিতে চলিব নোৱাৰি
 সোণৰ খৰিকা বেন ভৰি হে ॥

বলহুঙ্গ

পৰিচালনা—আব্দুল মজিদ কথা + সংগীত—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

আগলি বাঁহৰে লাহৰী গগনা

বাজি উঠিল কিয়

আগলি কলবে এখিলানো পাত

কঁপি উঠিল কিয়

মুকুতিৰ মুকলী শুনি ॥

বাজ কাৰেঙৰ বড়া চকুক নেওচি ওলাল কোন

ডেকাবকরাহে এইজন মোৰ কেঁচা সোণ

বজ্জকঠোৰ বাজনীতিকে নেওচি ওলাল কোন

কপহী বাজকুঁৱৰী মোৰ আকাশৰে জোন ॥

মৰমৰ বৰ নামঘৰৰে বৰ থুটা পুতিলেঁ।

সমশ্ৰেয়ৰ সোণকপৰে পাট মেৰিয়ালেঁ।

আও পুৰণি নীতি নিয়ম আমিয়ে ভাঙিলেঁ।

মনৰ সীমাক বাধা দিয়া ধন গছকিলেঁ।

নীৰস মনক জীপাল কৰা বৰদৈচিলা আমি

বিচাৰৰো তুলাচনীৰো বিচাৰকো আমি

শক্তিকাৰে এলাহুকে সাৰেঁ। পুচো আমি

মুকলি আকাশ মুকলি উশাহ

আমি ছয়ো আজি যেন মুকলি প্ৰকাশ

হুটি দেহত হুটি মানুহ

একেটি মাথোন হিয়া

সম্মুখতে বাট আমাৰ বৰণ সন্দ, বোৱা ॥

শিল্পী—অঞ্জু দেবী,

নিজক দেখি আজি কালি বেলেগ ভাব জাগে
দাপোন খনিব মই জনীক সপোন সপোন লাগে ॥
সিদিনালৈকে আছিলোঁ দেখোন পুতুলাঘৰ সাজি
পুতুলাৰে কইনা দৰা নেখেলোয়ে আজি
পুতুলাবোৰ মানুহ মানুহ লগা হ'ল যে কিয়
মৰম চাৱনিৱে মোক জোকাই কিয়
চাৱনিৰো মানিবোৰো বুজা যেন লাগে ॥

সোণপুৰতিৰ সোণ আঙুলিৰ পৰশ লাগি যায়
সেই পৰশৰ মিঠা উমত দেহা দহি যায়
বৰষাই এঙামুৰি দি সকায়াই
মই হেনো যুৱতী হ'ল শৈশৱ আক নাই
কিয় যেন আজি কালি লাজ লাজ লাগে ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

ভাবিছিলো এবুকু ভৰাই ঘৰৰ মায়া পাবা
সেই মায়াৰে কোমল কোলাত কণিক জিৰাবা ॥
খৰ আছে মায়া নাই সজীৱীৰ সজী নাই
ফুল আছে সুগন্ধি নাই প্ৰদীপ আছে জেউতি নাই
কাৰনো মৰম আকোৱালি লৰা—সহাঁৰি নেপাবা ॥

শ্ৰান্ত বতৰ ক্লান্ত বায়ু সুৰ বন্দী হ'ল
আশাৰ তৰী নিৰাশাৰ বালিত লাগি ব'ল ।
সকলো আছে কিবা নাই জীৱন আছে বস নাই
প্ৰভাত আছে সূৰ্য্য নাই শূণ্যতা একো যে নাই
কি বিচাৰি কলৈ গুছি যাবা থাকো যে নেপাবা ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, ভাস্কৰ দাস

কাৰ ঘৰৰ লখিমী ঘৰলৈ উভতিছে

কাৰ ঘৰ সজাই পৰাই কোনে বাট চাইছে ।

কাৰ ঘৰত মেট, মৰা ক'লা ধন বিৰাজিছে

বাৰ ঘৰত অভাবে জীৱন জোকাৰিছে ।

কাৰো ঘৰত প্ৰাচুৰ্য্যই পোহাৰ মেলিছে

কাৰো ঘৰত নোপোৱাৰ চকুলো সৰিছে ॥

কোনোবাই কাৰেং সাজি বিদ্যাৰ আলয় পাতিছে

অভিজাত দুলাল সবে বড়ৰ খেলা খেলিছে ।

কাৰোবাৰ পঢ়াশালিত জকা ভাগি পৰিছে

দুখীয়াৰ ছৱালে তাতে বিয়োগ অংক শিকিছে

কাৰোবাৰ সোণৰ সঁজাত ঈশ্বৰ বন্দী হৈছে

দুখীয়াৰ থাপনাতে শলিতা কঁপিছে ॥

আমি যেন একোটি বনহংস

উৰি উৰি বিচাৰিছো নিজ সত্তা

খাদ্য শাস্তি আৰু নিৰাপত্তা ।

উৰিছো উত্তৰ দক্ষিণে ঘনে

উৰিছো পূৰ্ব আৰু পশ্চিম পিনে

উৰি উৰি যাওঁ চাইবেৰিয়ালৈ

উৰি উৰি আহো আমি তিব্বতলৈ

উৰি ঘূৰি আহো প্ৰাগজ্যোতিষলৈ ॥

আমি যেন একোটি বনহংস

আমিতো বিচৰা নাই কাৰো ধ্বংস

বিচাৰিছো কিছু শাস্তিৰ অংশ

বনহংস ! বনহংস !! বনহংস !!!

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

অ' নতুন মনৰ তৰুণ তৰুণী
বুজিছে। তোমাৰ চকুৰ চাননি
সমুখ সমুখি ছুয়ো
কিবা প্ৰকাশ কৰাৰ মন
বুকুৱে খুজিলেও মুখেৰে নুফুটে
কটোৱা নীৰৱ ক্ষণ ।

মৌন সময় মৌন মুহূৰ্ত্ত
ভাল লগা হৈ যায় মৰম
মৰম হৈ যায় ভাল পোৱা
জনা নজনা অভিজ্ঞতা অনভিজ্ঞতা
মিলি মিলি মিলি হয়
মৰমৰ বিশাল সাগৰ ।

কিশোৰ আৰু যৌৱনৰ মাজৰ
ঘনে কঁপে আজি সাকো ধন
তাতে থিয় হৈ ছুয়ো বাহু মেলি দিছা
সাগৰ সিচিবৰ মন
চকুৰ পতাত লাজ আছে
আছে মিলনৰ বাসনা
সমাজৰ ভেদাভেদ নীতি দেখি
পাইছা ভীৰু যাতনা ।

হে মোৰ প্ৰভাত সূৰ্য্য সম তৰুণ তৰুণী
ধৰি হেজাৰ হেজাৰ বছৰ ত্ৰেণীসংঘৰ্ষ
শাশ্বক শোষিতৰ ধনী ছৰীয়াৰ, পোৱা নোপোৱাৰ

তুমি নতুন মানুহ তোমালোক
তোমালোক নতুন কবিতা
নতুন গীতি কবিতা ।

সুৰ হ'ল তাত গৌণ চিন্তাহে মুখা
আশাব সংগীতক কবব দিব খোজা
ঔৰঙাজেৰ আজিও আছে এই সমাজতে
মানৱ প্ৰেমৰ সংগীতক শিৰত তুলি
সন্মান ঘট মহামতি শিল্পী আকবৰ
আজিও আছে এই সমাজতে
সমাজ শিল্পী শংকৰদেউ আজিও আছে
শুবৰ বৈবী নাশি নাশি মোহন দাসৰ বাম বাজাৰ
শত শত স্বপ্ন কৰে লগু ভগু ।

তুমি দেখিছা ময়ো দেখিছো
এই মুখা পিছা ৰাৱণৰ বিকৃত ছন্দ
কৰা বন্ধ বন্ধ ৰঙা সাহস লৈ
অগনন সূৰ্য্যপুত্ৰৰ চোৱা আগমন
উত্তপ্ত ধবনী, উত্তপ্ত ধমনী পুৱাৰ বজনী
প্ৰজ্বলিত কৰা প্ৰজ্বলিত কৰা সমতাৰ অগনি
হে তৰুণ তৰুণী ।

অ' সূৰ্য্য সম তৰুণ তৰুণী
বুজিছো তোমাৰ চকুৰ চাৱনি
সেয়ে নিৰ্ভয়ে কৰি যোৱা নিজ হাতেৰে
এই সমাজক সলনি ।

শিল্পী—অঙ্ক দেবী, কুল বকরা, অতুল মেধী আক
ভূপেন হাজরিকা

অকোরা পকোরা বাট বেল পাহাবীয়া
ঝক ঝক চলিছে যেন কেবেলুরা
অকোরা পকোরা বাট লুপ বাতাচিয়া
ঝক ঝক চলিছে যেন কেবেলুরা ।

ঝিক্ ঝিক্ ঝিক্ ঝিক্ ঝক্ ঝক্ ঝক্
বাতাচিয়া লুপখন চলি থক্ থক্
ছুটা কল খালা আমালে নথলা
আক এটা খালা আমাক নিদিলা
গাই ভগাই খালে আটি আটি যায়
লুকাই খালে ফ্রেণ্ড ঢুকাই হে যায় ॥

আই এম নট চেলফিট
লুক এট মাই বডী
লুকাই মবিম ফ্রেণ্ড কম খাওঁ যদি
ঘর পাম যেতিয়া মামী কব তেতিয়া
ঘর পাম যেতিয়া ডেডি কব তেতিয়া
আই ঐ ঐ দেহি সোণ হালি আধাপেটীয়া
হ'ম হ'ম চুইট হ'ম লৈ যোরা পাহাবীয়া বেল
কেবেলুরা বেল তুমি নকরিবা কেল
হ'ম হ'ম চুইট হ'ম ।

সোণমা

পৰিচালনা—নিপ বৰুৱা

সংগীত—বমেন বৰুৱা

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা

কথা—কেশৱ মহন্ত

কোন পাৰে এই জীৱন নদীৰ বান্ধো মোৰ পাওঁ
কোন আছা মোক কৈ দিয়া কৈ পাৰ কেনি নাওঁ ।
এই পাৰে মোৰ বুকু জুৰায় আশা যে সজায়
সেই পাৰেহে বনে বনে সপোনে শৰাই সজায়
মন যায় যেন তাৰেই দুকুত
নিজেই হেৰাই যাওঁ ।

এই অগনি জ্বলিছে জ্বলিব
এই বেদনা গুমৰি মৰিব
পাওঁ বা নাপাওঁ পোৱাৰ বাবেই
যোৱা এই জীৱন জুৰি
এই যোৱাৰ সোঁতে সোঁতে
চলিব আশাৰ তৰী
ভুখ হৈ মই আশাৰ দুকুত
মোকেই ঘূৰাই পাওঁ ॥

যায় অ' যায় এনেকৈয়ে যায়
মিছা তোৰ এই মান্নাৰ সজা
মিছা একো নাই
এনেকৈয়ে উৰি গুচি যায় ॥

কিয় ইমান বেথা লগালি
তই অ' অচিনাকি পখী
মই তুলি ললে। কিয় হায় এৰি যায় ॥
এয়েনে বান্ধোন ইমান নিদাক্ষণ
আছে জানো তোৰ কোনোবা আপোন
যদি যাবৰ সময় আহিলেই
মোৰ এই একাঁজলি চকুলো
তোৰ যোৱাৰ বাটে বাটে বাৰি ছটিয়াই ॥

আজি কিয় মন সোণালী বরণ
 নাচি নাচি কিয় নাই নাই মরণ ।
 বঙে বঙে চবে রূপবে মাধুবী
 সোণতে সুরঙ্গা চবায়
 বনে বনে সবে রূপহী শেরালী
 ছববিব আঁচল ভবাই
 ধৌকি বার্থে ঢৌ ছলি যায়
 মলয়াই চলায় চরণ ।

দূবে দূবে কিয়, আহা জুমি জুমি
 আহাছো আহা ওলাই
 মনে মনে আহা কোন বাক ভুমি
 মিছাতেই চকুলো বোরাই
 চৌরা চৌরা সৌ উবি যায়
 পখিলাব পাখিব বহণ ।

সোণালী সপোন ভাঙিলা দেখোন
 অকালতে মোব তুমি অ' আপোন ॥
 ঠন ধবি উঠা কুমলীয়া অকলে আলসুরা
 ভাঙি দিলা কিয় ভাঙি দিলা
 অকাবণে অ' জুমি নিদাকণ ॥
 মন ভবি আশা ফুলিছিলে ক'ভনো বরণীয়া
 নেদেখিলা কিয় নেদেখিলা
 কিয় দিলানো চকুলো, বাণোন ॥

শিল্পী—পারবীন চুলতানা

নাজানো কোনে সংসার সজিলে
ফুলনি গুন্ডায় কোমল ফুলে
তাকে। বেড়ি থাকে হলে ॥

হাঁহি কিয় লাগে মবম জগোরা
শোক থাকে যদি অস্তর কঁপোরা
মবমব বান্ধোন লাগিছে কেলৈ
শিকলিবে বাধি থলে ॥

বেলি দিল। দিয়া আকাশ মুকলি
আপোন পাহরি থাকিম উমলি
আমাবো প্রাণত হেপাহয়ে দোলে
পোহবেবে হাঁহিবলৈ ॥

নতুন তোমার চরণ ধ্বনি
মইয়ে আজি পালো চিনি ॥

বাটে বাটে মই ফুল ছটিয়াই
তোমার বাবে বাট চাই
আছিলো তোমার লগন গণি ॥

কত নিশা মোর গ'ল উজাগবে
তুমি যে থাকিল। দূবে দূবে
আজি কিনো দিন তুমি আহিছা
ফুলাম হাঁহি আনিছা
আহা অ' মোর নয়নমণি ॥

সুবে সুবে মই ছন্দে ছন্দে
বান্ধো তোমাক কি আনন্দে
জানো জানো মই তুমি আহিবা
দুবব পবাই দেখিবা
সজাই ধোয়া শবাইখনি ॥

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা, নমিতা ভট্টাচার্য্য

চকুত চকু পৰিলে মিচিকিয়াই হাঁহিলা
কিনো জুয়ে পুৰিছে গা
জলিলে যি জুই নুমাৰ নাজানে
নালাগিলে বুকুৰে বা ॥

বৈ বৈ মাৰিলে বতাহে শূছবি
কিয় জানো মন লৰি যায়
বৈ বৈ মাতিলে পখী সখিয়তি
বনে বনে লগচাগে' নাই
পাৰিব জানো অঁতৰি থাকিব
সি যে গাবে লগৰে হাঁ ।

কুল কুমলীয়া বৰ আলসুৱা
ভাল পোৱা মন উতলায়
মৰম বলিয়া বৰ আকলুৱা
এই হিৱা তোমাতে জিৰায়
এয়া কি সপোন যেন বাতিপুৱা
মলয়াৰ এচটি বা ॥

গাপ আৰু প্ৰায়শ্চিত্ত

পৰিচালনা—আনোৱাৰ হুচেইন

সংগীত—জিভেন বৰুৱা

শিল্পী—ভাস্কৰ দাস

কথা—জীভেন বৰুৱা

বভা লুইতৰ বিশাল বুকুত

কৰে নাও টুলু বুলু

পাৰে লগায় দিয়া নাও

মোৰ গুৰু ঐ—

পাৰে লগায় দিয়া নাও ॥

উপিনে চাকনৈয়া

সিপিনে ঘাট বেয়া

কি কৰো মই ভাবিক নেপাও

মোৰ গুৰু ঐ—

কি কৰি মই জীৱন দিঙা বাও ॥

পশ্চিমৰে আকাশখন ঐ

ক'লা কৈ আৱিলে

ধুমুহা বতাহৰ মাথো

জাননী ঐ দিল

মাজ নদীত ভৰা গুণা

কৰিলে কি হব

উটি যাব আশাৰ সমল

মোৰ গুৰু ঐ—

পাৰে লগায় দিয়া নাও ॥

কথা—শৈল দাস

শিল্পী—কুল বকরা,

মুছলা দাস দেৱান

তোমাৰ সুৰে সুৰে গীতৰ ভাষাৰে
 কিনো গীতে গামে কোৱা,
 তোমাৰ মৰমতে তোমাৰ প্ৰেৰণাতে
 হলো যে দিশহাৰা ॥

ভুমিয়েই জগালা মোৰ হৃদয়ত
 কতযে সুৰৰ লহৰ,
 সেই সুৰে সুৰে গীত মই গালো
 কঁপায় মনৰে সাগৰ ॥

তোমাৰ গীতত মই গুনিছিলো
 ভোমোৰাৰ মিঠা মিঠা গুঞ্জন
 সেই গুঞ্জে আজি মন পাপৰিত
 সানিলে কতনা বহন ॥

—●—

শিল্পী—ভাস্কৰ, মুছলা

কথা--নিৰ্ম্মল প্ৰভা বৰদলৈ

মোৰ হৃদয়ৰ নীৰিড মৰম
 আলফুলে থৈ গলো,
 মই তোমাৰেই মই তোমাৰেই
 এই প্ৰতিশ্ৰুতি দিলো ॥
 আকাশ বতাহ সাক্ষী ব'ল আজি
 সাক্ষী ব'ল নদী,
 বনৰ চৰাইৰ কণ্ঠত দিলো
 আমাৰ মিলন গীতি ।

জীৱনে মৰণে ছাই বম
 গানে গানে কৈ গলো ॥

—●—

নতুন আশা

পরিচালনা—প্রবীর মিত্র

শিল্পী—জয়ন্ত হাজরিকা

এই আকাশ বর বিশাল

মন পথার বর বসাল

তেওঁ কিয় লাগ উকা ।

মোর মন পথারতে

তউ ববি হৈ জৌপাল ॥

আহ উবি আহ

অ'—অ' সজল মেঘ

চা, জুমি চা

অ'—অ' কোমল মেঘ

এই আকাশ বর বিশাল

মন পথার বর বসাল ॥

জুবি বয় নদীলৈ

নদী যায় সাগবলৈ,

মন ফুল চুবলৈ

মন যায় বতাহ হৈ,

তই পখী হৈ—আহ কাবলৈ

মন সাগবর তই আহিবিয়ে

এই আকাশ বর বিশাল

মন জুদয় বর বসাল ।

সঙ্গীত—জয়ন্ত হাজরিকা

কথা—নির্মলপ্রভা বৰদলৈ

শিল্পী—জয়ন্ত হাজরিকা, নির্মলা মিশ্র কথা—হেমন্ত দত্ত

যদি মিলে মই আকাশতে গৈ
যদি মৰে মই নিয়ব কণা হৈ
বাখিম ধৰি মই
বাখিম ধৰি মই ছুহাত বঢ়াই ।

যদি ফুলে মই বকুল ফুলে হৈ
যদি সৰে মই বেদনাকে লৈ
বাখিম ধৰি মই
বাখিম ধৰি মই আচল ভৰাই
আমি ছয়ো বম মিলন মালা হৈ ॥

জীৱন বণত যেতিয়া

হম মই ভাগব জুকলা
হৈ মই এচাঁতি বতাহ
বা দিম তোমাক যেতিয়া
তেতিয়া—

আমি ছয়ো যাম নতুন সাহে হৈ ॥

জীৱন বাটত ভাগবা

বব মোৰ ছুভৰি যেতিয়া
আজ্ঞা হৰাহ তোমাবে
মোৰ এই ছুহাত যেতিয়া
তেতিয়া—

আমি ছয়ো যাম নতুন আশা লৈ ॥

ধৰ্ম্মকাই

পৰিচালনা—ভবেন দাস সংগীত—জয়ন্ত হাজৰিকা

শিল্পী—জয়ন্ত হাজৰিকা কথা—ভূপেন হাজৰিকা

ভৰিব তলুৱাৰ পৰা যদি ধৰাখন
ধৰি ধৰি পৰা যেন লাগে
তিল তিল কৈ যদি নিজবেই ঘৰখন
কাৰোবাৰ দোষতে ভাগে
পুনৰ গঢ়িবা তুমি হে বান্ধু. পুনৰ গঢ়িবা তুমি ॥

যদি পৰিয়ালে তোমাৰ সঙ্গ এৰে
তুমি অকলশৰীয়া হোৱা
যদি সৎ কাম কৰি কৰি সংসাৰ সজালেও
অপযশ পদে পদে পোৱা
পুনৰ সজাবা তুমি হে বান্ধু' পুনৰ সজাবা তুমি ॥

শাস্তিক কৰি লোৱা তোমাৰ গৃহিণী
ধৈৰ্য্য হ'ব লাগে পিতৃ
দয়া হ'ব লাগে মৰমী ভগিনী
ক্ষমা হ'ব লাগে ভাতৃ
আশা হ'ব লাগে তোমাৰ সহোদৰ
সংগ্ৰাম হ'বগৈ মাতৃ ।

যদি বিচনাৰ অভাৱত আকাশৰ তলতে
বাগৰি পৰিব লাগে
যদি পোছাকৰ অভাৱত সমস্ত বস্ত্ৰকে
মেৰিয়াই ল'বট লাগে
তাকেই কৰিবা তুমি ইঁহি মুখে তাকেই কৰিবা তুমি :

শিল্পী—জয়ন্ত হাজৰিকা

কথা—বিপুল বৰুৱা

এক ছই তিনি

গান্ধী পুতলাক পাইছানে চিনি

চকু ঢাকি কাণ ঢাকি মুখত হাত দি

কি কয় কি কয় শুনা অকনমানি ॥

বেয়া নেচাবা বেয়া নুশুনিবা

বেয়া নকবা ভাল মন দিয়া

কোনে কয় কোনে কয় শুনি ৰিণি ৰিণি

গান্ধী পুতলাই শুনা অকমানি ।

গাড়ী ঘোড়া থাকিলেই ডাঙৰ নহয়

বেয়াত যদিহে মন মজি মজি ৰয়

কোনে কয় কোনে কয় অ' অকমানি

গান্ধী পুতলাই চাবা ভাবি গুণি ॥

শিল্প—নিৰ্মলা মিশ্ৰ

কথা—নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ

জীৱনত হাঁহিবা কেতিয়া

চকুলে মচিবা কেতিয়া ?

আজিয়েই আজি আজি

আজিয়েই আজি আজি

হাঁহিবে দুখকে জিনিবা

অশ্রুৰ দাম নাই জানিবা ।

কি পালো নেপালো হাততে

ভাবিনো লাভ কি মিছাতে

জীৱন দুদিনীয়া যেতিয়া

বেদনা জোকৰি পেলোৱা ॥

জীৱনত যুজব শেষ নাই
শাস্তিৰ সন্ধান পোৱা নাই
মনকে ঠুকা নকৰি
ছেগতে বঙেৰে বোলাৱা ॥

শিল্পী - জয়ন্ত হাজৰিকা নিৰ্মলা মিশ্ৰ কথা নিৰ্মল শ্ৰীভা বৰদলৈ
সঁচাকে কোৱা কথাটি কোৱা
ভাল জানো মোক পোৱা
নকওঁ নকওঁ ওহো নকওঁ
মোৰ চকুলৈ চোৱা ।

মোঁলৈ বাক তোমাৰ কিমান
মৰম আছে কোৱা ?
নকওঁ নকওঁ ওহো নকওঁ
নিজক সুধি চোৱা ॥

সউ লুইততে আছে যত চউ
যিমান চাগে' সিমান
আকাশত যিমান তৰালি
হ'বনে সিমান ?
নকওঁ নকওঁ ওহো নকওঁ
নিজকে সুধি চোৱা ॥

ভালপোৱা গুনা অপৰূপ এক নৈ
অপাৰ চউবে চিকাল থাকে বৈ
আমাৰ হৃদয় একেখনি নৈ
সাপৰলৈ বৈ যোৱা ॥

মৰম

পৰিচালনা - দ্বীপেন বৰুৱা

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা .

কি বং দিলা হলো উতলা

যি বং তুমি বিচাৰিছিল।

জানোবা কোনোবা বাতি

বতাহে মাৰেহি ছাঁটি

আশাৰে শলিতা গছ

জানোবা যায় নুখাই যায়

নুনুমায়ে নুনুমায়ে

যি গছ চাকি তুমি জ্বলাল ॥

মৰমে বাঁধব চাকি

মেলি দি সোণেৰে পাৰি

নুমাৰ নোৱাৰে চাকি

আলফুলে ধ'ম লুকুৱাই

আলফুলে আলফুলে

যি মাগা ধাৰি তুমি গাখিলা ॥

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা, নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য

কথা—কেশৱ মহন্ত

জোনালী যদি তুমি মোৰ শাব্দী আকাশৰ

সোনালী ঢৌ হোৱা মোৰ জোনাকী পোহৰৰ ॥

ঢৌ যদি জোৱাৰ হয় জোনাকে নাচে

জোৱাৰে যে জোনাকক মৰম যাচে

মৰমে গোপনে পাতে সপোনৰে ঘৰ ॥

মন যদি মিলি যায় সেয়েতো মিলন

পণ যদি একে হয় সেয়েতো দীৱন

যোৱানে যে ভাঙি যায় বাধা সমুখৰ ॥

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা

মোর দান হাত মেলি লোৱা

তোমাৰেই কাবণে

সজায়ে শৰাই মোৰ

লোৱা তুলি লোৱা ।

বৰ হেপাহেৰে আনিছো তোমালে'

তুমি ভালপোৱা পাহি পছমে

এয়ে নহয় জানি কুমলীয়া

লাজ তুমি কোৱা ।

মোৰ বাবে আছে পলাশৰে হাঁহি

বাতি ছপৰীয়া নিজানৰ বাঁহী

সেয়ে মোৰ আপোন উৰণীয়া

সুৰ হেৰা পোৱা ॥

হাল জালে অ' লাহী বিৰিণা

উৰণীয়া কৰে গা

জিৰাই অ' তাতে জিৰাই

তাতে লগাই ক'ৰে বা ?

বিগিকি বিগিকি জিলিকিছ কি

দেখা দি নেদেখা হৰ

বাঁহৰে আগলি কৰে জিলিমিলি

ব'দে অঁকোৱালি লৱ

নৈ চেঙেলীয়া জাঁজী বনৰীয়া

নৈয়ে নৈয়ে উটি যা

উকিয়াই উকিয়াই দি যাওঁ সঁকিয়াই

কৈ যাওঁ মনৰে কথা

শুন কি শুন বুকুৰে বিড়ি মোৰ

শুনকি শুন বোখা

মৰম আকলুৱা ছুৰো পিছে পিছে

গাৰে লগৰে হাঁ ॥

শিল্পী—নমিতা ভট্টাচার্য্য

কথা—কেশর মহন্ত

কনু জুন্ন কনু জুন্ন ঘুংগুবা বজায়
আঠ্ঠ কাড়ি বিঙ্গ পাৰি ফুৰা যছুৰায়
যশোৱা আইবে আন্ধাৰ বাতি পোহৰায় ॥

কি পুণ্য সাধি নন্দ বজা নন্দৰাণী
তোমাক লভিলে পুত্ৰ অহে চক্ৰপানি
লক হাতে গক চাৰি ফুৰা বেণু বায়
যশোৱা আইবে আন্ধাৰ বাতি পোহৰায় ॥

বসুদেৱ দৈৱকী দুইবো শিকলি খহায়
পোতাশাল উজ্জলাই তুমি আহিলা পলায়
কালৈনো কৰিলা ভয় নাজানো গোঁসাই
যশোৱা আইবে আন্ধাৰ বাতি পোহৰায় ॥

শিল্পী—বীপেন বৰুৱা

কথা—কেশর মহন্ত

কোন দিনা বাক কোন দিনা
ভাল লাগে মন ভাল লাগে
কোন দিনা বাক কোন দিনা-
ভাল লাগি যায় ॥

মন দিলি যাক মনে মনে
সি যদি ঘূৰি নাচায়-মন মৰি যায়
নালাগে নালাগে তেনেকুৱা দিন ভাই
বেয়া লাগে মন ॥

ভাল পালি যাক মনে মনে
সি যদি বেয়া নাপায়-কিবা লাগি যায়
নাপায় নাপায় তেনেকুৱা দিন ভাই
ভাল লাগে মন ॥

মৰমী

পৰিচালনা—দ্বিজেন্দ্ৰ নাৰায়ণ দেৱ

সংগীত—বমেন বৰুৱা

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা, নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য

কথা—কেশৱ মহন্ত

অ'... . অ' ...

নাই হোৱা শেষ নাই শেষ হোৱা

বহু কথা নাই হোৱা কোৱা

নাই হোৱা শেষ নাই শেষ হোৱা ॥

নুফুলা কলিয়ে কি কথা কলে

কাণ পাতি জানো শুনা

নুপুৱা ৰাতিয়ে যি নজনালে

তাৰ বেধা জানো জানা

এই ঘোৱনে জনাব জানে

মাথো বুকুৰ ভালপোৱা ॥

নাই ॥

এই লগ পোৱা হওক যুগ্মীয়া

হওক হিয়া দিয়া লোৱা,

এই বাট আজি হওক সেন্দুবীয়া

ফুল সিচি সিচি যোৱা;

এই লগনে কাষলৈ আনে

বহু যুগৰ বাট ছোৱা ॥

নাই ॥

শিল্পী—দ্বীপেন, নমিতা

নাহবে কলি দোঁখছানে নাই
তোমাৰ চকুজুৰি দেখা তেনেকুৱাই
এনে নাই নাই নাই দেখা নাই
যা ছিঃ ছিঃ লাজ লাগি যায় ॥

হ'ল ডাঙৰ আইজনী
গাত নাইচোন তবনৌ
চাই চাই মৰম লাগি যায়,
বং লগাই নিদিবা
মন উৰা মাৰিব
হেকৰালে পাবলৈ নাই
কাৰেং যে সোণেৰে সজা
কেনে মজা বাণী হব আনি দিম বজা
যাঃ ছিঃ ছিঃ লাজ লাগি যায় ॥

ছাট মাৰি ধৰিছে
ৰূপ নে জুই অলিছে
দেহা অলি দেই পুৰি যায়,
ভাল পোৱা গজা নৈ
তাত গা ধুই 'আহাটৈ
তাতকৈ কি দিম উপাই
সেইখন নৈ বাক কেনি
কিষে কৰো অকলে নাপাও মই চিনি
ছিঃ ছিঃ লাজ লাগি যায় ॥

শিল্পী দ্বীপেন বকরা

এতিয়া কেনিবা যাওঁ
কাৰ মুখলৈ চাওঁ— অকলশৰীয়া
যেনিষে মই চাওঁ আন্ধাৰ মাথো
মাথো জ্বলিয়া - অকলশৰীয়া ।

হাঁহি হাঁহি আহিছিল পুৱাৰ বঙা বেজি
আঁহোনৰে চোতালতে আছিল উমলি ।
এয়া কি কবিলি এয়া কি খেলিলি
অ' ফুল কুমলীয়া অকলশৰীয়া ॥

থাকি থাকি বিজুলীয়ায় ক'লা মেঘৰ বুকু
চমকনিত দেখো মই সেমেকা তোৰ চকু
ধুৱলী কুৱলী একোকে নমনি
পুৱাতে সন্ধিয়া অকলশৰীয়া ॥

শিল্পী—দ্বীপেন, নমিতা

এই সোণ বৰণীয়া অ' ৰূপ জুৰণীয়া
আমনি নেলাগে চাই,
তই জোন শবতৰে কোন সবগৰে
পায়ো তোক কিয় পাবলৈ নাই ॥

তই থাকনো ক'ত লুকাই লুকাই
কাষ চাপিলেই নাই
তই নহয় ৰূপ ৰূপৰ পোহৰ
থাক জেউতি চবাই

সকলে! শুনুৱাব তয়েই আনন্দ
তয়ে ভো থাক জেউতি বিলাই ॥

ভোক চকুৰে চাই নাপায় নাপায়

পায় চকু মুদি চায়

ভই নহৰ সোণ সোণৰ চমক

থাক চকু চমকাই

সকলো লহৰৰ তয়েতো চন্দ

তয়েতো থাক জীৱন জগায় ॥

আলফুলিয়া কপৌ ফুল

অ' দেহি ক'ত পালা চিত বিয়াকুল

হাবি ভাঙি দেখিলো

অ' বিৰিখ বগাই চিঙিলো

সোণ হাঁহি এই গাহি বনৰীয়া ফুল ॥

হাতত কিয় ললা

পিছলি জানো পৰে-জানো মুগুৱাই

পৰে যদি পিছলি

অ' দিবা দেই বুটলি

আকৌ যদি পিচলি যায়

ভাতকৈ দিও নেকি ধোপাতে পিছাই ॥

ধোপাত হালে জালে

মৰম মৃগমীয়া চো ভুলি যায়,

চো লাগি মৰমৰ

অ' ফুল ফুলে সপোনৰ

ফুল যদি মৰহি যায়

ভাতকৈ মালা গাঠি লোৱা এতিয়াই ॥

অ' চাইকেলখন চলাওতে ভৰিৰ ছাল চিঙিলে
 বিচাৰি নেপালে। বেজ
 হাতৰে আঙুলি কামুৰি গলি ঐ
 বখাব নোৱাৰে। তেজ ।

সোণাক ফুলিলে দেখি মৰম লাগে তোমালৈ
 চিঙি আনো চিঙি আনো যেন তোমাৰ খোপালৈ
 গুৱাব নে নুগুৱায়
 কেলৈ লাগৈ ফুল চিঙিব জয় গৰি যাবলৈ
 বনৰ ফুল লাগিছে কেলৈ মনৰ মৰম পাবলৈ
 পায় হেপাহ নপলায় ।

আই যোঁ মৰো।

আগত কথাষাৰি ক'লি দেখোন লাহৰি
 মনটো চোন আহিছে কিবা কিবা কৰি
 যাওনো কেনে কৰি থাকোনো কেনে কৰি
 জিন জিনাই আহিছে ভৰি ।

মই মৰি যাও
 কোনোবাই গুনিব ডাঙৰকৈ নকৰা
 মনৰে কথাষাৰ মনতে ৰাখিবা
 চলচাই চলাবা ভৰি মোৰ লাহৰ ঐ
 ছেগ চাই দিবা বাতৰি ।

চাই চাই চলাবা চাইকেলখন চেনাইটি
 আগলৈ পাচলৈ চাবা
 আগলৈ পাচলৈ চাবা মোৰ চেনাইটি
 পিচলি পৰিবা চাবা ।

অকোরা নো পকোরা বাট দীঘলীয়া
ওখোৰা নো মোখোৰা চিনিব নোৱাৰা
খৰকৈ নাযাবা যোৱন গ'লে পাবলৈ নাই ।

যোৱন ছুদিনীয়া যোৱন কুমলীয়া
পাওতেই তুলি লবি মৰম উৰণীয়া
কৰি ল ধেমালি
চাওতেই যোৱনটো যায় ।

অ' গৈ গৈ নপৰে ওৰে ঐ লাহৰী
গৈ গৈ নপৰে ওৰ
বাটৰো নেপাওচোন ওৰে মোৰ চেনাইটি
বাটৰে নেপাও ওৰ ।

অ' বৈ বৈ হালিলে বিৰিণা
বৈ বৈ কান্দিলে হৰিণা
গৈ গৈ ঘূৰিলে ইচাটি বিচাটি মন ।
বৈ বৈ বলিলে মলয়া
বা পাই লবিলে কহুৱা
কি পাই বলিয়া মোৰে কলিজাবে ধন ।

অ' বৈ বৈ হালিলে বিৰিণা
বৈ বৈ কান্দিলে হৰিণা
গৈ গৈ ঘূৰিলে ইচাটি বিচাটি মন ।
বৈ বৈ বলিলে মলয়া
বা পাই লবিলে কহুৱা
কি পাই বলিয়া মোৰে কলিজাবে ধন

বনজুই

পৰিচালনা—আব্দুল মজিদ কথা—ফণীত—ভূপেন হাজৰিকা

জোনাই যেন জোনাকত গা ধুইছিল
 নৈৰ যেন সোঁতে তাইক উটুৱাই নিছিল
 খবশ্ৰোতা নৈত তাই গা এৰিছিল
 অচিনাকি বলুকাত লাগি বৈছিল
 বোকাৰ পুতলা যেন তাই হৈছিল—
 ক'ববাৰ এখনি উজনিয়া নাও পাই
 পুহু যেন লাহে লাহে উভতিল তাই
 নিজ সাজযোৰ হেৰুৱাই পেলাই
 বোকাৰ কলঙ্ক গাত সানি ললে তাই
 নঙঠা দেহা ঢকা বস্ত্ৰ নেপাই
 বোকাকে লিপি ল'লে দেহাটি লুকাই।

(হঠাৎ) কিবা এটি দেখা যেন তাইৰ ভাব হয়

উগুলা ধুগুলা কৰি থমকি যে বয়
 কাষলৈ গৈ দেখে বোকাৰ আছে কুলি
 নিবৰে অকলে এটি পছমৰ কলি
 আলফুল কৈ তাই চিঙি ল'লে ফুল
 শান্তিৱতী ব'লে তাইৰ বুৰাট হুহুগ।

তাকে লৈ আগবাঢ়ি বিচাৰে পৰিচয়
 পছম কলিটি পাছে নিমাত হৈ বয়
 তাই ভাবে কুলে শান্তি ক'লাত হে পায়
 সোৱে পৰিচয় পৰায় কোনো এয়োজন নাই।

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

কি বিচাৰি ওবে জীৱন কেনি আঙুৱালেঁ ।
 বহু স্মৃতিৰ মোহত পৰি মূলও হেৰুৱালেঁ ॥
 বাবৰ পৰত হাঁহি হাঁহি একাবলৈ গলেঁ ।
 অতি লোভত পৰি আজি পাপত বন্দী হলেঁ ।।
 মানুহকে মানুহ বেচি বেহা পাতিছিলোঁ ।
 আনৰ স্মৃতি কাঢ়ি আনি বঙ চাইছিলোঁ ॥
 যি বোকাৰ পছমতে কলঙ্ক সানিলোঁ ।
 ধুই পথালি স্মৃতিবি তোকেই সঁপি দিলো ॥
 আনে সঁপি দিয়া জন যেন পছমৰে কলি ।
 কলঙ্কিতা নাৰী হ'লেও ললো ভনী বুলি ॥
 বোকাৰ পৰা পছমকে মূৰত ললো তুলি ।
 পণ কৰিলোঁ ওবে জীৱন বন্ধা কৰিম বুলি ॥
 ভোগৰ সমল নহয় তই কামুক সৰব বুলি ।
 নিৰ্ভয়ে মই আগতিম জীৱন গ'লেও জলি ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, অজু দেৱী

বনজুই বনতহে জলে দেখা পোৱা যায়
 মনৰ জুই মনত জল দেখাতো নাপায় হে ।
 হিটলাবৰ জোতাৰ শব্দ হে মিথিল জাবান চলে
 ইছদী নিধন পৰ্ক সন্ত মৰিলে হে ॥
 যিহে শতাব্দীৰ সিদিনা চকুৰ দৃষ্টি
 কিহে জুৰি মহাসমৰে পৃথিৱী জলাশয় ॥

ভাৰতৰে গান্ধী বাপু হে আৰু কবচিয়াৰ গান্ধী
ইংৰাজকে ওকৰাব নকৰে যে সন্ধি ॥

হিংসা আৰু অহিংসাহে দুটি অস্ত্ৰ আছে
হিংসা এবি গান্ধী বাপুই অহিংসা বাঢ়িছে ॥

বিশ্ব যুদ্ধত জনগণৰ হে নিধন হয় দুশুণ
তাৰ পাছে শিশুৰ জন্ম হয় তিনিগুণ ॥

বৰপছমণি গাঁৱৰহে এক দম্পতিৰ কথা
সন্তানহীন দেখি বুকুত লাগিছে যে বেথা ।

বিশ্বযুদ্ধৰ অশান্ত বায়ু আমাৰ অসমত । বয়
নেতাজীৰ মুক্তি যোদ্ধা কোহিমাতৈ বয় ॥

বৰ পছমণি গাঁৱত হে ইংৰাজৰ পুলিচে
অত্যাচাৰী হৈ ইঁহ কুহুৰা কাটিছে ॥

জাপান দেশৰ যুদ্ধ বিমান হে অসমত উৰিছে
চহৰ নগৰ মহা আঁসতে একাৰেতে বুৰিছে ॥

স্কুল কলেজ বন্ধ কৰি হে হাস্পতাল পাতিছে
বিশ্ব যুদ্ধৰ সংগে সংগে মুক্তি বৰ চলিছে ॥

শংকৰ মাধৱৰে ভাওনাৰ স্তম্ভ আঁৰৰা খজি
ডবা নাই নামবৰে চাকি মুঠে অসি ।

আমাৰ দম্পতিৰ মনতো এক মনৰ যুদ্ধ চলে
সন্তান হীন হৈ হুয়ো কান্ধো অকলে হে ॥

কসীয়া পাৰিছে হুয়ো হে আৰু ভুঁট কইছে
লখিমী পথাৰৰ ধান আখোপত দাইছে ॥

মোৰাণী আখোপ মাই বজাৰে আহিছে
বজাৰে লগাৰে লগা দেখি অজান কৰিছে ॥

শিল্পী—অতু দেৱী

সুমটি খাওবে মোৰে সোণ জীউটি
শিল্পালী নাহিবি বাতি
ভোৰে কাণে কাটি লগাম তেলৰ ঢাকি
শিল্পালী নাহিবি বাতি ॥

সোণ হালে জালে আগলি বতাহে
লকা হালে জালে পাতে
আমাবে সোণটি হালিছে জালিছে
চুবীয়াৰ ভগা পজাতে ॥

একাৰ জীৱনক উজ্জ্বলাই তুলিলি
ক'ৰে দেৱ শিশু তই
এচেৰেঙা পোহৰ পুৱাবে সূৰ্য্যৰ
পোহৰ হৈ উঠিছে মই ॥

সোণে যেন স্নিগ্ধে কাৰ বা চেনেহৰ
চিনাকি পৰশন নাই
যবন কৰা জনে কিয়বা কৰিছে
বুজাবৰ ভাবা যে নাই ॥

কোনোবাই মনতে আজি যেন স্নিগ্ধে
সোণৰ দীপাত ঢকু চাই
সোণনো কোনবা কাৰ এনাঙ্গনী
সমিধান একোৰে নাই ॥

সোণ বেন স্নিগ্ধে অকলি মনেৰে
ক'ব ক'ব জননো কোন
ক'ব ক'ব আশাৰ চাওনিৰে
কিনো স্নিগ্ধে সোণ ॥

মৰম কথা জনে সখনাই ভাবিছে

পুনৰ জনমটো নো কি

বিনা অল্পমতিত ঘৰলৈ সোমালৈ

বচাম চেনেহ ঢালি দি ॥

জনমৰ সাধক ভাঙিব নোৱাৰো

নিজৰো ক্ষমতা নাই,

সেই বুলি জানো জনম লোৱা জনক

অহাত বাধা দিব পাই ॥

কেহু জালিত আহে নতুন সপোন

হেঙুল কিৰণ ভাহে

চল্লই ভাবিছে তেওঁৰহে সপোন

সূৰ্য্যই মাথোন হাঁহে ॥

শিল্পী-ভূপেন হাজৰিকা

মৎস্য কুৰ্ম নবসিংহ

বামন পৰশুৰাম হৰিৰাম ববাহ ঈৰাম

বুদ্ধ কৰ্কি নামে দশ আকৃতি ধৰিছা কৃষ্ণ

তমু পাৰে কবোহঁা প্ৰণাম ॥

মোৰে উদং ঘৰখনিৰ নঙলা খুলিছে

লখিমী উভতি আহি

নিজ হাতে সাৰিছেহি মোৰ বাহী চোতালখনি

অ' কুলালে মৰহা গাহি ॥

একাৰকৈ আকুলত আকৌ মেন দেখিছো

মৰমী জোনাকৰ ঢল.

হেৰুৱা লখিমীক হাততে পাই কেন

সপোন কহনি হ'ল ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা

কিনো কপাল সাধি আহিলি বাঈ

ঘৰ মৰিশালি হ'ল,

আপোন হাতেৰে ফুলনি পাতিলি

ধিতাতে মৰহি গ'ল ॥

আকাশৰ মনেৰে জোনাক সারটিলি

জোনৰ বুৰ্জলি ছল

জোনও লুকালে জোনাকও পলালে

সৰিছে চকুলোৰ ঢল হে ।

গক গাই মাউৰা পাবহো মাউৰা

ভাঁতৰ শাল নিয়াও মাও হ'ল

পুখুৰীৰ পাৰটো উকা উকা লাগে

সেঁহুৰণী পৰি ব'ল ॥

মনৰে দাপোপৰ মনৰ মানুহজনী

কিয় নাইকিয়া হ'ল,

মায়াময় পৃথিৱীৰ আশাৰে ধাপনা

ছেদেলি ভেদেলি হ'ল ॥

শায় কান্ধু সত্যৰ মৰণ নাই

সাৰিলে হেৰুৱা বস্তু হাতত যে পায় ॥

ঐ বাম, জীৱ বাবে স্বামীৰ চৰণ পূত পূণ্য ঠাই

মাড়ৰ বুকু ভৰে ঘেৰে পুজিই দোলে আই ॥

ঐ বাম, বন্য জন্তু শান্ত নহয় নহয় হেৰাৰ

মানুহ কপে বন্য হ'লে শোকা বে নেপায়

নিয়তি

পৰিচালনা—উদ্ভাস হাজৰিকা

সঙ্গীত—জয়ন্ত হাজৰিকা

শিল্পী নিৰ্মলা মিশ্র, জয়ন্ত হাজৰিকা, কথা—নিৰ্মল আৰু বৰদলৈ

এই লগনত ক'লা প্ৰতিশ্ৰুতি দিলো
আলফুলে ললো হাততে হাত থলো
মই তোমাৰেই তোমাৰেই ॥

আকাশ বতাহ সাকী
পাহাৰ নিজৰা সাকী
জনমে মৰণে তোমাৰেই ॥

ইমান মধুৰ এই মৰম দিলো
ইমান নিবিড় এই মৰম দিলো
মই তোমাৰেই তোমাৰেই ।

পূৰ্ণতা যে নাম জীৱনৰ
পূৰ্ণ কৰিমই প্ৰতিটো প্ৰহৰ ॥

জীৱন জুৰি বম জোনাক হৈ
মৰণতো বম ছায়া হৈ
মই তোমাৰেই তোমাৰেই ।

আমাৰ নিয়তি আৰ্মিয়েই হয়
জীৱনৰে ইঁহি কোলাতে লয়
মই তোমাৰেই তোমাৰেই ॥

শিল্পী—জরত হাজৰিকা.

কথা—ভূপেন হাজৰিকা

সুন্দৰী চাওঁ কিনি কল্পনা
 সুন্দৰী আঁকা কিনি আৱনা
 মঠ কল্পনা জল্পনা আৱনা চাৰ্জন
 যিহকে আঁকো মোৰ পৰিকল্পনা
 কিয় ? কম কোৱানা ॥

“ধোকে না আঁকা কিয় ? মোৰ ৰূপ জানো
 বাবকাৰ অনুকৰণ যেন নহয় বাক”
 দাপোণত মুখ চাই আহিলেই ভাল
 আঁক চিত্ৰলেখা ময়ো নহওঁ কাৰো
 বুজিছানে নাই কোৱানা
 বুজিছানে নাই কোৱানা ??

বাক চিত্ৰলেখা তুমি নহয় কাৰো
 উৰাও কাৰো নোহোৱা বাক
 পিছে চুকি পাব নোৱাৰা বিধৰ মই
 আকাশৰ মিঠা মিঠা চন্দ্ৰমা ।

যদি চন্দ্ৰমা তুমি হোৱা ময়ো সূৰ্য্য
 আঁকিম চন্দ্ৰমাতে মৰমী চুমা

অ’ সূৰ্য্য বদন কিয় ইমান প্ৰতাপ
 সহিব কেনেকৈ বাক মিঠা উত্তাপ
 বহনীয়া নৈ চেঙেলীয়া পানী
 বৈ মোৰ উটায় পৰাণ
 জোৱাৰেই নৈতে কৰোঁ শঙ্কৰাব
 জলোৱন স্বৰ্জ্জ্বলন ॥

মোৰ মন গহনলৈ তুমি আহকিছ
 সেই আবেশত মোৰ বুকু স্পন্দিত
 দেহ মন মোৰ হ'ল আল্পনা
 কোনেনে তুলিকা বুলায়
 তোমাৰ আলপনাই নিমজ স্নিগ্ধ
 কামদেৱো পিছলি যায়
 সৱটা কেনেকৈ বাক তুমি কোৱানা
 হাঃ হাঃ হাঃ

কথা—তুপেন হাজৰিকা

শিল্পী—নিৰ্মলা মিশ্ৰ, বনজী সেনগুপ্ত
 শক্তি ঠাকুৰ, জয়ন্ত হাজৰিকা

ধম ধমা ধম ধম ধমা ধম
 জীৱন মাদল বাজে,
 আজি নতুন নতুন মনৰ মানুহ
 নতুন ভাবে সাজে।

গিজিতা গিজিওঁ গিজিতা গিজিওঁ বঙা জবা ফুল
 ছোট বড়ো গৰাৰ ঝটি নাই জাজিকুল ॥

ওপৰ মহল নীচৰ মহল কোনো বিভেদ নাই
 এই আশায়ত বিধান আছে। সবেই জয় ভাই ॥

চ'হ বাগানত সবুজ সবুজ সোণা পৰি বয়
 বনৰ মানুহৰো দিলত ধেমৰ বেতি হয়।
 জাহান 'এক এক হুনিয়া সৰব বুবেই লাগ
 হৈছে বিলি, হুনিয়া হৈছে সৰাই বিয়া' জল ॥

শিল্পী—জয়ন্ত হাজৰিকা

কথা—সুপেন হাজৰিকা

মহিলা মহিলা ক'লৈনো আহিলা

গছকত মাৰিলা বন,

মহিলা মহিলা কি যে ভুল কৰিলা

পুৰুষৰ মূৰুজা মন ।

গল চাই গহনা গাটো চায়ে চোলা

মূৰ চাই সেওঁতা ফালা,

(পিচে) মূৰৰে ভিতৰত যি কনি মগজু

তাৰে উমান জানো পাল।

লাও বাই পোহাৰী জিকা বাই পোহাৰী

জিকাৰে মূৰৰে ফুল

তোমাৰে তুলনাত পোহাৰীও শূন্যৰী

নিবিচাৰে জাতি কুল ॥

কিমাননো পানীৰে মাছ তুমি মহিলা

বাক কৈয়ে জনা আছে,

মাখিব মূৰে কাটি জয়চোল বজালে

পুৰুষে যে নেনাচে ॥

হে বতাহী বধেৰে বেগেৰে নেযাবা

বাটত ধূলি পৰি ব'ল,

হেজাৰ হওক মহিলা পাহৰি নেযাবা

মহিলা পুৰুষৰ তল ॥

হাতীৰে দাঁতকে চিকুটি চিঙিব,

খুজিলেই জানো পাবে,

পুৰুষ জাতিটো পৃথিৱীত নহ'লে

মহিলা থাকিব কাৰে ॥

দূৰণীৰ বঃ

পৰিচালনা—জ'নচ. মহলীয়া।

সঙ্গীত—অজিৎ সিংহ

শিল্পী—পুলক বেনাৰ্জী

কথা—কবী সিংহ

মন আজি যেন উত্তলা বতাহতে
উবে মাথো উবে কিনো উল্লাহতে
মন আজি যেন মাথো উবে-উবে-উবে - ॥

আবেলী ব'দালীৰে দূৰণীৰ বন
সোণ সোণ সোণালী জিলমিল
আকাশ খনি কেনেনো গুৱনৌ
নীল নীল নীলাৰে উপচিল
উল্লাহৰে সৌ এজাক পখী
জুৰিলে গীতি উৰি উৰি ।

মন আজি যেন এজুৰি পখীৰ দৰে
উৰি যাব খোজে কিনো মৰমতে ॥

বাঙলী সূৰ্য্যৰ বঙ ঢাকি
ডাৱৰৰে সৌ আকাশ ভৰিল
সেই ডাৱৰে যেন নামি আহি
গুহুলা কহুৱা হৈ ধবাত ফুলিল
কপালী বালিত সৌ কহুৱানী
নাচিছে নাচোন হালিজালি ।

মন আজি যেন লুইতৰ হোঁতে হোঁতে
উটি যাব খোজে কিনো আনন্দতে ।

শিল্পী—পুলক বেনার্জী

কথা—কবী সিংহ

মই আজি সঙ্গীতহীন
 উদাসীন-ক্লান্ত পথিক
 এই বিশাল পৃথিবীত
 অ' সোঁৱৰণী নিদিবি আমনি ॥

হাঁহি কান্দোনৰ কতযে খেলা
 নেলাগে নেচাও আক
 হেঙুলী সপোন ক'তেয়ে হেৰাল
 নেলাগে নিবিচাৰো
 আশাবে তৰি কত হেপাহেৰে
 দিছিলো উটুৱাই
 নিৰ্ভুৰ ধুমুহাই দিলোঁহি ডুবাই ।
 অ' সোঁৱৰণী ॥

হেকড়া দিনৰে নিককল কাছিনী
 নাহিবি মনলৈ মিছাতে আকোঁ
 হিৰা মোৰ দহিবলৈ
 পাহৰণিয়ে মোক দিমহি জুবনি
 অ' সোঁৱৰণী ॥

যে বন্ধীৰ বাত যে জৱানীক নশা হৈ
 কুলো কি খুচবুলে যে বহুকিল বতাহৈ
 এইচে যে তু কহা এ সজনা তু কহা ॥

এ সজনা এ জানে-জা
 তেবে বিনা যে মহাশিল গুনা
 তবসে মোবে নেইনা
 কেইসে বিতাও যে বেইনা
 তু মেবে কবিব আ জবা ।

যে জিন্দগী হৈ দো দিনকি
 বীত জায়েগী কিব ন আয়েগি
 ন ধোয়ে মোকা লুট লে ইচ্চকি মজা
 তু মেবে কবিব আ জব ॥

শিল্পী-আবতি মুখার্জী

কথা—বঙ্কিম শর্মা

জিলিমিলি জিলিমিলি আশাব তব। জলে
 খেলি মেলি সপোন আহি কিষে লহব তোলে ।

মোববে আশাই পাখী মেলি
 উবি যায় সপোনলে'
 তোমাব মবয় হাঁরাতে মিঠা জোনাক নামে
 জিবি জিবি মলয়াতে মনব আঁচল উবে
 বিমি কিমি শূবে শূবে মোব ক্ষয়র ভবে ॥

মোব যে হিরাই বিচাবে তোমাক
 মিলনবে গানে গানে
 ইমান নিষিদ্ধ মারাবে মধুর সপোন জানে
 জিলিমিলি ॥

মন প্রজাপতি

পৰিচালনা—ভূপেন হাজৰিকা কথা সঙ্গীত—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—উষা মঙ্গেশকৰ

অ' অভিমানী বন্ধু—ভুল মুদুজিবা,

নাপাহৰিবা, পাহৰি নাযাবা ।

সংযমহীন। বুলি দোষিছিল।

ভুমিয়ে ঢাকি শুদ্ধ

মোৰও পুৰুষত অধিকাৰ নাই

সেয়ে মোৰ পথকদ্ধ ।

সেয়ে বিদায় মাগিলো হাবও মানিলো

কৰি নিততিৰ যুদ্ধ ।

ভদ্ৰ্ ভৰিলে' তোৱাৰ সভাত

লুকাই খেলিলে' খেলা

অঘৰী জঁৱন ক'তো নাপাম

শূণ্যতে মোৰ মেলা ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, উষা মঙ্গেশকৰ

চেনাই মোৰ অ'

গাভৰু কালতে আছিলো এজনী

ফুলকে মুবুলি ফুল

খুৰিয়া তামোলে কোচে নধৰিছিল

বোপায়ে নধৰিছিল কুল ।

নৱমী অ'—ভেল পৰি পিছলা

ভৰি দিব নোৱৰা

বঙাজানৰ তেলীয়া শীকোঁ ।

দিনাটো বেদেৰি থাকিব নোৱাৰে

বাতি কেনেকৈ থাকে ?

হাঁচটি হাঁচটি কব ডেকাটি
হাততে বাধিছোঁ ঐ ডেকাটি
হাতকে পাবি তই মোকে নাপার
গামোচা পাবি তই মনটি নাপার

অ'—ভটিয়াই যাবিগৈ
কলধাবী পাবি গৈ
চপাই নাকাটিবি পাত
আলহীৰ নিচিনা
খাবি চাউল সিজা
মোৰ গাত নিদিবি হাত ।

গাভৰু অ'—
তেলৰে বাটিতে তেলে মলঙিলে
গালে মলঙিলে ঘাম
পছলি মুখতে স্নুছখি মাৰিবি
দুয়ো একেলগে ঘাম ।

মোকে লাগে লাগে কব ডেকাটি
দুবলৈ যাবলৈ নাই মনটি
ছুবকে বাতি তই নাপাবি ডেকা
বাওনাই চক্কৰ নাপাবি একা
অ'—আমাকে পাবলৈ গংগা স্নান কবগৈ
বিধাতাব ধৰগৈ ভৰি
হাতত নধৰিবি হাতযোৰ কৰিটো
সাজত যামগৈ মৰি ।

শিল্পী—ভূপেন হাজরিকা, উষা মল্লেশকর

জানকী.— কি ?

কিয় এই সংঘমহীন আচরণ ? কিয় ?

এই ধূনীয়া গধূলি জগন

সংঘমহীন আচরণ

সমাজব আঁবেতে নিয়ম ভাঙি

কিয় হুগ্গো হুগ্গোতে মগন ?

কিয় বাক ?

প্রেমেনো কি ?

প্রেম খেন বহুতব কটাঁবীৰ খেল

শানিত কটাঁবী চলে

শন শন শরদে বুকু ভেদিলে

বাধা দিব কোন কোণে ?

কিয় এই আকর্ষণ ?

জীৱন একাৰ জগত একাৰ

ভূমিতে বিজুলীৰ চাকি

ভোম্বাৰ জ্যোতি যদি বুকুতে হেবাই

দিলাই বা অক্সমান বাকি

অথবা জীৱন অকলশবীয়া

পাপ যদি হয় হতক জগবীয়া

কল্পিত বুকুৰ আকস্মিকতা

ছটি বাহু মৰম বলিয়া

কিনা মিঠা আলিঙ্গন ।

বিশেষ এবাতি

পৰিচালনা—উপেন কাকতি

কথা. সঙ্গীত—উপেন কাকতি

শিল্পী—ভূপেন হাঙ্গৰিকা

দেহাই আমনি কৰিছে কৰিছে

মনত অগনি জ্বলিছে জ্বলিছে

পপোয়া তৰা খহিছে ।

সংস্কৃতিৰ হ'ল যত অপচয়

দুস্কৃতিৰ হ'ল জয় জয়

হেৰ অৰুণ নদী

তোক ভুৱাবে ভেটি

সোণালী পথাৰ নাশিছে ।

নিজৰ পলসৰে গঢ়া ছুটি পাৰ

তই নিজেই সংহাৰ কৰছ

বালিৰ বান্ধত শত স্বৰ্গ জ্বলি কিছে

ব্যভিচাৰ সৃষ্টি কৰিছ ॥

তোক বান্ধোতা হেজাৰজনে

প্ৰাৱনত কাকন বুটলিছে

তোৰ পাৰিৰ জনতাই বেজাৰ মনে

হুখত চকুলো টুকিছে

তই উন্নাদ ৰূপেৰে নবৰ কিয় ?

তই অহুৰ দানৱক নবৰ কিয়

মানুহৰ ভাষাকাৰ বুজ কিয় ।

হেৰ অৰুণ নদী

খেয়া চকুৰ পানী

কৰিছে নশিছে ॥

শিল্পী—অনিমা ভট্টাচার্য্য

কেতেকী নহওঁ মই
মালতী নহওঁ মই
নিশাবে তগব পাছি
আমনি নকবিবি ছুই কাণ্ডন আহি ।

এই বাতি মায়া বাতি
বিবহেবে চাটি ফুটি
লোহা আহি মৰম চুহি
দেহাটি উচলি পৰা
সপোন বুটলি ভৰা
শেলি দিছে। প্রেমৰ কুহি
আমনি নকবিবি ছুই কাণ্ডন আহি ।

ঘন ক'লা চুলিতে মই
কেতেকী ফুল পিকিলো
বাতিৰ অভিসাৰিকা মই
মায়াৰ সাজে সাজিলো
কোনে লব আকোৱালি আহি
আমনি নকবিবি ছুই কাণ্ডন আহি ।

মায়াৰী বাতিৰ মই সোণবে হৰিনী
যৌবনে অগনি মাগে
খেয়ালী মনক মই বান্ধিব মোহাবো
কৰিছে আমনি আহি
আজি বড়ো ওঠত বিলালো হাঁহি ॥
আমনি নকবিবি ছুই কাণ্ডন আহি

মন বঙা বুকুতে মোর
 জেজুকা বঙা বুলালো
 হিয়ার পৰিচাৰিকা মই
 কপৰ শিখা জ্বলালো
 বঙা ওঠত বিলালো হাঁহি
 আমণি নকৰিবি দুই কাণ্ডন আহি ।

শিল্পী—কুল বকরা

শ্রোতব পাহাৰ
 শ্রোতব পাহাৰে ভাবিছিলো বব ক্লাস্ত
 বৃক্ষৰ সমীৰে দিছেহি অমৃত ভাণ্ড
 লুইত বৈ যায়, অ' লুইত বৈ যায় ॥

যাব শ্যামল শ্যামল স্বভাৱে
 চুটি পাব সজালে
 যাব কাজল মেঘৰ বৰ্ষাবে
 স্বপ্ন সকল কবিলে ॥

কত ভাগ্যৰ শিল্পীৰ তুলিকাৰে
 কাৰাব ইতিহাস বচিলে,
 কত নিষ্ঠুৰ সংশ্রায় শেষতে
 জীৱন পূৰ্ণ কবিলে ।

শ্রোতব গিৰিধৰ সান্ধটি ধৰে
 চকল পানীৰ নৈ
 শ্রোতব ভবা সোত উলটি পৰে
 ভৱৰ হাঁহিব নৈ ।

অ' লুইত বৈ যায়, লুইত বৈ যায় ॥

শিল্পী—বীণা শৰ্মা

মই সৈন্যীক বখীয়া বব লুইতব কাৰণে
 আই মোৰ তোলৈ চিঠি লিখো মনৰ ধামত যতনে
 আই মোৰ অ' অ' অ' জানানে,
 বছৰ ঘূৰি ঘূৰি আহে
 অ' আই মোৰ বুৰঞ্জী উভতি আছে
 আজিছে দেখিলোঁ বৰনৈৰ প্ৰাৰনে
 হুপাবৰ এলয় আনে
 আই মোৰ অ' অ' অ' জাননে ?
 আই মোৰ অ' মাজুহবোৰ অসুবে হ'ল
 সিহঁতে নেজানে দয়া
 অসুন্দৰ বখীয়াই ধনহে চোঁচে
 অসমীৰ ভাগ্য বেয়া
 আশাৰে চাই চাই চাই বাকিছো
 লগেৰে বৈ বৈ বৈ ভেটাৰি
 বাইজক বাৰিবৰ মনে
 আই মোৰ অ' অ' অ' জাননে ??
 আই মোৰ অ' লখিমী স্বৰহি গ'ল
 মনতে লাগিছে বেধা,
 অহা আঘোনতে মই উভতিয়ে
 পাতিম গৈ ঘৰেৰে কথা
 এতিয়া বৈ বৈ বৈ ভাবিছো
 কেতিয়া গৈ গৈ গৈ পামেগৈ
 কুৰি গৈ বিয়াৰ কাৰণে
 আই মোৰ অ' অ' অ' জাননে ??

মেঘমুক্তি

পৰিচালনা—বঙ্কু

সংগীত—খগেন মহন্ত

শিল্পী—খগেন মহন্ত

কথা—কেশব মহন্ত

যায় অ' কানু বায় বেণু
কোন দূৰণিৰ মথুৰালে যায়
সোণৰ বথে পথে পথে সাঁচ বহুৱাই
শুদা মন বিবিস্কাবন উঠে উপ খাই ॥
উমি উমি অলে হেঁপাহ জুমি জুমি চাওঁ
দূৰে দূৰে থাকা তুমি শূৰে শূৰে গাওঁ
অ' গাব লগৰ চাঁ এই মন কতো নেহেৰায় ॥
হিয়া জুৰি বাজে বাঁহীৰ জুৰণীয়া মাত
উখল মাখল মন জিৰায় কদমৰে হাত
বুকুত পালো এয়া তুমি আছিলি লুকাই ॥

শিল্পী—অৰ্চনা মহন্ত

ৰূপহী কবানে মোক—
ক'ত থাকে সেই ৰূপহ কোঁৱৰ
ৰূপে যাব বুকুত তোমাৰ
ভোলে আজি প্ৰেমৰ লহৰ ॥
সপোনত দেখিলানে হ'লা ইমান মুখ
তুমিয়েনে উৰা আইদেউ তেওঁ অজিত
তুমি জানো তেওঁৰ নদী তেওঁ তোমাৰ সাগৰ ॥
মইৰে তোমাৰ প্ৰেমৰ দব্দী জিহ্বালখী
মইৰে তোমাৰ সপোন অ'কা মব্বী লখী
নাচেনে চকুত তোমাৰ কোঁৱৰৰে বৰ
তুমি জানো আজি ভাবে সাধনাতে বৰ
বাৰিঁনে লবি হাবিকালে জনাও তোমাৰ কবৰ ॥

শিল্পী—বীণেন মহন্ত

কেলেই শোক করা . কেলেই দুখ করা
আনি দিব পাবো মইনা সবগবে ভবা
কবি দিব পাবো মন তোক বঙে বসে ভবা ॥

নাহি কোন থাকিব পাবে তোমাব ওচবলৈ
অলপ পলম হব মইনা চিন্তা করা কেলেই
এই মইনা হব কইনা নাট ভয় নাই ভয় নাই—
সাজি কাচি আহি আছে আমাব নতুন দবা ॥

পিছাই দিম সাতেশবী গটাই দিম গলেপতা
জোনবিবি, আঙুঠি, খাড়া

বুটা বচা গটাই দিম মিনা করা মেজেবা
আক কি লাগিব বাক

শিব শুভাই সেন্দূর কাণফুলিব মঞ্জুব
পেচ দিয়া বিহা কি মজা আতা—

শিল্পী—নির্মলা মিশ্র

কি—খিল খিল খিল খিল ইঁহিবে ক'লাহি
ফুলবেই বঙব সভাত
গাঠা গাঠা গাঠা তোমাব মালিকা গধাহি ।

আহা—হা—

মোব আলমুহা মবমব পুলক সানি দিওনে
মোব ববণীয়া জলদব পবন সানি দিওনে
মই দিওনে ডাঙে পবনদব
আকুল করা সোণ ইঁহি ॥

যোক কোনে কব
আজি কিয় ইমান আপোন লাগিছে
যোক কোনে কব

আজি কিয় সোণব, সপোন জাগিছে
আহা—

কোন তুমি বাক অঁবে অঁবে মন মোব কাটিছা
কোন তুমি বাক বাবে বাবে ছবি হৈ জাগিছা
মোব জীৱন ভৰি হিয়া জুৰি
বাজে তোমাৰ মন বাঁহী ॥

—●—

শিল্পী—খ.গন মহন্ত, অৰ্চনা মহন্ত

অ' ফুল পাহ হালিছ জালিছ

” ” ” কি কথা পাতিছ

কিনো বতাহ চাটি পাই

নাচি বাগি সারটি ধৰিছ ।

মোৰো জানো সপোন এনেকৈয়ে

এনেকৈয়ে ফুলিছে

মোৰো জানো সপোন অজানিতে আহিছে

অজানিতে আহিছে

ফুলোতি পৰিলি ফুলে ফুলে উৰি উৰি

তই তাৰে জানো বাস্তবি বিলাইছ ।

জানো এই বাহোনো এনে এনে থাকিব

হিয়া ভৰি থাকিব

মোৰো এই ভাল পোৱা ফুল হৈ থাকিব

কলি হৈ জাগিব

আজলী কলিটি কোলা তৰাই

তই আজি যোক জীৱনেৰে পূৰ্ণ কৰিছ ।

মিশাব চকুলো

পৰিচালক—দেৱকুমাৰ বৰুৱা

সঙ্গীত—কৌৰচান্দ মুখাৰ্জী

শিল্পী—গৌৰচান্দ মুখাৰ্জী

কথা—জ্ঞানেন চৌধুৰী

ভালপোৱা মানে দেহা নহয় হৃদয় খনিহে সঁচা

ৰূপ কুৰূপৰ প্ৰাণ মুঠে ৰূপৰ কথা মিছা ॥

ভগা গিয়লাতো মোগালী মদিৰা

পানৰ আমেজ আছে

অছে অছে শোভা নহলেও

হৃদয়ৰ দাম আছে ॥

চকু পানীয়েই জীৱন নহয়

হাঁহিৰো অংশ আছে

কুল মানেই কাইট নহয়

স্নিগ্ধ সৌৰভো আছে ॥

জীৱনৰ বঙ হেৰোৱা নাই

কুৱলী আঁতৰি যায়

নতুন পুৱাৰ নতুন বেলিৰে

ধবলী ধুৱাই দিব

বাতি মানেই আন্ধাৰ নহয়

জোনাকৰো বঙ আছে ॥

শিল্পী—প্ৰতিমা বেনাৰ্জী

অবুজ মপোন বুকুত সাবলি

জলে জোনাকীৰে শিখা,

স্নায়ু বতৰা ওনাহৌ অঁয়

ভাৰত জুলিবে শিখা ॥

কিমান সাপোন উচুপি ব'ম
 অঙ্ক নদী আক যে নবয় শুই,
 ভাছব প্রাসাদ কিমান সাজিম
 কলিজাত জলিছে জুই ।

ঈশান মেঘে ঢাকিছে পৃথিবী
 এই জোনাকবে নিশা ॥

সুবব মায়াব ছবি আকি দিলা
 কিয়নো মোব হৃদয় জুবি
 মনব পখিলী কিমান চিনাব
 মবহি যোরা ফুলতে পবি
 বাতিব চকুলো কিমান সবিব
 কেতিয়া পুৱাব নিশা ॥

মইযে হেবোৱা সুব ফুলব সুবাস নাই
 এতিয়া হৃদয় জুবি মাথো অশানব হাঁই ॥

শিল্পী—গৌৰচান্দ মুখাৰ্জী, হৈমন্তী শুক্লা

ব'লা যাওঁ উটি বুবি আহা লুইতবে পানীতে
 মিলি যাওঁ বঙা সোৱা দিগন্তব বুকুতে ॥
 তোমাৰ চকুৰ মণিত সাপোন ভাহি যায়
 মনে মোৰ পাহি মেলি কিবে গুনগুনাই
 সোনোৱালী মেঘৰ দৰে সময় উৰি উৰি যায় ॥

অন্ত ববিব বেশ লুইতত মিলি যায়,
 মোৰ হিয়া উছাতন মিলনৰ সময়
 সোনোৱালী মেঘৰ দৰে সময় উৰি উৰি যায় ॥

আশ্রয়

পৰিচালনা—হুলাল বয়

শিল্পী—দীপেন বৰুৱা, নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য

সঙ্গীত—বমেন বৰুৱা

কথা—কেশৱ মহন্ত

সৌ মেঘৰ হাঁ দেখিলে

মন ভৰি বাক কয়নো যায়

এই বনৰ বা লাগিলে

মন উৰি গুচি ক'লনো যায় ।

আজি কোমল ব'দৰ মিঠা বতৰ

নিজান বনত বুকু দি যেন শুই বয় ॥

ঝিৰ ঝিৰ বৰষুণ পৰে

মৌ যেন নিজৰি ঝৰে

ফুল সৌ লৰে কি চৰে

যেন কথা কয় মোৰে সতে

গোপন গোপন আছে কিমান মৰম

যেন পৰিলা হৈ ফুলৰ পাহিত্ত উৰি বয়

আহা বনৰ— । সৌ মেঘৰ হাঁ... ॥

আলফুল পৰী তই ক'বে

ভিৰঝিৰ পথা যে ভোৰে

কুমলীয়া মনে যে মোৰে

পানীৰে ধেমালী কৰে

ইমান আপোন এই যে পানী দাপোন

বহন স্নান হিৰাৰ আবেগ ক'ত বয় ॥

আহা বনৰ... । সৌ মেঘৰ হাঁ... ॥

শিল্পী—নমিতা ভট্টাচার্য্য

কিনো মবম্বব জবী
কেনেকৈ বাধিব ধবি
ইমান যে ঠুকা
জানোবা চিঙি যায় ॥

পদূলিব সৌ বকুল জুপি
বেজাবতে বাক আছেন উচুপি
আকোৱালি ধবি বাধিব নোৱাবে
ফুলে তাক এবি এবি সব যায় ॥

এই ভাল লগা এই ভাল পোৱা
ফুল ফুলি যেন সবি যোৱা
সবেঙ যদি ভোৰ চকুলো টুকি
যাবই লাগিব জই খুপি খুপি
মবমে যে তোক বাধিছে ধবি
মবমতে থাকিব জীয়াই ॥

শিল্পী—দীপেন, নমিতা

লুবিছা তোমালৈ কিমাননো মবম
মই মবম্বব লুগভাব নৈ
বহাগব বভনা হৈ ।

তোমাৰে নকীৰে নেদেখো বে জে
মই নেজানো কেনি যায় হৈ
তোমাৰে বভনা লৈ
জবম্বব বভনা লৈ ॥

আমার মনত আজি কিছবনো বাগী

প্রথম কদম কুলে

পাহি যেলিছে যেলিছে পাহি

সেয়ে মন উবে প্রজাপতি হৈ

পলাশব বতরা লৈ ॥

তুমি যদি হোৱা নদী মৰমৰে

ভাবে সোঁতে সোঁতে—

উটি যাবানে কোৱা সঁচাকে

জুয়ো লহবে লহবে এক হৈ

ভাল লাগে ভাবিলে বৈ ॥

শিল্পী—দীপেন বৰুৱা

এৰি থৈ যাওঁ মোৰ চিনাকি পাব

অচিনাকি সোঁতে ঘাট ভাঙিলে তাৰ ॥

নৈৰ বুকু জুবীয়া

দেখি লাগে ভাল, কি ভাল অ’

তলে তলে কি সোঁত বলে

জানো সিয়েই কাল; কি কাল অ’

তেওঁৰে আমি বাব লাগে পাব লাগে পাব ॥

এই নৈৰে ঘাটে ঘাটে

বৰিজবে নাওঁ কি নাওঁ অ’

কোনে কিছব বেহা কৰে

সুবুজো! ভাষ ভাও, কি ভাও অ’

আমাৰ বেহা বুকুৰ বেহা পাব নাইবৈ ভাৰ ॥

সোণৰ হৰিণ

পৰিচালনা—সমবেল্ল নাৰায়ণ দেৱ কথা, সংগীত—ভকজ্জল আজি
শিল্পী—বোপেন বৰুৱা, দেবদাসী দাস ।

এই নদীখনি কেনি বৈ যায়

তুমি জানানে ?

জানো সাগৰলৈ ।

এই নদীখনি কিয় বৈ যায়

তুমি জানানে ?

জানো সাগৰৰ বুকুতে মিলিবলৈ ॥

এখন নদী ভাবে দুটি যে পাৰ

দুটি জীৱন আছে দুপাবে ভাৰ

ইপাবে সেউজী আমাৰে গাওঁ

সিপাবে ৰূপহী বগবী পাওঁ

কোন পাৰে বাক চাপিব নাও

কব পাবানে ?

নাজানো সোঁতেনো নিৱে ক'লৈ ॥

আমাৰ গাঁৱেখনি বুকুৰ আপোন

অভাব অনাটনে ভাঙে সপোন,

বগবীৰ বাটতে জিজিকে সোণ

বুটলি আনিছে সিজনা কোন ?

আজুৰি আনিব আকাশৰ জোন

কোৱা পাবিনে ?

আহিছো ডাকেহে লগলৈ ॥

শিল্পী—দীপেন বকরা, দেবযানী দাস

অ' মইনাজানি পানীতে মুখনি চায়

কোন মেনকাই

অ' দেহী ঐ চিনাকি মুখনি জানো

চিনি পোরা নাই ॥

কথাত দেখোন বববে মৌ

কিনো আছে মনতে

আছে এটি আশা মনত

সঁচি ধোরা গুপুতে

মনব গুপুত কথা জানো

মনে বুজি পায় ॥

মবমবে ব'দালিতে

উঠে জীরন উজলি

পলজুরা পখাবতে

কলে সপোন সোণালী

এই গার'তে জনম আশ্রাব

এয়ে মবমবো ঠাই ॥

রূপেবে কাম নিসিজে সোণ

ঘব ধবিব লাগিব

কথাবে মুখ নতবে ঘন

হালো বাব লাগিব

হাল জুখিলেই নহব ঘন

আলি কিব'ল লাগিব ।

আখল চালেই নহব সোণ
 ভুঁয়ো কব লাগিব
 ভুঁই গুজিলেই নহব সোণ
 ধানো দাব লাগিব
 পধাব চালেই নহব ধন
 ঘৰা চাব লাগিব
 মিলিজুলি ছয়োটাই—॥

শিল্পী—দেবযানী দাস
 ভামসী বাতিব এজনী ছগা
 পুৰিলে আজি ছুধনি পাখি,
 নাজানো কিহে আনিলে টানি
 দেখিলো মাধোন বিজুলী চাকি ॥
 [উস্ ইমান আন্ধাৰ]

ইমান আন্ধাৰ হায় ইমান আন্ধাৰ
 নেদেখোঁ কেনিও অকণি পোহৰ
 কাজল-কলা আন্ধাবে মোৰ
 ধৰিলে আহি জীৱন ঢাকি ॥

আকাশ ভৰা ভৰাৱলী
 ঘৰে ঘৰে দীপাৱলী
 ভৰাপিও নাই যে পোহৰ
 আছে পাপাব আন্ধাৰ গলি
 পাৰাধপুৰী মহানগৰী
 মিছা ৰূপৰ চিকিমিকি ॥

শিল্পী—অনন্দ নাৰায়ণ দেৱ

মোৰ জীৱন এখন এখেছেদৰ
কৰ খবৰৰ সময়ে যে নাই
নহলে সিপিনে ভাই ভাড়া মাৰ যায় ॥

মোৰ নতুন গাড়ী চলে ভাবাতাৰি
তীৰ্থ যাত্ৰী য়ায় কামাখ্যাটলৈ —
আক য়ায় মিলনৰো যাত্ৰী তালৈ,
মোৰ গাড়ীতেই য়ায় সাধু গুণীজন
আক য়ায় জালিয়াত চোৰ দুৰ্জনে
পুলিছে আৰোহী হয় বিচাৰি খবৰ ॥

এয়ে দিচপুৰ সৌৱা জনতা ভৱন
বহুকাম লৈ নিতে আহে বহুজন
কাহিলীপাৰাৰ জ্যোতি চিত্ৰখনত
কলিছে সপোন তাত ৰূপকৌশলৰ ॥

মোৰ নতুন গাড়ী চলে ভাবাতাৰি,
মেডিকেল কলেজলৈ কেতিয়াবা যাওঁ
জীৱনে মৰণে যুজা ভাতে দেখা পাওঁ
বিশ্ববিদ্যালয় আহিলো এৰি
চিৰিলাখান। আক বিকাইনৈবী
এৰিলো আকাশবাণী পালে বাহুবৰ ॥

কেতিয়াবা গাড়ী লৈ মৰিশালী পায়
যাজে যাজে গাড়ী বিয়া যবলৈয়ো য়ায়
হাঁহি আক কৰ্ণাটক এটো অভিনয়
কৰিলো কতনা হুবি কং বিবৰ ॥

শ্রীমতী মহিমাময়ী

পরিচালনা — পুলক গগৈ

গঙ্গীত :- -কুল-অতুল

শিল্পী—কুল বকরা

১১৯। মুখ খনি গৈ মুখা হ'ল ঐ

বঙ ইমানকৈ সানিছা কৈলৈ

কোনেনো চাব বৈ বৈ

অ' দেহি কোনেও নেচাই বৈ ॥

চকুতে কলা কাজল ওঠত বঙা বঙ

চুলি যেন চবাইৰ বাহ তাতে কিনো চং

মোৰে দেখি ক'তে মৰো গৈ

দেহি দেখি দুখ লাগে ঐ”

মোৰে

এখোজ দুখোজ কৈ যোৱানো ক'লৈ

অভিমানীনী যোৱানো ক'লৈ

বেয়া পালে কিষে কৰো ঐ

অ' দেহি সঁচা কথা কলো সঁচাকৈ ॥

নেকান্দিবা বেয়া দেখি মুখ হ'ল পাচি

অ' নহয়, অ' নহয় যেন ফুলা লুচী

জাই ঐ দেহী আৰু নকওঁ ঐ

চুই চুই কাণত ধৰো ঐ ।

আই

শিল্পী — ভূপেন হাজৰিকা

১২০। নিজক কিয় চাও বুজিতো নেপাও

নিজেই নিজৰ মাজতেই যেন

অচিনাকি হৈ যাওঁ

নিজক কিয় চাওঁ ।

গভীৰ দুখৰ আছে জানো কিবা শেষ

জীৱন কেৱল অভিনয়ৰেই বেশ ।

নজনা নদীত মাথোন উঠিছে

সিপাৰে কিবা গাওঁ

নিজক কিয় চাওঁ ॥

কৰে ভীৰুতাই কত নিকৰণ ভুল

অবিচাৰে নাশে কত জীৱনৰ সুৰ

ধুমুহা বনতো যি ফুলি বয়

তাৰেই গীতকেই গাও

তাতেই জীৱন পাওঁ

নিজক কিয় চাওঁ ॥

— ❀ —

শিল্পী - ডলী ঘোষ

১২১। হুহাততে দিছা মোক ফুল

ভাষা নাই মোৰ ওলগৰে

জীৱনক দিছা শুভাশীষ

পাহি মেলি যেন ফুলিবলৈ' ।

বৰ ভাল লগা গভীৰ মৰম

অৰ্ধময় হয় এখানি জীৱন

দিছাহি বাতৰি শিহৰণ আছে

দিছাহি বাতৰি বহু বড আছে ॥

মোহনীয়া জোনাকী মৰম

কি হয় আপোনাৰ জীৱন ॥

নই এটি জুৰি বনৰে বুকুৰ
 বৈ যাব খুজো সীমাৰ ধিয়াই ।
 ক'ত জান জুৰি বাটেতে হেৰাই
 ক'ত ফুল কলি ফুলি শুকাই
 মোহনীয়া জোনালী মৰম
 কি যে অপৰূপ হৃদয়ৰে ॥

— ❀ —

শিল্পী পুলক বেনাজী

.১২। জীৱনে বিচাৰে কি

অ' হৃদয়ত থকা নীল গভীৰতা
 ছুচকুত থকা নিবিড় মমতা
 তাকেই বিচাৰে সি ॥

নদীয়ে জানে সাগৰেই গতি এই লহৰৰ
 প্ৰাণ প্ৰবাহৰ শিল ভাঙি যায়,
 বনত আঘাটত ।

যোৱাৰ প্ৰেৰণা থাকে ক'ত বাক
 মৰমে দিয়ে নেকি

জীৱনে বিচাৰে কি
 ঋতুৱে ঋতুৱে যি ফুলি উঠে
 ফুল এটি ফুল প্ৰভাত বনৰ
 ফুলি উঠে জোন ফাগুন বনৰ ॥

কিহব যাহত কি পৰশত
 হৃদয়ে জানে কি

হৃদয়ে বিচাৰে কি ॥

শিল্পী- কুল বকরা, ডলী ঘোষ

১২৩। নীলা আকাশে কপোরালা পবী

জীয়াবে দুখনি পাখী

আলফুলে উঁবি আহে

লগতে তবারে জাকি ॥

আমাৰে পাখীতে উঁৰাৰে বতৰা

ব'দে জোনাকৰে সতে

জিকিমিকি ফুলে ফুল আমাৰে নাচোনতে ॥

ফুল, ফুল কতা ?

ফুল কি ফুলি বয় কেৱল এই বনতে

ফুলি বয় গছৰে পাতে.

ফুল যে ফুলি বয় মিঠাকে হাঁহিতে

ফুলে ফুল মিঠা মাততে

ভাত ফুল বঙৰ মেলাতে ।

আমাৰে হাঁহিতে পুৱাৰে ৰেলিটি

আমাৰে সূৰতে নদী

জিৰি জিৰি জিৰি বয়

বুকুৰে সূৰভি যাচি ॥

হাঃ হাঃ হাঃ হাঃ

একাবৰ অসুৰে দেও দি নাচিলে

পোহৰে বিনাশি থলে

অসুৰলে' নাই ভয় -

আছেনো কতে ভয় মনেতো সাহস হ'লে

আমাৰে চকুতে পোহৰৰে শিখা

মনটি এগছি বন্তি

সিচি সিচি আমি যাওঁ সৰগী নতুনে জেউতী ॥

বাংঢালী

পৰিচালনা দ্বিজেন্দ্ৰ নাৰায়ণ দেৱ
শিল্পী - আনন্দ নাৰায়ণ দেৱ

সঙ্গীত—হেমেন হাজৰিকা
কথা—গীতা হাতীকাকতি

১২৮। মৰম মৰি গ'ল

সপোন মলঙি ব'ল

মোৰ এতিয়া নকৰা আঘাট

ব'ৰ লাগি চাই বৈ ॥

সময় বোৱতী নৈ

টুলুঙা নাৱত মই

চকুত তোমাৰ অবুজ সাধৰ

কোনেও নজনা কৈ

কোনেও বুজুজা কৈ

কেঁচা কলিজাত নকৰা আঘাট

ব'ৰ লাগি চাই বৈ ॥

মই যদি নৈ তুমি হুটি পাৰ

জীৱন এখনি নাওঁ

আহা ছয়ো উট উচ ঘাওঁ

কোনোবা এদিন বাজিবই বীণ

পাৰা পাৰ যদি পাওঁ ॥

সপোন আতুৰা তুমিটো নাজানা

কোন তুমি আক মই

কেঁচা কলিজাত নকৰা আঘাট

আকৌ নতুন কৈ ।

শিল্পী—মহানন্দ মজিন্দার বক্সা, কণ্ঠমী ঠাকুর, ভবেশ ঠাকুর, আনন্দ নাৰায়ণ দেৱ, পুষ্পা আৰু ললিত

১২৫। ইপাৰে পিতাইব ঘৰ সিপাৰে শাহুৰ ঘৰ

মাজতে এখনি —

নৈৰ নাম যমনা কৰা কৃষ্ণ কৰুণা

যৌৱন দৈ ঐ যায় মোলান পৰি

হৰি দয়াময় দেহা বেহা মায়াময়

তিতা কেঁহা লাগিছে মোৰ ॥

ইপাৰে শহুৰৰ সিপাৰে আইৰ ঘৰ

মাজতে এখনি —

নৈৰ নাম মালিনী নাপাও নাই ঠাটনি

সাতুৰী ঐ নাডুৰি

যাবলৈ কলিজা শত নাই ৰাধিকা ঐ

চেনাই তামোলখন ঠুৰিয়াই

চেনাই টিপতে লুকুৱাই

চেনাই দিবলৈ কৰিছো মন

মোৰে ককাইট চেনেহৰ হনীট

কথালৈ কৰিবি কাণ ।

নাৱত পাবত লাগিলে ঐ পাহোৱা ঐ বতাহজাক

হে উজায় বব নালাগে আৰু

হে টঙিঘৰ ৰখিবি ঐবাৱত ঐ খেদিবি

চ'ত গ'লে গামকি বাক ।

মাইজান কি কৰো কলৈ যাওঁ

উজায়নো ভটিয়াই চাওঁ

১২৬। জাবনিতে জেংখৰি লুৰো মোৰ ঐ সোণজনী

বুকুৰ চমচমনি বুকুৰে হমহমনি

মনৰ কথা বুজোতা নাই

দেও দি মৰিলে এ চেনাই দেওনো দৰিকণা

এ চেনাই পল ভাঙি সাৰিলে খ'ল

তোকে ঐ বয়না এ চেনাই বয়না দি বৈছো মই

এ চেনাই শতক ঐ উকৰি গ'ল ।

কেতিয়াবা মইনাজান এনেনো বেজাৰ লাগে

টেটু কাটি মৰিবৰ মন

হে টিপতে লুকালে অ' টিপামৰে ভাঙে

হে গৰাৰ আবে পাৰে চাপ

হে শলগুৰিৰ আঘোনি অ' কাজিলনী জাবনি

হে জালি টিফ' খোৱাদি খাও

কছল কছল কৰি জৰী গছৰ তলত বহি

নাহৰ তগৰ কপৌফুল দি আই অ'

ফুল ফুল গোন্ধালে গা ফুল ফুল গোন্ধালে

মন ফুল ফুল গোন্ধালে গা ফুল ফুল গোন্ধালে

গা দিচাং ডিবক দিখৌ দিহিং গাভক

সোৱণশিৰীৰ সোনালী বালি

নাও তোৰ ঐ তুলুঙা মন মোৰ ঐ উকঙা

ঘুনাসঁতিৰ ঘাটলৈ —

যা দিচাং গাভক .

তই ডেকা পিলিঙা ময়ো চেঙেলীয়া

ঘুনাসঁতিৰ

শিল্পী - মহানন্দ :- কণ্ঠমী + শ্রানন্দ

১২৭। হেই জাক জাক জাকৈয়া ছোৱালী

হেই বাঢ়ালী জীয়ৰী বোৱাৰী

চিৰাজুলী পহুমনী বিললৈ

জাল জাকৈ পল হাতত লৈ

আজি সিচিমে সিচিমে বিল ॥

চিল চিল চিলনী জীয়েক নাইচোন

গীতনো কি চিতে গাওঁ

হে বঘুনাথ কাষৰি চপাই দিয়া নাও

অ' মই ওৰে দিনে নিশাই ভাই আহৰি নেপাওঁ

কাষৰি চপাই দিয়া নাও ॥

তই জাননে নেজান বুজনে মুবুজ

বুজিও মুবুজিলি মোক

অ' দেহা বুজিও মুবুজিলি মোক

কিয় ঘনে ঘনে চাৱ মনে মনে

চালে গুছেনে তোৰ ভোক

মন গগনাতে আৰণী ঐ পোৰনী

বুকুৰে ঐ বিন্দনী

কেনেকৈ পাহৰিম তোক

অ' চেনাই কেনেকৈ পাহৰিম তোক ।

হেই বাঢ়ালী বড়িলী আহিলি

চা ধৰিলো বৰ শ'ল এজনী

বিলে পহুমনী বাণী দৈয়া দৈ দেয়া দৈ

মোকাল বাহঁৰে খালৈ

তই জাননে নাজান বুজনে হুবুজ
 বুজিও হুবুজিলি মোক
 ঘনে ঘনে পতি নকৰ চুপতি
 য'তে ততে তই নকৰ আমনি
 হাঁয়হালত শুকুৱাই খা
 যা হাঁয়হালত শুকুৱাই খা
 হে বৰুনাথ কাষৰি চপাই দিয়া নাওঁ

+

শিল্পী—মহানন্দ মজিন্দাৰ বৰুৱা

১২৮। অ' বি, মাৰি শুনিলো

টিং চুৰাত উঠি দোখলো অ'... ..

অ' জিৰ জিৰ জিৰ জিৰ জিৰ জিৰ আছো বৈ

সেউজী সেউজী বুকুখনি

শুকুলা খনিয়া চাদৰখন হৈ

লুইতি মই। লুইতি মই।

ছয়ো পাবে পাবে মাতে মাতে বিভিগ্নাই

ঘাটে ঘাটে তোৱে তোৱে যায় সন্ধিয়াই

আছিলো, আছো বৈ, থাকিমো বৈ

লুইতি মই - ॥

ময়েই শংকৰ ময়েই মাধৱ

বীথ চিলাৰায় মই গদাধৰ

গনি দিন পত্নী ময়েই বুৰঞ্জী

পকতীখ' মোৰ বুকুতেই ময়

লুইতি মই। লুইতি মই

শিল্পী-মহানন্দ, কণ্ঠমী, ভবেশ, আনন্দ, পুষ্পা, ললিতা

১২৯। আকাশে নামিল বেলা

কিমল্লো কবিছে খেলা বে

গছ কদম কেৰি ডাল ধৰি হৰি

বংশা বজাই কত ছল কৰি

আরত ভাদৰ মাস আরত নন্দিনী মোৰ

ধমকি ছলতনয়ি হৰ ॥

বাগিছাৰ জাম তালায় হাট বসেবে

আনি দিম শাখা সিদূৰ বাতিবে

ৰাঙাপাৰীৰ সবুজ শাৰী ভাল লাগে বে

অ' তোকে ভাল মানায় বে

বেলি উঠে বোজি মোজি

ছল মাও মাও ধৰে জাতি

ঘৰে গিয়া মোৰগী মাৰাববে

হাঁয়বে হাঁয় বৃধুৱাকে ছুটি ঠেং দিববে

হাঁয়বে হাঁয় নাছনীকে ছুটি ঠেং দিববে ॥

ধিতাং ধিতাং মাদল বাজে বাজেবে

ঝাক ঝাক ঝাক ঝুমুৰ নাচেবে

খোপা গুজি গুজি দিম লাল জবা ফুল গো

তোৰ গলায় পিধাই পিধাই

দিম বেশমী কমাল গো

ঝাক ঝুমুৰে মাজে নাজায়

মাজে নাজায় হাবাইল ।

শিল্পী—মহানন্দ + কণ্ঠস্বী

কথা — হেমেন হাজৰিকা

১৩০। চাইনো চাই থাকিলেও হেপাই মোৰ নপলায়
 আকৌ ছনাই চাব'লে মন
 গাইনো গাই থাকিলেও ওৰকে নপৰে
 সোণ মইনাৰ কপ বহন
 মইনাৰ গুলফি ফুল বৰণ
 বিজু বিজু বিজু বন ফুলি আছে বন্দাবন
 আমোল মোলাই মোৰে জীৱন
 তোৰে মোৰে ওৰে জীৱন ॥

বকুল ফুল চকুজ্বৰিত লাজ সলাজ ভাব
 পাছৰাল ডেকা তোৰ নাই নাই লাজ
 পাজিসেৰিয়া আঙুলিতোৰ উকা দীঘল ঘন
 শেনপতীয়া আঙঠিটো পিন্ধাই দিবৰ মন
 বিজু বিজু বিজু বন ফুলি আছে বন্দাবন
 আমোল মোলাই মোৰে জীৱন
 তোৰে মোৰে ওৰে জীৱন ॥

গাৰিদিয়া বিহাৰ ভাজত পহুঁম ফুলৰ চাক
 পানী অনা কলং ঘাটত বাজহাঁহৰ জাক
 বাংঢালীক দেখি বিহু সাজি কাজি আহে
 বংমনক দেখি কুলি কেতেকীয়ে মাতে
 বিজু বিজু বিজু বন ফুলি আছে বন্দাবন
 তোৰে মোৰে জুবীয়া জীৱন
 তোৰে মোৰে সুবীয়া জীৱন ॥

আজলী নবো

পরিচালনা : নিপ বক্রা

সংগীত : বমেন বক্রা

কথা : কেশর মহন্ত

শিল্পী - ঋণজুন ফুকন

১৩১। চকু মেলি নাচাষা

ব লাগি নাচাষা

চকু মুদি চোঁরাচোন

দেখা পাবা তাতেই

মন উত্তলাই কোনে চিত, নচুরায়

বঙতে বঙিলী পখিলা

পৰেছি ফলতে দেখিলা

ফুলনি নাচিলে হালি জালি

কোনে বাক চাই চাই

আপোন পাহৰি নাযায়

মন মাৰি আছাচোন

নোচোৱানো কেলেই

ক'ত মৰি যাওঁ দেহি মন পমি যায় ॥

আক যে এখনি ফলনি

ফুলৰে হৈ আছে গুৱনি

আশাতে উল্লাহি জকেমকি

তালৈ আজি চাবলৈ

জানো আপোন কোনো নাই

জানো জানো কাষতে

আছে মোৰ বুকুতে

ধন সচতীয়া মোৰ আছে বাট চাই ॥

১৩২। এয়া যে দেখিছা চম্পা গোলাপ
 কপত বঙে চৰা ইমান প্রতাপ
 ধুনীয়া ভাই ধুনীয়া—হৰ পিছে ছদিনীয়া ॥
 নাই যাব সৌৰভ তাৰ কি গৌৰৱ
 ছলেও যাউতিযুগীয়া
 মৃত মলয়ত ফুলৰ সুবাস
 কণিকৰ বিনন্দীয়া ।

পিচে ধুমুহা আহিলে অকস্মাতে
 আৰু শিলা বৰষিলে জাকে জাকে
 পাহি সৰি সৰি ফুল জৰি যায়
 হাঁহি সৰি সৰি জয় পৰি যায়
 কি উপাই কি উপাই--উপাই একো নাইকিয়া ॥

এইজাক বংচঙীয়া পখিলা ফুলত জিৰায়
 পাখিত কি বং সানিলা চুলেই এৰাই যায়
 চুব নাজানা পখিলা হাত কঠুৱা
 পাখি নাজানা কিমান যে আলফুলীয়া
 থাকা দূৰে দূৰে মন জুৰ পেলাই
 কাৰ চাপি আহি কোনো লাভ নাই
 নাই নাই-নাই নাই-কোনে কয় নাইকিয়া ॥

এয়া দেখিছা যে বঙৰ বাহাব
 বুকুৰ মৰম লগা মনৰ আহাব
 যুৰীয়া ভাই যুৰীয়া—যৌৱনেই ছদিনীয়া ॥

শিল্পী স্বীপেন + কণজুন

১৩৩. কাক বুলিলো কোনে নিজের গাত পাত লগে চা

জালকে বুলিলে জকাই এতিয়া মজাতো পা

চাই চাই বুলিবি বাট আচছুরা পিচল ঘাট

ভবি পিছলি পর জানো খোপনি নবর

জানো চকুপানী বয় — মাকণ এবার ভাবি চা

কথা সলাইছে চা, কথা পকাইছে চা

আমি নেপাওঁছে যেনিবা বৃজি

যেথা লগাইছে চা বাগি মাৰিছে চা

কিনো মিছায়ে কিল খায় খুজি

ধেমালী চা—বোলো কেনে !

হয়নে মানুষ মরে কৈ, আইকণ চবাই মরে বৈ

আগ গুণিবি পাছ গুণিবি তেহে দিবি খোজ

আগ গুণিবি পাছ গুণিবি তেহে দিবি খোজ

কেলেই হর আকোৰগোজ আয়ে কথা কৈছে চা

পখী বনৰীয়া পাখি বৰণীয়া

দেখি, ধৰি বাখিবলৈ মন

হাতো নেমেলিবা মাতো নেমাতিবা

লেখি লেখি নেথাকিবা কণ

নেথাকিবা বোলো কেনে !

হয়নে ?

হাতো মেলা নাই দেইবা মাতো মতা নাই

পখীর কণ দেখি আমি ভোলো বোরা নাই

আমাক নালাগে চবাই, আয়ে কেনে কবে চা ॥

শিল্পী - দ্বীপেন + ঝংজুন

১৩৪। টো তুলি নাচিলে বুকু
 দেখি কাৰ হৰিণী চকু
 নকওঁ নকওঁ মই কাকো
 কোৱা মানা, - জানো জানা ॥
 ৰিব ৰিব বা লাগি হালে জালে
 অ' ৰূপহী ফুলৰে পাহি,
 কাৰেনো দৰদী চাৱনি সৰিছে
 ইছাটি-বিছাটি হিয়া উতলোৱা হাঁহি শুনা ॥
 শুনা-শুনা, শুনা শুনা ॥
 তুমি মোৰ তুমি মোৰ কোনে ক'লে
 অ' চিনাকি সুৰৰে বাঁহী
 জানানে নাজানি চিনাকি সুৰৰে
 বাঁহীটি বাজিলে তুমি দেখা দিয়া আহি
 জানা-জানা, জান জানা ॥

— ❀ —

শিল্পী — দ্বীপেন বৰুৱা

কপালত তুলি ললি
 আইৰ পাৱৰ ধূলি,
 অ' নিঠকৱা এই বাটে তই
 ওলালি ক'লে বুলি ॥
 এই সমাজৰ বডীন সাজৰ
 যাজ্ঞত কিমান যে ভুৱা,
 মিছা মিছা এইমো সনা ধাত
 মিছাতেই ভোল ৰোৱা ;

শিল্পী দ্বীপেন বৰুৱা

১৩৫। আন্ধাৰ ৰাতি কোন বাকু তই
 অকলে ফুৰিছ যাবি কলৈ
 কেনি ভোৰ ঘৰ ক'ত পাৰি ঠাই ।
 যায়েই যদি সৰি সৰি গোলাপৰে পাহ
 এৰি থৈ ঠাৰিত নিঠকুৱা ছমুনিয়াহ
 পাহি মেলি কিয় ফুলিছিলে
 শূৱাই ফুলনি জকেমকাই ॥
 ছল পুতি ভুল কৰা কিয়
 নিজেই পাৱ দুখ,
 ফুলৰ আঁৰত নেদেখিলি
 কাল সাপৰ মুখ ।
 নায়েই যদি দিনৰ পোহৰ ৰাতিয়েই ভাল
 আন্ধাৰতে দেখি আহা ইমান ফৰকাল
 নজলাৰি চাকি নজলাৰি
 পোহৰ পৰিলে বাট হেৰাই যায় ॥

দিন দুপৰীয়া চাই থাকোঁতেই
 মাৰিব চকুত ধূলি ॥
 চাই উভতি একো নেদেখা
 আগলৈও একো নাই
 মাজত মাথো ওৰ নপৰা
 বাট পৰি আছে হায়,
 অ' বাটকৰা বাটটোকে ল'
 দেখিব সমল বুলি ॥

বজ্রা হবিচ্চন্দ্র

পরিচালনা - দ্বিবন বকরা

প্রযোজনা - চম্পুলা দেবী

সংগীত - শ্রীযুক্ত : বকরা

হে জয় জয় দেব মহাদেব
দিয়া আশীর্বাদ
ককণাময় হে বিশ্বনাথ
কৃপা কবা প্রভু মাগৌ প্রসাদ ।

এই বিশ্বত্রাণ তোমাৰে মায়া
অন্নপূৰ্ণা উমা তোমাৰে মায়া জায়া
কদম্বৰূপে তুমি ঘটোৱা প্রসাদ
শিবরূপে পালা নাথ ।

নাজানো বন্দনা কৰিব আমি
নিজপেয়ে লব হে অন্তৰ্হাৰী
আমি দীনহীন আমি যে অনাথ
বাঁথা বাঁথা জগন্নাথ ।

—+—

আকনো কিমান আহে বাকী
চকুলো তোমাৰ আই ।

কাৰনো কুৰ্মে চাই খোক পাভলাৰ আই
যেনিহে জোৱা কুৰ্মিয়া ওলা ওলা নাই নাই ।
নিৰ্জন কাল হুহুৰা কান্দি নি অকলমে এই ঘৰ
জেনেৰে এনাথকী চিহ্নি নিদি কান্দি
আমাৰী হিৰাৰ এইদৰে চিহ্নি কৰি হিৰাৰ ।

যায় এৰি যায় অ কাৰে সোনালী
এই আছে এই নাই যেন নৈৰ বাগি ॥

নিয়তি তোমাৰ ই কি ছলনা
পুতলা খেলিব মাথো জানা
এই সিংহাসন এই বাজসুখ কাড়ি
ৰজাক কৰিলা বনচাৰী
সৰ্বস্বান্ত কৰি কৰা কি ধেমালি ॥

কুমি মহাবাজ হাঁহি দিছিল
সহস্ৰ সুবৰ্ণ মুজা
সেই তুচ্ছধন আজি তাকেই বিচাৰি
এৰিলা ভাগব নিদ্রা
কাল মেখে ঢাকে তোমাৰ তবালী ॥

— + —

হালে হালে কুমলীয়া গা
ফুল কুমলীয়া ॥

কান্দনী বা হাটি উবে কি উবে
ককাল খামুচীয়া ঘূবে কি ঘূবে
দেহা উজান ভাটি বম বম পোবে
কাৰলে নাহিবি বা যা যা ॥

ডিঙিৰ সাত্তেসবী লবে কি চৰে
বক কুলিটাবি সুলকি পৰে
কিহে জানো আহি আৱনি কৰে
অভে বিচাৰি চা চা চা ॥

ধমক চমক অহা সুনয়না
উল্লাসে লললসে ছন্দে ছন্দে তুমি
অনন্ত ভবজ আনা ।

হাঁহি হাঁহি জলে পূর্ণিমা বৌদ্বন্দ
জোরাব উথলে হৃদয় সাগরত
ভালপোয়া দিয়া ভালপোয়া দিয়া
কাণে কাণে কয় শুনা ।

ওঠে ওঠে কিনো মাধুরী অমিয়া
বুকু ভরি' কিয়ে মবন যুগমীয়া
দিয়া ঢালি দিয়া সপোন মদিয়া
নাই কোনো বাধা কোনো মানা ।

— + —

মাধর মাধর হৃদে তাপহাবী
হৃৎস্পন্দ নাশন হে চক্ৰধারী ।

অন্ধ আমি এই আঁধার বাড়ি
পদে পদে বিপদে আছে কাল পাতি
জানো জানো তুমিয়ে নিবা পাব কবি
এই ভবনীর তুমি প্রভু তুমিরে কাতরী ।

করা ফুলি কাল নামে কবে হৃদয়
তুমি প্রভু নীবে চবি চুব করা পদ
জানো জানো তুমিরেই সূর্য্যনামারী
কাল কালিন্দীর জয় সহাবকারী ।

মইনাজান

পৰিচালনা—দেৱকুমাৰ

শিল্পী—বগেন মহন্ত, অৰ্চনা মহন্ত, বীণেন মহন্ত, নিকুঞ্জৰত্ন মহন্ত,

সংগীত—বগেন মহন্ত

কথা—কেশৱ মহন্ত

কোমল কৈ বাহৰে অ' লেকেচী লেছকী এ
পাৰুলকৈ পাবতে পাখি
বা' লাগি বাজিছে অ' মন ছিঙা দুখৰি এ
আঁমাকো নথবা বাখি ।

কেলেই লাগিছে কাম চবাইৰ বড়া কোট
সেন্দৰৰ এটেমা কাম চবাইৰ বড়া কোট
কেলেই লাগিছে কোটে বোলাই লবি ওঠ
চাম হেলাহ পলাই ভোক
অ' মইজান মইনা ভোক
কচিব মোৰ পেটেৰে ভোক

খিটো হাঁহি মাৰি কাম চবাইৰ বড়া কোট,
চাৰি-বাচাও বুলি কাম চবাইৰ বড়া কোট
খিটো সেন্দৰীয়া ওঠ

বেবেক কৈ মাৰিলে গুৰু জবাই আহিলে
বেমে খেৰকনি মাৰিলে গুৰু জবাই আহিলে
চিহ্নি কৈ মাৰিলে বুকু বমে বমালে
বম বমাই পুৰিলে

অ' মোৰ সোখনোপাই অ'

খাকি বেবেক ভোক ॥

চেষ্টক কৈ ফাটিলে

গুম গুমাই আহিলে

ভাতৰ চলেং খনি

গুম গুমাই আহিলে

মাটিত পৰি বলে জাকু বমে বমালে

বম বমাই ॥

বুটলিনো নললি মাটিত পৰা মাঁকোতো

সুতাতে নাভাঙিলি আউল

ছেচা দিনো বাখিলি বুকুৰ বেথা দোখৰ

আমাকে ঐ কবিলি বাউল ॥

নবঙ বুলি নবলে। আখী সুতাৰ গামোচা

নিদিও বুলি নিদিলো কুল

ভোমালৈনো যিহানটো ভবনি ঐ চিত্তনি

আমাবে ঐ নিমিলিল কুল ।

কুলে কি বাখিব যৌবন কন্তেকীয়া

কুল কি চাকিব যন

বুকুৰে জুই যি কুৰা আপুনি ঐ জলিব

জাত কুলৰ অজাতি যন ॥

উজিয়াই গলি থৈ কেলে বেলে গাড়ী ঐ

উলং কৰি গলি যুহু

চাক চাক বুলি চাবলৈ বোলাই মাই ঐ

কিনো গুহে লগা চকু ॥

৪৪২

পাটেকাই নহ'লা হিমালয় নহ'লা

বগাই ঢালো হেড়েন ঠিং রে

ম'হব শিউব পে'লা

কিনো মাজ ককাল বেকা

জোঝাতেই আগলৈ জোড়া ।

বিকটো বাটতে থাকিবলৈ' ল'লা

কাগজ নপবেহি বিং রে

ম'হব শিউব.....

বিঙে কি কবিবি উবিয়েই মবিব

জুইবে কিবিজতি যেন এ

ম'হব শিউব

কি গুছি দোলেবে বাকিলা কলিজা

সাত্তন আঠন গনিছো কেন এ

ম'হব শিউব ।

উল্লাহ'লা নেপাবি এ মোক

কবে, বাতি তোলে যায়

কুয়াই নিব পাবো মই তোক

উজনী ভাটী কবিছেচোন

ইচাত বিচাত কবিছেচোন

সাত্তন আঠন লাগিছেছো গা ৷

কোবাইটক নেচাবি এ জাই

মন নাগব ককাল খড়ী

টোকায়েই জুই লাগি যায়

উজনী ভাটী

শিল্পী:— খগেন মহন্ত

বাঁহর মূর্তি বগবীর গুড়া

এটা যে আছিল বুড়া

সক ল'বাবোবে মাতে জোবে জোবে

কলৈ যোরা তলৌ খুবা ।

তলৌ খুবার হলৌ চোলা

জলৌ জপৌ কৈ যায়

বাতিপুৰাই ভাত বান্ধি নৈ

দুয়ো বেলা অকলে খায়

ভতিজাইতে এদিন সোমাই খঙতে

যিমান ভাত আছিলে পেলালে খায় ।

বাতি সোমাই দেখে বাখুই সোশাকে পেলালে খায়

ঈববে বেলে অকলে খালে হবই এনে বিলাই

বুজি পাই খুবাই আকৌ চাউল মির্জাই

ভতিজাইতক বিলেই খুবাই ।

—❦—

শিল্পী — অর্চনা মহন্ত

তুমি হেনো ককণা সাগর

সুমিতো কাখে নধবা জগব ।

কেলেই তেবে বাতি আমাব নাঝায় হুপুয়াই

কেলেই তেবে আইব হুখব ইঁহি জকাই যার

কোরাফোন গ্রহু কবিছো কাতব ।

হুল জিলো চাকি বিলো নঝায়ে পুয়াই

কল জেবাব ভিলাই বিলো কলো বোলাই

কোরাফোন গ্রহু কবিছো কাতব ।

শিল্পী — খসেন, অর্চনা

জোনকি ওলালে ডায়াটি ওলাব

জোনক জানো সুখি চায়

বুকুয়ে উকিয়াই বুকুয়ে উমান পায়

সুখিলেই বুকু ভাগি যায় ।

মইনা চুপহি যদি মইনা মেলিব পাতি

মইনা গোছে মলেমলাই যায়.

ফুলে কি ফুলে সবমবে কলি

হালে কি নাহালে বতাহ পায় ।

জোনক জানো সুখি চায় ।

জান ঐ বতাহ জানো জান ঐ সবদৈছিয়া

জান ঐ পাহি চিঙি লৈ যায়

ঐ লৈ উচুনে আজবী কলিটি

কোনে আহি দিব হাত কল্যায়

জোনক জানো সুখি চায় ।

—+—

শিল্পী — শিল্পী চৌধুরী

এই সববাক্যে মোব সোনারতে

ফুলি কোন সুমধুব সুব

কশাই সেববে বিবি কোলাতে

বুকুবে বাতবি আলফুলে ববি 'যাম'

হুখ হ'ল মোব সোশালী বিন' ।

মোব এই ফুলে যে কোলে যে কশনি

জানোতা ফুলি নাই নাহানো নাহানো

হুখ হ'ল মোব সোশালী বিন' ।

উপপথ

পৰিচালনা—হেমন্ত দত্ত

শিল্পী - সমৰ হাজৰিকা

সূৰ—জয়ন্ত হাজৰিকাৰ সূৰ

আধাৰত মনিষা হাজৰিকা

কথা :— হেমন্ত দত্ত

শুন হেৰ' কপহী বিজুলী
তই জানো নাশিব পাৰিবি
ঘন ঘোৰ শাখিনী আঁউসী ॥

কণ কণ অকণি জোনাকী জাকে
জ্যোতি কণাবে সভা পাতে
তই জানো নীৰবে থাকিবি
ভয় খাই আঁতৰি পলাবি
চাই মাথো কাজলী আঁউসী ॥

এন্ধাৰ ধৰাত জোনাকী হৈ
থকো যদিও অকলে বৈ
কোনো খেদ নাই তাৰ বাবে
সাহেবে অকলে নাশিমে
আঁউসীকে মই ॥

বোলোতে বাট পোহৰ নেপাই
পৰো যদি উজুটি খায়
পাব যদি তই লগ হ'বি
জুয়োতে লগেৰে নাশিমে
আঁউসীকে গৈ
শুন হেৰ লগৰী বিজুলী
তই জানো লগতে নাহিবি
নাশিবলৈ শাখিনী আঁউসী

শিল্পী — মনিষা হাজৰিকা

কথা — হৈমন্ত দত্ত

জ্বলিলো নিতে মই
আশা ভৰা সাজৰ চুকিয়ে
পোহৰ বিচাৰি হায়
তথাপি পোহৰ নাই ।

বিচাৰি ককণা মাথো পালো যে
ছখৰ উপৰি ছখ
নিশাৰ মাজেৰে জীৱন কটালো
নেদেখো পূৰাৰ মুখ
ডাৱৰে ৰাখিলে সূৰ্য্য ঢাকি
দিনৰ পোহৰ নাই
ভাগৰি পৰিছে নিষ্ঠুৰতা মন
কভেনো পোহৰ পায়
পোহৰ ক'তো নাই ॥

মায়াৰে পৃথিবী ভূমিয়ে অজিলা
মোহে আবৰে তাক
একো মূৰ্জি মনে খেদিছে
সোণৰে হৰিণা জাক
দূৰতে গুনিলো আশাৰে বাঁহী
কেতিয়া কামৰ পাম
সময়ে নাতিছে ওচৰ চাপি
ককণা কেতিয়া পায় ।
আক যে সময় নাই ।
পোহৰ ক'তো নাই ॥

শিল্পী—সময় 'হাজরিকা'
মনিষা হাজরিকা

কথা—পবিত্র লিপি, কবিতা

নদী তোবে বুকুতে
কত সোঁত আছে গুপুতে—নিচিনো নাজানো,

আছে ডকা চাকেনৈয়া
আছে সোঁত পকনৈয়া ।
তথাপি তোবে সোঁততে
বাই যাওঁ জীবন নারকে
বঠা বাঁও জোবকে বাঁও ॥

নদীর বুকুত যদি সোঁত
নদী থাকক দূরত
সময়ো যে নদীর দবে
পলাবা কত ভয়ত
জীবনবে সেউজী বং
আছে মাটির বুকুত
খলা বমা আছে তাতে
পিছলে খোজ খোজত

সময় আমার জীবনব
আজিব আগত দিনব - অচিলা অজানা
আছে দুখবে গ্রহব
আছে কত বে সময়
কাইটকে জীবন ফুলায়ে
সাজেবে মরণ জিনিষে
ফুলি যাও, ফুলি যাও ।

বিকী—বনজী সেনগুপ্তা.

কথা—নির্মল প্রভা বসুমতী

লম্ব হাজবিলা

ফাকুবে দিন আহা আহা
 বড়বে দিন আহা আহা
 ফাকু খেলো আহা আহা ছুহাততে লৈ ।

বঙ বঙ কত বঙ
 আকাখে বড়াহে বঙ
 বঙেবে ভবিছে মন বচবটী হৈ ।

মুলাবনতে গোপীয়ে গোসাঁইকে
 দিছিল ফাকুকে আজিবে মিনতে
 এমেকৈ এনেকৈ বঙতে আকুল হৈ
 বঙতে আকুল হৈ আবীৰকে লৈ ।

ফাকু পৰি তিবি বিবি কবে শ্যাম ফাকু
 বসন্ত বাগেবে বাজে ফাকুৰ মোহন কেণু
 বিকশিত বনে বনে উবে পুষ্প বেণু
 গোপী সবে কবে নৃত্য নেপুৰ কণু জুণু ।

বাধা হব কোন যি পূৰ্ণিমাৰে জোন
 দেহতে নাচোনে মনতে নাচোনে
 কণু জুণু কণু জুণু কণু জুণু কণু জুণু কণু জুণু ।

কাঙনৰ বন দোলে
 দোদোলে মন দোলে দোলে
 আমি হোলি গাওঁ ।

অকণ

কথা—সুন্দর—কুশল—স্বাস্থ্য

পৰিচালনা—গৌৰী বৰ্মণ

বং বং নানা বং কিনিবলৈ যাওঁ
 বংপুৰ অভিমুখে আমি আগুঠাওঁ
 যতে যি বং পাওঁ কোচত ভৰাওঁ
 সেই বং পৃথিবীলৈ আমি চটিয়াওঁ ॥

শাৰী শাৰী পাহাৰৰ সেউজ বং চোৱা
 গঙা-চিলনীৰ পাখি কেনে মোহনীয়া
 সবিন্নহ ফুলনি ডৰা মিঠা হালধীয়া
 আমাৰ এই যাত্ৰা চোৱা নানা বহনীয়া
 আমি বঙৰ পৃথিবীখনি হাততে পাওঁ
 সেই বং পৃথিবীলৈ পুহু চটিয়াওঁ
 বং বং নানা বং কিনিবলৈ যাওঁ ॥

সজাৰ চবাইজাক চোৱা মুকলি যে হ'ল
 বিশাল আকাশলৈ চোৱা পাখি মেলি গ'ল ।
 সেইদৰে সক সক শিল আমি ভাঙি থৈ
 মুকলি বতাহলৈ যাওঁ বহল মনৰোৰ লৈ
 পৃথিবীৰ পৰা আমি বঙকে গোটাওঁ
 সেই বং পৃথিবীলৈ পুহু চটিয়াওঁ
 বঙেৰে বঙৰ গীত হাঁহি হাঁহি গাওঁ
 সেই গীত পৃথিবীলৈ পুহু চটিয়াওঁ ।

আমি ভাইটি ভক্তি

নাই দেখোন গক্তি

ইমান সোপা আমি আছো

কিমান যে ফুঁতি ॥

অ' ডিকুবে ভক্তি

আক সদিয়াৰে ভাইটি

কোকৰাঝাৰৰ বাভাৰ সতে

লোহিত মুখৰ কণ্ঠি

ইমান সোপা আমি আছো

কিমান যে ফুঁতি

কিমান যে ফুঁতি ॥

কঁছাৰে ওপবেদি

উৰে হাঁহৰ জাকটি

হাঁহ ওখনে আকাশ ওখ

উৰি চোৱাচোন ভক্তি ।

ভূগোলৰে মেপ এখনক

ফালি পেলাওঁ যদি

খঙতে ওফন্দে দেখোন

দেবযানী বাইটি,

ডাঙৰে ঘৰ ভাঙে যদি

আমি কৰিম কাম এটি

একেলগে চবেই খেলিম

সজাই দেশৰ ঘৰটি ॥

বহু বড়ব বহু আকাবব

বহু বেলুন ফুটুৱাই

একেলগে বচি বান্ধি

দিম মেঘলৈ উকুৱাই

তাকে দেখি দূৰ দেশৰ মানুহে চিঞৰিব

অসমীয়ে বামধেমুকে কোনে নকৈ গঢ়িব

মিঠা পানী পিঠাৰ দৰে ওপৰলৈ গৈ থকা

বঙীন বেলুন কেইটি

আমাৰ দেশৰ ভাই ভনীটিৰ

মনৰহে কথাটি

অ' ধুবুৰীৰে ভটি

আক তেজপুৰৰে ভাইটি

শিৱসাগৰৰ গোহাঁইৰ সতে

লোহিতমুখৰ খামটি

ইমান সোপা আমি আছে

কিমান যে ফুৰ্তি ॥

কাজিৰঙা, কাজিৰঙা

কাজিৰঙা ভয়াবহ নহয়

নহয় অভয়াবণ্য

ইয়াতকৈও ভয়াবহ জানা

পৃথিবীৰ জন্ম অৰণ্য।

কাজিৰঙা, কাজিৰঙা।

অবণ্যই যুগে যুগে জন্ম দিলে
 সাধনাব্রতী ঋষি মুণি
 কত শত জ্ঞানবে আদর্শ দিলে
 দিলে কত মনীষী
 সেয়ে ভাৰত আজি হ'ল ধন্য
 কাজিৰঙা, কাজিৰঙা ॥

কাজিৰঙা মোৰ সেউজ সপোন
 আপোন কঁহৰা বাগৰি
 সীমাত লুইত আৰু ডিফলু আপোন
 আপোন মৰমী কুঠৰী
 মোৰ কাজিৰঙা খনি অনন্য ॥

কাজিৰঙা চিৰ সেউজ পৰিবেশ
 হস্তী ব্যাঘ্ৰৰ বাস,
 এক খগৰ গড় পৃথিৱীয়ে চায়
 পখীৰ সুৰদীয়া প্ৰকাশ
 মোৰ কাজিৰঙা নহয় যে বন্য ॥

কাজিৰঙাত মিলিজুলি খেলে
 গড় আৰু হৰিশীৰ জাক
 পিচে জনৰ অবণ্যত হিংস্ৰজনে
 কাহানি শিকিবনো ডাক
 সভ্য মানুহ হেনো মান্য ।
 কাজিৰঙা কাজিৰঙা ।
 কাজিৰঙা কাজিৰঙা ॥

মন আক মৰম

পৰিচালনা—দ্বীবন বকরা

কথা—ব্রজেন বকরা

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা

সংগীত—দ্বীবন বকরা

সোণালী মেঘৰ বধে

দিন মোৰ লৈ যায়

নামি আহে এই সন্ধিয়া ।

হেৰোৱা দিনৰ মোৰ

অপুৰণ যত কামনা

তাৰে লৈ ক্ষীণ ক'লা ছাঁয়া ॥

কত যে কাতৰ পৰশত

কঁপি উঠে স্মৃতিৰ দুৱাৰ,

কত কথা মোৰ উঠে জাগি

কত মোৰ এনে সন্ধিয়াৰ

সপোনৰ বং আনি দিয়া ।

তৰা তৰা আকাশৰ নীলিম কোণত

সিদিনা আছিল সেই কলীয়া ডাৱৰ

তোমাৰ চকুৰ শেঁতা শেৱালী পাহিত

ফুলিছিল নিশাৰ নিয়ৰ

কপালী বেধাৰ সেই ক্ষীণ দ্বিতীয়া ॥

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা

আকাশৰ পাৰ ভাঙি
আহে জোনাকৰ ঢল
কপালী পৰশ লাগি তাৰ
জ্বলি উঠে নিশাৰ কাঁজল।

নদীৰ বুকুত য'তে
বকুল বনৰ ছাঁয়া পৰে
পাতে বাট আগুচি ধৰে
পলৰীয়া এচাটি জোনাকে তাতো
উজলায় বকুলৰ তল।

জিব জিব্ জিব্ জিব বতাহে
ভৰায় পিয়লা বাগীৰ
কঁপি উঠে নিশাৰ আঁচল,
ফুলে কথা কয় আজি মদিৰ ভাষাত
উজাগৰে থকা কোন অচিন পখীৰ
ভাঁহি আহে সৰুৰূপ মাত
জোনাকে তাৰ কি দিয়ে ছল ॥

—০—

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা

কথা—প্রচলিত

হুদিনৰ কাৰণে মিছাতে সজালো
সোণৰে দেহাটি ভাই,
হেৰালে মাণিক পৰিব পানীত
কান্দিছে চাবলৈ নাই ॥

এ হৰি এ

ধন ধন কৰি মই ধন সাঞ্চিলো
বহুদিন খামে লম্ব বুলি,
ধন বৈল পৰি দেহা গৈল চলি
যেন কচুপাতৰ পানী
মোৰ গুৰু ঐ ধন লগতে নাযায় ॥

এ হৰি এ

ধন ধন কৰি মই ধন সাঞ্চিলো
পকাইলো মূৰে চুলি,
জীয়াই থাকোঁতে টানি বাহিৰ কৰে
ঘৰ চুৱা যাব বুলি
মোৰ গুৰু ঐ ঘৰ লগতে নাযায় ॥

এ হৰি এ

বাৰীৰে পাছৰে জাতি বাঁহ এজুপি
সিয়ো মোৰ সোদৰৰ ভাই
জীয়াই থাকোঁ মানে কৰোঁ কাঠি কামি
মৰিলে লগতে যায়
মোৰ গুৰু ঐ মৰিলে লগতে যায় ॥

এ হৰি এ

মায়ে কান্দোন কান্দে হা পুতাই হা পুতাই বুলি
ভনী কান্দোন কান্দে ভাই
পাটিৰে ভাৰ্য্যাই কান্দোন কান্দিছে
হেৰাল মোৰ প্ৰাণ গোসাঁই
মোৰ গুৰু ঐ, হেৰাল মোৰ প্ৰাণ গোসাঁই ॥

এ হৰি এ

তলে টাৰি দিয়া বুকুে বাঁহ দিয়া

আপোন পৰিয়ালে বান্ধে

অগনিৰ বুকুতে দেহাটি জ্বাপি দি

তাতে অকলশৰে কান্দে

মোৰ গুৰু ঐ কোনো লগতে নাযায় ॥

—০—

মচি থৈ যদি আজিৰ বঙীণ হাঁহি

কান্দি বয় মোৰ আশাৰ মৰহা হুঁপাহি

সিদিনা কঁপি উঠিব এবাৰ মোৰ

স্মৃতি বীণাৰ তাঁৰ ।

সেই সন্ধিয়াৰ আন্ধাৰৰ আঁৰে আঁৰে

আকুল হৃদয়ে মোৰ বিচাৰিব বাৰে বাৰে

নোপোৱা দিনৰ সপোন তাৰ

স্মৃতি বীণাৰ তাঁৰ

দিনান্তৰ সেই শেষ আলোকত

সপোনৰ দৰে আহি

মোৰ আজিৰ ইদিন চকুৰ আগত

আকৌ উঠিব ভাঁহি ।

আশাৰ দীপালী জ্বালি দিয়া মোৰ দিন

চিৰ জীৱনৰ হ'ব একাৰৰ চিন

বৈ যাব মোৰ চকুৰ কোণত

বিফল অশ্ৰুধাৰ ।

—০—

মানসী

পৰিচালনা—প্ৰবীৰ মিত্ৰ

সংগীত—ৰমেন বৰুৱা

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা, নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য

কথা—কেশৱ মহন্ত

বাধাই বোলে দেখা দেখা
মোৰ মান সৌভাগিনী
মোৰ মান ৰূপৱতী নাই
সকলো সুন্দৰী নাৰী
কান্দে চৰণতে পৰি
কিনো কানু উভতি নাচায় মোক পাই
অ' গোসাই বাধাই বোলে

গুনি প্ৰভু অন্তৰ্যামী
মনে মনে চায় গুণি
কিনো ৰূপত গৰবিনী তাই
হায় অ' অভাগিনী
দেখিলা মোহন বাঁহী
দেখিলা ইষৎ হাঁহি
নেদেখিলা তাত যে মই নাই মই নাই ॥
অ' গোসাঁই

মনে গুণি অন্তৰ্ধান
হ'ল যে গোপীনী প্ৰাণ
কান্দে বাধাই হিয়া ভুকুৱাই
দায় মোৰ কৰা ক্ষমা
দেখা দিয়া প্ৰেমময়
বৰষৰ মালা মই
তোমালৈকে বৈছো সজাই গোসাঁই ॥

চিনাকি তুমি নে মোৰ
 তুমি মোৰ জীৱন জুৰি
 আছা নেকি গোপন এটি ছয়ুনিয়া হৈ ॥

মনে মোক বাৰে বাৰে
 বান্ধে কিয় তোমাৰে
 তথাপি কিয় যে খোজ থমকি বয় ॥

নাজানো ইযে কিহৰ
 মেঘে ঢকা বেলিৰ পোহৰ
 কৰুণ আনন্দ সনা তই পায়ো নোপোৱাৰ ।

আহিবা আহিবা জানো
 চৰণৰ ধ্বনি শুনো
 তথাপি চাপিলে কাষ জাগে যে ভয় ॥

—o—

শুনা শুনা এই গান শুনা
 ফুলে ফুলে মৌ
 গুন গুনায় শুনা গুন গুনায় ॥

বা লাগি হালে জালে
 ছাঁ পৰি চমকিলে
 গছে পাতে ডালে ডালে
 নাচে মন তালে তালে
 উলাহতে আকোৱালে
 উলহ মালহ লাগি যায়
 বনে বনে ঢৌ
 খোজ বুলায় ঢোৱা খোজ বুলায় ॥

মনৰ গজিলে পাখি
 কোনেনো ধৰিব বাখি
 জিবাব নাজানে সি যে
 স্বপ্ন বচে নিজে নিজে
 আপোনাৰ সপোনতে
 আপোন পাহৰি যায়
 মনে মনে মৌ
 কাক বিলায় বাক কাক বিলায় ॥

—O—

সোণালী অ' সোণালী জোন
 গছে পাতে ফুলে বনে অ' জোনালী
 অ' জোনালী সোণ ॥

এয়া জলে জিলিমিলি মন
 জানো জোনাকৰ ঢৌ
 নেকি ঘৌরনৰ মৌ
 এই যে হাঁহি জোৱাৰ তুলি
 কবিলে প্ৰাণ বাউলি
 কোনে কলে কাণে কাণে তুমি মোৰ
 অ' তুমি মোৰ কোন ॥

গুৱা পাহি মেলি ফুলা ফুল
 পৰে গধূলি জঁই সবে মৰহি গৈ
 নসৰোঁতেই বিলাই দিয়া
 ঘৌরন ভৰা ভাল পোৱা
 কপে বসে পৰশেবে মন উভলা
 মন উভলাচোন ॥

মন আজি উৰি গুটি যায়
 যেন মন মোৰ বনৰ চৰাই
 বননিৰ সোণালী মায়াই
 সপোনত স্মৰণা চৰায় ॥

মই যে শুনো দূৰৰ বাঁহী
 স্মৰে স্মৰে আহে ভাহি
 ধৌকি বাধো উতলা ঢৌ
 মোৰ কি হৃদয় জুৰায় ॥

কোন বা তুমি অচিনাকি
 বন্ধ ঘৰত দিলা চাকি
 মই যে মুক্ত আকাশেই মোৰ
 জীৱন পোহৰায় ॥

আদিতো অকলে শেষতো অকলে
 স্বাক্ষৰ খিনি যে মিছা
 অকলে অকলে যা
 নাই অ' তোৰ লগ জগতত
 অকলে অকলে যা ॥

মায়াৰ জাল তই কিয় পেলাব
 নিজে খায় পাক
 পৰ বোলনো কাক অ' তই
 আপোন বোলনো কাক
 এই জগতত লগত পাবি
 ভোবেই নিজৰ ছাঁ ॥

জনম মরণ ছুটা গাঁঠি
সময়ত শূলকি যায়
ডাক পৰিলে মাত হেৰাব
লগ পাবলৈ নাই
তাকে বুজি তই নিজকে এবাৰ
দকৈ বিচাৰি চা ॥

—০—

পদে পদে তোৰ অগ্নি পৰীক্ষা
জয় নহু পৰাজয়
খলা বমা এই জীৱন সৰণি
অনেক অচিন ভয়
পদে পদে তোৰ ॥

আকাশ মুকলি দেখি ভাবিলি
বতৰা দাঙিলে তোৰ
নেদেখিলি তই চোপ লৈ আছে
কলিয়া ডাৱৰ ঘোৰ
ভাবি গুণি তই খোজ দিবি হেৰ'
খোজে খোজে সংশয় ॥

সীতাৰ চকুলৈ চাই তই উভতি
ৰামৰ মুখলৈ চা
জীৱন জুইবে পুৰি নিকা হৈ
আগবাঢ়ি তই যা
মাজে মাজে তোৰ বিপদ যদিও
শেষত সঁচাবে জয় ॥

—০—

চৌরাহি চৌরাহি শিলে কথা কয়
জুৰিয়ে জগালে হিয়া শিলাময়
মৰমৰ ঢলে যি কথা ক'লে
তাৰে স্বৰ বাজে শুনা
শ্বেহৰ আঘাতে প্ৰাণ কৰে জয় ॥

জিৰ জিৰ নিজৰা কেনি আছিলি
গুপুতে ইমান কি বেধা সাঁচিলি
কি বেদনাৰ কোৱাল সোতে
শিলে শিলে কথা পাতে
সি যে মোৰো বুকু জুৰি বয় ॥

জিলমিল আবেলি বেলিৰ চুমা
মায়ানে সপোন তাৰ নাই-উপমা
কি হেৰুৱাওঁ কি জানো পাওঁ
কোনে ক'ব পাৰে আজি
উল্লনা মোৰ মন কিয় হয় ॥

—০—

ক্ৰণে জগে হাঁয় ক্ৰণে ভাগে কিনো মোহন ছবি
পূৱ আকাশৰ সূৰ্য্য তাই অস্তাচলৰ ৰবি ॥

তোৰে ছবি চাই থাকো মই তই যে হেৰাই যাব
মেৰে চকুত লুকাইনে তই মোৰ চকুলো চাব
মোৰ চকুৰ পনীতে তই মোৰে হাঁহি হবি ॥

নদী যদি নদী হয় সি সাগৰলৈ বয়
তথাপিও নদীৰ বুকুত জাগে যদি ভয়
এই অকাৰণে শব্দা কোনে দূৰ কৰি ধবি ॥

—০—

বজ্রনীগজ্জা

পৰিচালনা—প্রফুল্ল বক্রা

সংগীত—কুমার বজ্রন

শিল্পী—দ্বীপেন, মীতালী

কথা—নগেন বব্বা

বং বং বং ভবা মন ফাশুনব
জিবি জিবি জিবি জিবি জুব বতাহব
সুবে সুবে ভবি পবে

এই ক্ষণ সোণালী এই মন জোনালী
হাঁহি হাঁহি নাচি নাচি, উল্লাহেবে লবি লবি আহানা

এই মন এই ক্ষণ মোহনীয়
এই কপ যৌরন ছুদিনীয়া
হিয়া দিয়া হিয়া নিয়া জলে কামনা
জুই জুই জুই জুই কলিজাত
মট সুধা পান কবা প্রাণ পিয়লাত
উন্নয় যৌরন ক্ষণ যায় উকলি
মন দ্বাৰ মুকলি হালি হালি হিয়া ঢালি
প্রীতি সুধা সনি সানি দিয়ানা।

জোন জলে হবা জলে আকাশতে
প্রেম জলে অশা জলে হৃদয়তে
ফুলে ফুলে অলঙ্কে কিনো বিচারিছে
জাক জাক জাক জাক জাক পখিলাই
উবি উবি সুবি বুবে ফুল চুমি যায়
সুবে সুবে ভবি পবে
এই ক্ষণ সোণালী এই মন বজালী
কিনো জলে উমি উমি
হিয়া যোব জুমি জুমি চোরানা?

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা

কথা—নগেন বৰা

মোৰ জীৱন কিয়
 এচমকা ক'লা ডাৱৰ হ'ল
 মন ময়ূৰীও মনে মনে আজি
 থমকি থককি ৰ'ল ॥

সৰা মদাৰৰ বেদনা বুটলি
 জীয়া জুই একুৰা বুকুত সায়টি
 জীৱন ডিঙা মেলি দিলো
 পোৱাখিনি হেৰুৱালো
 আশাও মৰহি গ'ল ॥

মন নিবিনাবি হুঙুনে কোনেও
 উভতি নাচায় হেৰুৱা দিনেও
 জীৱনৰ বংবোৰ
 যত মূহু মধু স্তব
 এটুপি চকুলো হ'ল ।

—০—

শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা, মিতালী চোধুৰী

কথা—মুকল হ'ক

জিব জিব মলয়ৰে বিব্ বিব্ পৰশনে
 কিনো কয় কোনে জানে
 কথা কয় কাণে কাণে
 পলে পলে উৰি যায় আন্মনা মনমোৰ
 পলাশৰ বনে বনে
 কাণ্ডনৰ গানে গানে ।

অ' গুণ গুণ ভ্রমবর গুঞ্জবণে
 চঞ্চলা ফাগুনীর সপোন আনে
 স্বর্গালী পথে পথে পখিলীয়ে উলাহতে
 কতনা বহণ সানে, ফাগুনৰ গানে গানে ॥

সে-নীলিমার পাৰে পাৰে
 পর্গাৰ গীতালি সুরে আকাশৰ বুকু ভৰে,
 শ্রুতি কবিতাৰ ছন্দ জাগে
 হৃদযত মনে মনে ফাগুনৰ গানে গানে

—০—

শিল্পী— সুমন কল্যাপুৰ
 সট দিনা তৰালী চিন্তাহরণ
 জ্বলিছিল আখি দুটি কাৰ মৰমৰ
 কিং বাক কপিছিল চালেবলে অমুপলে
 হোঁচৰ প্রণয়ভৰা প্রাণ
 কোঁৱাচোন এৰি অভিমান ।

নেদনাকে দিয়া যদি চিৰদিনলৈ
 ভালপোৱা বোৰ যদি ফুলৰে হৈ
 হিয়া ঢালি মই গাই যাম গান
 মন মোৰ হ'ক আবাহনে
 কৰিবানে তাকো অপমান
 জ্বলিছিল আখি দুটি..... ।

দুলিছিলো ফুল হৈ আশাই আশাই
 ভুল যদি হৈ ফুল দিয়া উটুৱাই
 মাথে সেই পাহ ৰাতি অমুকপ
 দিবাজানো শেষ সমিধান
 কৰিবানে তাকো অপমান
 শুনিবানে এৰি অভিমান ॥

—০—

নি সা গা মা পা নি সঁ
সঁ নি পা মা গা সা নি সঁ

বাধাৰ হুপুৰৰ কনজুন বাজে
বেগুৰ হুবে যমুনাৰ পাৰে পাৰে
যমুনাৰ পাৰে পাৰে পুষ্পিত ফুল কলি
চক্ৰা শতাবলী
ধীৰে ধীৰে সমীৰ ঢালিছে
গগনে হাঁহিছে যমুনাৰ পাৰে ॥

স্বকৃত মনোবন স্পন্দিত তক লতা
নন্দিত ধৰণীৰ বঞ্জিত বননীৰ
বন্দনাত আজি মোৰ অঞ্জলী
যমুনাৰ পাৰে পাৰে ॥

—০—

অ'....

এ বাই যাও বাই যাও
চোঁগে চোঁগে মাৰি যাও বঠা হা
হে লুইত হে আহাৰেদি
হে লুইতেৰে যায় সপোন বিলাই
জীৱন ঢুলাই যায় সপোন বিলাই যায় ।

অ' চেনাই আমাৰ গাৱেথনি সবাতকৈ গুৱনি
চালে যে চকুৰোৱা চেনাই দেৱতায়ো বৈ যোৱা
যায় যায় যায় যায় ডিঙা হা
চোঁগে চোঁগে মাৰি মাৰি যাও বঠা

লুইজৰে পাৰবে শাৰি কৈ নৈ

চাংঘৰে

লুইজৰে পাৰবে শাৰীকৈ চাংঘৰ

যুগমীয়া হৈ আছে

মাটিয়ে জীৱনে সারটা সারটি

ৰঙতে মনবোৰ নাচে

অ' আমাৰ চেনেহৰ পথাৰত সোণ ফুলে হেপাহৰ

ভৰাল উপচি পৰা আমাৰ চোতাল হাঁহিৰে ভৰা

বিহুটি আহিব ধাকে ধাকে, ধাকে ধাকে ধিন ধিনা

গঞাইনো হাঁহিব ধিন তাও ধিন তাও ধিনা

বিহুটি আহিব গঞাইনো হাঁহিব

মৰম এনাজৰী কোনেনো চিঙিব।

গামোচা বৈছা মাকোটিকে লৈ

আমাৰ মনৰ কথাটিকে তোকে কমে গৈ

হাততে যে টোকা লগাই ভোমালৈকে বৈ

হেপাহ পুৰাই নাচিম বুলি

বহাগীতে এ বহাগীতে এ।

অ' সখীৰে সখী

পিৰিতিৰে বান্ধিলেন চাৰিয়া নাই যাবি যে

ঝুমুৰেৰ হুৰে হুৰে, ডিঙা মোৰ কপাই তোলে

মাদলৰ তালে তালে

কহিব আমাৰ সবৰ দিলেৰ কথা বে॥

পোণাকণ

পৰিচালনা—আব্দুল মজিদ
কল্যাণপুৰ

শিল্পী—মুমন, পুলক বেনাৰ্জি

সংগীত—কুমাৰ বঞ্জন

কথা—নগেন বৰা

আহাঁ, তুমি আহাঁ
আহাঁ আহাঁচোন এই মিঠা আবেলি
বিলাওঁ হাঁহিটি ।

তুমি কি হুবুজা মনৰ উচুপনি
চকুৰে ভাষাটি
আহা, তুমি আহা ॥

শুনা শুনাচোন যোৱন অবুজন
নেমানে বুজনি
চোৱা চোৱাচোন পখিলা ভোমাৰাই
ফুৰে কি বিচাৰি
আহা, তুমি আহা ॥

তুমি সোঁ নীলাকাশ
হাত মেলি নেপাওঁ ঢুকি
তুমি ফুল পাৰিজাত
মই যেন মদাৰ এপাহি
মই অসহায় মই নিকপায়
মোকেই কঁপাই মোৰে নীৰৱতাই ॥

শুনা শুনা চোন... ...
মোৰ জীৱনৰ এই বেলাটি
ৰঙীন আৰীৰ সনা
যেন এটি পুৱতি
তথাপিও হয় মই নিকপায়
কিয় নিকপায়
তুমি বুজা নাই ॥
তুমি কি হুবুজা

শিল্পী—সুমন কল্যাণপুৰ

কথা—প্রদীপ বৰ্মা

আক শৰ নীলাই পৃথিবী সাবটে
জোনাক সাবটে সাগৰ
ফুলে ফুল আজি সাবটা সাবটি
দিয়া পৰশ মৰমৰ ॥

উৰি উৰি ফুৰে মতলীয়া হৈ
কুম্ভাৰে পাহি পৰশ বাগৰি
চঞ্চল অদ্বত মৰমৰ
দিয়া পৰশ অধৰৰ ॥

পৃথিৱীয়ে আজি অপৰূপা সাজে
নিবিড় অমিয়া ফুলে পাতে ধৰে
মহা মিলন মিলনৰ
শ্রীতি মধুৰ লগনত ॥

—O—

শিল্পী পুলক বেনাৰ্জী

কথা—নগেন বৰ্মা

কিনো নায়া সংসাৰতে অ' দিলা মোক ঠাই
মজিলো মজিলো নিতে এই অভাগাই
প্ৰভু, নিজকে বিলাই প্ৰভু হে ॥

অসম্ভৱ সংসাৰ মাজে কিনো লটিঘটি
কৰ্ম দোষে যত জীৱ যায় অধোগতি
নিজৰ মাজতে নিজে গ'লো যে হেৰাই
তৰণি নেপাই প্ৰভু হে ॥

হৰি হে অগতিৰ গতি প্ৰভু তুমি বিনে নাই
এই অভাগাক লোৱা চৰণে চপাই
দিয়াহে কৰুণা সিদ্ধ কৰুণা বিলাই ॥

—O—

শিল্পী—হুগো কল্যাণপুত্র

কথা—প্রবীণ কবি

ফুল ভাষা ফুলনিব কিয়ে মিঠা হাঁহি
চিঙি চিঙি ল'ম যেন এপাহি ছপাহি
মালা গাঁঠি থ'বলৈ
উন্ননা মোবে সোণ মৰমবে
আহাঁ উমলিবলৈ ॥

বগাটক বগলী জাক পাতি উৰিলি
মোৰ মন চাপবৰ আশা ফুল বাছিলি
যেন পখিলা হৈ পাখি ছখিলা লৈ
উৰি যাম দূৰলৈ ॥

যেন পাখি মেলি যাম' উৰি উৰি
কমবে বিহগী হৈ জিবি জিবি জিবি
জুৰিবে পাৰতে আচ গীতে গাবলৈ ॥

অ' জুৰি নাযাবি নাযাবি বৈ
মোবে জীৱনবে "জুৰোবে লগৰী
লগ এবি লগৰী মেঘাৰি বাগৰি
কনবে বুকলৈ মেঘাৰি বাগৰি এ

বোঝাবী

পঞ্চালক—শির ঠাকুর

কথা + সঙ্গীত—উপেন কাকতি

শিল্পী—মালবিকা বসু

কীর্তন দশমব শঙ্কর গুরু
বজ্রকলী ঘোষাবে মাধব গুরু
ভাগ্যলিপি লিখনিক কপালতে ধৰেঁ।
হুখনি চরণত প্রণিপাত. কৰেঁ ॥

ঘবকো তেজিলো বাটকো তেজিলো
হুখকে বিচারি মৰেঁ,
মই অভাগিনী জনম হুখুনী
ভোমাবে গুণেবে ভবো হে।

পাতক কালতে বগা সাজ পিঙ্কিলো
কপালক সারটি ল'লো।
পুত্র চেনেহতে জীবন পাত কবিলো
কিন্তে সলাব ভবো হে ॥

ঘব ভিয়ারিলো বাট হেঁকালো
একাক্ত ঘোষণি এৰেঁ,
অবহি জলধিতে ডিঙা যেদি দিলো
হুখকে সাবধি কবি হে
বজ্রকলী ঘোষাবে মাধব গুরু।

শিঙ্গী—মহানন্দ মজিন্দার বকরা, মালবিকা বকরা

দেহেই যৌরনমতীৰ লাজ লাজ লাজ অ'
সাজেই সাজোনমতীৰ সাজোন কাছ
মোৰ দেহা ঐ লাজ লাজ লাজ কিনো লাজ
লাজেই মোৰ মনতনে
লাজেই মোৰ দেহাতনে
যৌরনে কৰে বিৰাজ ।

বকুল ফুল বকুল ফুল বকুল ফুল বকুল ফুল
বকুল ফুলৰ বতহত
নাহৰ ফুল নাহৰ ফুল নাহৰ ফুল নাহৰ ফুল
নাহৰ ফুলৰ পোহৰত
পিরিতি পিরিতি পিরিতি পিরিতি
পিরিতিৰে সাজ ॥

ময়েই বহাগমতী সকফুল ঐ
ময়েই কাচোনমতীৰ সকফুল ঐ
যৌরন মোৰ বুকুত নে
যৌরন মোৰ দেহাত নে
পিঙ্গিছা পাতৰে সাজ ॥

তগৰ ফুল তগৰ ফুল তগৰ ফুল তগৰ ফুল
তগৰ ফুলৰ সুগন্ধত
কেতেকী কেতেকী কেতেকী কেতেকী
কেতেকীৰে সুবাসত
কুলামকৈ গামোচা ময়ে বৈ যাবে
লাহী হাজৰ কাছ ॥

শিল্পী—মহানন্দ মজিন্দাৰ বক্সা

মন হীৰা দৈ চাইকেল নহয় টিলিঙা
মন হীৰা দৈ ডেকা নহয় গিলিঙা
বহুধলা পথাৰত
আহিবা ঐ নিজানত
মন হীৰা দৈ তোমাৰনো কুমলীয়া মাত ॥

মন হীৰা দৈ গাভৰু নহয় মহঙা
মন হীৰা দৈ শিৰিতি নহয় মলঙা
মেলেঙৰে বজাৰত
ঢেকীয়ালৰ কলহত
মন হীৰা দৈ গুৰু বজাৰ আঁহতৰ ছাত ॥

মন হীৰা দৈ বোৱাৰী নহয় যখিনী
বেমাৰ নহয় গ্ৰহণী
ভাত নহয় অমাতৰ মাত ॥

মন হীৰা দৈ ছোৱালী নহয় চেপেটি
মন হীৰা দৈ এচাবি নহয় লেকেচি
নজৰ পালে এবাৰ আঁত ॥

মন হীৰা দৈ কুলি কেতেকীৰ মিঠা মাতৰ স্তবেৰে
যি কথা সোক কৈছিল

নৈৰে ঐ ঘাটতে

নাগাৰ নহয় ঠগিৰ

জীৱন খবৰ কবিৰ

কালৰ হ'লে পৰিৰ

বিনা মেৰে বজাৰত

মন হীৰা দৈ জিৰাখাৰি জীৱনৰ হাত

মন হীৰা দৈ মাত নহয় মুকলী
হাঁহি নহয় বিকলী
দেহা নহয় বিৰিণাব পাভ ।

মন হীৰা দৈ সাতদিনীয়া বহাগত
নাচিবা ঐ উলাহত
নিৰিতিবে লগাবা মাত ॥

মন হীৰা দৈ জাঁজী নহয় চনমা
বিহু কৰোঁ আই
হাততে টকাটি মুখেতে হাঁহিটি
জীৱন কিনো মোহনীয়া মাত ॥

ক'লাটেক কুলিয়ে জীৱন জাঁজী নৈ চনমা
কেৱলৈক জানিলে জীৱন জাঁজী নৈ চনমা
মেলিলে আনবে পাভ ॥

—০—

শিৱী—সময় হাজৰিকা

ই যে বণাজনৰ কাহিনী
কাণপাতি শুনা কোন ক'ত আছা
ই যে নহয় নহয় খেয়ালি ॥

আকালনৰ মেঘিনী কঁপাই
আহিলি
পলায়নৰ আই কঁপাই
আহিলি ॥

কোনে বরস পঁচি নেশালি
 আশাব নুৰ্খা ভাৱে চাঁকিলি
 মাতিছে বগৰে বলিত
 বুকুৰ পোনাটি উভতি আহিব
 ক'ত মাতুৱে বিয়া পাতি দিব
 হিমালয়ৰ বণাঙ্গ'ণত
 আমাকো ডেকা ওখালি
 হাঁহি হাঁহি বিদায় জনালে
 শত যে শুভ শেৱালী ॥

— ০ —

শিল্পী—সমৰ হাজৰিকা, মালবিকা বৰা

আমাৰে মইনা টোপনি যাব
 সোণৰ পালেঙতে টোপনি যাব ।
 সৈন্যৰ সাজেৰে ঘুমটি যাব
 ৰূপৰ বানে বটাত মুখৰ ভাত খাব ॥

অচিন দেশৰে পৰীৰ কুৱৰী
 মইনাৰ কইনা হ'ব
 অজান মূলুকত বজা হৈয়ে য'ব
 কইনা ধন্য হব ॥

বিধাৱন ভাৱে জীভবি পলাব
 কুৱৰে দুৰ্কা কুৱকি যাবিব
 কইনা কুৱৰে বৰ ॥

শিল্পী—মহানন্দ মজিন্দার বকরা

এজাব ফুলে মেলা নাই অ' বং
সমনীয়া, বঙাটেক দলিচা গাত
বেজাব নকবিবি বহাগী আহিব
পাখি ঢোলৰ চিনাকি মাত ।

নাই, নাই, নাই, এজাব ফুলা নাই
নাই নাই নাই বিহু অহা নাই
নাই শিহু ভোটুগাই
চিবি লুইত্তবে গাত ।
মই ঢুলীয়া উজানব
ভুই নাচনি নামনিব
মবমবে লুমলি ॥

দেহাজান দেহাজান ভুই নচা দেখিলো
দেহাজান দেহাজান ববকে নোৱাৰো
নাচিছে বিবিগাৰ পাত ।

দেহাজান দেহাজান ফুলি পখীটি
দেহাজান দেহাজান সজালৈ আহিবি
ৰাতি বিহু পাতিবি
পীৰিত্তি পাতিবি পাত

বাজা

পৰিচালনা—সমবেল্ল নাবায়ণ দেব
শিল্পী—দ্বীপেন বৰুৱা, নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য

সংগীত—বমেন বৰুৱা
কথা—কেশব মহন্ত

তই মোৰ ভায় অ'
তই মোৰ বাই অ'
তই হলি কণমানি ভনী
নাম থলো মোৰ সোন জনী।

যি কওঁ তাকে গুনিবি
বাজনা বজাম নাছিবি
ভাল পাওঁ কৰি ধেমালী
ইয়াতে থাকিম ওমলি
জুমুক জুমুক জুমুকাৰে
ঠুমুক ঠুমুক কোনে কৰে
কোন তাই বচকী নাচনী
ঘুৰি ঘুৰি নাচ নাচ হালি জালি
অ' অ' চালেই যে মৰম লাগি যায়।

মোৰ যে কোনো লগ নাই
মোঁলে নাই ক'তো ঠাই
লগবীয়া তঁহতেই
থাকো তইঁতৰ লগতেই
অবুজ অবুজ কথা বোৰ
আশোন আপোন লাগে মোৰ
মোৰ হাঁহু নালাগে আশনি।

আছিলনে বাক কাহানিবা
 আছিলনে মোখে মাই
 আই বুলি মই মাতিবলৈ
 কাকোয়ে পোরা নাই।

পঙবে পাতিলো ঘব মোব ভাই
 মায়ুহে বেবি চায়
 নাচ শেষ হ'লে সকলো মানুহ
 মোক এৰি গুচি যায়
 চকুৰ চিনাকি উপকরা
 বুকুৰ চিনাকি ক'ত পায়।

এয়ায়ে দেখিছো ঘবে ঘবে হায়
 মাতত কৰে মৌ
 এয়ায়ে দেখিছো ধৌকি বাখৌ
 বাউলী হাঁহিবে চৌ
 মই হলো কিয় অকলশৰীয়া
 মোব নাই কিয় আই।

আহা ঐ আহা ঐ আহা ঐ নাচ ঐ নাচ
 অ' ভাই চোল বজাৰ ঢুলীয়া বিছলে ওলায়
 মই বজাওঁ ডবক উবাই ঘুৰাই।

উৰ্বশীয়ে নাচিছিলে মেনকায়ে নাচিছিলে
 বাচিছিলে জনপতি কলিয়া কানাই
 জইতেও নাচ। অ' নাচ—

জৈও হি হি নাচ তইতে চেও বুঝি নাচ
 জৈও হি হি নাচ জইতে ফন বুঝি নাচ।

বাঁচালী নাচ নাচ দাম পাবি তাই
 কি কুলকণ মিলিছিলে
 কলি বায়ণে হবি মিলে
 জগৎপতি বায়চন্দ্রৰ পত্নী সীতা আই
 বাম বাউল হ'ল অ' হ'ল
 বান্দৰ বজা স্ত্রীবে আগবঢ়ালে হাত
 সেই স্ত্রীবেৰে নাতি মিত্তিৰে জাত ।

আহা আহা প্রাণৰ সখা
 মোৰ দিঠকত দিয়া দেখা
 হৃদয়ত তোমাৰ ছবি
 এয়া চোৱা আছে ঈশ্বৰ ।

তোমাকে বিচাৰে প্রাণে মোৰ
 তথাপিও দেখো তুমি দূৰ
 অজাচিতে আজি তুমি আহি
 মোৰ মূলত পৰিল।
 জানো মোৰ কলস মঘৰ
 তুমিয়েই কপালী বেখা ॥

নাথবা নাথবা এৰি মোক
 বুকুত বিন্ধিবা আৰু শোক
 লেশ লেশে নাচি নাচি তোমাক
 কৰাও মোৰ ভালপোৱা
 তুমি মোৰ বোঁৱনৰে
 শিখৰ দেৱতা দেখা ।

এই যে আমার জানোয়ার বাহিনী
 তাবো আছে যে পুৰণি কাহিনী
 পাতে পাতে বামায়ণ মহাভারতৰ ।

সীতাক যেতিয়া বাবণে
 লংকালৈ নিলে হৰি
 কোন পাৰ হ'ল সাগৰ
 আলাসতে জাপ মাৰি
 এয়া নহয় জানো হনুমান
 লংকা কৰিলে ধানবান
 এই অকণমান পোৱালীটো
 তাৰেই জানা বংশধৰ ।

পুৰুষোত্তম যেতিয়া
 ওলাল স্বৰ্গ লৈ
 কোন ওলাল তেতিয়া
 বাট দেখুৱাবলৈ
 এয়া নহয় জানো ধৰ্ম্মৰাজ
 পিঙ্গি স্থাপদৰ সাজ
 এই বাহুবল সজী আমাৰ
 তাৰেই জানা বংশধৰ
 পাতে পাতে বামায়ণ মহাভারতৰ ॥

কাজিৰঙাৰ কাহিনী

পৰিচালক—সমবেন্দ নাৰায়ণ দেৱ

শিল্পী—মিহিৰ বৰদলৈ

নাৰায়ণী নিশাৰে কপালী চন্দ্ৰমা

তুমি দূৰণিৰে আকাশী কল্পনা,

মোৰ নীলিমাতে উজলি উজলি

দিশ আৰু শাৰদী পূৰ্ণিমা ॥

সাগৰে যিদৰে জোৱাৰ তুলি

মোৰ পৰশ বিচাৰিলে

সাঁহৰে আৱৰা মোৰ জীৱনে

জোনালী সপোন সাৱটিলে

তোমাৰ বাতুলতা মোৰ এই কামনা ॥

নবন হাঁহিৰে মোৰ পৃথিৱী

দিয়া উপচাই জোনাকোৰে

সুৰ্য্য বাণীৰে প্ৰাণ বীণাটি

উঠক বাজি পুলকেৰে

ভাজি দিয়া জীৱনৰ নৱপ্ৰেৰণা ॥

—০—

কথা—জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালা

সেউজী সেউজী সেউজী অ’

সেউজী ধবণী ধুনীয়া ।

সোনোৱালী শইচৰ পথাৰ কোলাত শোভে

ব’হালিৰে ফুল ফল সেন্দূৰীয়া

আমাৰ চকুলোৰে পানী দি জীয়ালো

মাগিকী মৰুবি ধান

ভোমৰৈ আনিছো জগতৰে শইচ

এয়া নিছাকী ধান ।

শিল্পী—আবতি হুখার্জী

আজি কিনো পুলকভে

‘মন ময়ূরীয়ে নাচে,

কোনে আজি গানে গানে

প্রাণবে স্তবতি যাচে ॥

আজি অভিনয় কপে

অপকপা কবে ধবা,

জোনালীবে সোঁতে সোঁতে

নায়ে স্তববে নিজবা ॥

জীয়েনে আজি বিচাৰি

সবগী যুকুতা পালে,

সবজনে আনি তাকে

হৃদয়তে সঁচি থলে ॥

—০—

অ’ আজি মোব মন পখীটি

কিহবে বাতবি পাই

উবিলে আকাশ দিরাই ॥

চন্দ্রপান্থক পাহিটি যেন কাবে হাঁহিটি

দূর আকাশব ডালবতে উঠে জিলিকি

আহি লাহি পাখি যেদি

কলা বগা বগলীবোব কেনি উবি যায় ॥

আকাশ নীলা পাহাব নীলা বগা বেগিটি

দেয়ে জাকত বগা পবিল সক জুবিটি

যেন কিহবে নাচনী তাই

কলারোঁকা কঁকাল ভাঙি বাতি বাপি যায় ॥

অপকল্প।

পৰিচালনা—জাহ্নু বৰুৱা

কথা+স্থ—ভূপেন হাজৰিকা

শিল্পী—সত্য বৰুৱা, ৰীতা বৰুৱা

সেন্দূৰ সেন্দূৰ ঐভাতী সূৰ্য

মোৰ গালে মুখে পৰিছে

পাহৰণিৰ কঁৱলি কালি

সোঁৱণি যেন আহিছে ॥

মনত পৰিছে যেন অস্ত্ৰ বেগিৰ

বিদায় সনা চাঁৱনি

লগে লগে যেন দেখিছো পুনৰ

লৱণ কৌমল মুখখনি ॥

মন পৰাবৰ সেউজ শইচত

মলয়াৰ বৃহৎ নাটোন

মনত পৰিছে যেন ডেকা-গাভৰু

চেনেহী সাজোন কাটোন ॥

যবনী গাঁৱৰ সোণালী ব'দ

খাওঁৱৰ কজলা মেঘ

বিৱৰ্ত্তিত বৰষাৎ পৰিছে মনত

অবালীৰ বাই লেখ ॥

সেইয়া থাকো মোৰ পাঠ নহয়

সেয়া মোৰ যবনী আই

কনকুৰী পৰী আহিছো উভতি

পাৰটো কোলাতে চাই ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, বন্দনা বড়া

আই সবস্বতী অ'—বংকুল ববুলী

তোমালৈ মানি যাওঁ কি।

বোলো কি ?

তোমালৈ মানি যাওঁ শুকুলা ছাগলী

মাত্ৰে পৰমানে দি

মিলনদৈ শশীমিলনদৈ

শশীমিলনদৈ বাখৰ কলিদৈ

বাখৰ কলিদৈ আৰু মঙ্গলদৈ

মাহে পৰমানে দি।

ক'লাচোলা কুকতা গুদাম আছে চাৰিটা

চাৰিও চাৰিকে চৰে

এইজনীৰ চকুলৈ চাবকে নোৱাৰি

জালুক জলকীয়াই পোবে

মিলনদৈ শশী মিলনদৈ

শশী মিলনদৈ বাখৰ কলিদৈ

বাখৰ কলিদৈ আৰু মঙ্গলদৈ

জালুকে পোৱাদি পোৱে।

মাহ এটোডাল নাহিবি, যা দুৰতে থাকিবি

মোৰ পিনে নেচাবি একা

মাহ কোৱেনো গেছেলো গেছেলানে কেঁদেদেৱা

একে ভুকুত কঁকাল হ'ব বৈকা।

অ' পিৰিতি কি বন্ধ চিনিব নোৱাৰি

কোন জন ঈশ্বৰৰ মাহা।

ভূমি নকৰিলে কৰোঁতা নাই মোক
ভাটী বয়সতে বিয়া !

পাণ বৰীয়াৰ পাণ ঐ নানিবি
নানিবি গোৱালৰ দৈ
গামখাক আনিলেও তোৰ দৰে বুঢ়াটোক
কাহানিও নোবোলোঁ পৈ ।

মইনাজান মইনাজান বিয়া যদি নকৰ
মইনাজান মইনাজান পলুৱাই নিম তোক
মইনাজান মইনাজান নেলাগে ঐ হোমবে জুই ।
মইনাজান মইনাজান তোৰ দৰে নাচনীক
মইনাজান মইনাজান পলুৱাই নিনিলে
মইনাজান মইনাজান মৰিষে ঐ ববলা হৈ ।

কি কলি কি কলি মোক নিবি পলুৱাই
তোৰ তেনে সাহস কেবা আছে
পলুৱাই নিলেহে পুৰুষ বুলি ভাবিম ঐ
লবি যাম তোৰ পাছে পাছে ।

ৰাজগড়ৰ হাবিতে মাটি মই পোৱা নাই
মোৰ নামে ওলাইছে পটা
তোমাকে পলুৱাই নিবই যে লাগিব
নহ'লে জীৱনটো কৃষা
মিলনদৈ শশীমিলনদৈ
শশীমিলনদৈ ৰাখৰ কলিদৈ
ৰাখৰ কলিদৈ আৰু মজলদৈ
নহ'লে জীৱনটো কৃষা ॥

শিল্পী—ভূপেন হাজৰিকা, মাল্লা দে

অ' বাক—অ' সিপাৰৰ বাক শুনা

এন্ধাৰ ইটো পাৰ

কাল ধুমুহাই ঢাকে আকাশ

কৰাচোন সিপাৰ । কৰাচোন সিপাৰ ॥

মেঘ বৰষুণ নেওচি মই

ভোমাক কৰিম পাৰ

পিছে, সিপাৰ এৰি কিহৰ আশাত

মানি ললা হাব....

বঠা ভাগে কাঠো প'চা

শিমগুৰে নাও

জীৱনৰে সোঁত নেজানো

আক পানীৰ 'ভাও

মোক কৰাচোন সিপাৰ ।

ইপাৰে আনিলো বাক

এৰি সিটো পাৰ

এৰা পাৰ স্তম্ভৰি যদি

কৰা হাহাকাৰ ।

নেলাগে নেলাগে মোক মায়া ইপাৰৰ

বিচাৰিছো মোহময়ী কায়া সিপাৰৰ

মোক কৰাচোন সিপাৰ ।

সিপাৰ পালে ইপাৰ লাগে অনন্ত পিঙ্গাস

ইপাৰ সিপাৰ অহাৰোৱা চক্ৰ অজিলাস ॥

শিল্পী—উষা মঙ্গেশকৰ

অপকপা, অপকপা

অসীমৰ নীল নভত তুমি এক বিন্দু অনন্ত

অপকপা —

তুমি মুক্ত অনন্তৰ জানো তুমি কৰা নাই !

মকৰা জালৰ ভাঙিলা সজা

পাতলালা তুমি দুখৰ বোজা

পলাতকা হৈ এতিয়া কিয়নো

বিহঙ্গ হ'ব খোজা

মাটিৰ মধু জানো দেখা নাই ।

তোমাৰ হাতৰ মুঠিতে আছে

তোমাৰ জীৱন বথ

ভাঙিব পাৰা গঢ়িব পাৰা

তোমাৰেই নিজা পথ

তোমাৰ মুক্তি হেৰুৱা নাই ।

—০—

শিল্পী—বীতা বৰুৱা

সেদুৰ সেদুৰ.... ..

... চেনেহী সাজোন কাচোন ।

গাওঁ ধুনীয়া সেউজ হুবুয়া ৰূপৰ মহিমা নাই

পিছে মন লাগে আন্ধ অম লাগে

সজাবলৈ এই ঠাই ॥

পাঁতলৈ কত 'মাহুহ' আছে আহি মৰহি যাব

সেয়েহে পানীৰ জকাটো থাকে

বহুতলৈ চাই ।

—০—

ঘৰ সংসাৰ

পৰিচালনা—শিব ঠাকুৰ
 পিন্ধী—সমৰ হাজৰিকা

সংগীত—বসন্ত, মাণিক
 কথা—বসন্ত বৰদলৈ

গাওঁলৈ তই আহিলি জাকে জাকে ছোৱালী
 দেখিলি নাচ নাচ সাজত
 কচোন ককাইটি কোনজনী ছোৱালী
 মিলিব মোৰ লগত ॥
 কচোন ক ?
 কৈছে বহ... ।

তোৰ যিহে চেহেৰা চাহাবৰে বেহেৰা
 ৰাজকোঁৱৰ বুলি ভাব
 বাহি বিয়াৰ দিনাই স্বৰূপ প্ৰকাশ পাব
 নিজক কিমান ফাকি দিয় ।

ককাইটি ও নকবি তই
 কচু গছত চিগ্লৈ মৰি ঘাম মই
 ডিঙি চাই গঢ়ামেই সোণৰ গলে পতা
 ধাৰি চাই গঢ়ামে চুৰি
 সেই খনি হাতেৰে পুৱতি নিশাতে
 সাৰিব পছলিৰ ধূলি

আইতাই কৈছিলে ঘৰৰ লখিমী
 গাওঁতে আছে বোপাই
 ককাদেউতাই কৈছিলে নগৰৰ ছোৱালীকে
 নেজানে গুৰু গোসাই ।

মজলদৈ পুৰী শিৱসাগৰ পুখুৰী
 ৰংঘৰ কাৰেংঘৰ চা—
 সৌজনী লেবেলী সৌজনী আকৰী
 সৌজনী ভিমকলৰ গুৰি
 ইহঁতক জোকাইলৈ বৰবিহ নে খাবি
 ভালে ভালে আহ তই সুৰি ।

তেনেহলে ছোৱালী পাইছো বিচাৰি
 সোৱা দেখিছনে নাই
 সেইজাক চহৰৰ পাহাৰচাক ফেচনৰ
 গাৱতহে বনভোজ খাই
 কাম বন নেজান বা বলাই ফুৰিছ
 পখিলা উৰাদি উৰ।

গাৱৰ লখিমীয়ে বোকা পানী খচে
 দেখিও নেদেখ কিয়

এতিয়া মৰিলি আহে খেদা মাৰি
 ভিৰাই ঘৰলৈ বাট
 ইয়াৰে এজনী চোচৰাই তুলি লৈ
 খাম বঙা ঘৰৰ ভাত
 তই খাবি বঙা ঘৰৰ ভাত।

—০—

ভাইটি ভণ্টী সকলোটি মিলি জুলি আমি
 কোনে কি কৰিবা আজি চোৱা ভাবি গুণী।

মই হলো জয়মতী অসমী বোৱাবী
 স্বৰ্গদেউৰ চাউদাং গ'ল হাব মানি
 মই পিচে ফুটনিতে হেং দাং লৈ
 বগলৈ ওলালো মূলা গাভক হৈ
 কনকলতা হৈ আই ভোগেশ্বৰী হে ॥

তেজৰে বাউলী হ'ল গহণুবৰ যজ্ঞি
 স্বৰ্গদেউৰ স্মৃতি এয়াৰ সোৱনি চোৱা
 হলে যজ্ঞিৰ বনে যজ্ঞিৰ

এই দেশ মোৰ বুলি কওঁতা জনকে
 অকণি হ'লেও যাওঁ পূজিবলৈ'
 বাহাদুৰ গাওঁবুঢ়া ফৰমোদ আলী কুশলৰ
 মণিৰাম পিয়লীৰ এই দেশ মৰমৰ

—০—

ভোমাৰ কপালতে দিলো মৰমেৰে
 বঙা টিলক এটি যাউতি যুগীয়া
 এয়ে হব জীৱনৰ শান্তিৰ পবিত্ৰ সোধা
 হওঁ যদি কেতিয়াবা অকলশৰীয়া ॥

যি দৰে সাগৰখনি জোৱাৰত নাচি নাচি
 মহামিলনৰ গায় গীতি
 ময়ো দিলো প্ৰতিশ্ৰুতি নিবিৰ থমকা বাতি
 মৰমেৰে ৰাখিম সাৱটি ॥
 সেয়ে হব জীৱনৰ ॥

সময়ৰ নদীৰ গতি ছয়ো পাব উটি বুৰি
 অ,নিদিলে মিলন চৰালৈ
 অতকাল ধুমুহাই হুখৰ আখৰ দেখি
 লাজ পাই যাব দূৰলৈ ॥
 সেয়ে হব জীৱনৰ ॥

ৰ কপ কিনো হায় মাথোঁ ছদ্দিনতে যান্ন
 ৰখি যান্ন স্মৃতি
 যুগমীয়া বুকুৰ উমেৰে গঢ়া
 কলিজাৰ হুখ তৰা
 যুগে যুগে হওঁ লগৰীয়া
 হওঁ যদি কেতিয়াবা অকলশৰীয়া ॥

—০—

নাহৰ ফুলে যুতি ফুলে শুগৰ ফুল
কাৰবাবে সোণপাহীৰ মন বিয়াকুল
তুমিবাক জানানে নাই
তুমি জানিলেই জানা মই জনা হয়।

কোনো ফুল আজীৱনে নাধাকেয়ে ফুলি
মই য়ে ফুলিম চিৰদিনে তোমাৰ জীৱন জুৰি
যেনেদৰে তবাং নদী বৰষা মনলৈ
সাগৰৰ দিশে বয় অদূৰ সাহলৈ
তেনেদৰে তোমাৰ সাহত মই যাম গৈ
পবিত্ৰ প্ৰেমেৰে বহিম সকল কথা কৈ

জাজীৰ দৰে হেৰাও যদি নিয়ন নদীৰ সোঁতত
বাট চান তোমাৰ বাবে মৰণ নদীৰ জোখত
বালিচৰত সিঁচি যাম মিলন পাৰিজাত
ন স্কন্ধৰ পৰাণ ঢালিম হুয়োৰে হিয়াত।

—০—

জীৱনৰ কবোৰ ক'ভেনো হেৰাই গ'ল
নাজানিলো কিয় এনে হয়,
বুজিওখে জুবুজো মই।

হুয়ো ফুল হেৰাই চকুলো টুকিলো মই
বাঙালী দিনৰ স্মৃতি চাই,
কিৰ বাক এনে হয় ক'ভ জানো ফুল হয়।

যিদিনাই তুমি নাই তোমাকে কাষতে পাই
 যাচিছিলো হিয়া উদঙাই
 সুবৰ দলিচা পাৰি আবেগৰ পৰশ ঢালি
 গুচি গলা অগনি জ্বলায় ।

জানিয়ো নেজানিলা বুজিও সুবুজিলা .
 তোমালৈ কিমান মৰম,
 মইতো গুনিছিলো তোমাৰ মন এলানি
 ভোমোবাৰ যিটো গুণ গান ;
 দেখিয়েও কিয় দেখা নাই
 গুনিয়েও কিয় দেখা নাই ॥

আমাৰ এটি সপোন আছে মৰমৰ সাক্ষীৰূপে
 তালৈ জানো নপৰে মনত ।
 কুহুমৰ কোমল পুলি কিবা যেন পাই বুজি
 বিচাৰিছে ছয়োৰে কাষত ॥

—০—

বহুতকে বহু দিও নাপালো একোকে
 হৃদয়ে উজাৰি দিও নাপালো একোকে
 সেয়েহে মন মোৰ বুজনি নামানে ।

অকলশৰে নিজানতে টুকো চকুপানী
 মইনে প্ৰতিবাৰ হিয়া খনি ধীয়াই
 চিনাকি হৃদয় খনি সহাবি জনাই
 মন সাগৰত মেলি বেদনা লহৰ
 স্তম্ভিলে সপোন মোৰ
 মানবী চলনা এতিয়া বুজিলো ।

নয়নমণি

পৰিচালনা—সুপ্রভা দেবী

শিল্পী—সুমন কল্যাণপুৰ

সংগীত—জীতু—তপন

কথা—নিয়ন্ত্ৰণপ্রভা বৰদলৈ

আক কত দুখ দিয়া প্রভু
কত দুখ আক দিয়া
কত দূৰ নজনা বাটে
যাতনাৰ বাটে নিয়া
এবাৰ ককণা কৰা হে হৰি মোৰ
চৰণে শৰণ দিয়া
প্রভু মোক চৰণে শৰণেই দিয়া ॥

তপত খোলাত ভাজিছা গোঁসাই
জুয়ে যেন দহে পোৰে
চুলিৰ সাঁকো বিমান বগাম
চকুলো উধাৰি সৰে
দুখৰ সাগৰ প্রভু পাৰ কৰা
মোৰ অবিচাৰ আঁতৰোৱা
প্রভু মোৰ অবিচাৰ আঁতৰোৱা ।
আক কত দুখ দিয়া..... ॥

তুমি দয়াময় বুলি শুনি আছো
অত শোক কিয় পাওঁ
তুমিয়েই পোহৰ একাৰতো কিয়
হাবাধুৰি আমি খাওঁ
কাকুতি মিনতি প্রভু নেজাবো মই
ইবাৰো উধাৰি নিয়া
প্রভু মোক ইবাৰ উধাৰি নিয়া
আক কত দুখ দিয়া.....

শিল্পী—মুম্বই কল্যাণপুর আক ভূপিন্দর কথা—গুপ্তসিদ্ধ হাজিরকা

মা তুমি খেলিবানে দেউতা খেলিবানে
 ঐশা ঐশা আমি খেলো
 আহানা আকৌ আমি খেলো

মা মা মা খেলিবানে
 দে দেউতা খেলিবানে
 ঐশা ঐশা…… ॥

বাক হ'ব খেলা এটা কথা শুনা মোব
 বুজিছানে সেই লেখা পড়া কথাবোব
 হব লাগিব ডাঙর মানুষ তোমালোক
 শুনিছানে মা'ব কথা ই যে নহয় মিছা
 উকরাবা বগা নীলা কাগজর এখন চিলা
 সেই চিলা যেন হওক বিজয় পতাকা
 তু-তু-তু তুমি বুজিছানে
 না-না-না-না মই নাই বুজা
 কিয় কিয় কিয় কিয়
 হাঃ হাঃ হাঃ হাঃ ॥ মা তুমি……

চিলা দেখি উবি থকা চিলনী পলাব
 হিয়া ভবা কোনোবাই ওলগ জনাব
 সেই ওলগে তোমা'ব মনক জগাব
 বব ভাল দেউতাই কৈছে চোরা
 উদাম চিলা দেখিম চিলনী নে কি কোরা
 তাকেই হ'ব অ' তাকেই হ'ব হাততেই হাত খোরা
 মা মা মা মা খেলিবানে…… ॥

শিল্পী—ভূপিন্দৰ

কথা—হুত্ৰতা দেৱী

খিটখিট আন্ধাৰৰ নিমাত বাতি
জোনাকী পৰৱৰ সৌ জিকমিকনি
হুয়োৱে হুয়োকো আদৰে
জিলমিল সৌ আকাশৰ তৰা
নোচোৱা বাক কিয় এবাৰ
মই যে তোমাৰেই কাষতে।

দিনৰ পোহৰ বাতিৰ আন্ধাৰ
সুখ-দুখ জীৱন নাটতে থাকে
এয়া যে নহয় আজিৰ
যুগ যুগ ধৰি আছে
হুয়োৱে হুয়োকো আদৰে
খিটখিট আন্ধাৰৰ... ॥

কান্দিব জানিলে হেজাৰ দুখত
ভাৰতই সাস্তুনা আছে
চকুৰ পানীৰ প্ৰতি নোপালত
সঁচা দৃঢ়তা থাও
হুয়োৱে হুয়োকো আদৰে
খিটখিট আন্ধাৰৰ.....।

সেই জীৱন বৰ বৰ ভাল
জীয়াই থাকিব জানিলে
এই প্ৰজাবো যে বৰ ভাল
নিজকেই মিলাব পাৰিলে
খিটখিট আন্ধাৰৰ....

শিল্পী—স্বপ্ন কল্যাণপুৰ আৰু ভূপিন্দৰ কথা—গুণসিদ্ধ হাজৰিকা

অ' নয়নমণি, অ'—নয়নমণি
কিষে মোহনীয়া তুমি
অ' কিষে মোহনীয়া তুমি
যেন তুমিয়েই মোৰ জীৱন সজ্জিনী ॥

তোমাতেই মগন মোৰ এই মন
জানা নে নেজানা তুমি
প্ৰতিটো পল ছাঁ হৈ ব'ম
লোৱা যদি আকোৱালি ॥

বস্ত্ৰি বাঢ়িব মোৰ দৃষ্টিত
আকোৱালি ললে তোমাক
আমি বচি যাম সুন্দৰ সৃষ্টি
এটি এটি মিঠা ভাষাত
সেই দৃষ্টিৰেই সোণোৱালী হ'ম
বুকুত থাকিম পাহী মেলি
এই পাহীতেই সানিবা বহণ
জীৱন লগৰী কৰি ॥

শ্রীশ্রী মা কামাখ্যা

পরিচালনা—আনোরাব হুচেইন

সুৰ—বাজেশ্বর ববদলৈ

শিল্পী—মীতালী চৌধুরী, মিহিৰ ববদলৈ

কথা—হেমন্ত গোস্বামী

কোনজননী ভনীটি

আগতে আহিলি

চম্পা নে মালতী

নাচনী পখিলী

মই জানো নো কিহৰ বাবে

গুলাই আহিলি কি নতুন সাজে

আজ দেখো জেতুকাৰে

ডুহাত বোলালি ॥

অ' সেউতী কেতকী গুলছি

ভগৰ অ'—

কিয়নো পাতিছ বগৰ অ'—

সীতা আইদেউৰ বিয়াতে

কিনো মৰমতে

দৰা আদৰিবলে

সাজোন কাচিলি ॥

বিনিকি বিনিকি বাহীটিয়ে

গুনালে অ' যি সুৰ মিলনবে

সেই সুৰে সুৰে আজি

কহৰ মেলাপাতি

আলসুৱা ওঠ ছটি

হাঁহিৰে বোলালি ॥

সর্ব মঙ্গলা হে মাতা
বিশ্ব বন্দিতা হে মাতা
মাতা হে মাতা ॥

শক্তি কপিনী মা কামাখ্যা
মাতৃ কপিনী মা কামাখ্যা
হে দয়াময়ী মাতা । হে মা হে মা ॥

কামরূপ বাসিনী
দুঃখ ভয় দুর্গতি নাশিনী
জগৎ তাবিনি হে কামদা
যজ্ঞ বিনাশিনী হে বরদা
জয় হে ভবানী মাতা ॥

ভূমি দুর্গা তাবিনী
নাবায়নী নৃমুণ্ড মালিনী
মুক্তিদায়িনী হে কামদা
পাপ বিনাশিনী হে বরদা
কামেশ্বরী হে মাতা ॥

— — ০ —

দয়াময়ী হে মা
অভাগিনী জীয়াবীক লোয়া
চরণে ডোমাব ॥

অগতির গতি তুমি
দয়াব আধাব
হরি বিনে আক গতি নাই
যেবিনে স্বকলো আধাব ॥

কিনো লিখিলে বিধাতাই
 কিনো আছে মোর কপালত
 নিঠুর সমাজর অভিশাপ
 কলঙ্ক বেধা ললোষে শিবত
 মাগিছো ককণা তোমাৰ ॥

বন্দে পতিত পারনই বন্দে
 বন্দে যক্ষ বিনাশিনী বন্দে
 বন্দে কামাখ্যা গোসানী আই ॥

—০—

মই আজি মুঢ়মতি
 নেজানো স্তুতি নতি
 শুবুজিলো কিনো পাপে
 হৈল মোৰ হেন গতি ।

যাভনা কিমতে সহো
 ভোম্বাতে শবণ ভজো
 পাৰ কৰা ভৱনদী
 দয়া কৰা ভগৱত ॥

তুমি দয়াৰে আধাৰ
 নাই যে বোদ্ধশো পচাৰ
 নিজ গুণে তুষ্ট হোৱা আই
 কৰ্মবোৰে কৰিছো বিনতি ॥

দিয়া ককণা হে আই
 অপাৰ ভোম্বাৰ মহিমা
 নিজ গুণে ঘোৰ অমা কৰা
 পাৱে পৰি কৰোৱো কাকুতি ॥

—০—

পুরতি কিমনো আহিলি
 নিশাৰ মায়া শেষ হ'ল
 বহু কথা কোৱা নহ'ল
 কণ্ঠ বুলি বহুবাৰ
 ভাবি থনি থাকোতেই গ'ল ।

কতনো আশা কৰি
 মেলিছিলো নাওঁখনি
 ধুম্ভা বতাহে আহি
 নিলে উটুৱাই
 হেঁকৱালো হুই কুল
 কতনো কৰিলো ভুল
 আশাবে সমাধি হ'ল ॥

নিৰাশা আন্ধাৰ
 লগৰীয়া মাথো হ'ল
 লগৰীয়া হ'ল,
 বিষাদে আৱৰা মন
 ভাবো নিতে অক্ষুণ্ণ
 জীৱনোষে বিফলে গ'ল ॥

সাদবী

পৰিচালনা—পুলক গগৈ

সঙ্গীত—কুল—অকুল

শিল্পী—নমিতা ভট্টাচাৰ্য্য

কথা—হেমন্ত দত্ত

হে দয়াময় !

মায়া মোহে ভবা এ ভৱ সংসাৰ

খোজতে উজুটিহে খাওঁ

মিনতি কৰিটো কাতৰে সুধিছোঁ

কেঁননো পেলামে পাৱ

গোসাঁই মই কোনবাটে যাওঁ ॥

তোমাৰ থাপনা কাষত

পূজাৰ চাকিটি জ্বলিলো পুৱা সন্ধ্যা

তোমাৰ চৰণ তলত

সপিলো সংসাৰ সপিলো পুত্ৰ কন্যা

কুশলে ৰাখিবা বিধিনি বিনাশি

ককণা জানোছা পাওঁ

গোসাঁই মই প্ৰণাম জনাওঁ ।

পূজিয় তোমাক কিহেৰে

নাই যে সন্তাৰ

অ' মোৰ ককণা সিহু

ভূমি অঞ্জন কৰোতা

ভূমিয়ে বৰিষা

ভূমিয়ে বিপদৰ বহু

ভকতি কুলেৰে কবনি ভবালো

গোসাঁই মই প্ৰণাম জনাওঁ ।

ঘোরাগে আঁতরি নকরা আমনি
 গলেগৈ সঁচাকে নাহিমে উভতি
 হাতকে এৰা কাকুতি কৰা
 নহলে পামে গৈ হোমবে কাষ
 উস্ৰু বুজা কিয়নো ভাঙিব হাত ॥

শিল্পী—অতুল মেধী, নমিতা ভট্টচাৰ্য্য ।
 ঝিৰি ঝিৰি ঝিৰি বৰষা নামিলে
 এনেটো বতৰক নেওচি কোনে থাকে ॥
 দেহা ভৰা কামনাৰে জুঁই
 বৰষুণে নুমাৰ যে চুই
 পাঠনে কয় তাকে ॥

গুজৰি গুমৰি বুকুৰে বাতৰি কলে
 ডান্ধৰে মাটিলৈ চাই,
 মাটিয়ে উলাহে বৰষা সারটি ললে
 মৰমী উমকে পাই
 বিজুলীয়ে ক'লে এয়েটো সময়
 মাটিয়ে আকাশে একাকৰ হয় ॥
 মৰম আছে বৰষা কপে হিয়াকে উপচাই
 গপতে উপটি নদীয়ে ঢাপলি মেলে

সাগৰ চুবলৈ

সাগৰো থাকে হেপাহেৰে বৈ
 কেতিয়া আহিব লগৰীয়া নৈ
 সাগৰ আৰু নদী মিলি যায়

হিয়াকে উদঙাই ॥

শিল্পী—নমিতা ভট্ট, হৈমন্তী গুপ্তা

মাতিছে নৃপূৰে তবিসা বাঁহীতে
নাচিছে তাৰ সতে গাভৰু মন
হাঁহি ভবা যে জীৱনৰ এমুৱা স্বপ্ন ॥

উৰে জাঁকে পাতি বতীন জাজাপতি
যাচে চেনেহ চুমা ফুলৰ গাতে পৰি
যৌৱনে হাঁহে যে তাতে শুনি ফাগুনৰ গান
অ' মোৰ যৌৱন জীৱনৰ মিঠা মৌ-বন ॥

ফুলে কুমুম পাহি জীৱন বাটে ভৰি
আহে ৰূপহ কোঁৱৰ বঙৰ ফাকু খেলি
জীৱনে শুনিগৈ তাতে হাঁহি মিলনৰে গান ।
তুমি নেখানিলে বিভা লাগ যৌৱন
উকা লাগে মোৰ মন ॥

শিল্পী—কুল বৰুৱা, নমিতা ভট্ট

বিনিকি বিনিকি শিতাবে মাত
ভোমাৰে বিননি শুনিচোঁ তাত
এজাৰে মাতে নাহৰে মাতে
লাগিছে কোলনী হুয়োৰে গাত ॥

বাঁহৰে আগলি বাটকে আগহি
কি ভাবে নাচিছে খুলিতে ওমলি
অঁচলে নাচে কাঁহলে' মাতে
ফুলিহোঁ ততে নাই ভোমাৰে গাত
কোঁৱা লাগিছে কোলনি হুয়োৰে গাত ॥

শিল্পী—নমিতা ভট্টচার্য্য

মিনা কবা গাম খাক

বাথবোরা লং কেক

গলপতা সাতেশবী

চিটিপাতি জোনবিবি ।

আনিব মোলৈ ডিঙাকে ভবাই

আছো মই বাটে চাই ॥

নালাগে মোক গহনা সোণ

কেকমণি যতনা

পঠিল্লাবা প্রতিদিনে

তোমাৰ মনৰ বতৰা

সেয়ে হব উপহাৰ

জানানে সোণ নাজানা ?

কুশলে থাকিলে তুমি

পাতলে মোৰ যাতনা

—কি ক'লা ?

—হ—

কেছ বহা যুগা বিহা

গুনা ফুলে বুটা তোলা

মেখেলাতে বন কবা

গোম চেঙৰ এঙা চোলা

পেৰা ওপচাই আনিব মোলৈ

আছো মই বাটে চাই ॥

ককাদেউতা নাতি, আক হাতী

পৰিচালনা—নিগা বকরা

সঙ্গীত—বমেন বকরা

শিল্পী—দ্বীপেন বকরা মৃণালিনী দত্তবকরা

কথা—কেশব মহন্ত

এই ব'দালি জিলিমিলি

ব'ব কি যাব কি চিত পৰিলী

মন ফুল কলি পৰে ঢলি

থ'বা কি লবা কি অঁকোৱালি ।

এই ব'দালি ॥

এইয়া যে আহিছে চোঁৱা

এইয়া যে হাঁহিছে চোঁৱা

বসন্তৰ বলিয়া বা

এইয়া যে কাষতে পোৱা

এইয়া যে জিৰণি লোৱা

এয়া যে মৰমৰ হাঁ

জিৰাওঁ যেন জিৰাওঁ যেন মন বাউলী ।

এই ব'দালি ॥

গোপনে গোপনে গঢ়া

সপোনেৰে আপোন কৰা

দুখনি আকুল হিয়া

চেনেহৰ নেদেখা জৰী

ছয়োকে বাৰ্ধিছে ধৰি

উজাৰি মৰম দিয়া

বোৱন নে বোঁৱন নে হালি জালি ॥

আহা বোৱন নে বোঁৱন নে হালিজালি ॥

এই ব'দালি ।

শিল্পী—দ্বীপেন, কোকিলা

কথা—কেশব মহন্ত

পোহনীয়। চবাইটি উৰিলে
বিচাৰি পাবলৈ নাই
ধৰো বুলি নোৱাৰি ধৰিব
সি যে উৰি যায় ॥

আকাশ আপোন লাগে যদি
উৰাৰ স পান ভাগে যদি
সজাৰ বান্ধোন ছিড়ি যায়
বোলো উৰি যায় ; উৰি যায়

চকুৰ মণিত চকা মকা
বৰণীয়া সপোন অঁকা
লুকাই লুকাই দেখা দিয়া
কিয়ে ছবি ছয়াময়া
পালেওচোন হেৰাই যায় ॥

শিল্পী—কোকিলা, মৃণালিনী, ললিতা, পুষ্পা

এক দুই তিনি চাৰি
যুতি দিলো গক গাড়ী
দেখিছানে নাই হাতীয়ে চলায় ।
গাড়োৱান নাই তাতে কি হ'ল অ'
আছে মাউত যে ছছিয়াৰ
গজগতি গাড়ী চলি যায় ॥

ইখন গোলা এৰি আৰি সিখন গোলা চাওঁ
চাউল খালিত শিল মিলোৱা

দেখি আমি জুমি জুমি কথাব গুণি পাওঁ
চুকেবে দোকান সোমাওঁ ।
মহাজনব হাতখন দীঘল অ'
সি যে কাৰেং ঢুকি পায়
চহা হুঁতে টোকাৰি বজায় ॥

সৌরা দেখোন ককাদেউতাই আইতাবে সতে
কাণে কাণে কথা পাতে
দেখি ভাৰো ভালতো নহয়
এইবোৰ য'তে ত'তে
যি নেদোখ সতে
ভয় নকৰে হ'লে কাকে অ'
কোন আমাক ঢুকি পায়
বুকোদৰ আমাব সহায় ॥

শিল্পী—কোকিল গোস্বামী

আক কি বাধিলা বাকী মোলে' নয়াময়
বাৰে বাৰে ছিঙি নিছা আশা হে নিদৰ্শ ॥
উপজিয়ে নাপালো মই আইব কোলাৰ উম,
ভাই-ভনী পিতা হেৰাল আশাবে কুসুম;
আঘাতে আঘাতে শ্রু ভাগে মোৰ হৃদয় ॥

যিমনে সাজিলো মই সকলো বালিঘৰ
জীৱন বদৌত নাও এবিলো পালো বালিঘৰ
এয়াতো জুমি বিনে নাই মোৰ আশয় ॥

শিল্পী—দীপেন, ললিতা, পুষ্পা

বিহবে কঠীয়া কোনে সিঁচি গ'লে

কোনে বচি গ'লে গীত,

মন বমেবমায় বুকু হমে হমায়

অলিয়া বলিয়া চিত ।

তুমি বিড়ি মাৰা কোনোবা দিহিত্ত

মই ডিঙি মেলি চাওঁ,

হুখে আহি মোৰ বুকুত মোহাৰ মাৰে

তোমাক ধন কেতিয়া পাওঁ ।

খোজতে খমে খমায় মুগাব ঐ মেখেলা

ভাজত জিলে মিলায় বিহা,

ঘামত তিৰেবিবায় গাল জুৰি মুকুতা

কেঁচা সোণ বৰণৰ দেহা ।

নৈৰ ডৰিয়ালি চৰাই লৰিয়ালি

চক্ খাই মাৰিলি উৰা,

মন পাখি লগা বাখিৰ নোৱাৰে

চেনাইক দেখিবৰে পৰা ।

শোওঁতে এবেলি অ' উঠোঁতে এবেলি

খাওঁতে এবেলি জুগো,

মোৰ ধনে কেতিয়া ঢোলত চাপৰ মাৰে

পেঁপাৰ মাত কেতিয়া শুনে ।

মাতৰ জুবনীয়া মাজ নিশাব বাঁহীটি

ভাতৰ বুৰণীয়া কাঁহী,

মনৰ মোহনীয়া অ' মাকৰ হাঁহিকণ

ভেজলা পদুমৰে পাহি ।

অ' লাহি কঁকাল চাহি কঁপাল বাহি জোবা
 অ' আহে নাহে চকুরে হাঁহে মুখে হাঁহে
 অ' লাহে লাহে বহাগ আহে
 একেখন চোতালত বহিম ।

পথাবৰ মাজেৰে কপহী শিমলু
 ফুলে জকে ককাই নাচে,
 আই জনী কঁপালৰ সেন্দূৰৰ ফোঁটটো
 শিবলৈ পোন হৈ আছে ।

আই ঐ সোণামূৰা লাজত মুৰে ধোৱা
 নলগা জেঙত চোন লাগ,
 সোণৰে হৰিণা খেদ ঐ পিলিঙা
 বাওনা হৈ জোনটো মাগ ।

অ' পিলিঙা ভাত ঘিলা বুলি
 " " ভুলকৈ মুঠিবা
 কেচেকৰ চনকা ডাল ।

অ' পিলিঙা ঠুমুকা মনলৈ
 " হাত নেমেলিবা
 ভালেই হ'বগৈ কাল ।

এ মাকল কাণৰে লটকন্
 " " লবে অ' আইধন
 চকু নহয় যোহিনী বান
 এ মাকল আঘাৰে শৰীৰত
 " " কুই কুই অসিয়ে
 গুহুৱাট দিবলৈ টান ।

সোণ পকর সক হৈ আছিলো
 উজ্জ্বল ধরা ধরি কবি,
 সোণ পকরা চাওতেই ইমানজনী
 ” ” হালি ঐ মাজনী
 মানিলেও নাচার ঘূরি ।

হায় অ' দেহা মৌ পিয়া পখীটি
 ” ” ” মৌ কে চুঁহিলি
 ফুলব নেদেখিলে শোক ।
 অ' দেহা চেনেহ কাড়ি কাড়ি
 হায় অ' দেহা বুকু বড়া কবিলি
 তেওঁ তোব লুপ্তে ভোক ।

ঢোলে গিব্ গিবাংলে পেপাই উকিয়ালে
 গগণাই মাভিলে গাওঁ,
 লতাই বিবিধে ন সাজ পিকিলে
 আমি বিহু গাবলৈ যাওঁ ।

পার ঘোবে ঘোবে উবে অ' কলিজা
 কর্পো ঘোবে ঘোবে উবে,
 ঢোলে বায় ঢুলীয়া নাচনী বলীয়া
 টাকুরী ঘুবাতি ঘুবে
 কোনে সবজা নাচনী ঢুলীয়াবে বাচনী
 থাকোনো কেনেকৈ চাই,
 গা মন কবে বাই জাই ।

এ গা সাতখন আঠখন কবে দেখোন যাকন
 ঢলাই লচোন বিহাখন আরাবো নাড়িব বন ।

শিল্পী—বীপেন, কোকিলা, যুগামিনী, ললিতা, পূজা

কলির কৃষ্ণ বুলি হাঁহিলি

লাজ কিয় জানো কবিলি

বোলো গোপিনী এয়া দেখোন যমুনা নৈ । (এ—যা.)

এযাচোন কসীয়া কদম্বের অ' ডালে পাতে

লুকাই লাজতে বুকুৰ মাজতে

মোহন বাঁহী বাজে দেখোন বৈ বৈ বৈ ।

(মধি যাওঁ)

এ গৌলাই হাততে পালো ভাল

এ দেহি কিনো আমাব কঁপাল

জানোচা ছিগে পিঠিব ছাল

কথা কাণত পৰিলে গৈ (কেনে পাল।—)

(অ', অ' এ) কাব কাণত কথা পেলাবি

কাব পিঠিব ছাল ছিঙিবি ।

বোলো মৰিবি যিহকে পায় তিহকে কৈ ।

অ' বোলো কথাতে কটা যায়

অ' বোলো কথাতে বটা পায়

আইহঁত মৰিছ উচ-পিচাই

বুকুৰ মাজত বেখা হেঁচি লৈ ।

(আই বো) যা: এওঁকহে নাগাই মৰিছো

মৰবো মৰাবো এবিছো

বোলো সোণাই এ— কি হ'ল এ

মৰব লবা মৰলৈ বোৱালৈ ।

দেবী

পৰিচালনা—সজ্জা মিত্র

শিল্পী—মালবিকা বৰা

জোনাক ভৰা নিশা

ঠুংকা মোৰ হিয়া

জোনবাই লাগেনে তোৰ

অকলে কেতিয়াবা নিঃসঙ্গ অসহায়

মৰম বিচাৰি নাপাই ।

জোনবাই, জোনাক ॥

উদাৰ সূকথে উজ্জ্বলি বিয়োপা

জোনাকত আঁউসী দেখি,

তোৰ হিয়াখনি কঁপেনে অজানিতে

এন্ধাৰ আঘাত লাগি.

দুৰৈৰ তবালি জাকে

উপহাস কৰে নেকি

তোৰে মোৰে বেদনা দেখি

নেদেখি নিজা পোহৰ আমাৰ ॥

এঘুটি ডাৱৰ কিয়নো আহিলি

চাকিলি কিয়নো হাঁহিটি

হৰিলি ইমান জোনাক ॥

এন্ধাৰ ভৰা নিশা বুকু ভৰা আশা

কেনেকৈ আজি যে মোৰ

কুল যেন হাঁহি, সৰাকুল হৈ জহি যায়

মৰম বিচাৰি নাপায় ॥

জোনবাই— । মৰম বিচাৰি নেপায় ॥

সঙ্গীত—ভূপেন উজ্জ্বল

কথা—এলি আহমেদ

শিল্পী—সমর হাজরিকা, মালবিকা বসু কথা—আমিনুল হক

লিহিবি বনবে উতলা লহবে
কি যে মন মধুর কবে ।

চুলিটাৰীতে ঢৌ খেলি খেলি
বজলা মেঘালী আকাশ ভরি ছানি
আনিলে শ্যামলী আশা
বহাগৰ বাতৰি আনিছে আদৰি
মনবোৰ কেনিবা উৰে ।

মন হ'ল মোৰ স্ন-মধুর বাহীৰ স্নৰ
মোৰ হৃদয় বনতে
এই নয়ন যদি হয় পত্নমবে
সপোন হৃদয়তে ফুলে ॥

অঁকি যা অঁকি যা এই জীৱনবে ছবি
মন তুলিকাৰে বহুতো বঙৰে
দূৰণীৰ আকাশৰে বাঙলী স্নকয়ে
কি যে মন আদৰি আনে
মোৰ গীতৰে স্নৰ খেলি-মেলি
মন মোৰ কেনিবা উৰে ।

সৌৱা ফুলি আছে বঙা ফুলৰে খোপা
ক'বে বলীয়া ভোমোৰা
ভাতে উমলি থাকে
এপলক মোৰ পিনে ঢোৱা
এখানি সঁহাৰি বিদ্যমা
এই মন আৰি উদ্যমা ॥

এই যে কাগুন হৃদয় উধালি নাচে

পলাশবে বঙেবে ভবা

ভুমি যে আপোন নয়নে জনালে

লুইতব ছেঙুলি আভা

উবি যা উবি যা, বনবে পখাটি ॥

কি যে সপোনবে মধুর আবেগবে

লিহিবি

মন ফুলনি আছে হালি জালি

মন মোর কেনিবা উবে ।

শিল্পী—আশোক শইকীয়া কথা—এলি আহমেদ

হে বক্তাভলীত বহিছে যে সেইজনী কোন

ইমাম কৈ সাজিছে মেনকা দেখোন ।

ভালকৈ আজি সাজ মলুরাই পাব লাজ

বান্ধবীক সজালে ধুনীয়া রূপ লয় ॥

নাকটো কেঁচা চকু টেলেকা

দবাটো কিনে চাবা পখালি কোমোবা ॥

[উকলি]

শুনা শুনা সর্বজন মোহোব বচন

বধুব সহিত শব্দগণ বধা কণ্ঠ ।

হে টিলিলিং গোপ-

বিবাহ গৃহে সখী সবে মধুর পেশম ধবে

চকুত কাজল ঊঠত বং হুসালত ডেজ হুঁটে ।

চকু নহয় মার্কল, গাল নহয় কুটকল ।

অধুব যে টেঙা অ' দেহী শিরালব কথা

নাহি কিরনো অ' দেহী ঈজুতি খোয়া ।

চেহেবালৈ কিনো চাবা
 অ' দেহৌ অশুব অশুব লগা
 আঙুব খোৱা শিৱাল আমি
 টেঙা বুলি নিদিত্ত এৰি
 বকেটতে উঠি আঙুব আনিম পাৰি
 তেঙাকো লম সোৱাদ কৰি
 নিমখ জলকীয়া সানি ॥
 বকেটতে উঠি উঠি আঙুব আনিম পাৰি
 টেঙাকো লম

পকেটত নাই ডেকাৰ ধন
 বকেটত উঠাৰ মন
 ডেকা ল'ৰাৰ খোলা মুখ
 জোকাই ল'লে পাবা হুখ
 নাৰীৰ জীৱন পানীৰ দৰে
 পাত্ৰ চাই ৰূপ ধৰে
 আইৰ ঘৰ নহয় নিজৰ
 ছদ্মনিশা মিঠা মাতৰ ।
 বাইদেউ

অ'— মৰমৰ ভনী মোৰ যাববেনো পৰতে
 কেলেইনো মাটিহু এনেকৈ ।
 আকনো তই ক'ত পাৰি এনে মৰম ধেমালি
 আজি যে তই বাৰিগৈ মৰম মৰম এৰি
 নাভাবি নোৱাৰো চেনেহৰে ভনীজনী
 কেনেকৈ পাহৰিবি এনে মৰম
 চেনেহ এনাঅবী ।
 কেনেকৈ থাকিয়ে ছোক এৰি ॥

শিল্পী—মালবিকা বৰা কথা—আমিহুল হ'ক

তুমি নিঃসঙ্গ নোহোৱা কাছানিও

মই তোমাৰ পূৰ্ণতা

তুমি বিহুজ মই আকাশ তোমাৰ বাবেই

তুমি উলাহত উৰি থাকিবা

মেলি দি মুকুতিৰ দেউকা

আশাবে পোহৰ হৈ

উজ্জ্বল্য তোমাৰ হিৰা

মধুময় কৰিম জীৱন

যদি আহে জীৱনলৈ অ'উলীৰ নিশা ।

হয় মই জোনালী বহন সানি জোনাক

নীলিমাৰে জোন হৈ ।

পাল হয় তোমাৰ জীৱন ডিঙাৰ

হোৱা যদি দিশাহাৰা ।

যদি নেদেখা মন কুল-উপকুল

বিশাল সাগৰত আশাবে ঘাট হ'ম ।

আশাবে সজালে ঘৰ

ছয়োৰে সপোন সানি

জীৱন সোনালী আমাৰ ।

যদি আহে ধুমুহা ভাঙিবলৈ সপোন

বাধা দিম সাহসেৰে নেওচি ধুমুহাক

বাধাৰ প্ৰাচীৰ হৈ

প্ৰজাভী নুহক হৈ

আজীৱন পূজিম মই ॥

জীৱন সুৰভি

পৰিচালনা—নৰেশ কুমাৰ

সঙ্গীত—জুপেন ভূজিব

কথা—হেমন্ত দত্ত

কিনো অভাগা কপাল-হৰি
কিনো তোৰ নিঠুৰ বিধান ।
দুহাতৰ যত সুখ আনতে বিলালি
তই নিজৰ ঐ দুখতে মজি ।

ভাবিছিলি যে তই তোৰেই ঘৰখন
ভকতিৰ গোসাই ঘৰ হ'ব
তোৰ ধাপনাত বস্তি জলিব
গোসাই ঘৰ উকষি ধাপনাও বাগৰি
শলিতাও শেষ হ'ল পুৰি
তোৰ ভাষা গ'ল কলিতে মৰি ॥

কিনো অভাগা কপাল
লক্ষ নেজানি অচিনা বাটেদি
অকলে আছ যে বুলি
তই, ঐভূকে সাবধি কৰি ।

কিনো পোৱাৰ আশাত
কৰিলে নো গৈ আছ
নিয়তিৰ হাততে ধৰি
তই, বিধিয়েও নাজানো আজি ।
কিনো অভাগা কপাল
কিনো তোৰ নিঠুৰ বিধান ॥

শিল্পী — অকণ দাস, শান্তা শৰ্ম্মা

অ' হ' অ' মৰমে ওপচা ওমলা বাটৰে লগৰী

পৰি বজো মই বহু দূৰত

অকলে সীমাহীন এই বাটত

আছো দেখো মই অতি কাষত

আদৰত বৈ থাকো তোমাৰ হাতত ॥

জুয়ো পাব হম জীৱনৰ বাট

হাঁহি ধেমালিৰ মাজত ॥

ফুলনি ওপচি সৌ পখিলা ধেমালি

উলাহৰ পখিলা যেন ফুলৰে ওবনি

কলিৰ টোপনি চাগে লাহে লাহে কৈ ভাগে

গোপন আদৰৰ মাজত ।

মোৰো মন যায় পখিলা হৈ

জিৰাব চিৰদিন ডুমি সুলিত

আমি জুয়ো বম ফুলনি ভৰি

ফুল পখিলাৰে মাজত ।

অ' মোৰ অজলা অদেখা গোপন খেলৰে লগৰী ॥

নদীয়ে নদীয়ে সৌ লহৰ ধেমালী

উলাহত নাচিছে যেন পানীতে সাফুৰি

বহুল বিশালতা পাই

লহৰ দেখো মিলি যায় নদীৰ বুকুৰে মাজত ।

মোৰো মন যায় লহৰ হৈ মিলি

অতিকণ তোমাৰ লগত ।

আমি বৈ যায় বাধা নামানি

লহৰ নদীৰ সোঁতত ॥

অ' ঠুবিয়া ডামোলখন চেনাই অ'
 বডনাই আনিছো অ' চেনাই অ'
 লগতে আনিছো ল'
 আমাব ববিয়াকৈ বিছ গীত গাই যাম
 কোনেবৈও যেন নকবে খং ।

চাঃ সমনীয়া গাভক যাক আহিছে
 সাজোনে কাচোনে কপহী যেন লাগিছে
 চিলনী পবাদি থপিয়াই লৈ যাম
 তাৰে মাজৰ এজনী
 চোচোবাই ঐ টানি নিম
 তাৰে মাজৰ এজনী

বাহিৰে বাহিৰে পোরম গৈ অ' হোমবে
 পোরম গৈ অ' হোমবে গুৰি ।
 নিমাত্তি গাভক অ' মুখ খুলি নলবি
 গুছি বাব লাগিলে আক দেখা নাপাবি
 ইচাতি বিচাতি কৈ হিয়া ঢুলি মবিবি একা ।

হয়নে ? লোককে দেখুৱাই কেতেবাই মাতিছ
 ডেকা লবাক ভুলাবলৈ সাজি কাচি আহিছ
 এনে ডেকা ভুলাবলৈ আমাব কোনো গবজ নাই
 অ' নাচনি অ' ডেকা লবা নহলে বোবন অথলে
 ননি বাক চাইছনে নাই ।

অ' ডেকা অ' ভালকৈ থাকিবি
 লবি চানি ঐ কপাল খুলি মবিবি
 অ' ডেকা অ' ভালকৈ থাকিবি ॥

হিম্মত সাচতীয়া অ' চেনাই বাটপাৰ মাজ
আনিছো অ' যতনাট মেৰিয়াই লবি
অ' দেহা শাত পৰিছে জানো অ' সোণজনী
অ' অ'ই মুখ খুলি কথাষাৰ কবি ।

সাজোনে কাচোনে বৰ মৰম লাগিছে
ৰূপহী নাচনী বৰ আপোন লাগিছে
পখিলা উৰাদি নাচি ককাল ভাঙি
মোৰে মাকন দেহাটি জোঙাল শেলে বিস্কাদি
গুপুতে গুপুতে কলৈনো চাই মৰিছ
কলৈনো চাই মৰিছ হাঁহি ।

বিহুৱা নাচনিক খং উঠাই নলবি
বিহুতলী এৰি থৈ যদি যাও ঘৰলৈ
যদি যাও ঘৰলৈ ঘূৰি ।

হুংনে ? পাৰ যদি যোগে গুছি
আহিছ যে নিজে যাচি ।

আমি যাচি অহা নাই কাৰো কথাত নচা নাই
অ' নাচনী অ'—

চুলীয়া চোন নহলে নাচিবিনো কেনেকৈ
ভাবিছনে কথাষাৰ তই ।

অ' দেহা অ'—চোলে ভালকৈ বজাবি
চাবি চাবি অ' চোলৰ মাৰি স্তাতিবি
কিনো চাপৰ মাৰিছ জাপৰি যেন পৰিছ
এই দেহা এই নাচনীৰ হাতলৈ চাই ।

অ' হায় হায় গাভক বয়সত ফুটনি মাৰিছ
 ওতত গোৰে নাচিছ
 মোৰ মাকন দেহাটি বয়স হ'লে হব কি
 কথাটিমো ভাবিছনে নাই।

অ' হায় হায় এই কালিলৈ কি হব
 আজিতে ভাবি লৈ কিয় চিন্তা কৰিছ
 আজিৰ মধুৰ সময়টি
 কলিজাবে উমেদি
 বাখিন যে লাগিব জীয়াই ॥

পূৰ্ণ ঘৰত শূণ্য হৃদয়
 যেন সূৰ্য্যবিহীন দিন
 দুহাততে কোনে শুই পিচে স্নগন্ধ বিহীন ॥
 চৌদিশ পোহৰে পোহৰে
 মোৰ হে মাথোন অন্ধকাৰ
 উঠা জ্যোতিৰে জলি ভৰি আছে মোৰ ঘৰ।
 উষাৰ মাজতে আছোঁয়ে মই
 সকলো ছথকে সাবটি লৈ
 ধনে জনে পূৰ্ণ ঘৰ ভাতেই আদৰৰ মাত
 তুমি মাথোঁ হাঁ! তুমি বাক আছে ক'ত ?
 সোণৰ সাগৰ সোণোৱালী সোণ
 তুমি বিনে কাক অকলে পায়
 বুকুৰ ভাগৰি-টিটি দিবলৈ বেতিয়াই বঢ়াও হাত
 তোমাক নেপাওঁ তাত তুমি বাক আছে ক'ত।

শিল্পী—অকণ দাস

মই এটি মুকলি পখী উভতিছে ঘবলৈ বুলি
অকলে মই সজাতি যেন হুচুকে আছে হুলি ॥
অ' আমাৰ আপোন মানুহ সোণালী ধাননীৰে ছাঁত
মন আৰু মাটিৰ লগত চিনাকি শুবটিকে গায়
শ্যামলী বননীত সোণোৱালী ধাননী
মোৰ এই ঘৰতে পায়
গাৱনি উপচাই হিয়া শাত পেলাই
মাটিৰ সুৰতে গায় ॥

গুনিৰে গুনিৰ বাধা বৈ বে না
ঝুমুৰাৰ তালে তালে আগৰে ভাঙাৰ ।
চাহ গছৰ মাজে মাজে এটি কলি দুটি পাতে ছা
ভাগৰুৱা মন যে জুৰাই
সেউজী এই বঙকে চাই সপোনতে গুন গুনাই ।

আমেজ ভৰা আউসীৰ বাতি হাঃ হাঃ হাঃ
মোৰ সতে কোনে নাই
পাহৰিম মই নিসঙ্গ ছথ ভোমাক কাষতে পাই ॥
বহু ঘৰত জলিছে চাকি বহু আছে একাৰে চাকি
কাৰ মুখত ফুটিছে হাঁহি কোনো আছে চকুলো টুকি
মোৰ বাবে সকলো হাঁহি ইয়াতে আছে লুকাই ॥
নিয়ৰ সৰে ডুৰিৰ ওৰি কলি সৰে কুৰলীক চুমি
কলি সৰে চাকিৰে বুলি জেঁৱৰ বাসীত হুৰাহ বুলি
সঁচা জেঁৱৰ অকৃত হুৰ ভোমাক মাজতে পায় ॥

সৈন্দুর

পৰিচালনা—পুলক গগৈ

সংগীত—লক্ষ্য দাস

শিল্পী—মীনু শইকীয়া

কথা—মহাপুৰুষ শংকৰদেৱ

জয় জয় যাদৱ জলনিধিজাদৱ ষাভা

শ্ৰুতমাত্ৰাখিল ত্ৰাতা,

স্বৰ্ণে কবয় সিদ্ধি দীন দয়ানিধি

ভকত মুকুতি পদ দাতা ॥

জগ জন জীৱন অজন জনৰ্দীন

দমুজ দমন দুঃখহাৰী

মহাদানন্দ বন্দ পৰমানন্দ

নন্দ নন্দন বনচাৰী ॥

বিবিধ বিহাৰ বিশাৰদ শাবদ

উল্লুনিম্ব পৰকাশী

শেষ শয়ন কেনী বিনাশন

পীত বসন অবিনাশী ॥

জগত বহু বিধু মাধৱ মধুবিপু

মধুৰ সুবতি সুবনাশী

কেশৱ চৰণ সৰ্বোচ্চ কিঙ্কৰ

শংকৰ এই অভিলাসী ॥

শিল্পী—দশবথ দাস, মীলু শইকীয়া। কথা—দশবথ দাস,

এই বৃষ্টি এই বৃষ্টি এই বৃষ্টি

এই বৃষ্টি বিম্বিষ্ণু কটিকাই আনিলে

বিম্বিষ্ণু বিম্বিষ্ণু বিম্বিষ্ণু সুরবে মায়া

লাগে ছুলা তুষাতুর এই প্রাণত ॥

বৃষ্টিৰ ভালে ভালে ধৌকি বাধৌ মন

ডালব হৈ উৰিম আকাশত যেন

বিজ্ঞ ধৰাব বুকুত বৃষ্টিৰ টোপাল সিচি

গীত গাম নতুন দিনৰ ॥

বৃষ্টি মুখৰ এই আকাশ বুকুত

বিজুলী বেৰাটি আঁকি

আকাশৰ বুকুতে নাচিম যেন

ঐক্যৰ ধৰাব বুকুত

বিজুলীৰ পোহৰ সিচি গীত গাম ন পোহৰৰ ॥

আছে যেন চিৰ জনমলৈ

এই সেন্দূৰীয়া দিন

সেই সপোনতে তোমাৰ ছবি চাই

মৰমতে হুম লীণ ।

প্ৰথম বসন্তৰ প্ৰভাতী ক্ষণত

হেঙুলী আভা হৈ থাকিবা কাষত

নিজম কোনত আশাৰ মিলন গীত

গাব পাৰো ছয়ো বৈ ছম্বোৰে কাষত

শুভিৰ কণিকা গলি জীৱন মুকুতা হৈ

বাটে বাটে বৰ ভাব চিন ।

শিল্পী—কুল বকরা, মৌজু খইকীয়া

কথা—জিলাখ দাল

এই মৰম নদীৰ গাভৰু ঘাট

মোৰ ঘোঁৰনৰ নাও চপাংলা তাত ।

সচাঁনে—অ’

কোৱাচোন—অ’

কিনো কম সোধা ভোমাৰেই হিয়াক ।

নৈ যায় বৈ যায় সাগৰলৈ’ চাই চাই

মিলিবলৈ’ ন আশাবে মিলন পিয়াসী হৈ

টো চাই চাই চাই ভাল দেখো দেখো দেখো লাগি যায় ।

পিচে সাগৰৰে, বিশালতা দেখি লাগে ভয়

নদী মিল সাগৰ হয়

অ’ অ’ অ’—তথাপিও লাগে ভয় ।

সাগৰৰো আছে যে সপোন কিয় কৰা ভয়

নিৰাশা—অ’

অঁতবাই—অ’

মিলি যাম তুয়ো আশাৰ বঙীন হাঁত ॥

সোৱা ৰূপহী নিজৰা চোৱা জিবি জিবি

জিব জিব জিব জিব বয়

নদীও যে ৰূপৰতী আকোৱালী লয়

পোৱাৰ আশা আছে তেনে, আমাৰ হুঁট হিয়াত

সকলোটি মিলে এদিন, চেনেহৰে মোহনাত ॥

শিল্পী—দশবন্ধ দাস, সৰ্ব্বানী পুৰকাশঙ্ক কথো—হেমন্ত দত্ত

আদৰে উত্তলা খেলব এয়েনে পাতনি
বুজিও সুবুজা ভাবব অদেখা আমনি ॥
মদাবৰ ফুলে পালে খাপনাতে ঠাই
অভাগী চাকৈয়ে নাচে লগবীয়া পাই ।
ভাবিছো উলাহতে নাচি এলুৱা সুবীয়া সুব
নিয়ে যদি কাড়ি বিধাতাই ভাগবিম জানো উচুপি ॥
কাতৰে মাগিলো প্ৰভু দিয়া পোহৰ বিলাই
দয়াৰে সাগৰে দিলে জোনাক চটিয়াই
ভাবিলো উলাহতে নাচি ৰূপালী জোনাকী বোৰ
নিয়ে যদি কাড়ি বিধাতাই ভাগবিম জানো উচুপি ।

শিল্পী—মিনু শইকীয়া
হে বনমাণী দয়াময় হৰি
প্ৰণতি জনালো মই
দেখা কিয় দিয়া নাই ॥
মুকুতিৰ আচলে মাটিছো কাতৰে
ভূমিতো নিথৰে নাই
তুমি যে নাৱায়ন চৰ্গতি বিনাশন
পোহৰ কিয় বাক নাই
হুথৰে একাৰত পৃথিবী শ্ৰুতমান
তুমি জানো দেখা নাই ॥

জগতৰ হুথৰে মাতে হুথ হৰি
হুথৰ সীমা কিয় নাই
হুথৰে শবীৰৰ নাও ডুব ডুব
ভুলি কিয় দিয়া নাই

শিল্পী—দশবধ দাস, মীমু শইকীয়া

কথা—দশবধ দাস

সন্ধ্যা মেনন, তৃষাবানী শইকীয়া

বং বঙে বাউলী হ'ল

মন উবণীয়া হ'ল

উবি গ'ল নাচি নাচি

নাচি নাচি বাউলী হ'ল ॥

বাউলী হ'ল

অ' মুকলি আকাশ মুকলি বতাহ

মুকলি আমার মন

ভাগবো নাই জিবণী নাই

জীৱন যুঁজবে পণ

আছে জীৱন যুঁজবে পণ ॥

আমার দেহবে ঘাম সবি সবি

ঈমিকব বুকুতে জনম লভি লভি

ধবনী ধুনীয়া হ'ল.

বাউলী হ'ল—বাউলী হ'ল ॥

লখিমী যবহি গ'ল

জীৱনবে জয় হ'ল

সুবে নিজবাবে বৈ ।

পতি চকল মন উজ্জল

বঙেবে উতলা ঘাম—এহনা—

বং বঙে বাউলী হ'ল .

সোণমইনা

পরিচালনা—শির ঠাকুর সংগীত—বসন্ত মাণিক

শিল্পী—সমর হাজরিকা কথা—বসন্ত বরদলৈ

আলফলিয়া বাজকন্যা কবে গুণা গণা
পল্লীতে বাজকোরবব দোলা হাতী ঘোড়া
ব'দালীয়ে পিঙ্কালে তাইক নানা বড়ব সাজ
জোনটিয়ে কপালতে সৌরা কবে সাজ
তবাবোবে চিকিমিকি পিঙ্কাই অলঙ্কার
সম্প্রদানব বেলা দেউতা কোরাচোন এষাব
সুখেবে থাকিবি আই কামনা আমাব
পতিয়ে পবম গুণ জানিবি ইষাব ॥

আইব বিনে বৌরে দিলে আইব মরম ধিনি
জানি নাজানি কবো বছতো আমনি
বিদায় বেলাত কোরা সাস্থনাবে বাণী
অভাগিনী বৌরেবাক নেযাবা পাহাৰি
কামচবাইব বড়া চোট
ভাতে দিলে সেমুৰ কোট
দেহি ঐ দেউতা ঐ দুবলৈ নিদিবা যোক ॥

আছ ধানব মাজে মাজে সবল গছব মুচা
পকীবাজত উঠে সৌরা আমাব জোরাই ল'খা
দুৱাব 'তবি উকলিবে বজাই দিলা সুখ'
বাজকন্যা উবি গ'ল দুব বহু দুব
চকুখেলি আমাব পিনে এষাব মাখো চোৱা
পল্লীতে বাজকোরবব দোলা হাতী ঘোড়া ॥

শিল্পী—অকণ দাস, বসন্ত ববদলৈ কথা—বসন্ত ববদলৈ

টোল পেঁপা এৰিলি

কলা কুটি এৰিলি

নিজকে পাহৰি ঐ গ'লি,

তইঁতৰ বংকপ এৰি থৈ আহ'ঐ

নাচ বিছ বিছ ঐ বুলি ।

নাচ নাচ নাচ নাচ বিছটি নাচ

নাচ নাচ নাচ নাচ সমন্বয় নাচ

ওভত ঘূৰে ঐ সিহঁত বোৰে নাচিছে

কালৈনো কৰিছ লাজ ! বোলো নাচ ॥

ভাতোয়ে কথ কয় বোলো হয় হয় হয়

কাউবীয়ে ম'ৰা হয় বোলো হয় হয় হয়

মাত পাহৰি গ'লে পাখি সৰি গ'লে

ভুচুং পছৰে পায় লাজ ! বোলো নাচ- ॥

বাজিছে ড্রাম বাজিছে গীতাব

কংগো, বংগো আক ক'ত কি

চাপৰি চাপৰি নাজাবি পাহৰি

অ' মোৰ মইনা টোল পেঁপা গগণা

মহৰ শিতৰ তুলনা

অ' সোণমইনা বিছৰ মান গুৱনি নাই

বিছৰ মান গুৱনি নাই ।

এট কালে কোনে আহে চকুতে চাত ইঁবে

কিনো চাত বোজৰে চাল

হাৰ হাৰ খালে ঐ

কালবে কাল বিপৰিণ্ড কাল ঐ
 হৰিণাই চেলেকে বাঘৰে গাল
 তুল তুল বিলাহী কেচা পকা বিলাহী
 গোটে গোটে গোটে গোটে গিলিব মন
 যি হৈ গ'ল হ'ল মইনা নাচ মইনা নাচ
 ভয়ে ময়ে ভয়ে ময়ে একেখন বিলাবে মাছ ॥

শিল্পী—সমৰ হাঙৰিকা কথা—এলি আহমেদ

যদি কাৰোবাব চকুপানী
 কাৰোবাব হয় হাঁহি
 সেই জীৱন মধুৰ জীৱন
 সেউজী ছবনী নিমাত কিয় আজি
 ই যে সকল মানবী জীৱন ॥

বহুতৰ মৰমেৰে বহুতৰ আশীৰ্বে
 উঠিছিলো সময়ৰ কোবাল সোঁতত
 বঙীৰ আশাবোৰে হাঁহিছিল নাচিছিল
 দেউকা কোবাই ঘোৰ হিয়া দেউলত
 পিচে এয়া কি হৈ গ'ল

আশাবোৰ আশা হৈয়ে ব'ল ॥

এখনি নতুন ঘৰ এখনি সংসাৰ
 এপাহি কুল তুমি বহুতো আশাৰ
 তোমাৰ দুখৰ বাবে দিলো বিসৰ্জন
 নিজৰ বাবে নথলো অকণ

হাঁহি হাঁহি কান্দো আজীৱন ॥

শিল্পী— বিজুহুকন, খাড়া শৰ্মা

কথা—হেমন্ত দত্ত

হাঁহি হাঁহি ঢাকি দিয়া

জীরনব যত বেদনা

নাচি বাগি পাহাৰো আহা

হিয়া ভবা বাতনা ॥

পুৱা ফুলা সৌ কুমুম পাহি

মৰহিবয়ে নিশা সবি

সোৱা ফুলতে ঢকা আছে

সবা ফুলৰে উচুপনি

তথাপি নাচে ফুলে হাঁহি হাঁহি ॥

নিতে খেলা এই জীরন খেলা

কান্দিবানো কিয় তাতে হৰি

নতুন হাঁহিৰে খেলত নামি

বিজয়ৰে সুখ পাব পাৰি

হাঁহিৰে সচে থাকে চকুপানী

শিল্পী—নমিতা গোস্বামী কথা—বসন্ত বৰদলৈ

প্ৰভাতী গখীৰ গীত শুনিছে। দূৰৈত

বাৰে বৰণীয়া বং সানিছে গনত

ফুলিছে কতলা ফুল হাঁহিৰে আকুল

নতুন দিনৰ সুৰ কি যে সুমধুৰ

আমাৰ লক সংসাৰ খনি থাকে যেন সুখেৰে

সুখৰ কবিকা তোমাৰ ককণাৰে

তুমি ভিনে জগতৰ কোনো গতি নাই

বহে বসে ভবা জীৱন লকল টেংগে যায়

বাখিছে যত্নে বীহী দুখ কলুবত

শিখী সময় হাজরিকা- শ্রীমতা শ্রীমা কথা—বসন্ত বরদলৈ

মই যেন এটি হ'লো পলাশৰে কলি
মন হিয়া পৰশিলে বিজুলীৰে হাঁহি
দেহি মোৰে চেনাই ঐ আহা কাষলৈ
মইনা দেহা জান ঐ চোৱা চকুলৈ ।
ক'ম ক'ম এটি কথা কব পৰা নাই
লাজ লাজ যৌৱন দৈ ঐ নল'বা জোকাই
মোক নল'বা জোকাই ॥
আহা যদি তুমি কাষলৈ
যোৱা যদি তুমি চুবলৈ
বেদনা আৰু গভীৰ হবলৈ
ক'ম ক'ম কথা..... ॥

তুমি নদী মই জুৰি জিৰি জিৰি গতি
তোৱে তোৱে গাৰি দিলে মৰম এনাঙ্গৰী
আহা তেনে আমি এটি হৈ
মিলানৰে মিঠা সুবাস হৈ
বং বং সিঁচো দিঠকৰে ॥

ইমান দীঘল জীৱন পথত
কেনেকৈ বুলিম বাট
বাটৰ লগৰী তোমাৰ মৰমেৰে
আতবাই প্ৰতিধাত
খোজে খোজে আমি অতীতৰ
চকামকা পোহৰ একাবৰ
মেজিয় মহা মিলনৰে নাট ।

শকুন্তলা আৰু শংকৰ জোচেফ আলী

পাৰচালনা—নিপ বৰুৱা

সংগীত—ৰমেন বৰুৱা

পিঙ্কী—দ্বীপেন বৰুৱা, কবিতা বৰঠাকুৰ

কথা—কেশৱ মহন্ত

মই অ'হে

গছৰে আঁৰতে জুৰিবে পাৰতে

চবাইৰে কুকলি গুনি অ' দেহিটি

বতাহে আঁচলত মোলৈ আনে যে বা ॥

দূৰ দূৰণিৰ আকাশৰে পৰা

বেলিৰ বেঙণি আহি

লুকাইকু খেলে চা।

পাতৰ আঁৰে আঁৰে জুমাৰুমি

নিজৰাৰ পাৰে চুমাচুমা

উমলি জামলি ভাগৰি জুগৰি চা

অ' দেহিটি

সাজোন কাচোনে নাচোনত ভাঙিছে গা ॥

মই উকি মাৰো ইপাৰে পৰা

সিপাৰে সিপাৰে কোনে

নেদেখো কাৰোচোন ছাঁ

দেহা থাকিলেহে ছাঁ পৰে

বুকুৰে উকি নিবে উমি মৰে

অনৰি বনৰি কিচাৰি কিচাৰি নাপাৰ বেহিটি

খেদি খেদি উই মাথো হাবাখুৰি থা ॥

শিল্পী—দীপেন বৰুৱা, জয়ন্ত দাস,
বিজয় ভবালী আৰু প্ৰণব বৰুৱা

আজি কি যে মুকলি
কি যে আনন্দ
উচ্‌পিচ্‌ উচ্‌পিচ্‌ মন নাচনি
পালে কিনো ছন্দ ॥

অ' ফুলকলি ক'ত আছিলি
মনে মনে লুকাই
জান জানো আমাৰ মনবোৰ
আছিল তেনেই শুকাই খীনাই
ক'ত আছিলি লুকাই,
সোণৰ বৰণ তই
জোনৰ বৰণ তই
চম্পাৰে হাঁহি
তই গোলাপৰে গন্ধ ॥

আজি সক কাইলৈ সক
পৰহিলে' ডাঙৰ হবি
আমাক জানো তেতিয়া তই
স্বাৰা বুলি ক'বি
আমাৰ গাভীত তই
আমাৰ ডাঙ্গিন হৈ
উঠিবি সন্মান
আমাৰ মান কাম বন্ধ ॥

শিল্পী—দীপেন বকরা।

যায় শকুন্তলা পতিগৃহে যায়
আজি ফুলশয্যা ল'লে বিদায়।
আদৰি সাদৰি কোনে
অভিনয় সাজে কাছে মজায় পৰায় ॥

জীৱনৰ ঢৌ লাগি
বালিঘৰ যায় ভাগি সপোন হেৰায়
হেৰোৱা সপোন খেদি
ভাগৰি পৰিলি যদি সঁহাঁৰি নাপায়
সময়ৰ হাতে মুখলে' নাচায়
জীৱনৰ হাঁহি তোৰ কাঢ়ি লৈ যায় ॥

এনেকৈয়ে জীৱনৰ
একা বেকা বাটে পথে ছলনা মায়াৰ
এনেকৈয়ে মৰণৰ
আঁঠুৱা ঘাটে ঘাটে ছলনা ছায়াৰ
মধু মিলনৰ ঢাকিগছি হয়
কাল ধুমুহাই আহি দিয়ে মুমুৰাই ॥

—০—

শিল্পী—দীপেন, জয়ন্ত, বিজয়, প্ৰণব

মহা মোহ পঙ্কত পৰিলো শঙ্কৰ
নিজ গুণে আহি তুমি উদ্ধাৰ বাবা হে ॥

চকু থাকি নেদেখিলো তোমাৰ আকাৰ
হৃদয়ত বধৰিলো স্বৰূপ তোমাৰ
মালা বুলি আঁৰি ললো সি যে কালসাপ হে ॥

অজ্ঞান আন্ধাৰে শুক ঢাকি ধৰে বাট
অবাটে কুৰিছো আমি চেতনা নাই গাভ
জ্ঞান কিয়া শুক আঁৰি শুকাই মনৰ তাল হে ॥

শিল্পী—দ্বীপেন, জয়ন্ত, বিজয়, প্রণব ।

তাবেনাবে তাবেনাবে তাবেনাবে তাবে না না না না
ভনীয়ে বনায় খিচিবি ভাই লগে ভাগে বহি খা ॥

কেই কেজি দাইলত চাউল কিমান লাগে
আলু পিয়াজ বোর ধ ভাগে ভাগে
কেবাচিন ষ্টোভ বাচন পানী
সা বে গা মা পা-পা-পা-পা-পানী পানী
ঠিক আছেন নাই চা চা চা চা ॥

ঘিঁউ ভেজাল তেল ভেজাল
চাউলত শিল সোমাল
দিল যদি ভেজাল হ'ল
ভাই জানিবি দোষ্টি ছেবাল
হবেক মিলি এক হয় খিচিবি
হবেকত এক হৈ যা যা যা যা ॥

—০—

শিল্পী—কবিতা বরঠাকুর

অ' হুমটি আহ অ' আহ অ' হুমটি...
কলরাবে ফুল যেন বা দি যা আলফুলীয়া ॥

কিনো লবন কোমল মুখখনি
অ' দেহি মোব নয়নমণি
আমণি নাই সোণ ভাগকরা ॥

ধুমুহা নাহিবি হুম হুমাই
নাগাজিবি মেঘ গুম্ গুমাই
সোণ মোব চৌপনি যায়
সোণ মোব আলফুলীয়া ॥

মেঘ

পৰিচালনা—অতুল বৰদলৈ

সংগীত—জীতু + ভগন

শিল্পী - মহেন্দ্ৰ কাপুৰ, অন্যান্য

কথা—মুকল হ'ক

সচ পুছো তো ইস ছুনিয়া মে
প্যাৰ কো খোদা হম মানতে হ্যায়
বাম বহিম কে বন্দোকো হম
ভাই ভাই জানাত হ্যায়।

হম বালমা পঢ়ে তুম গাও ভজন
ও য়ো ভী চাহী ওঁৰ ও ভী চাহী
তুম আহা কহো য়ে কহো ভগবান।

দো দিন কি জিন্দগী মে
কিউ পৰতেহো পৰচানী মে
হজ কো জানে রালো সুনো
তীৰথ সে আনে রালে সুনো
দোনো কো মুবাদে মিলতি হ্যায়
দোনো কো আশায়ে খিলতী হ্যায়
কাহেকী ভয়না কাশীকী লগন।

দিল সে দিল মিলা লো তুম
প্যাৰ কে ফুল খিলালো তুম
নকবত কী দিৱাৰ সোৰ দো
মজব্ব সে মবনা সোৰ দে
গীতা মে প্রীত সিংখাই হ্যায়
কোৱাণ বে বাহ দে খাই হ্যায়
হ্যায় বানে কোৱাণ ওঁৰ গীতা কা কন ॥

শিল্পী—উষা মল্লেশকৰ

কথা—লুৎফ হক

অ' মধুমিতা অ' মধুমিতা
মট্ট হ'ম ফুলময় বনলতা
শুনি যোৱা মনৰে কথা ।

কোমলী দেহা মোৰ সমাৰে কপাই
চেনেহৰ ভাবনাই মনৰে নচুৱাই
তোমাৰে নাম কৈ ভোমোৰাই জোকায়
লাজতে মৰি যাও
ক'তেনে এৰি বাওঁ মনৰ সাচতীয়া বেথা ॥

পাহাৰী জুৰিটিৰ হিমচেচা পানী
দেহাটি তিয়ালো মনৰে পুৰণিত
সাচতীয়া যোৱনৰ এমুৱা অগনি
কিসতে মোকেষি কৰিলা আছদি
কিনো পিৰিতিৰে এঠা ॥

শিল্পী—তালাত মাহমুদ

কথা—প্ৰদীপ শৰ্মা

নীৰব কাৰে তোমাৰ হৃদয়ত
জ্বলি আছে প্ৰেম প্ৰদীপ হৈ
সেই প্ৰদীপৰ তুমিয়েই পোহৰ
চালিবা আলোক জীৱনলৈ ।

নদীৰ মাজত চাওনী তোমাৰ
উৰি উৰি আহে পখিলা হৈ
তুমিয়ে, কুহুয় তুমিয়ে পছম
দিবা বেধু জ্বলি উঠিবলৈ ।

আকাশ আকাশ মনটি তোমার
সেইটি নীলিমারে নীলিমায়
দূর নীলিমাকে সারাটি হিয়াতে
ডুবাইগৈ তুমি সাগর হৈ ॥

—০—

শিল্পী—মহেন্দ্ৰ কাপুৰ, অনুবাদ

কথা—মুকল হ'ক

এই জীৱন মন্থ জীৱন
জাগিছে আশা অক্লান্ত
মিতালীৰ গীতালিৰে
মুখৰিত মনৰ দিগন্ত ॥

অলপ কাষলৈ আহি
এটি মিঠা হাঁহিৰে
জীৱন ক'লা ধন্য,
প্ৰেমতীন এই পৃথিৱী
ব'লা যাও এবিধৈ
আমাৰ পৃথিৱী জন্য
স্বপ্নত সেই গীত নেগালে
নহও আমি কান্ত ।

জীৱনৰ আন এটি নাম
নাম বিহিনা গতি
গতিৰ কতনা চন্দ,
চৌদিশে কতযে দেখে
অলক্ষণ বন্য
ক'তযে স্নানধূৰ গন্ধ
কৰ্মজীৱ পথে পথে নাই
অজ্ঞান আঁজি অন্ধ ॥

ফাণ্ডনী

পৰিচালনা—খিৰ ঠাকুৰ

সংগীত+কথা—উপেন কাকতি

শিল্পী—নিৰ্মলা মিশ্ৰ, সাগৰিকা বৰুৱা,

জয়ন্ত হাজৰিকা. মহানন্দ মজিন্দাৰ বৰুৱা

অ' আজি বিহু বিহু কালি বিহু বিহু

নাহৰ ফুল ফুলিবৰ বতৰ

কেতেকী চৰাইয়ে কাটে সক সূতা

মকৰা কাঠৰে যঁতৰ।

ওলা নাজিতৰা ওলা সোণেতৰা

ওলাও ডেকাটি বঙৰে নিজৰা

ককাল ভাঙি ভাঙি নাচিবি ও আইজনী

গাওঁৰ বুঢ়া বেধাৰ জগৰ নধৰিবি

বচকি পখিলী নাচিবি

নীলাকৈ খামতে লিখিবি

পলুৱাই নিবৰ মন নাই

বাইজে নধৰে জগৰ।

নাজিতৰা পিৰিতিৰ কিনোপুণ

নাজিতৰা পিৰিতি কেচাসোণ

নাজিতৰা ঐ পিৰিতি যৌৱনৰ জুই

নাজিতৰা এমুৱা পিৰিতি

নাজিতৰা এবিধ লাগিলে

নাজিতৰা ঐ হোৱনো নাৰীকে বৈ।

নাজিতৰা তুঙ্গশানী চিগতে

নাজিতৰা পিৰিতি শিকিলো

নাজিতবা তোৰে ঐ বেজাবত
 নাজিতবা মৰো ঐ বেজাবত
 নাজিতবা ঐ টেতুতে কলীহুটি লৈ ॥
 এ এবেলা ছবেলা এ নাজিতবা
 বেলা তিনিবেলা কিয় দেখা নিদিলে
 যৌৱন ফুল ফুলিবৰ বতৰ ।
 এ এডৰা ছডৰা এ নাজিতবা
 মাটি তিনিডৰা পিৰিতিৰে সফুৰা
 আওপাকে মুহুৰে য'তৰ ॥

— ০ —

মইনা চৰাইটি
 মাত মাত মাত মিঠা মাতটি
 তোৰে লগৰীয়া আমি সমনীয়া
 উমলি জামলি ফুৰো আজি দিনটি ।
 মইনা চৰাইটি সেউজী বননীতে
 বাঙলী পলাশতে কিনো মায়াৰ কথা পাতে
 লৱৰি চাপলি পখিলা ধৰিম দিনটি ॥
 অ' ফাঙন পোহৰালি আলহুৱা মনটি
 'অ' জোৱাৰ ধাওকতে কত লিখা কপটি
 আকাশতে দিগন্ততে
 হালিছে জালিছে অহৰী সপোনটি
 সেউজী সপোনটি
 চাও চাও চাও তোৰে কপটি
 বাবে বৰনীয়া ক'ত বহনীয়া
 জিজিবি পিহিবি কহুৱা বনৰ পাতটি ।

অগলতি কলাপাত লবে কি চৰে
 চিলনী আই তোৰ আগতে পৰে ।
 ফাগুণী আই আইতো নাই
 আগলি পাততে কাউৰী পৰে ॥

নেখাবি নেখাবি অজাতি কাউৰী
 কলিজাই আমনি কৰে
 নেবান্ধ নেবান্ধ মুকলি চুলি
 নিপিন্ধ নিপিন্ধ সোণৰ কাণকুলি ।

বুকু তোৰ হম হম কিয়নো কৰে
 মনে তোৰ অমৰ্জল কিয়নো ধৰে ॥

বন্ধ সজাতে তোৰ আইবক মনতে পৰে
 আই তোৰ আইবক মনতে পৰে
 এধানি হিয়াতে তোৰ তুখেইয়ে উছলি পৰে
 আঁট তোৰ তুখেই যি উছলি পৰে ॥

—০—

কিচাৰিলো সোণৰ খনি কেতকীৰে পাহি মৰমী
 পিন্ধি ললো মায়াৰ মণি বিজুলীৰে হাঁহি মৰমী ।

ঘন ক'লা চুলিতে মোৰ মেঘৰ বহুণ সানিলো
 মনটি বঙাই ওঠতে মোৰ জেজুকা বঙ বোলালো ।
 পিন্ধি ললো মায়াৰ মণি ।

ওকতিয়ে মাড় হে মোৰ জীৱন শবাই ফুলিলো
 সৰি পৰা গীতৰ সূৰে সপোনটি সজাই ললো
 বন্ধ ঘৰৰ দুৱাৰ ভাঙি লৱবি পলাও মৰমী
 হুত আকাশ দিগন্ততে সপোনটি সজাও মৰমী ।
 সেইলীয়া বন্ধৰ মাজত জীৱনটি ফুৰালো
 কোমলীয়া পাতৰ সোৱাত সপোনটি লুকালো ॥

শিল্পী-জয়ন্ত হাজৰিকা,

পিতাইটি ঐ ভাল কৰিলি
বাৰী খাৰি এজনী মোক গোটাই নিদিলি
শাওন মহীয়া ছপৰ বেলা
কোনে দিব ভোজন খেলা
পিতাইটি ঐ হেৰা বুলি মাতিবলৈ নাই।

অ ই ঐ দেহি কলৰ পুলি
কিওৰ মৰম লগাইছিলি
অ জি কিয় পিৰিতি নাই
অতৈতা জেঙটি মিঠাই
তোৰে লগত শুকাই ক্ষীণাই
মৰিবৰ সময় নাই
ফাগুনী বিলাতী দাপোণ
তোৰে লগত মিলাম জীৱন
কাউৰীয়ে শস্ত্ৰে খায়।

কাউৰী শস্ত্ৰে নেখায় তোক শাওনা
মৰিবি বৰ বিহু খায় ঐ গোবিন্দাই বাম
পাও যদি খাই বাম নেকান্দ ফাগুনা
কলিজা ধপে ধপাই য়ো গোবিন্দই বাম
শাওপাত নিদিও তোক নকৰচোন আমনি
মেজে ফুল মলে মলাই ঐ গোবিন্দাই বাম
ভোম্বেহে বেজাবক সজানটি ফুলকত
ফুলিয়ে অনাই কৰাই ঐ গোবিন্দাই বাম।
ঐ গোবিন্দো নাহিবিলি নে ?

গেলামো বুলিছ জটিয়া ঐ
 মৰা লাঠি ঘোৰাৰ লেকাম
 বাটত ধৰি তোক পলুৱাম
 পিঠিত তুলি তোক চচুৰাম
 নকৰা দেই নকৰা দেই
 পলুৱাই তোক নিবৰে মন ।

—O—

শিল্পী—জয়ন্ত হাজৰিকা
 মৰ আঁউসীৰ বাতি ফেঁটাই কুকলিয়াই
 ঘৰ জেউতীৰ হাঁহি মুমাই মৰহি যায়
 আল্লাক সাবধি কৰাহে বান্ধ
 দেহৰে ভৰসা নাই মোৰ আল্লা
 জীৱৰে তবনি নাই মোৰ আল্লা
 দেহৰে ভৰসা নাই ।

ছনীয়া এদিনৰ ছনীয়া ছদিনৰ
 ছনীয়া ফুলনি বাৰী
 ছনীয়া শৰীৰত জোৱাৰৰ তেজ নাই
 সময় বোৰ নাহে যে ঘূৰি মোৰ আল্লা
 জীৱৰে তবনি নাই..... ॥

ঘৰৰে কাৰৰে জাতি বাঁহ এজুপি
 সিও মোৰ সোদৰৰ ভাই
 জীয়াই থাকো মানে কৰো কাঠি কাষি
 মৰিলে লগতে যায় মোৰ আল্লা
 জীৱৰে তবনি নাই ॥

—O—

ভাগ্য

পকিচালনা—এ, সালম

সংগীত—লক্ষীকান্ত প্যাৰেজাল

শিল্পী—ইলা বোস আৰু সঙ্গীতবৃন্দ

কথা—ভূপেন হাজৰিকা

সাত সমুদ্র পাৰে

ধুনীয়াই বজাৰে

হাতী কি ঘোঁৰা আনা

ঘোঁৰা আনা নে নানা, পাপা লক্ষী আহানা ॥

তুমি পৰদেশে যাবৰে পৰাই

যে গান ধোঁৱাই আবে

দিন দিবসে অন্ধকাৰ

সুৰ বিলোৱা কণ্ঠ নাই

জিলমিল চাৰনিৰ তৰাই

সপোন বিচাৰে তোমাক

কপনি গুচোৱা দেৱ হে

কপনি গুচাই আহানা ॥ পান্না..... ॥

তাব নহয় ইয়ে

কাগজ নহয় ই ভাগ্য লেখা

মা ভীষণ গায়িকা সাজি

কমকৈ গীত নাগায় আজি

খেল খেলাও যে টুটি যায়

লগৰ লগৰীও গুচি যায়

জেপ আমাৰ খালি হয়

আঁক এনেয়ে দেৱালী যায়

ঘণ ঘণ বোহ ঠেহ নেপাতো

অমৃত আহা পৰ চাঁও

আঁক কঁপে মন গগন। পান্না..... ।

শিল্পী—তকণ বেনার্জী

আদী কবোরাই লওক
অ' দিলরালো মত্তরালো
সবেট আদী কবোরাই লওক
ধুনীয়া নহ'লে রাপচ পইচা
গেবাটি লিখোরাই লওক ॥

ময়ে বনোরা তিলিকা দবা
মবে খাইয়ে ভিবে ঘেন ন ঘোবা
ময়ে মেনেজাব দিলটো খোলা
নাম বিয়াব বজাবব মোল্লা
হুকুম কা একা কাম হায় পাক্কা
টুকুবা খিল জোবোরাই লওক ॥

জাগীবোড, বোস্তাই, নাজিবা, পুণা
কইনা বিনা জীরন চুনা
'মওকা' সোশালী বৈ নাথাকে
চিত্ত, খালি বুক হৈ যে থাকে
খবখেদাটেক হে জুলুকাই
এক পার্মিট বনোরাই লওক ।

আধে খবাবী আধা খবগে
আজি হ'ল ল'বা লড়কে'
মৈনী মিছিলো নাচোন জনা
লিট ভেবী কিউ ভেটি চেনা
ম্যার ভি গুণোরালা কবক ইয়াবা
মহাক্কাল পোরাই লওক ॥

শিল্পী—ইলা বোস

হাঁহিকে ভগাওঁ সম ভাগেবে
 তিল তিল বিষাদো লম ভাগেবে
 মিলিজুলি মিলি মধুবতা লম
 শুভদিন আদৰি আদৰি লম প্রাণেবে ।

যিয়ে পায়ে স্তম্ভী অকণি সুখ দিয়াছে
 সৌ বিষর হৈ বেচোৰা উভতি বিমুখী হৈছে
 অকণি পোরাবে অপবাদেবে ॥

পিয়াহত আতুর হৈ ভোকতে কাতৰ হৈ
 সোৱা কান্দে কোনে বচি যাতনা সহি লৈ
 অশ্রুৰ সেই ধাৰকো লম প্রাণেবে ॥

—O—

নৱ নৱ বহাগ আহে সৰু ফুলে মিচিকি হাঁহে
 মনে তোমাক ধিয়ায়,
 নৱ নৱ মিলন নিশাব সৰু তৰা জকমকায়
 মনে তোমাক ধিয়ায় ॥

স্বপ্ন হৈ বচনাত মেদিনীৰ হাঁহি বঢ়ালা
 তুমিয়ে মোৰ আপোনবৰ সৰগৰ সুৰ সজালা
 নৱ নৱ মোৰ বচনাকে শুনোতাই গুণ গুণায় ॥
 ই যে ভাস্য পু আৱাহনী শতবার মানি ললে।
 অভিজ্ঞতা উপটি পৰে জলধিত মানসবো
 লেখি লহব যে ধুনীয়া হিৰাৰে ৰূপতে নাচে ॥
 সুসূৰ্য বিজ্ঞ গানে কত নিবধে ভঁৰায়
 সেই দিন যে পাব হৈ যাব কি সময় নাহে জনাই
 দেখে মিলন বাসনা অপৰূপ কল শিলায়ে ॥

—O—

শিল্পী + পৰিচালন—শ্যামল মিত্র

কথা—ভূপেন হজৰিকা

কোনে জানে তোমাৰ সপোন হবনে পুৰণ
আকাশতে থকা জনে লিখে কপালৰ লিখন ॥

কি বাঙৰে ছবি আঁকে কোনে সজায় জীৱন
আকাশতে থকা জনে লিখে কপালৰ লিখন ॥

জীৱন বীণাৰ আনন্দেৰে যদি খোজা বজাব
হাঁহি হাঁহি বিধিলিপি মানিলেই হব
ছখতো যেন হাঁহি থকা মটি তোমাৰ নয়ন
আকাশতে থকা জনে লিখে কপালৰ লিখন ॥

জীৱনৰে আন এটি নামা পহুম পাতৰ পানী
প্ৰভাতে যে নেজানে কাল সন্ধিয়াৰ আঁচনি
কোনে জানে কাহানি হয় উশাহৰ মবন
আকাশতে থকা জনে লিখে কপালৰ লিখন ॥

—০—

মোৰ বুকুৰ আঁলাত নয়ন উতলে
নাবিক হিয়াত সনা লহৰ নগলে ।

মেলা পাল সুবেৰে অবাক নিমাত
হয় হিৰাৰো ভুল ছেৰালে যে বাট
আজি কোনে কাকনো পঢ়ালে ই পাঠ
হায় অক্ষৰ পেলালা অকণ অকলে ।

সুবে ভুৱা বলাকা মেখে কব খবৰ
যদি লুকুৱা মন শোভে কোন ঘৰ
উম সোমকে সাঁজুৰি লাগে ভাগৰ
ক'ন্দা বুকুৰ আঁলা অকণ অকলে ॥